

နေ့နေ့တံ့ပျ အိပ်မက်ကျွန်း

အမေရိကန်သမ္မတ

ဘားရက်အိုဘားမား၏
ကိုယ်တိုင်ရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိ

တိုင်းလတ်

ပြကသ

၁၇၀၀၀၀၀၀၀၀၀၀

အမှတ် - ၄၇၊ ၁၀၀ - လမ်း၊ ဝေဟံလောကတောင်ညွန့်၊
ရန်ကင်း၊ ၄၄ - ၇၂၀၀၀၀

ဒီတစ်နှစ်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စုပြိုကွဲရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြုကွဲရေး
အချုပ်အခြာအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒို့အရေး
ဒို့အရေး
ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်နိုး အဆိုပြုငါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်ရွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပအဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ရေးမူန်းကြ။

နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး အမျိုးသား ပြန်လည်ရည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- နိုင်ငံအတွင်း ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ် ကစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေး၊ အခြေခံဖွံ့ဖြိုးရေး၊ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ရော့တွက်စီးပွားရေးနှင့် ပိုပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အကတ်ပညာနှင့်အရင်းအနှီးများ စိတ်ဝင်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော် စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စားရိုးပြုမူခြင်းအားရေး
- အမျိုးသား၊ အမျိုးမိတ်ပြိုင်အားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ မမေ့မလျော့အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
- မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး ကုန်ပစ္စည်းနှင့် ပညာရည်ဖြင့်မားရေး

၂၂

ပျော်ရွှင်စရာအဖွဲ့
 စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်
 ၃၁၀၀၀၁၀၁၀၉

မျက်နှာခုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်
 ၃၁၀၀၀၃၁၀၉

ပုံနှိပ်ခြင်း
 ပထမအကြိမ်
 ၈ ဇူလိုင်လ၊ ၂၀၀၉

အုပ်စု
 ၁၀၀၀

ထုတ်ဝေသူ
 ဦးမောင်မောင်ဦး(ဟိန်းလတ်)(မြ-၀၃၇၇၈)
 (ညကာသစာပေ
 အမှတ်-၄၇၊ ၁၀၈-လမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်
 ရန်ကုန်မြို့၊ ဖုန်း-၇၂၀၈၈၁၊ ၀၉၅၁ ၅၈၅၁၂)

ပုံနှိပ်သူ
 ဒေါ်နန်းကလျာဝင်း(မြ-၀၆၃၆၁)
 ငွေတုံတော်ပုံနှိပ်တိုက်

ဖြန့်ချိရေး
 (ညကာသစာပေ
 အမှတ်-၄၇၊ ၁၀၈-လမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်
 ရန်ကုန်မြို့၊ ဖုန်း-၇၂၀၈၈၁၊ ၀၉၅၁ ၅၈၅၁၂)

စာအုပ်ချုပ်
 စွယ်စုံ

စာနိဒါး
 ၃၀၀၀-ကျပ်

CHANGE

အိုဘားမား
ထရပ်ဟောမူစဉ်

အလှူပျိုနှိပ်သားစု
ပုံသင်္ဃာ

ဘဝင်မင်္ဂလာသော
ဗိသုစုပွဲသို့

ဝဲးတဲးပဲး
အိန္ဒိယာ့

အိန္ဒိယာ့မိခင်ဝဲး
လိာ်ကီ မိခင်
အိန္ဒိယာ့

အိန္ဒိယာ့
အိန္ဒိယာ့

အိန္ဒိယာ့
အိန္ဒိယာ့

အိန္ဒိယာ့
အိန္ဒိယာ့

အိန္ဒိယာ့
အိန္ဒိယာ့

အိန္ဒိယာ့
အိန္ဒိယာ့

အိန္ဒိယာ့
အိန္ဒိယာ့

ဘားရက်အိုဘားမား၏ အပူပူ လက်ခံခွင့်ရရှိသည့်အခါ

အပူပူလက်ခံခွင့်ရရှိသည့် ဝေဇာဏ်ပု

ဘားရက်အိုဘားမား၏ အပူပူ

ကျွန်တော် မူလက ရည်ရွယ်ထားသည်မှာ အလွန်ကွဲပြားခြားနားသော စာအုပ် ရေးရန် ဖြစ်၏။ ကျွန်တော် ဥပဒေကျောင်းတက်နေစဉ်တွင် ဤစာအုပ် ရေးရန် အခွင့်အလမ်းက ပထမဆုံး ပေါ်လာ၏။ 'ဟားဇတ် ဥပဒေရီဗျူး' အတွက် ပထမဆုံးသော လူမည်းဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် အရွေးခံရပြီးနောက် ပေါ်လာသောစိတ်ကူး ဖြစ်သည်။ ဤဥပဒေရီဗျူးမှာ ဥပဒေစာစောင်ဖြစ်ပြီး ဥပဒေဥပဒေပြင်ပမှလူရှိလ် အများစု မသိကြပါ။ သို့သော် ထိုသို့ရွေးကောက်ခံရပြီး ကျွန်တော် ဦး၍ လူသိ များလာပါသည်။ သတင်းစာတော်တော်များများကလည်း ကျွန်တော်သတင်း ရေး ကြပါသည်။ လူမျိုးရေးအနေဖြင့် အမေရိက၏ အပြုသဘောလက္ခဏာဆောင်မှု တစ်ရပ်ပင် ဖြစ်၏။ ထုတ်ဝေသူအချို့က တောင်းဆိုကြသဖြင့် လူမျိုးရေးဆက် နှယ်မှုနှင့်ပတ်သက်၍ လောလောဆယ်အခြေအနေကို ရေးသားပေးရန် တောင်းဆို ကြ၏။ သို့ဖြစ်ပေမည်ကိုင် ကျွန်တော်အတွေးများကို ပထမဆုံး အကုန်တင်နိုင် ခဲ့ပါသည်။

ဥပဒေကျောင်းတွင် နောက်ဆုံးနှစ် တက်နေစဉ် ကျွန်တော်စိတ်ကူးများ ကို စတင်စုစည်းခဲ့၏။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်ကား ယုံကြည်စိတ်ချရသည့်အချက်၊ စာအုပ်ဖြစ်အောင် မည်သို့ ဆက်ရေးမလဲ။ သို့သော် စာရေးရေးရန် ထိုင်လိုက်သော အခါ ကျွန်တော်စိတ်များသည် ကျောက်ဆောင်ထုပြောသောကမ်းခြေသို့ ရောက် သွား၏။ အဝေးမှအသံများ ကြားလာရ၏။ ထိုနောက် ပျောက်သွား၏။ ထိုနောက် ပြန်ပေါ်လာပြန်သည်။ ကျွန်တော်အမေဇာဏ်ပုအတွေးများ ကျွန်တော် ကလေး ဘဝက ပြောခဲ့သောပုံပြင်များကို ပြန်သတိရလား။ မိသားစုတော်လမ်းများ။ ရိုဘာ ဂ်တွင် လူမှုရေးစည်းရုံးရေးလုပ်ခဲ့စဉ် ပထမနှစ်ကိုပြန်သတိရမိ၏။ ထိုမှ လူ

လားမြောက်လာပုံ။ သရက်ပင်အောက်တွင် ထိုင်ရင်း၊ ကျွန်တော်ညီမ၏ဆံပင်ကို ကျစ်ဆံပြီးကျစ်ပေးရင်း၊ ကျွန်တော်အဖေအကြောင်း ပြောပြသော အတွေး၏လေ သံကို နားထောင်မိ၏။ ကျွန်တော်အဖေကို ကျွန်တော် တစ်ခါမှ အစစ်အမှန်မသိ နားမလည်ခဲ့ဖူးပါ။

ဤစာအုပ်သည် ကိုယ်တိုင်ရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိ တစ်ပိုင်းတစ်စဖြစ်၏။ ဤ နိုင်ငံတွင် နေထိုင်သော သို့မဟုတ် အာဖရိကတွင် နေထိုင်သော ကျွန်တော်၏ လူမည်း ညီညီမများ၏အကြောင်းလည်းဖြစ်၏။ ကျွန်တော်တို့အားလုံး၏ အမျိုး မျိုးအုပ်ပုံသောရိုးကန့်များသည် ဤစာအုပ်၏အစိတ်အပိုင်းဖြစ်၏။ ကလေးတစ် ယောက်၏ ဖခင်ရှာပုံတော်၊ လူမည်းအမေရိကန်အဖြစ် မိမိကိုယ်မိမိ ရှာပုံတော်။

ကျွန်တော်မိဘနှစ်ပါး၏ တိုတောင်းလှသောပေါင်းစည်းမှု။ လူမည်းအမျိုး သားနှင့်လူဖြူအမျိုးသမီး။ အာဖရိကန်နှင့်အမေရိကန်။ တချို့လူများက ကျွန်တော် ကို အပေါ်ယံကြောကြည့်၍ တန်ဖိုးဖြတ်ကြသည်။ ကျွန်တော်ကို ကောင်းစွာမသိ ခဲ့ကြသူများက အဖြူလား အမည်းလား မကွဲပြားသူများက ကျွန်တော်၏နောက်ခံ သမိုင်းကို ရှာတွေ့သွားကြ၏။ (တကယ်လည်း ရှာဖွေတွေ့ရှိမှုဟုခေါ်နိုင်ပါသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်မိခင်၏ မျိုးနွယ်စုကို ကျွန် တော် အသက် ၁၂နှစ် ၁၃နှစ်လောက်တွင် မကြေညာတော့ပါ။ ထိုသို့ကြေညာ လျှင် ကျွန်တော်က လူဖြူဟု မျက်နှာထိရောက်စွာ အတင်းပြောချင်သည်ဟုထင် မှာရိုး၍ဖြစ်ပါသည်။) ကျွန်တော်သည် သွေးနှောသူဖြစ်ပါသည်။ ကွဲပြားခြားနား သော ဝိညာဉ်နှစ်ခု ပေါင်းစုမှု ဖြစ်ပါသည်။ ကမ္ဘာနှစ်ခုကြားမှ ကြေကွဲစွာပုံရိပ် ထင်သည့် လူဖြူနှင့်လူမည်းကပြားဖြစ်ပါသည်။ ကြေကွဲစုရာတို့သည် ကျွန်တော် အတွက် ကျွန်တော်တစ်ဦးတည်းအတွက်သာ မဟုတ်။ သင်တို့အတွက်လည်း ဖြစ် ၏။ သင်တို့အတွက် ဖြစ်၏။ အာဖရိကက သားသမီးများတွက်လည်း ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်အနီးသည်၏ ဝိနစ်သားမောင်ဝမ်းကွဲလေးနှင့် သူ၏ပထမတန်းက သူ ငယ်ချင်း လူဖြူလေးတို့အတွက်လည်းဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ကျွန် တော်ကိုယ်ကျွန်တော် ဖုံးကွယ်ရန် မကြိုးစားလိုပါ။

လူများ၏သံသယကို ကျွန်တော် အပြစ်မတင်လိုပါ။ ကျွန်တော်၏ငယ် ဘဝကို မယုံခဲ့ကြောင်း သိနားလည်ခဲ့သည်မှာ ကြာပါပြီ။ ၎င်းကို ပုံဖော်သော

စာတ်လမ်းများကိုလည်း မယုံကြည်လိုပါ။ သို့သော် နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာမှသာ ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်အဖေ၏မြေပုံရွေ့ထိုင်ထိုင်ကာ အာဖရိက၏မြေနှိမ့်မှတစ် ဆင့် သူ့ကို စကားပြောခဲ့၏။ ကျွန်တော် အတိတ်ကိုပြန်ပြောင်းတွေးကာ ကနဦး စာတ်လမ်းများကို ကျွန်တော်ဘာသာကျွန်တော် ဆန်းစစ်ပုံဖော်ခဲ့ပါသည်။ ဤသို့ ဖြင့် ကိုယ်ရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိကို ရေးဖြစ်ပါသည်။

ဤစာအုပ်ကို ကိုယ်ရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိ၊ ပြန်လည်တမ်းတအမှတ်ရစရာများ၊ မိသားစုရာဇဝင် စသဖြင့် မည်သည့်ခေါင်းစဉ်မဆို တပ်၍ရပါသည်။ အဓိကအနေ ဖြင့်မူ ကျွန်တော်၏ဘဝတစ်စိတ်တစ်ပိုင်းကို ရိုးသားစွာမှတ်တမ်းတင်ရန် ကြိုးပမ်း မှတ်တမ်းရပ်သာ ဖြစ်သည်။ ဤစာအုပ်ဖြစ်မြောက်ရေးအတွက် ကူညီသူ များစွာကို ကျေးဇူးတင်ပါသည်။ ကျွန်တော်၏အနီးသည် မီရှင်၏ အားပေးကူညီမှုများလည်း များစွာပါဝင်ပါသည်။

ဤစာအုပ်သည် ကျွန်တော်၏ မိသားစု၊ ကျွန်တော်အဖေ၊ ကျွန်တော် အဘိုး၊ အတွေးများ၊ ကျွန်တော် ညီအစ်ကို မောင်နှမများအတွက် ဖြစ်ပါသည်။ သမုဒ္ဒရာဝေဇာဏ်၊ တိုက်ကြီးတွေခြားဖြေကြသူများအတွက် ဖြစ်ပါသည်။ သူတို့ အတွက်ရည်ညွှန်းသော ဤစာအုပ်အတွက် သူတို့ကို အထူးနက်နီးစွာ ကျေးဇူး တင်ပါသည်။ သူတို့၏ အစဉ်မပြတ်ကူညီအားပေးမှုများသာ မရှိပါက ဤစာအုပ် ဖြစ်လော့နိုင်ပါ။ ကျွန်တော် ဤစာအုပ်ကို အဆုံးသတ်ရေးနိုင်ဖို့ မဖျော်လင့်နိုင်ပါ။ ကျွန်တော်၏ သူတို့အပေါ် ချစ်ခင်လေးစားမှုများသည်သာ စာမျက်နှာတိုင်းတွင် တောက်ပနေလိမ့်မည်ဟုသာ ဖျော်လင့်ထားပါသည်။

ဘားရက်အိုဘားမား

၂၀၀၄ ခုနှစ် ဒုတိယအကြိမ်ပုံနှိပ်ခြင်းအတွက် အမှာစာ

ဤစာအုပ် ပထမအကြိမ် ပုံနှိပ်သည်မှ စ၍ ရေတွက်လျှင် ဆယ်စုနှစ် တစ်ခုနီးပါး ကြာခဲ့ပါပြီ။ မူလအမှာစာတွင် ဖော်ပြထားသည့်အတိုင်း ဤစာအုပ် ကို ရေးရန် အခွင့်အရေးရသည်မှာ ကျွန်တော် ဥပဒေကျွမ်းကျင်တတ်ကျွမ်းမှု ကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။ ဟားဗတ်ဥပဒေရုံးလျှောက် အထူးအမှု အာဖရိကန်-အမေရိကန်ဥက္ကဋ္ဌ အနေဖြင့်ရွေးချယ်ခြင်းခံရစဉ်က ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်ကို လူသိများလာသည် နှင့်အမျှ ထုတ်ဝေသူတစ်ဦးက ကျွန်တော်မိသားစုဖာတ်လမ်းကို ရေးခိုင်းပါသည်။ ပထမဦးဆုံးစာရေးသော စာရေးသူတို့ ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်အတိုင်း ဖျော်လင့် ချက်လည်း အပြည့် စိတ်ဓာတ်ပျက်ပြားမှုလည်းအပြည့်ပင် ဖြစ်၏။ ဖျော်လင့်ထား သည်မှာ စာအုပ် အတိုင်းထက်အလွန်အောင်မြင်ရေး ဖြစ်၏။ စိတ်ဓာတ်ကျသည် မှာ ကျွန်တော်ရေးသားမှုများ မထိရောက်မှာကို စိုးခြင်းဖြစ်သည်။ တကယ့်တကယ် တော့မှ ထိုနှစ်ခုအလယ်တွင် ဖြစ်လာပါသည်။ ဝေဖန်မှုများကလည်း ဖွဲ့မှုတတ် တန်ပြန်ကြသည်။ ပရိသတ်အတော်တန်လည်း အားပေးမှုရ၏။ အရောင်းရလည်း အတော်သွက်ခဲ့သည်။ လအနည်းငယ်အကြာတွင် ကျွန်တော်ဘဝအတွက် လုပ် ငန်းခွင့်ဝင်ရသည်။ စာရေးဆရာအဖြစ်နှင့် ကျွန်တော်ဘဝသက်တမ်းမှာ တိုတောင်း လှ၏။

၁၉၉၂ တွင် ကျွန်တော်သည် ရွေးကောက်ပွဲသံသရာတွင် ဝင်ပါခဲ့သည်။ လူမှုအခွင့်အရေးလက်တွေ့လုပ်ငန်းခွင် ဝင်၏။ ရှိကကုန်တက္ကသိုလ်တွင် ဖွဲ့စည်း အုပ်ချုပ်ပုံအခြေခံဥပဒေဘာသာရပ် သင်ကြားသည်။ ကျွန်တော်နှင့်ကျွန်တော်ဇနီး တို့ အိမ်တစ်လုံး ဝယ်သည်။ သမီးလေးနှစ်ယောက် ရခဲ့၏။ ကုန်ကျစရိတ်များ ကာမိအောင် မနည်းရုန်းကန်ခဲ့ရ၏။ ၁၉၉၆ တွင် ဥပဒေပြုရေးဆရာတွင် ဝင်

အရွေးခံသည်။ သူငယ်ချင်းများက အရွေးခံခိုင်း၍ အရွေးခံရာ အနိုင်ရရှိခဲ့သည်။ နိုင်ငံရေးလောကဝင်ခဲ့ပြီး ကောင်းမှုများ လုပ်နိုင်ခဲ့သည်။ ဆင်းရဲသောကလေးများ အတွက် အာမခံတိုးမြှင့်ခြင်း၊ အပြစ်ကင်းစင်မှုများကို သေဒဏ်ချမှည့်ဥပဒေများ ကို ပြင်ဆင်ခြင်း စသည်တို့ကို အချိန်အကန့်အသတ်ကာလအတွင်း ဆောင်ရွက် ပေးနိုင်ခဲ့သည်။

လွန်ခဲ့သော လအနည်းငယ်က ကျွန်တော်သည် အီလီနွိုက်ပြည်နယ်မှ အမေရိကန်အထက်လွတ်တော်အမတ်အတွက် ဒီမိုကရက်တစ်ပါတီ၏ ကိုယ်စား လှယ်လောင်းစာရင်း ဝင်ခဲ့၏။ ဤပြိုင်ပွဲမှာ အတော်ခက်ခဲသည်။ ထင်ရှားသော ပုဂ္ဂိုလ်များကြားတွင် ကျွန်တော်သည် အဖွဲ့အစည်းနောက်ခံလည်းမရှိ။ ကိုယ်ပိုင် ငွေကြေးကြွယ်ဝမှုလည်း မရှိနှင့် ရယ်စရာမည်ရှိသော လူမည်းတစ်ယောက် ဝင်အရွေးခံခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဒီမိုကရက်တစ်အခြေခံတွင် ကျွန်တော် မဲအများ စုရခဲ့၏။ လူမည်းရပ်ကွက်များရော လူဖြူရပ်ကွက်များတွင်ပါ ကျွန်တော် အနိုင်ရ ခဲ့သည်။ ဆင်ခြေပူးအရပ်များရော ရှိကာရိုမြို့တွင်ပါ ကျွန်တော် မဲအသာရခဲ့သည်။ ဥပဒေရုံးလျှောက်အမှုများက အရွေးခံရမှု၏တန်ဖိုးမြန်မှု ပဲ့တင်သံများပင်ဖြစ်သည်။ ကျွန် တော်၏အောင်ပွဲသည် ကျွန်တော်တို့၏ လူမျိုးရေး နိုင်ငံရေးတွင် ကျယ်ပြန့်သော အပြောင်းအလဲ၏သင်္ကေတဖြစ်သည်ဟု ဆိုကြ၏။ လူမည်းအသိုင်းအဝိုင်းအတွင်း ၌ ကျွန်တော်၏အောင်မြင်မှုကြောင့် ဂုဏ်သိက္ခာတက်ခဲ့ရ၏။

ကျွန်တော်သည် ဤစာအုပ် ဒုတိယအကြိမ်ပုံနှိပ်ခြင်းပြုရာတွင် စာအုပ် ၏အခန်းတိုင်းကို သေသေချာချာပြန်ဖတ်ကြည့်မိသည်။ ကျွန်တော်၏ စိတ်ကူး အတွေးအခေါ်များ မည်မျှပြောင်းလဲသွားသည်ကို လေ့လာကြည့်မိသည်။ အချို့စာ ပိုဒ်များတွင် စကားလုံး ရွေးချယ်မှု အားနည်းခဲ့သည်ကို တွေ့ရ၏။ အချို့ဝါကျ များက အနည်းငယ်ရှုပ်ချင်သလိုလိုဖြစ်နေ၏။ သို့သော် အခြင်းအရာများ အတွေး အခေါ်များကား ယခင်သဘောအတိုင်းပင် ထပ်တူထပ်မျှရှိနေပါသည်။

၂၀၀၁ခုနှစ် စက်တင်ဘာလ ၁၁ရက်ကိစ္စတွင် ကမ္ဘာကြီးသည် အက် ကြောင်းထင်သွားသည်။ ထိုနေ့အဖြစ်အပျက်ကို စာရေးသားဖော်ပြနိုင်ခြင်းမှာ ကျွန်တော် စာရေးဆရာတစ်ဦးအနေဖြင့် ရေးဖွဲ့ခြင်းမှာ မစွမ်းသာပါ။ သံမဏိတွေ၊ မှန်ကွဲစေ့၊ ဖျော်စင်ကြီး စလုံးမိုးရင်းနှင့်ပြီလဲပုံတွေ၊ ပြာပုံကြားမှ ရုပ်အလောင်း

တွေ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ခဲ့သမျှတွေ ထိုနေ့က အကြမ်းဖက်သမားတို့၏ လုပ်ရပ် ကား အံ့ဩ၍မကုန်နိုင်ပါလေ။

ဤစာအုပ်ထုတ်ဝေပြီး လအနည်းငယ်အကြာတွင် ကျွန်တော်မိခင်ကြီး ကွယ်လွန်ခဲ့ပါသည်။ လွန်ခဲ့သောဆယ်နှစ်အတွင်း သူသည် သူလုပ်ချင်သည်များ ကို လုပ်သွားနိုင်ခဲ့သည်။ သူ ကမ္ဘာလှည့်ခဲ့၏။ အာရှနှင့် အာဖရိကဝေးလံသော ဣငယ်လေးများတွင် အလုပ်လုပ်ခဲ့သည်။ အုပ်ချုပ်စက်ကို အမျိုးသမီးများအတွက် ဝယ်ပေးရာတွင် ကူညီခဲ့၏။ နို့ထွက်နွားမ ဝယ်ပေးရာတွင် ကူညီခဲ့သည်။ ပညာ ရေးတစ်နိုင်တစ်ပိုင် ကူညီခဲ့သည်။ အနိမ့်အမြင့် မိတ်ဆွေများစွာကို စည်းရုံးကာ ခရီးဝေးလမ်းလျှောက်ထွက်၏။ လကို စိုက်ကြည့်ကြ၏။ ဒေလီ သို့မဟုတ် မာရာ ကက်ရှိရှိ ရုပ်ကွက်ချေးများသို့လှည့်လည်ကာ အသေးအမွှာအမှတ်တရပစ္စည်းများ၊ လည်စည်းပုဝါ သို့မဟုတ် ကျောက်မျက်များရွေးချယ်ကာ ပျော်ရွှင်စရာ သို့မ ဟုတ် မျက်စိအေးစရာ ဝယ်ယူခဲ့ကြသည်။ အစီရင်ခံစာများရေး၊ ဝတ္ထုများဖတ်၊ ကလေးများကိုပုံသွင်း၊ မြေးလေးများအတွက် စိတ်ကူးအိမ်စက်များဖန်တီးခဲ့၏။

ကျွန်တော်နှင့်အမေ ကြိမ်ဖန်များစွာတွေ့ဆုံပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ သံ ယောစင်နောင်ကြီး မပြတ်ကြပါ။ ဤစာအုပ်ရေးနေစဉ်အတွင်း အမေက စာမူ ကြမ်းများ ဖတ်ပေး၏။ ကျွန်တော်များသည်မလွဲလွဲနေသောစာတိုလမ်းများကို ပြုပြင် ယေး၏။ သူမအပေါ် အဖေအပေါ် စရိုက်လက္ခဏာ ရေးဖွဲ့ရာတွင် အလွန်အကျွံ မဖြစ်စေရန် ထိန်းကွပ်ပေး၏။ သူ၏ရောဂါဝေဒနာကို ကျက်သရေရှိစွာ ပျော်ပျော် ရွှင်ရွှင်ဖြင့် ဖြတ်သန်းခဲ့၏။

အမေသည် ဤဝေဒနာတောင်ကို မကျော်နိုင်ပါဟု ကျွန်တော် တစ်ခါ တစ်ရံတွေးမိလျှင် ဤစာအုပ်မျိုးရေးမိမည်မဟုတ်ပါ။ အခြားစာအုပ်မျိုးသာ ရေး မိပါမည်။ ကျွန်တော်သမီးများကိုကြည့်ပြီး အမေ့ကိုပဲ နေ့တိုင်းမြင်နေမိသည်။ အမေကွယ်လွန်သည့်အတွက် မည်မျှပေးဆွေးသောကရောက်ခဲ့သည်ကို ကျွန်တော် ဖော်ပြနိုင်ရန် မကြိုးစားခဲ့ပါ။ ကျွန်တော်သိသမျှပုဂ္ဂိုလ်ထံတွင် သူသည် အကြင် နာတတ်ဆုံး၊ သဘောထားအပြည့်ဝဆုံးသူပင် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်တွင်ရှိသမျှ ကောင်းကျင်ကုန်သမျှမှာ အမေထံမှ ကျွန်တော်ရသောအမွေပင် ဖြစ်ပါသည်။
ဘားရက်အိုဘားမား

မြန်မာဘာသာပြန်သုတေသန

လွန်ခဲ့သော နှစ် ၃၀၊ ၁၉၇၅ခုနှစ်က ကျွန်တော် ငမဲဆိုသော စာအုပ်ကို မြန်မာဘာသာပြန်ဆိုထုတ်ဝေခဲ့သည်။ 'ဒစ်ဂရေရီ'၏ 'Nigger'ဆိုသော စာအုပ်ကို ဘာသာပြန်ခြင်းဖြစ်သည်။ 'Nigger'ဟူသည် တိတိပပ ဘာသာပြန်ရလျှင် 'ကပ္ပလီရတ်'ဟု အဓိပ္ပာယ်ရ၏။ ဤစာအုပ်သည် အမေရိကန်နိုင်ငံတွင် အရောင်းရအကောင်းဆုံးစာအုပ်တစ်အုပ်ဖြစ်ခဲ့ကာ ရုပ်ရှင်ပင် ရိုက်ကူးပြီး အောင်မြင်ခဲ့သောစာအုပ်ဖြစ်၏။ လူမည်းကျောင်းသားထွက် တက္ကသိုလ်များ၏မှာယူကာ အဖြစ် ရွေးချယ်ခြင်းခံရသော လူမည်းတစ်ဦးက နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်ဖြစ်လာကာ သမ္မတရွေးကောက်ပွဲဝင်ရန်အထိ မှန်းခဲ့သူတစ်ဦး၏ တကယ့်ဖြစ်ရပ်ကိုယ်တိုင်ရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိ ဖြစ်၏။ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း(၃၀)က ဒစ်ဂရေရီ ဟူသော လူမည်းတစ်ဦး၏အိပ်မက်သည် ယခု 'ဘားရက်အိုဘားမား' အမေရိကန်သမ္မတအဖြစ် အရွေးခံလိုက်ရသောအခါ ကမ္ဘာတစ်ဝန်းလုံးမှ ဆုံသြဝမ်းသာလို့က်လှတဲ့နဲ့ ပြန်မှုများ ရှိခဲ့ကြသည်။

၁၉၇၈ခုနှစ်တွင် ကမ္ဘာ့ကုလသမဂ္ဂအဖွဲ့ချုပ်ကြီးက 'နိုင်ငံတကာအသားအရောင်ခွဲခြားမှုနှစ်'ဟု သတ်မှတ်ခဲ့သည်။ ထိုနှစ်တွင် ကျွန်တော် 'အဖြူကိုချစ်သောအမည်း၊ အမည်းကိုချစ်သော အဖြူ'ဟူသောစာအုပ်ကို ဘာသာပြန်ထုတ်ဝေခဲ့သေး၏။ အမေရိကန်တက္ကသိုလ်တက်နေသော ဗြဟ္မဏမျိုးနွယ် အိန္ဒိယကျောင်းသားလေးတစ်ဦးနှင့် အမေရိကန်လူမည်းကျောင်းသူတစ်ဦးတို့၏အချစ်ဇာတ်လမ်းဖြစ်သည်။ သာမန်အချစ်ဇာတ်လမ်းကား မဟုတ်။ အသားမည်းသူခြင်းအတူတူ အိန္ဒိယအမျိုးသားနှင့် ကပ္ပလီအမျိုးသမီးတို့၏မိဘများက အသားအရောင်ခွဲခြားကြပုံကို ရေးသားထားသောစာအုပ် ဖြစ်၏။

၂၀၀၆ ခုနှစ်တွင် ဟီလာရီကလင်တန်၏ရှင်သန်နေသောသမိုင်းကြောင်း (Living History)စာအုပ်ကို ကျွန်တော် မြန်မာပြန်သောအခါတွင်လည်း အမေရိကန်နိုင်ငံရေးနောက်ကြောင်း အရှုပ်တော်ပုံများနှင့် အသားအရောင်ခွဲခြားမှုပုံရိပ်များကို ကျွန်တော် ဖတ်ရှုနားလည်ခွင့် ရခဲ့ပါသည်။

၂၀၀၈ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ ၄ ရက်နေ့တွင်ကျင်းပသော ၅၆နှစ်မြောက် အမေရိကန်သမ္မတရွေးကောက်ပွဲတွင် ဒီမိုကရက်တစ်ပါတီကိုယ်စားပြုသမ္မတလောင်း 'ဘားရက်အိုဘားမား' အနိုင်ရခဲ့ကာ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၏ ၄၄ ဦးမြောက် သမ္မတ ဖြစ်ခဲ့ပါပြီ။ ပထမဆုံး လူမည်းသမ္မတအဖြစ် သမိုင်းသစ်ရေးထိုးလိုက်ခြင်းလည်း ဖြစ်ပါသည်။ သူသည် 'မျှော်လင့်ချက်ပေါင်းစည်းမှု အပြောင်းအလဲ'ဟူသော ကြွေးကြော်သံများနှင့် တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့သူ ဖြစ်၏။ ကမ္ဘာ့အလယ်တွင် အမေရိကန်နိုင်ငံ၏ပုံရိပ်ကို ပြန်လည်ဖော်ကျူးနိုင်ရေး၌ ၁၉၃၀ ခုနှစ်နောက်ပိုင်း အဆိုးဆုံးဘဏ္ဍာရေးအကြပ်အတည်းကို ဖြေရှင်းရေးတို့အတွက် 'We Believe In Change'(အပြောင်းအလဲတွင် ကျွန်တော်တို့ ယုံကြည်သည်) ဟူသော ကြွေးကြော်သံဖြင့် ရွေးကောက်ပွဲဝင်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း အမေရိကန်သမိုင်း၏ အပြောင်းအလဲမှတ်တိုင်တစ်ရပ်အနေဖြင့် အမေရိကန်ပြည်သူများက သူ့ကို တစ်ခဲနက်ရွေးချယ်လိုက်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

၁၆၆၁ခုနှစ် ဇူလိုင်လ ၂၁ ရက်နေ့တွင် ဗာဂျီးနီးယားပြည်နယ် ဘူးလ်ရမ်း၌ စတင်ဖြစ်ပွားခဲ့သော အမေရိကန်ပြည်တွင်းစစ်ကြီးသည် ယခု နှစ်ပေါင်း ၁၄၇နှစ် အကြာတွင် ထိုပြည်နယ်၏မိရ်တစ်ခဲတွင် အမှန်တကယ် ပြီးဆုံးသွားပြီဖြစ်၏။ လူမည်းတစ်ဦးကို အမေရိကန်သမ္မတအဖြစ် ရွေးချယ်လိုက်ခြင်းသည် အမေရိကန်ပြည်တွင်းစစ်ကြီး ပြီးဆုံးသွားပြီဟု တင်စားရန် အကောင်းဆုံးပင်ဖြစ်ပါသည်။

အိုဘားမား သမ္မတဖြစ်လာခြင်းကို ကမ္ဘာ့နိုင်ငံအသီးသီးမှခေါင်းဆောင်များသာမက ကမ္ဘာ့ဒေသအသီးသီးမှပြည်သူများကပါ မျှော်လင့်ချက်ကြီးစွာ ဝမ်းသာအားကြေဆိုခဲ့ကြ၏။ အိုဘားမား၏ဖခင်မွေးဖွားရာ ကင်ညာနိုင်ငံတွင် ဈေးကောက်ပွဲရလာဘ်များပေါ်ထွက်လာချိန်၌ ကင်ညာအစိုးရက နိုဝင်ဘာလ၆ ရက်နေ့ကို အများပြည်သူအားလပ်ရက်အဖြစ် သတ်မှတ်ခဲ့ကြသည်။

'ဒါဟာ ကမ္ဘာ့သစ်တစ်ခုရဲ့ အစလို ဆိုနိုင်ပါတယ်။ လူ့မလိုင်းကြီးတွေ ရဲ့နိဂုံးဖြစ်သလို ကမ္ဘာတစ်ဝန်းလုံးကပ်မှုအသစ်တွေအတွက် တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်တာပဲ ဖြစ်ပါတယ်'ဟုဆိုကြသည်။ အာရပ်နိုင်ငံများတွင်လည်း အိုဘားမားရွေးကောက်ကြောင်းသိရသောအခါ သူတို့နိုင်ငံအတွက် သမ္မတရမည့်အလား အောင်ပွဲခံကြသည်ကိုလည်း တွေ့ရသည်။

ဆီနီတ်လွှတ်တော်အမတ် သက်တမ်း နှစ်ကြိမ်သာ ရှိသေး၍ နိုင်ငံရေးအတွေ့အကြုံနုနယ်သည်ဆိုသော်လည်း မဲဆွယ်ပွဲတစ်လျှောက်လုံးတွင် အိုဘားမား၏အရည်အသွေးများကို ပြသခွင့်ကြုံခဲ့၏။ အမေရိကန်သမ္မတလောင်း ရွေးကောက်ပွဲတိုင်းတွင် တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် ပုဂ္ဂိုလ်အပုပ်ချစရာများကို တူးဖော်ရှာဖွေကာ ပုဂ္ဂိုလ်ရေးလုပ်ကြံမှုများလုပ်တတ်ကြစမြဲဖြစ်၏။ အိုဘားမားကမူ တစ်ဘက်သားကို ဤသို့ပြောတတ်သည့်အကွင့်မရှိသည့်အပြင် သူ့အဖွဲ့သားများကိုပါ ဤသို့ လုံးဝမပြောကြရန် တင်းတင်းကြပ်ကြပ်တားမြစ်ထားသည်ဟု သိရသည်။ ထို့ကြောင့် အမေရိကန်ရွေးကောက်ပွဲသမိုင်းတွင် အပုပ်နဲ့ မထွက်ဆုံးက ရွေးကောက်ပွဲအဖြစ် မှတ်တမ်းတင်ခြင်းခံရ၏။

စိဘီအက်စ်သတင်းဌာနမှဖြုလုပ်သည့် ပထမဆုံးအင်တာဗျူးတွင် အိုဘားမားက 'အမေရိကဟာ သူတစ်ပါးကိုအနိုင်မကျင့်ပါဘူး။ အဲဒီလို အနိုင်မကျင့်ဘူးဆိုတာ သေချာအောင် သက်သေပြလိုပါတယ်။ ဒါဟာ အမေရိကန်ရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာပြန်လည်တည်ဆောက်ရေးအတွက် လိုအပ်တဲ့အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုပါပဲ'ဟု ပြောကြားခဲ့သည်။

အိုဘားမားသည် အစွမ်းအရှိသော ဟောပြောရေးသမားလည်းဖြစ်၏။ တစ်နိုင်ငံလုံး သောကများ၊ သံသယများ ပူးဝင်နေချိန်တွင် လူထု၏သဘောထားကို အခါအားလျော်စွာ ဖမ်းစားနိုင် ပုံသွင်းနိုင် မြှင့်တင်နိုင်စွမ်းရှိသော ဟောပြောမှုများ သူ ပြုလုပ်နိုင်ခဲ့သည်။ သူက အဝတ်စွန်းလည်း ကောင်းသည်။ လူ့အသိုင်းအဝန်းကို ရင်ကြားနေရေးနှင့် ပတ်သက်ပြီး မဲဆွယ်ကာလတွင် ပြောဟောနိုင်ခဲ့၏။

အိုဘားမားသည် သူ၏မိဆွယ်ကတိများကို ပေးနိုင်သည်ဖြစ်စေ မပေးနိုင်သည်ဖြစ်စေ သူ၏ပြောဆိုဆက်ဆံမှုများတွင် ဘုရားသခင်ကပေးသော အစွမ်း

အစများပမာ ယုံကြည်အားထားနေသူဖြစ်၍ သူ၏ရာထူးသက်တမ်းတွင် ထူးခြားသောပိသောများကို ပြသနိုင်မည်ဟု အများက ယုံကြည်ကြ၏။ အိုဘားမား၏ တည်ငြိမ်သောအမူအရာ၊ မာန်ပါသော ခပ်သွက်သွက်စကားပြောဟန်၊ မည်သူ့ကိုမှမမြှမ်းခြောက်သော အပြုသဘောဆန်ဆန် ပြုပြင်ပြောင်းလဲရေး အဆိုများက သူ့ကို သမ္မတအဖြစ် တွန်းပို့လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

အိုဘားမားသည် ဆီးနိတ်လွှတ်တော်သို့ ရှားရှားပါးပါးတင်မြှောက်ခံရသည့် လူမည်း သုံးဦးထဲမှတစ်ဦး ဖြစ်၏။ သမ္မတရွေးကောက်ပွဲတွင် သူသည် သူ့မိခင်ထက် အသက်ငါးနှစ်သာ ငယ်သူ၊ လူဖြူတို့ အလွန်နှစ်သက်ကြသည့် 'ဟီလာရီကလင်တန်' အားလည်းကောင်း၊ သူတို့အေအရွယ် ဝါရင့်နိုင်ငံရေးသမားကြီး 'ဂျွန်မက်ကီနီး' အားလည်းကောင်း အနိုင်ရခဲ့၏။

သမ္မတရွေးကောက်ပွဲတွင် ပြည်သူ့ကိုယ်စားလှယ်အရေအတွက် ၂၇၀ ရလျှင် ပြီးပြီ။ 'အိုဘားမား' ကမူ ၃၄၉ မဲ ရခဲ့၏။ သူ့အား လူမည်းတို့သာမက လူဖြူများ စပိန်နယ်ဘွားတို့ကပါ အားပေးခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်၏။

လက်ရှိရိုးဆက်သည် မျိုးဆက်သစ်သားသမီးတို့၏ကိုးစားယုံကြည်ခြင်း ခံရသူ 'အိုဘားမား' သမ္မတဖြစ်ရေးကိုမျှော်လင့်ကြကြောင်း သိကြ၏။ ထိုမျှော်လင့်ချက်ကို မကန့်ကွက်ရုံသာမက သူတို့ကပါ မျိုးဆက်သစ်၏ဆန္ဒကို အားပေးကြခြင်းကြောင့် အိုဘားမား အနိုင်ရခြင်းဖြစ်၏။ ယခုသမ္မတရွေးကောက်ပွဲသည် မျိုးဆက်ဟောင်းဆီမှ မျိုးဆက်သစ်ဆီသို့ ဆိုးမွေကောင်းမွေကို လက်ဆင့်ကမ်းလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

အိုဘားမားသည် သူ၏အဓိကအကြိတ်အနယ်ပြိုင်ဘက်ဖြစ်ခဲ့သော ဒီမိုကရက်တစ်ပါတီသမ္မတလောင်း 'ဟီလာရီကလင်တန်' ကို နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီး (Secretary of State) ခန့်အပ်လိုက်ခြင်းကလည်း သူ၏သဘောထားကြီးခြင်းကို ပြသသည့်အပြင် သူ၏ချီးမွမ်းချက်ကို 'ဟီလာရီ' ၏အားသာချက်များနှင့် ပေါင်းစည်းကာ ညီညွတ်သောအင်အားတစ်ခုဖန်တီးလိုက်ခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။ အိုဘားမား၏နိုင်ငံရေးအမျှော်အမြင်ရှိမှုခေါင်းဆောင်မှုရမ်းရည်ကို ချီးကျူးရသည်။ ဒီမိုကရက်တစ်ပါတီဝင်များကြားတွင်ရှိနေခဲ့သည့် အကြိတ်အခဲများကို ယခုအပြုအမူက ချေးဖျက်လိုက်နိုင်ခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။

ယခု ကျွန်တော် မြန်မာပြန်ဆိုသော အိုဘားမား ရေးသားသည့် 'ဖေဖေထံမှအိပ်မက်များ' (Dreams From My Father) စာအုပ်သည် ဘားရက်အိုဘားမား ၁၉၉၄ ခုနှစ်က ရေးသော စာအုပ်ဖြစ်၏။ ဤစာအုပ်သည် သူ၏ပထမဆုံး ရေးသားသောစာအုပ်လည်းဖြစ်သည်။ သို့သော် စာရေးအသားအဖွဲ့အဖွဲ့ စီစဉ်တင်ပြပုံတို့မှာ ကျွမ်းကျင်နိုင်သော ဝါရင့်စာရေးဆရာကြီးတစ်ဦး ရေးသားသည့် အလား ပြေပြစ်ချောမောလှသည်။ စဖတ်ကတည်းက အဆုံးအထိ လက်ကမချ ချင်လောက်အောင် အကွက်အကွင်း အချိတ်အဆက် မိလှသည်။ ကိုယ်တိုင်ရေး အတ္ထုပ္ပတ္တိဟု ဆိုစကောမူ ရသဝတ္ထုကောင်းတစ်ပုဒ် ဖတ်နေရသည့်အလား ဆွဲဆောင်မှုရှိလှ၏။ ၄၄ ဦးမြောက် အမေရိကန်သမ္မတ မဖြစ်မီ ၁၄နှစ်က ရေးသားသောစာအုပ်ဖြစ်သော်လည်း ဘားရက်အိုဘားမားကို အမေရိကန်သမ္မတ အဖြစ် ဘာကြောင့်ရွေးချယ်သလဲဟူသည့်အဖြေကို ဤစာအုပ်တွင် ရှာဖွေတွေ့ရှိနိုင်ပါသည်။ အသက် ၃၃ နှစ် အရွယ် အာဖရိကန်အမေရိကန်ကပြား လူမည်းဥပဒေ ကောင်းသားတစ်ဦးရေးသော ဤစာအုပ်ကိုဖတ်ပြီး တောက်မည့်မီးခဲ တရဲရဲကို ကြိုတင်ရှုမြင် သုံးသပ်ခံစားနိုင်ကြပါသည်။

လူမည်းခေါင်းဆောင်တစ်ဦးဖြစ်သော မာတင်လူသာကင်း မက်ခွဲသည် တစ်ခါတုန်းက အိပ်မက် (I Have A Dream)၊ ယခု 'ဘားရက်အိုဘားမား' ၏ ဖခင်ထံမှအိပ်မက်များ ဆက်စပ်နီးနွယ်မှုသည် အိမ်ဖြူတော်၏ပထမဆုံးလူမည်း သမ္မတဖြစ်လာခြင်းသည် အိပ်မက်မဟုတ်သော တကယ့်သမိုင်းဖြစ်ရပ် အကျိုးဆက်တို့ကို ဤစာအုပ်ဖတ်ရှုရင်းဖြင့် ဆင်ခြင်သုံးသပ်နိုင်ကြပါစေသော်။

ဟိန်းလတ်

အခန်း တစ်

ကျွန်တော်၏ ၂၁နှစ်မြောက်မွေးနေ့အကျော် လအနည်းငယ်အကြာတွင် သူ့မိမိတစ်ဦးက ကျွန်တော်ကို သတင်းပေးသည်။ ထိုအချိန်တွင် ကျွန်တော်သည် နယူးယောက်မြို့၊ ဒုတိယနှင့် ပထမလမ်းကြား ၉၄ လမ်းတွင် နေထိုင်နေ၏။ ဤရပ်ကွက်သည် အမည်မရှိ။ ဟာလင်အရှေ့ပိုင်းနှင့် မင်ဟတ်တန်ရပ်ကွက် အကြောင်းအကျွန်ုပ်တို့ကြား ရွှေပြောင်းနေထိုင်ကြသော နယ်ဒိုမိတ်ပင် ဖြစ်သည်။ နေချင့်စဖွယ် သိပ်မကောင်းသော၊ သစ်ရိပ်ဝါးရိပ်မရှိရပ်ကွက် ဖြစ်သည်။ တိုက်ခန်းများက ကျဉ်း၏။ ကြမ်းခင်းတွေက စွေစွေစောင်းစောင်း၊ အိုက်အိုက်လှောင်လှောင်။ အောက်ထပ်ခန်းများကလည်း လူသံသူသံတွေ ဆူညူသည်။ အခန်းထဲရှိ တယ်လီဖုန်းမှာ ဆက်၍မရ။ ထို့ကြောင့် လမ်းထောင့်ဓာတ်ဆီဆိုင်က အဝေးဖုံးနှင့်ဆက်မှရ၏။ ထိုနေရာတွင် ဝဲပုလွေအငယ်စားတမျှလွှားကျိုင်းသော အနက်ရောင် ဒိုဘာမင်ရွေးကြီးတစ်ကောင်ကလည်း ညဘက်တွင် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်လမ်းသလားနေတတ်၏။ ကျွန်တော်တို့ထံ ဖုံးဆက်သူများက ထိုနေရာသို့ ဖုံးလှမ်းဆက်တတ်ကြ၏။

ကျွန်တော်အတွက်ကား ဖုံးအဆက်အသွယ်လုပ်သူ သိပ်မရှိ၍ ပြဿနာမပေါ်လှပါ။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော်သည် အလုပ်တွေ ပိုနေသဖြင့် စိတ်မရည်ဖြစ်နေသောကာလ ဖြစ်၏။ လူတွေသူတွေနှင့်တွေ့ရသည်ကိုပင် အာရုံနောက်သလို ဖြစ်နေ၏။ ဤသည်မှာ ကျွန်တော်အနေနှင့် အပေါင်းအသင်း အသိုက်အခန်းကို မမင်၍ကား မဟုတ်။ ကျွန်တော်၏အိမ်နီးချင်းများမှာ ပေါ်တူဂီကန်လူမျိုးများ

ဖြစ်၏။ သူတို့နှင့် အလွှာပသလွှာပစကားပြောရသည်ကို ကျွန်တော် ပျော်၏။ ထိုနောက် ကျွန်တော် ကောင်းမှုပြန်လာလျှင်လည်း လမ်းပေါ်မှလူငယ်လေးများ နှင့် ထွေရာလေးပါးအကြောင်း သို့မဟုတ် မနေ့တစ်နေ့ညက ကြားခဲ့ရသော သေနတ်သံအကြောင်းများ ရပ်ပြီး ပြောတတ်၏။

ရာသီဥတုကောင်းလျှင် ကျွန်တော်အခန်းဖော်နှင့်ကျွန်တော် အခန်းပြင် ထွက်၍ စီးကရက်သောက်ရင်း မြို့ကြီး၏ အပြာရောင်ဖုံးလွှမ်းသွားသောညနေ ခင်းကို လေ့လာကြ။ သို့မဟုတ် အနီးအနား အကောင်းစားရပ်ကွက်များမှပုဂ္ဂိုလ် များ ကျွန်တော်တို့ရပ်ကွက်သို့ ခွေးကျောင်းထွက်လာကြကာ သူတို့ခွေးများကို အိအီးလာပါစေကြပုံကို စောင့်ကြည့်ကြ။

ထိုအခါ ကျွန်တော်အခန်းဖော်က 'ဟေ့ ဒီမှာ အညစ်အကြေးလာမရွန့် ကြန့်' ဟု ဒေါသတကြီးနှင့် အော်လိုအော်။ ထိုနောက် ခွေးရှင်နှင့် သူ့ခွေးတို့၏ ကွက်ခနဲပျက်သွားသောမျက်နှာများကိုကြည့်ပြီး ရယ်ကြ။

ထိုအခိုက်အတန့်များတွင် ကျွန်တော် ပျော်ပါသည်။ သို့သော် ခဏတာ သာဖြစ်၏။ စကားတွေက တောင်ရောက်မြောက်ရောက်ဖြစ်လာလျှင်ကား ကျွန် တော် အရှိန်သတ်လိုက်၏။ ကျွန်တော်က တစ်ကိုယ်တည်းနေပြီး ကြီးပြင်းခဲ့ရ သည့်အကျင့်ရှိခဲ့သူ ဖြစ်၏။ တစ်ကိုယ်တည်းနေခြင်းသည်ပင်လျှင် ကျွန်တော် အတွက် အလုံခြုံဆုံးနေရာဟု ကျွန်တော် သိနေ၏။

ကျွန်တော်အခန်းဘေးတွင် နေထိုင်သူ အဘိုးကြီးတစ်ဦးကမူ ကျွန်တော် ၏ပင်ကိုယ်ခရိုက်ကို ဝေမျှခံစားပုံ ရ၏။ သူသည်လည်း တစ်ကိုယ်တည်းနေ၏။ ခပ်ပိန်ပိန် ခပ်ကိုင်းကိုင်းကြီးဖြစ်ပြီး အနက်ရောင်အပေါ်ဝတ်ကုတ်အင်္ကျီရှည်ကြီး ကို အခန်းအပြင်ထွက်လျှင် ဝတ်တတ်သူဖြစ်၏။ တစ်ခါက အဘိုးကြီး စတိုးဆိုင် မှပြန်အလာတွင် သူဝယ်လာသောစားကုန်သောက်ကုန်များကို လှေကားထစ်ရှည် ကြီးတစ်လျှောက် ကျွန်တော် ဝိုင်းကူသယ်ပေးခဲ့၏။ သူက ကျွန်တော်ကိုကြည့် ပြီး ပခုံးတွန့်ပြန်၏။ လှေကားရင်းတစ်ခုရောက်တိုင်း သူက အသက်ရှူဖို့ တစ်ခါ နား၏။ သူ့အခန်းထဲရောက်သောအခါ ကျွန်တော်က သူ့ပစ္စည်းများကို နေရာတ ကျချပေးလိုက်သည်။ သူက ကျွန်တော်ကို အသိအမှတ်ပြုသည့်အနေဖြင့် ခေါင်း တစ်ချက်ငြိမ့်ပြကာ တံခါးမင်းတုံးချပြီး အခန်းကို ပိတ်လိုက်သည်။ သူနှင့်ကျွန်

တော် စကားတစ်လုံးမှ မပြောဖြစ်ကြ။ သူကလည်း ကျွန်တော် သူ့ပစ္စည်းများကို ဝိုင်းကူသယ်ပေးသည်ကို ကျေးဇူးစကားတစ်ခွန်းမှမဟာ။

အဘိုးကြီး၏တိတ်ဆိတ်မှုကို ကျွန်တော်သဘောကျသွားသည်။ သူ့စိတ် မျိုးကို ကျွန်တော် နားလည်၏။ မကြာခင်မှာပင် ကျွန်တော်အခန်းဖော်က အဘိုး ကြီးကို တတိယလှေကားရင်းတွင် မျက်လုံးကြီးတွေပြူးပြဲလျက် လက်တွေ့ခြေ တွေ ကောက်ကွေးစွာဖြင့် လဲကျနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ချက်ချင်းပင် လူတွေ ဝိုင်းလာ၏။ အမျိုးသမီးများက တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ပြောနေကြ၏။ ကလေးငယ်များကလည်း တအံ့တကြဲဖြင့် တီးတီးတီးတီးသံများပေးလှုပ်နေကြ၏။ မကြာမီမှာပင် ဆေးရုံမှလူများ ရောက်လာကြကာ အလောင်းကို သယ်သွားကြ သည်။ ရဲတွေက အခန်းထဲ ဝင်စစ်ကြ၏။ အခန်းမှာ သန့်ရှင်းသပ်ယပ်နေသည်။ ကုလားထိုင်ပင် တစ်လုံးမှမရှိ။ စားပွဲစောင်းတစ်ခုသာ ရှိသည်။ မျက်ခုံးကောင်း ကောင်း နူးညံ့သောအပြုံးနှင့်အမျိုးသမီးတစ်ဦး၏ ဆေးရောင်မိန့်ပျဗ္ဗတတ်ပုံတစ် ပုံကို မီးလင်းဖိုပေါ်တွင် ထောင်ထား၏။ တစ်စုံတစ်ဦးက ရေခဲသတ္တုကိုဖွင့် လိုက်သောအခါ ခေါ်လာတစ်ထောင်မျှကို တစ်ရက်စီ သတင်းစာဟောင်းနှင့်ပတ် ပြီး အချိန်ညီနှင့် သနပ်ပုလင်းများနောက်တွင် သေသေချာချာသိမ်းထားသည်ကို တွေ့ရ၏။

အထီးကျန်မြင်ကွင်းသည် ကျွန်တော်ကိုရိုက်ခတ်သွားသည်။ အဘိုးကြီး ၏အမည်ကလေးကိုမှ မသိလိုက်ရလေခြင်းဟု ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိ၏။ သူနှင့် ကျွန်တော်ကြားတွင် နားလည်မှု ကျိုးပျက်သွားသလို ခံစားရ၏။ သို့သော် ဤအထီးကျန်အခန်းထဲတွင် အဘိုးကြီးက လူများမသိသေးသောသမိုင်းကို ပြော ပြနေပုံရ၏။ ကျွန်တော်မကြားချင်သော စာတစ်လမ်းများကို ပြောပြနေဟန်ရှိ၏။ နောက်ထပ် တစ်လအကြာ နိုဝင်ဘာနံနက်ခင်းတစ်ခုတွင် ကျွန်တော်ထံ ပုန်းတစ်ခုဝင်လာ၏။ နံနက်စာ ချက်ပြုတ်နေတုန်းတန်းလန်းဖြစ်၏။ မီးပိုပေါ်မှာ က ကော်ဖီအိုး၊ ခွက်ထဲမှာက ကြက်ဥနှစ်လုံး။ ကျွန်တော်အခန်းအဖော်က ပုန်း ကို လှမ်းပေး၏။ လိုင်းက သိပ်မကြည့်လင်။

'ဘယ်ရီလား ဘယ်ရီလားဟင်'
'ဟုတ်ပါတယ်၊ ခု ပြောနေတာ ဘယ်သူပါလဲ'

'အေး ဘယ်ရီရေ ဒါက မင်းအပေါ် ကိုန်းပဲ။ နိုင်ရီဘီက ဆက်နေတာ မင်း ကြားရဲ့လား'

'ဝမ်းနည်းပါတယ် ခုပြောနေတာ ဘယ်သူ'
'အပေါ်ကိုန်းလေ။ ဘယ်ရီ နားထောင်စမ်း၊ မင်းအဖေ ဆုံးသွားပြီကွ။ သူက ကားတိုက်ခံရတာ။ ဟဲလို ကြားရဲ့လား။ ငါပြောနေတယ်။ မင်းအဖေဆုံးပြီ ကွ။ ဘယ်ရီရေ အဲဒါ ဘော်စတွန်က မင်းဦးလေးကို အကြောင်းကြားလိုက်ဦး။ ခုတော့ ငါဘာမှမပြောနိုင်သေးဘူး ဘယ်ရီ၊ နောက်တစ်ခါ ထပ်ဖုန်းဆက်ဦးမယ်' ဒါပါပဲ။ လိုင်းက ပြတ်သွားသည်။ ကျွန်တော် ကွပ်ပျစ်ပေါ်တွင် ထိုင် ချလိုက်၏။ မီးဖိုထဲက ကြက်ဥတွေက ညော်စော်နံ့လာ၏။ ကျွန်တော်က နံနံမှ ကွဲအက်နေသောပလာစတစ်များကို ငေးကြည့်နေသည်။ ကျွန်တော်ဆုံးရှုံးမှုများကို ကြိုးစား၍ တိုင်းတာနေမိသည်။

အဖေသည် ကွယ်လွန်ချိန်တွင် ကျွန်တော်အတွက် ဒဏ္ဍာရီတစ်ခုအဖြစ် ကျွန်ရစ်ခဲ့၏။ သူသည် လူတစ်ဦးထက် ပိုလွန်ပါသည်။ သူသည် ၁၉၆၃တွင် ဟာပိုင်ယီမှထွက်ခဲ့၏။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော် နှစ်နှစ်သားသာ ရှိသေး၏။ ထို ကြောင့် သူ့ကို ကျွန်တော်အဖေနှင့် ဘိုးဘွားများက ပြောသမျှသာ ကလေးတစ် ဦးအနေဖြင့် သိခဲ့ရ၏။ အဘိုးက အဖေအကြောင်း ပြောတတ်၏။

'မင်းအဖေမန့်မင်းအဖေက သူတို့ရဲ့မိတ်ဆွေကို ဟာပိုင်ယီကျွန်းကိုပတ် ပြီး လိုက်ပြပေးကြတယ်။ ဒါနဲ့ သူတို့ လွတ်ကောက်ဆီကို ကားနဲ့ထွက်သွား ကြတာ။ ဘာရက်လဲ ကားတစ်လျှောက်လုံးမောင်းလာရင်းနဲ့မှ အကြာကြီးကျမှ လမ်းမှားတာ သိလိုက်ရတယ်တဲ့'

'မင်းအဖေက ကားမောင်းရမ်းတယ်ကွ။ သူက ဘယ်မောင်းလဲ မောင်း တတ်တယ်။ ဗြိတိသျှတွေ ကားမောင်းတဲ့ပုံစံလေ။ သူ့ကိုပြင်ဖို့ပြောရင် ဒီအဖေ ရဲ့ကန်စည်းစနစ်တွေက အလကားဟာတွေပါကွာလို့ ပြန်ငြင်းတတ်တယ်' အဖေက ကျွန်တော်ကိုရှင်းပြပေးသည်။ အဘိုးက ဆက်ပြော၏။ 'ဒီလိုနဲ့ ကျွန်းကို အပေါ်စီးကနေမြင်နိုင်တဲ့နေရာကို နောက်ဆုံး ရောက် သွားကြတယ်ပေါ့ကွ။ ဘားရက်က အဖေ သူ့ကို မွေးနေ့လက်ဆောင်ပေးထား

တဲ့ ဆေးတံကြီးတဖွားနဲ့ပေါ့။ ဆေးတံကြီးနဲ့ ဟိုထိုး ဒီထိုး ပြနေတာ သင်တော် ကက်ပတ်နီကြီး ကျနေတာပဲ'

'မင်းအဖေက ဒီဆေးတံကို သိပ်ကြိုက်တယ်။ သူ့စားဖတ်ရင် တစ်ညလုံး နိုးပါး ဆေးတံသောက်နေတတ်တယ်'

အဖေက အဘိုးစကားကို ဖြတ်ပြောသည်ကို အဘိုးက မကျေနပ်။ 'ဘယ်လိုလဲ သမီးရ၊ သမီးပဲ ပြောမှာလား၊ အဖေပဲ ဆက်ပြောမှာလား လုပ်စမ်းပါဦး'

'ဝမ်းနည်းပါတယ် အဖေရယ်၊ အဖေပဲ ဆက်ပြောပါ'

'ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ မင်းတို့အဖေရဲ့မိတ်ဆွေက အာဖရိကက ကျောင်း သားလေးပါ။ ဒီကောင်လေးက မင်းအဖေ ဆေးတံကြီးခဲပြီးရှင်းပြတာကို သိပ် အထင်ကြီးပုံရတယ်။ ကြာတော့ သူလဲ မနေနိုင်တော့ဘူး ထင်တယ်။ သူ့ကိုလဲ ဆေးတံပေးသောက်ပါလို့ ပြောတယ်။ မင်းအဖေက ခဏတော့ စဉ်းစားနေသေး တယ်။ နောက်ဆုံးမှ သဘောတူလိုက်တယ်။ ကောင်လေးလဲ ဆေးတံကို တစ် ချက် အားရပါးရရွာလိုက်ပြီးရော တက်မတတ်ချက်မတတ်ကို ဒလစပဲချောင်း တဟွပ်ဟွပ် ဆိုးတော့တာပဲ။ ချောင်းဆိုးလွန်းလို့ သူ့လက်တွေတောင် ကတုန် ကရင်ဖြစ်လာပြီး ဆေးတံလွတ်ကျသွားတယ်။ ချောက်ကမ်းပါးကနေ အောက်ကို ပေတစ်ရာလောက်အထိကို ကျသွားတာ'

အဘိုးက ပုလင်းထဲမှပစ်စက်ကို ဖန်ခွက်ထဲ ထည့်ညှိသောက်ကာ စကား စကို ခေတ္တဖြတ်လိုက်သည်။

'မင်းအဖေက သူ့မိတ်ဆွေ ချောင်းဆိုးရပ်သွားတဲ့အထိ စိတ်ရှည်လက် ရှည်စောင့်နေတယ်။ ငြီးမှ ကျသွားတဲ့ဆေးတံကိုဖြန်ကောက်ခိုင်းတယ်။ ဟိုကောင် လေးကလဲ ကိုးဆယ်ဒီဂရီမတ်စောက်တဲ့ ချောက်ကမ်းပါးကို တစ်ချက်နဲ့ကြည့်ပြီး ကျွန်တော် အသစ်တစ်ချောင်းဝယ်ပေးပါ့မယ်လို့ပဲ တောင်းပန်တယ်'

'ဒီလိုပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့ကွ'

တွတ်က မီးဖိုချောင်ထဲမှအော်ပြောလိုက်၏။ (အတွားကို ကျွန်တော်တို့ က တူးတူးဟုခေါ်ကြ၏။ အတိုကောက်တော့ 'တွတ်' ပေါ့။ ဟာပေယလူမျိုးများ ၏ အတွားကိုခေါ်သောစကားလုံး ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်မွေးသောနေ့က အတွား

မှာ အတွေးခေါ်လောက်သောအရွယ်မဟုတ်ဘဲ ငယ်သေးသဖြင့် သူ့ကို 'တွတ်' ဟုပဲ ခေါ်၏။

အဘိုးက အတွေး ဝင်ပြောသဖြင့် မကျေနပ်။ သို့သော် လျစ်လျူရှုထား လိုက်၏။

'ဘာရက်ကလဲ ဘယ်ရမလဲ။ ဒါက သာမန်ဆေးတုံ့မဟုတ်ဘဲ။ လက် ဆောင်အမှတ်တရပစ္စည်းကို ဘယ်လို အစားထိုးဝယ်ပေးလို့ရမလဲ။ ဟိုကောင် လေးက ကောက်မပေးနိုင်ဘူးလို့ ခေါင်းလည်းထပ်ခါရော သူ့ကို မင်းအဖေက တစ်ခါထဲ ကမ်းပါးပေါ်က တွန်းချမယ် တက်ကဲလုပ်ရော'

အဘိုးက ပြောပြောဆိုဆို သဘောကျပြီး ရယ်နေ၏။

တောက်ပသော နေရောင်အောက်တွင် မည်းမည်းပြောင်ပြောင် အသား အရေနှင့် ဒေါသတောက်လောင်နေသော အဖေပုဂ္ဂို ကျွန်တော် မှန်းဆနေမိ၏။

'တကယ်တွန်းချတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်'

အဖေက ဝင်ပြောပြန်၏။

အဘိုးကမူ ဝီစကီကို တစ်ကျွိုက် အရသာခံ ထပ်သောက်လိုက်ရင်း ဆက်ပြော၏။

'ဒီအချိန်မှာ တခြားသူတွေလဲ ပိုင်းလာကြပြီ။ မင်းအဖေကလဲ ဘားရက် ကို တော်ပါတော့လို့ တောင်းပန်တယ်။ ဘားရက်ရဲ့မိတ်ဆွေကတော့ အသက် တောင် မရှုရဲတော့ဘူး။ ဘုရားစာတွေပဲ ရွတ်နေတယ်။ ဒီလိုနဲ့ နှစ်မိနစ်လောက် လဲ ကြာရော မင်းအဖေက ဒီကောင်လေးကို မြှောက်ထားရာက ပြန်ချလိုက်ပြီး သူ့ကျောကို ပုတ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ အေးအေးသက်သာပဲနေပါကွာလို့ပြော ပြီး သူတို့အားလုံး ဘီယာဆိုင်သွားကြတယ်။ နောက်ပိုင်းတစ်ချိန်လုံး မင်းအဖေ က ဘာမှမဖြစ်သလိုဘဲ နေခဲ့တယ်။ မင်းအဖေကတော့ စိုးတတ်တိတ်ထိတ်နဲ့ပဲပေါ့။ အိမ်သာပြန်ရောက်ရော ဘာဖြစ်မလဲ ဘာဆက်ဖြစ်မလဲနဲ့။ နောက်ဆုံး ဖွင့်ပြီးပေး လိုက်မိတယ်။ ဘယ်လိုခံစားသလဲဆိုတော့ မင်းအဖေက ခေါင်းကိုခါရင်း စပြီး ရယ်ရင်နဲ့ ပြောတယ်။ အေးအေးဆေးဆေးပဲ နေပါ အင်နာရယ်။ တခြားလူရဲ့ ပစ္စည်းကို ဂရုစိုက် မကိုင်တွယ်တတ်တဲ့လူကို မှတ်လောက်သားလောက်အောင် ဖြစ်ခြောက်လိုက်ရုံပါပဲ'

အဘိုးက ပြောရင်း သဘောကျ၍ ရယ်ရာ ချောင်းတဟွတ်ဟွတ်ပင်ဆိုး သည်အထိ။

'မင်းအဖေက တကယ်တော့ သိပ်ရိုးတဲ့သူပါကွာ။ ရိုးလွန်းတော့လည်း တစ်ခါတလေ တချို့လူတွေနဲ့ စေ့စပ်လို့မရ ဖြစ်တာတွေရှိတတ်တာပေါ့'

အဖေက နိဂုံးချုပ်ကောက်ချက်ချလိုက်သည်။

အဘိုးကမူ သေသေချာချာစဉ်းစားသကဲ့သို့ ခေါင်းတငြိမ်ငြိမ် လုပ်ရင်း က ဆက်ပြောသည်။

'တကယ်တော့ မင်းအဖေက ဘယ်အခြေအနေမျိုးမဆို ကိုင်တွယ်နိုင် ပါတယ်။ ဒါကြောင့်လဲ လူတိုင်းက သူ့ကိုသဘောကျတာပေါ့။ နိုင်ငံတကာကတော့ ပွဲတော်တန်းက သူ့သီချင်းဆိုခုံရတာကို စဉ်းစားကြည့်လေ။ သူဆိုရမှာက အာဖရိ ကသီချင်းတွေ။ ဒါပေမယ့် သူ့ရှေ့ကဆိုသွားတဲ့သူက အတော့်ကိုတော့်တဲ့ အဆို ကျော်။ ဟာပေယ့်လူမျိုးမိန်းကလေး။ သူ့ရဲ့ပိုင်းကလဲ သိပ်ကို ပိုင်းပေးနိုင်တယ်။ ဘယ်သူမဆို ဒီလိုအခြေအနေမျိုးမှာ ပွဲကနေ နှုတ်ထွက်လိုက်မှာပဲ။ တစ်ခုခုမှား ယွင်းမှုရှိပြီဆိုပြီးရှင်းပြရမှာပေါ့။ ဒါပေမယ့် မင်းအဖေက အဖူးမပေးဘူး။ လူ ရှေ့သူရှေ့မှာ ထွက်ပြီး အကောင်းဆုံးသီဆိုပြခဲ့တယ်။ အနိုင်မခံအဖူးမပေးပေါ့'

အဘိုးက စကားကိုဖြတ်ကာ ရုပ်မြင်သံကြားစက်ကို ထမ္ပင့်၏။ ပြီး တော့မှ ထပ်ပြောသည်။

'မင်းအဖေဆီကနေ မင်းသင်ယူရမယ့်အရာတစ်ခု ရှိတယ်ကွယ်။ အဲဒါ ကတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ယုံကြည်မှုပဲ။ ဒါဟာ လူတစ်ယောက်ရဲ့အောင်မြင်မှု လျှို့ဝှက်ချက်ပဲ'

အိမ်တွင် အဖေစာတ်ပုံ အနည်းငယ်သာ ကျန်ပါသည်။ အဖြူအမည်း ဓာတ်ပုံဟောင်းများ။ အသားမည်းမည်း မဟာနဖူးနှင့် ရယ်မောရွှင်ယူနေသောမျက် နှာပိုင်ရှင်အဖေသည် မျက်မှန်ထူထူတပ်ထားသဖြင့် ရှိရင်းခွဲအသက်ထက် ပို၍ ဆိုမင်းပုံရနေ၏။

အဖေသည် အာဖရိကန်လူမျိုး ဖြစ်၏။ လျှိုလူမျိုးစုဝင် ကင်ညာတိုင်း ရင်းသား ဖြစ်သည်။ ဝီတိုရိယာကန်၏ကမ်းခြေ 'အလီရီ'ဒေသတွင် မွေးခဲ့သည်။

ရွာသည် ဆင်းရဲ၏။ အဖေ့ဖခင် ကျွန်တော်အဘိုး ဟုစိန်ဆွန်ယန်အိုဘားမား သည် ထင်ရှားသောလယ်သမားကြီးတစ်ဦး ဖြစ်ပြီး မျိုးနွယ်စု၏ အကြီးအကဲ တစ်ဦး ဖြစ်၏။ သူသည် တန်ခိုးဩဇာထက်မြက်သော ဆေးဆရာတစ်ဦးလည်း ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်အဖေသည် သူ့ဖခင်၏ဆိတ်များကိုကျောင်းရင်း ကြီးပြင်းလာ ခဲ့သည်။ သူသည် ရွာကျောင်းတွင်သာ ပညာသင်ခဲ့ရ၏။ ထိုကျောင်းမှာ ဗြိတိသျှ ကိုလိုနီအုပ်ချုပ်ရေးက ထောင်ထားသော ကျောင်းဖြစ်၏။ အဖေက စာတော်သ ဖြင့် နိုင်ရီဘီဗြိုတွင် စာဆက်သင်ရန် စကောလားရှစ်ပညာသင်ဆုရခဲ့၏။ ကင်ညာ နိုင်ငံ လွတ်လပ်ရေးနေ့မတိုင်မီ တစ်နေ့တွင် သူသည် ကင်ညာခေါင်းဆောင်များ နှင့် အမေရိကန်ထောက်ပံ့သူများ၏ ရွေးချယ်မှုဖြင့် အမေရိကန်ပြည်တွင် တက္က သိုလ်တက်ခွင့် ရခဲ့၏။ အနောက်နိုင်ငံ၏နည်းပညာကို ပိုင်နိုင်တတ်မြောက်ရန် အတွက် အာဖရိကန်လူမျိုးများကို အနောက်နိုင်ငံသို့စေလွှတ်ခြင်း၏ ပထမဆုံး မဟာမြေလမ်းလည်း ဖြစ်၏။ ထိုသူတို့ပြန်လာလျှင် ခေတ်သစ်အာဖရိကကို ထူ ထောင်ရန် ရည်ရွယ်ချက် ဖြစ်၏။

၁၉၅၉ ခုနှစ် သူ့အသက် ၂၃နှစ်တွင် သူသည် ဟာပိုင်ယီတက္ကသိုလ်သို့ ရောက်၏။ ဟာပိုင်ယီတက္ကသိုလ်၏ ပထမဆုံးအာဖရိကန်ကျောင်းသား ဖြစ်၏။ သူသည် စီးပွားရေးစာရင်းအင်းသင်တန်းဘာသာကို သင်ရ၏။ မဆုတ်မနစ်သောစွဲ လုံ့လရှိသဖြင့် သုံးနှစ်အကြာတွင် အတန်းထဲတွင် ထိပ်ဆုံးအဆင့်မှနေ၍ ဘွဲ့ရခဲ့ သည်။ သူသည် 'နိုင်ငံတကာကျောင်းသားများအဖွဲ့'တွင် ဝင်ရောက်လှုပ်ရှားခဲ့သ ဖြင့် ပထမဆုံးဥက္ကဋ္ဌလည်း ဖြစ်လာ၏။ ထိုနောက် သူ ရုရှားဘာသာစကားသင် တန်းဆက်တက်ရင်း ရုတ်တရက်ပျက်သော ၁၉၆၀သီစု အမေရိကန်မိန်းကလေး တစ်ဦးနှင့်တွေ့ဆုံကာ ချစ်ကြွမ်းဝင်ခဲ့ကြ၏။ မိန်းကလေးမိဘများမှာ ပထမတော့ အင်တင်တင်နှင့်။ နောက်တော့ သူ၏နှစ်လို့ဖွယ်အမူအရာနှင့် ပညာဉာဏ်ရည်တို့ ကြောင့် လက်ခံလာကြ၏။ သူတို့ လက်ထပ်ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ သားတစ်ဦးမွေးဖွား ခဲ့ရာ သူ့နာမည်ကိုအမွေပေးခဲ့သည်။ သူသည် နောက်ထပ် စကောလားရှစ်ရခဲ့ကာ ဟားဗတ်တက္ကသိုလ်တွင် ဒေါက်တာဘွဲ့ယူရန် အခွင့်အရေးပေးလာ၏။ သို့သော် သူ့မိသားစုသစ်ကို အတူ ခေါ်သွားနိုင်ရေးအတွက် ငွေရေးကြေးရေးကား မလို လောက်ခဲ့။ သို့ဖြင့် လင်မယားကွာရှင်းခဲ့ကြသည်။ သူလည်း အာဖရိကသို့ပြန်

လာကာ သူတိုင်းပြည်အတွက် လုပ်ဆောင်စရာရှိသည်များကို လုပ်ဆောင်မည် ဟူသောကတိကို ဖြည့်ဆည်းပေးခဲ့၏။ မိခင်နှင့်ရင်သွေးတို့ကား ကျွန်ရစ်ခဲ့ကြ သည်။ နယ်မြေဒေသဝေးကွာခြားနားခဲ့ကြသော်လည်း သံယောဇဉ်ကား ရစ်နှောင် ဆဲ။ အဖေနှင့်အဘိုးတို့ပြောကြားခဲ့ကြသော အရေးအကြောင်း အကျဉ်းချုပ်ထဲတွင် ကျွန်တော် နားမလည်သည့်အရာများစွာ ပါ၏။

နောက်ထပ် အဖေနှင့်ပတ်သက်သောဓာတ်လမ်းတစ်ခု မှတ်မိသေး၏။ အချိန်အတော်ကြာ စာမတ်ရှုပြီးနောက် ကျွန်တော်အဖေသည် အဘိုးနှင့် အခြား မိတ်ဆွေများနှင့်အတူ ရပ်ကွက်ရှိ 'ဝေဂီကီ အရက်ဆိုင်သို့ သွားကြ၏။ လူတိုင်း သည် ဂစ်တာသံနှင့်အတူ ပျော်ရွှင် သောက်စားနေကြသည်။ ထိုစဉ်တွင် လူဖြူ တစ်ဦးက အရက်ရောင်းသူအား လူတိုင်းကြားလောက်သည့်လေသံဖြင့် အော်ပြော လိုက်သည်။ 'အရက်ကောင်းကောင်းကို ငမည်းကောင်စုတ်တွေနဲ့အတူ ယှဉ်တွဲ ပြီး မသောက်သင့်ဘူးကွ'။ တစ်ခန်းလုံး ငြိမ်ကွသွားသည်။ လူတွေအားလုံးက အဖေကို လှမ်းကြည့်ကြသည်။ ရန်ပုံတော့ ဖြစ်တော့မှာပဲဟု မျှော်လင့်ထားကြ သည်။ သို့သော် ရန်ပုံက မဖြစ်။ အဖေသည် မတ်တပ်ရပ်လိုက်၏။ ထိုသူထံသို့ လျှောက်သွား၏။ ပြုံးပြုံးလေးနှင့် တစ်ယူသန် အစွန်းရောက်မှု၏ အဖြစ်များကို ရှင်းပြသည်။ အမေရိကန်အိမ်မက်၏ကတိစကားကို ပြောသည်။ နိုင်ငံတကာလူ့ အခွင့်အရေးကို ရှင်းသည်။

'ဘားရက်စကားလဲ ဆုံးရော ဒီလူက သိပ်ပြီး ခံစားသွားရတာနဲ့ သူ့ အိတ်ကပ်ထဲကို နှိုက်။ ဒေါ်လာတွေ အများကြီးထုတ်ပြီး ဘားရက်ကိုပေးတယ်။ တစ်ဆိုင်လုံးကလူတွေစားသမျှသောက်သမျှတွေ သူ့အကုန်ရှင်းသွားတယ်။မင်း အဖေရဲ့အခန်းငှားမ လက်ကျန် တစ်လစာကိုပါ သူက ပေးသွားသေးတယ်' အဘိုးက ထိုသို့ပြောသည်ကို ကြားဖူး၏။

နှစ်ပေါင်းများစွာကြာပြီးသောခေါ် ဂျပန်အမေရိကန် ကပြားတစ်ဦးက သူသည် ကျွန်တော်အဖေနှင့် ဟာပိုင်ယီတွင် ကျောင်းနေဖက်ဖြစ်ဖူးသည်ဟုပြော သည်။ ယခု သူက အနောက်အလယ်ပိုင်းတက္ကသိုလ်တွင် ဆရာလုပ်နေသဖြင့် ၏။ သူက သတင်းစာတွင် ကျွန်တော်အင်တာဗျူးတစ်ခုကိုဖတ်မိပြီး အဖေအမည် ကိုဖြင့်မိ၍ ကျွန်တော်ထံ လှမ်းမုန်းဆက်ခြင်း ဖြစ်၏။ သူနှင့် စကားပြောနေစဉ်

အတွင်း သူက ကျွန်တော်အတိုးပြောသောစာတတ်လမ်းကိုပင် ပြန်ပြော၏။ ကျွန်တော်အခင်၏ခွင့်လွှတ်မှုကို ဝယ်ယူရန် ကြိုးစားသော လူဖြူတစ်ဦးအကြောင်း။

‘ကျုပ်တော့ ဒါကို ဘယ်တော့မှမပေးဘူး’

ထိုသူ၏ပြောဟန်ဆိုသံမှာ ကျွန်တော်အတိုး လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်းများစွာကပြောခဲ့သည့်ပုံစံမျိုးပင် ဖြစ်သည်။ ယုံကြည်မှုနှင့် မျှော်လင့်ချက်တို့ ထုံမွန်းနေသော အသံများ။

၁၉၆၇ ခုနှစ်။ ကျွန်တော်၏ ၆ နှစ်မြောက်မွေးနေ့ ဆင်နွှဲရသောနေ့။ ဂျင်မီဟင်းဒရစ်က ဖွန်တာရီတွင် မြေပျော်သောနှစ်။ ဒေါက်တာမာတင်လူသာကင်း နို့ဘယ်ငြိမ်းချမ်းရေးဆရာပြီး သုံးနှစ်အကြား။ ထိုအချိန်တွင် အမေရိကသည် လူမည်းတို့၏တောင်းဆိုမှုအသံများ ညံ့နေ၏။ ညီတူညီမျှမှု။ အသားအရောင်ခွဲခြားမှုပြုသည့်နာများ။ အမေရိက၏ တရားရုံးချုပ်ကပင် လူမျိုးမတူသူများ လက်ထပ်မှုနှင့်ပတ်သက်၍ ပြန်လည်သုံးသပ်စဉ်းစားနေရပြီ။ ၁၉၆၀ တွင် ကျွန်တော်မိဘများ လက်ထပ်ခဲ့ကြသည်။ တောင်ပိုင်းအရပ်ဒေသ တော်တော်များများတွင် လူမျိုးရေးခွဲခြားမှုများ ရှိနေဆဲ။

သင်တို့သမီးကိုရော လူမျိုးမတူ အသားအရောင် မတူသူနှင့် လက်ထပ်ခွင့်ပြုမလား။

ကျွန်တော်အတိုးအတွင်းတို့ကမူ ဤမေးခွန်းကို ‘ဟုတ်ကဲ့’ ဟုသာ ဖြေကြပါသည်။ သူတို့မျိုးရိုးတွင် ဤသို့ဖြစ်ရပ်မျိုးမရှိခဲ့ပါ။ နယူးအင်္ဂလန်သား သူတို့ဘိုးဘွားများ သို့မဟုတ် ဆိုရှယ်လစ်မျက်လုံးစူးရသော သူတို့မိသားစုမျိုးရိုးစဉ်ဆက်တွင် ဤအစဉ်အလာ မရှိခဲ့။

မှန်ပါသည်။ ကင်ဆပ်စ်ပြည်နယ်သည် ပြည်တွင်းစစ်အတွင်းက ပြည်ထောင်စုဘက်မှ တိုက်ခိုက်၏။

ထွတ်(အတွင်း)က နှုတ်ခေါင်းချွန်ချွန် မျက်လုံးမည်းမည်း၊ ချာရီကီးခွေးပါပုံရ၏။ အတွင်း၏ဘိုးဘွားများမှာ စကော့နှင့်အင်္ဂလိပ်သွေး ပါကြ၏။ ကျွန်တော်၏ဘေးဖြစ်သူ ခရစ်စတိုဖာကိုလံဘတ်စ်ကလပ်သည် ပြည်ထောင်စုစစ်သားတစ်ဦးဖြစ်၏။ သူ့ဖခင်၏မိခင်ကြီးမှာ အဖွဲ့ချုပ်ဂျော့ဂျက်ဖာဆင်ဒေးဗီးနှင့် မောင်

နှမဝမ်းကွဲတော်သည်ဟုပင် ကောလာဟလထွက်ဖူးသည်။ အခြားသော ခပ်လှမ်းလှမ်းသွေးသားတို့မှာမူ ချာရီကိုသွေး အပြည့်ပါပုံရကြ၏။

ထွတ်က ဩဂတ်စတာတွင် မွေးပြီး အဘိုးက အယ်ဒီရေဒီမှ။ တစ်နေရာနှင့် တစ်နေရာ မိုင်၂၀မျှ ဝေးသည်။ ထွတ်တို့မိသားစုက လူရှိသေရှင်ရှိသေရှိလှ၏။ သူမအဖေသည် ခေတ်ကျပ်ကြီးထဲတွင်ပင် လုပ်ငန်းကို မှန်မှန်လုပ်နိုင်သေးသည်။ သူက စတင်းဒတ်ရေန်ကုမ္ပဏီ၏ ရေနံအဖွဲ့လုပ်ငန်းကို အုပ်ချုပ်ရသည်။ ထွတ်၏အမေကမူ ကလေးတွေမမွေးမီက ကျောင်းဆရာမ လုပ်ခဲ့ဖူးသည်။ မိသားစုသည် စာဖတ်လည်း ဝါသနာပါကြ၏။ စာတိုက်မှတစ်ဆင့် စာအုပ်တွေ မှာဖတ်ကြ၏။ သမ္မာကျမ်းစာလည်း မှန်မှန်ဖတ်ကြပြီး ဘာသာတရား ကိုင်းရှိုင်းကြ၏။

ကျွန်တော်အတိုးအခြေအနေကား သိပ်မဟန်လှ။ သူ့ကို မွေးမြူစောင့်ရှောက်ခဲ့ကြသောဘိုးဘွားများနှင့် သူ့အစ်ကိုကြီးတို့သည် ချောင်းချောင်းလည်လည် မရှိကြ။ သို့သော် သူတို့သည် ဘက်ပတစ်ဘာသာဝင်များ ဖြစ်ကြကာ ‘ပီချီတာ’ ဒေသ၏ရေနံတွင်းများတွင် အလုပ်လုပ်ကြ၏။ အတိုး၏ မိခင်ကြီးသည် သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေဖူးသည်။ အတိုးဖြစ်သူ ထိုစဉ်က ရှစ်နှစ်သားကလေး စတန်လေက သူ၏အလောင်းကို တွေ့၏။

အတိုးကတော့ ငယ်ငယ်ကတည်းက ခပ်ဆိုးဆိုးဖြစ်၏။ အသက် ၁၅ နှစ်အရွယ်တွင် ကျောင်းထုတ်ခံခဲ့ရ၏။ ကျောင်းအုပ်ကြီးနှစ်ခေါင်းကို လက်သီးနှင့် ထိုးခဲ့၍ ဖြစ်၏။ နောက်သုံးနှစ်ကြာသည်အထိ သူသည် ကြုံရာကျမှန်းအလုပ်လုပ်ခဲ့ရ၏။ ထိုနောက် ရိုကာဂိုသို့ သွားသည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် ကာလီဖိုးနီးယား။ ထိုနောက် စာတိမြေ ပြန်လာသည်။ ဖဲရိုက်လိုက် မြာပွေလိုက်။ ထိုအချိန်တွင် ထွတ်နှင့်တွေ့၏။ ထွတ်မိဘများက အတိုး၏ဆုံးမတတ်တွေကြားထား၍ သူတို့သမီးနှင့် သဘောမတူ။ သို့သော် ထွတ်က အတိုးကို သူ့မိဘတွေထံခေါ်သွားကာ တွေ့ပေးလိုက်၏။ အတိုးကမူ ရဲရဲရင့်ရင့်ပင် အစစ်ဆေးခံခဲ့ရ၏။

အတိုးက ထွတ်ကို မြို့ကြီးပြကြီးများအကြောင်း၊ အဆုံးမရှိသော အဝေးပြေးလမ်းမကြီးများအကြောင်း မစားရဝခမန်း ပြောပြ၏။ သူက ကျေးလက်မှာ နေ၊ ကျေးလက်မှာပင် မနေချင်။ သူက စွန့်စားချင်သည်။

သို့နှင့် ပုလဲဆိပ်ကမ်းပုံရကြခါနီးအချိန်တွင် မိုးရာလိုက်ပြေးကြသည်။ မကြာခင် အတိုးသည် စစ်ထဲ ဝင်သွားသည်။ အတွင်းက ဗုံးကြဲလေယာဉ်ထုတ်လုပ်သော အလုပ်ရုံတွင် အလုပ်လုပ်ရ၏။ အတိုးကမူ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးပက်တန်၏ တပ်နှင့်အတူ ပြင်သစ်ပြည်၏ရုံးခွဲများတွင် တိုက်ပွဲဝင်လျက်။

အတိုးသည် စစ်မှန်ပြန်လာသောအခါ မိသားစုနှင့်အတူ ကာလီဖိုးနီးယားသို့ ပြောင်းရွှေ့သွားသည်။ ထိုမှ ကင်ဆပ်စ်ပြည်နယ်။ ထိုမှတစ်ဆင့် တက်ဆပ်စ်မြို့ကလေးတွေဆီ။ နောက်ဆုံးကျမှ ဆီတဲလ်သို့ရောက်၏။ ထိုနေရာကျမှ အခြေချကာ အမေ့ကို အထက်တန်းကျောင်းပြီးအောင် နေစေသည်။ အတိုးသည် ပရိဘောဂရောင်းချသူအဖြစ် အသက်မွေးကာ အိမ်တစ်လုံး ဝယ်နိုင်ခဲ့၏။ အမေက ကျောင်းတွင် ပညာထူးချွန်သဖြင့် သူတို့ ဝမ်းသာကြ၏။ သို့ဖြင့် ရိုကာဂိုတက္ကသိုလ်သို့ အသက်ငယ်ငယ်နှင့် ဝင်ခွင့်ရ၏။ သို့သော် သူ့ဘာသာသူ တစ်ယောက်တည်းကျောင်းသွားတက်ရန် အသက်က ငယ်လွန်းသည်ဆိုပြီး အတိုးက ကျောင်းဆက်တက်ခွင့်မပြုခဲ့။

ဤတွင်ပင် စတင်လမ်းက ရပ်ရတော့မလို ဖြစ်နေ၏။ အိမ်တစ်ဆောင် မီးတစ်ပြောင်။ မိသားစုတစ်စု။ လူရှိသေရှင်ရှိသေမိသားစု။ သို့သော် အတိုး၏ နှလုံးသားကား မကျေနပ်လှသေး။ ပရိဘောဂကုမ္ပဏီ၏မန်နေဂျာ သူ ဖြစ်ခဲ့ပြီ။ ဟိုနီလူလူထွင်လည်း စတိုးဆိုင်အသစ် ဖွင့်ဦးမည်။ ထိုနေရာတွင် စီးပွားဖြစ်မည်ကို သူ သိ၏။ သို့ဖြင့် တစ်နေ့တွင် သူသည် အိမ်ကို သုတ်ခြေတင်ပြန်လာပြီး အတွင်းကို အိမ်ရောင်းရန် ပြော၏။ အထုပ်အပိုးတွေပြင်ဆင်ပြီး သူတို့၏ နောက်ဆုံးခရီးတစ်ခုကို နှင်ကြရန် ဟန်ပြင်၏။ အနောက်ဘက်ဒေသ။ နေပင်ရာအရပ်သို့ ဦးတည်၍...

အတိုးသည် ထိုသို့ပင် အငြိမ်မနေတတ်။ အသစ်တစ်ခုအစပျိုးဖို့ အမြဲပင် အဆင်သင့်ဖြစ်၏။

သို့ဖြင့် မိသားစုအားလုံး ဟာသိုင်ယီသို့ရောက်လာကြ၏။

၁၉၆၀တွင် အတိုးသည် တက်ကြွနေဆဲ။ သူက တစ်ခါတစ်ခါ ကဗျာရေး၏။ ဂျပ်စ်ကီ နားထောင်သည်။ သူ၏ပရိဘောဂလုပ်ငန်းနှင့် ဆက်စပ်သိရှိ

သော ဂျူးလူမျိုးများကို အရင်းနှီးဆုံးမိတ်ဆွေများအဖြစ် ပေါင်းသင်း၏။ သူသည် ယူနိုက်တက်နယ်များနှင့်ယူနိုက်တက်စတိတ်အသင်းတော်သို့ ဝင်၏။ ဤဘာသာအယူဝါဒသည် ဘာသာကြီးအားလုံး၏ ကျမ်းစာများမှ အနှစ်သာရများကို ထုတ်နှုတ်ထားသောဝါဒဖြစ်၏။ (ဒီဘာသာက တစ်ဘာသာကိုးကွယ်တာနဲ့ ငါးဘာသာ တစ်ခါထဲကိုးကွယ်ပြီးသား ဖြစ်သွားတယ်ဟု သူက ပြော၏။)

ထွတ်ကလည်း သူ့ဘာသာကို သူ့ဆွဲသွင်းရန် ကြိုးစား၏။ (စတင်လေရယ် ဘာသာရေးဆိုတာ မနက်စာသွားရောစာ ဝယ်စားတာမျိုး မဟုတ်ဘူးနော်) အမေသည် တစ်နေ့တွင် အပြင်မှ ပြန်လာပြီး သူ ဟာသိုင်ယီတက္ကသိုလ်တွင် တွေ့ခဲ့သော မိတ်ဆွေတစ်ဦးအကြောင်း ပြော၏။ သူက အာဖရိကန်လူမျိုးကျောင်းသားဖြစ်ပြီး အမည်က ဘားရက်ဟု ခေါ်ကြောင်း သူ့ကို အိမ်သို့ ညစာစားရန်မိတ်ခံကြောင်း ပြောသည်။ အမေ အိမ်သို့ရောက်လာသောအခါ သူတို့က ကပ္ပလီအဆိုကျော် နတ်ကင်ကိုလ်နှင့်တူသည်ဟု ထင်ကြ၏။ ညစာ စားပြီးကြသောအခါ သူတို့က ဤလူငယ်သည် အတော်ပင် ဉာဏ်ပညာ ထက်မြက်ပြီး သိက္ခာသမာဓိရှိသူဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ဒါပေမယ့် ဒီလူနဲ့ သူတို့သမီးကို လက်ထပ်ခွင့်ကော ဝေးပါ့မလား။ ကျွန်တော်တို့ မသိနိုင်ပါ။ ဤနေရာတွင် ကျွန်တော်တို့ လုံလောက်သော ရှင်းပြမှု မပြုနိုင်ပါ။ အမှန်ကား ထိုအချိန်က အများစုသောလူဖြူအမေရိကန်များသည် လူမည်းတို့ကို မည်သည့်အခါမှ တကယ်တမ်းထည့်သွင်းစဉ်းစားမှု ပြုလေ့မရှိပါ။

ဂျင်မီခရီးသည် မြောက်ဘက်သို့လမ်းဖောက်သွားခဲ့ကာ ကင်ဆပ်စ်ပြည်နယ်သို့ ကျွန်တော်ဘိုးဘွားများ မမွေးမီကပင် ရောက်နှင့်ခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ လူမည်းတို့သည် ရေနံတွင်းများဆီသို့ အုပ်စုလိုက် ရောက်လာကြ၏။ အလုပ်ကြမ်းများကို လုပ်ကြသည်။ လူမည်းအမျိုးသမီးများက လူဖြူတို့၏အိမ်တွင် အဝတ်လျှော်ကြရ၏။ တောက်တိုမယ်ရလုပ်ကြ၏။

စစ်အပြီးတွင် ကျွန်တော်တို့မိသားစု တက်ဆပ်စ်သို့ ရောက်ကြချိန်အထိ လူမျိုးရေးပြဿနာက ရှိနေဆဲ။

တက်ဆပ်စ်တွင် အတိုးဖြစ်သူ အလုပ်လုပ်ပြီး ပထမအပတ်တွင် သူ၏

လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ပရိဘောဂရောင်းသားများက လူမည်းနှင့် မက်ဆီကို ဖောက်သည်များအပေါ် မည်သို့ဆက်ဆံရမည်ကို ရင်းရင်းနှီးနှီး လာအကြံပေးကြ၏။

အသားအရောင်ရှိသူတွေက ကုန်ပစ္စည်းတွေကို ကြည့်ချင်တယ် ဆိုရင် သူတို့အလုပ်ချိန်ကျော်မှ လာခွင့်ပေးရမယ်။ နောက်ပြီး သူတို့ပစ္စည်း သူတို့သယ် သွားရမယ်

ထွတ်သည် ဘက်တစ်ခုတွင် အလုပ် လုပ်သည်။ ထိုဘက်မှ အစောင့်တစ်ဦးဖြစ်သူ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ဖြစ် လူမည်းတစ်ဦးနှင့် အသိအကျွမ်းဖြစ်ခဲ့သည်။ ထိုသူ၏အမည်မှာ မစ္စတာရိုဒ် ဖြစ်သည်။ သူတို့နှစ်ဦး တစ်နေ့ စကားလက်ဆုံ ကျနေစဉ် ရုံးမှလူဖြူအတွင်းရေးမှူး ရောက်လာကာ *ဒီလို ငမည်းမျိုးကို နင်က ဘာဖြစ်လို့ မစ္စတာရိုဒ် ခေါ်တာလဲ*ဟု ဆူပူ ကြိမ်းမောင်းခဲ့၏။ မကြာခင်မှာပင် မစ္စတာရိုဒ်သည် အဆောက်အဦ၏ချောင်ကြားတစ်နေရာတွင် ကျိတ်ငိုနေသည်ကို တွတ်က တွေ့ရ၏။ ဘာဖြစ်တာလဲဟု တွတ်က မေးကြည့်သည်။ မစ္စတာရိုဒ်က ခါးကို ဆန့်လိုက်သည်။ မျက်ရည်စက်သုတ်လိုက်သည်။ သူ့ဘာသာသူ မေးခွန်းတစ်ခု ပြန်မေးရင်း တွတ်ကို အဖြေပေး၏။

ငါတို့ ခုလို အနိမ့်ခံကြရတာဟာ ငါတို့ သူတို့ကို ဘာတွေများလုပ်ခဲ့ လို့လဲဟင်

အဘွားသည် ထိုနေ့က ဤမေးခွန်း၏ အဖြေကို မပေးနိုင်ခဲ့။ သို့သော် ထိုမေးခွန်းသည် သူ့ကို အချိန်တာရှည်စွာစွဲထင်နေခဲ့၏။ ကျွန်တော်အဖေ အိပ်ယာဝင်နေစဉ် အဘိုးနှင့်အဘွားတို့က တစ်ခါတစ်ရံ ဤအကြောင်းကို ဆွေးနွေးကြသည်။ တွတ်အနေနှင့် မစ္စတာရိုဒ်ကို မစ္စတာရိုဒ်ဟုပင် ဆက်လက်ခေါ်ရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့၏။

အဖေ ၁၁နှစ် ၁၂နှစ်အရွယ်တွင် ပန်းဖာရောဂါ စ.ဖြစ်၏။ အမေသည် ကျောင်းအသစ်တွင်လည်း မိတ်ဆွေအနည်းငယ်သာရှိ၏။ သူ၏အမည်ကို ခေါ်ခေါ်ပြီး စ.ကြဲနောက်ကြဲသူ များ၏။

အမေအမည်က *စတင်လေအန်း* (အဘိုးက ယောက်ျားလေး လိုချင်၍ သမီးကို ယောက်ျားလေးအမည် ပေးခဲ့သည်။) ထို့ကြောင့် အမေမှာ အထီးကျန်သန်ကာ တစ်ယောက်တည်း အနေများခဲ့သည်။

လေမတိုက်သော ပူပြင်းသည့် နေ့တစ်နေ့တွင် ထွတ်သည် အိမ်ပြန်အလာ အိမ်ရှေ့တွင် ကလေးတစ်ခု ဝိုင်းဝန်းအော်ဟစ်နေသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

ငမည်းစုတ်ချစ်သူ
ညစ်ပတ်တဲ့ ယန်ကီး
ငမည်းစုတ်ကို ချစ်တဲ့သူ

ထွတ်ရောက်လာ၍ ကလေးအုပ်စုက ရဲ့သွားကာ ထွက်ပြေးကုန်ကြ၏။ သို့သော် ကောင်လေးတစ်ဦးက ခဲနှင့်လှမ်းပစ်၍ ခဲသွားရာလားရာကို ထွတ်က လိုက်ကြည့်မိ၏။

ကျွန်တော်အဖေနှင့် သူနှင့်သက်တူရွယ်တူ လူမည်းမိန်းကလေးတစ်ဦးတို့သည် ဘေးချင်းယှဉ်ပြီး လုံ့လလှောင်နေကြ၏။ ထွတ် အနားရောက်သွားသော အခါ လူမည်းမလေးမှာ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင်နေ၏။ အမေမျက်လုံးအိမ်တွင် မျက်ရည်များဖြင့် ပြည့်နှက်နေ၏။ မိန်းကလေးနှစ်ဦးမှာ ကြောက်လန့်လန့်သံဖြင့် မလှုပ်မယှက် ကြက်သေသေနေကြ၏။ နောက်ဆုံးတွင် ထွတ်က သူ့လက်ဖြင့် ကလေးနှစ်ဦးခေါင်းကို ကိုင်လိုက်၏။

မင်းတို့နှစ်ယောက် ကစားချင်ကြရင် အိမ်ထဲဝင် ကစားကြ။ လာစမ်းနှစ်ယောက်လုံး

ထွတ်က အမေကို တစ်ဘက်က ပွေ့ချီ၊ လူမည်းမကလေး၏လက်ကို တစ်ဘက်က ကိုင်ကာ အိမ်ထဲခေါ်သွင်းသွားသည်။

အဘိုးက ထွက်ကြည့်၏။ သူက ကျွန်တော်အဖေကိုမေးပြီး လာရောက်ဝိုင်းကြံအော်ကြသူများ၏အမည်များကို ရေးမှတ်၏။ နောက်နေ့တွင် အလုပ်မှနေ တစ်ဝက်ခွင့်ယူကာ ကျောင်းအုပ်ကြီးထံ သွားတိုင်၏။ ထိုကလေးများ၏ မိဘများကို ခေါ်ပြော၏။ လူတိုင်းပြောသောစကားက တစ်ထပ်တည်း။

ခါကတော့ ခင်ဗျားသမီးကို ဆုံးမပေါ့ မစ္စတာဒန်ဟန်ရယ်၊ လူဖြူမိန်းကလေးတွေဟာ ဒီမြို့မှာ လူမည်းလေးတွေနဲ့ မကစားရဘူးလေ

ဟာပိုင်ယီတွင်ပင် အမေသည် အဖေနှင့် တွေ့ပြီး ချစ်ကျွမ်းဝင်ခဲ့ကြ၏။ အဖေနှင့်အမေတို့၏ဆွေစပ်ကြောင်းလမ်းပွဲသည် ခမ်းခမ်းနားနားမရှိခဲ့။ လက်ထပ်

ပွဲလည်း အကူပေးရုံးခဲ့ကြ၏။ လက်ထပ်ကိတ်မုန့် မရှိ။ လက်ထပ်လက်စွပ် မရှိ။ သတို့သမီးအရံ မရှိ။ မိသားစုဆွေမျိုးသားချင်းတွေ မတက်ကြ။ ကင်ဆပ်စ်ပြည့်နယ်မှဆွေမျိုးတွေကိုပင် အကြောင်းကြားဟန်မတူ။ ရုံးတက် လက်မှတ်ထိုးသော မင်္ဂလာဆောင်သက်သက်သာ ဖြစ်၏။

မကြာခင် ရှစ်ပေါင်နှစ်အောင်စရိသော ကလေးတစ်ဦးရလာ၏။ အဘိုးသည် အဖေနှင့်အတူ ဘီယာသောက်ရင်း သူ့သားမက်၏ နိုင်ငံရေး၊ စီးပွားရေး ဆွေးနွေးမှုများကိုအားထောင်၏။ သူတို့စကားပိုင်းတွင် အိမ်ဖြူတော်ပါ၏။ ကရင်မလင် ပါ၏။ အနာဂတ်နိုင်ငံရေးတွေ ပါ၏။ ကနေဒါ၏ရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာသစ်နှင့် ဒေါက်တာကင်း၏မဟာအိပ်မက်များ ပါ၏။ အမေရိကသည် အာကာသထဲသို့ လူလွှတ်ပြီး မိမိတိုင်းသူပြည်သား လူမည်းတို့ကိုမူ အချုပ်အနှောင်ထဲတွင် ထားဆဲဖြစ်ခြင်း၏သဘောသဘာဝများ စသည်တို့ကို ပြောကြဆိုကြ၏။

အပိုလိုအာကာသယာဉ်မှအာကာသသူရဲကောင်းများ ဟစ်ကင်လေတပ် ဌာနချုပ်သို့ အောင်ပွဲခံပြန်လာပုံကို အဘိုး၏ပန်းပေါ်မှ ကျွန်တော်တိုင်ကြည့်ခဲ့ရပုံကို မှတ်မိသေး၏။ အာကာသသူရဲကောင်းတစ်ဦးက ကျွန်တော်ကို လက်တွေ့ ယမ်းပြ၍ ကျွန်တော်က ပြန်ပြီး လက်ပြခဲ့သည်ဟု အဘိုးက ဆို၏။ မည်သို့ဆိုစေ သူ၏သားမက် အသားမည်းနှင့် သူ၏မြေး အသားညိုတို့နှင့်အတူ အဘိုးသည် အာကာသခေတ်ထဲသို့ ဝင်လာချေပြီ။

ဟာပိုင်ယီရှိ ဝိုင်ကီကီကမ်းခြေကား အစားအသောက်ဆိုင်တန်းများနှင့် အပြာစီဒီယိုစတိုးဆိုင်များက ကျပ်သိပ်ပေါ်ပေါက်လာကာ အစိမ်းရောင်တောင်လုံးများကို ဖုံးပြီး နေရာယူကြလေပြီ။ ဤနေရာသည် ယခင်က ပစ်မိတ်သမုဒ္ဒရာ၏ အပြာရောင်လွင်ပြင်ကြီးဖြစ်ခဲ့၏။ ကျွန်တော်ငယ်စဉ်က ကျွန်းများ၏အလှအပူတွင် အကြီးအကျယ်မင်တက်မိခဲ့ဖူး၏။ ကျွန်တော်တို့မိသားစု ဤနေရာသို့ ၁၉၅၆ တွင်ရောက်ရှိခဲ့ကြ၏။ ဤနေရာသို့ သာသနာ့ဌာနများ ရောက်လာကြသည်။ မီးတောင်ချော်ရည်မြေဩဇာများကြောင့် အမေရိကန်ကုမ္ပဏီများက ကြံနှင့် နာနတ်ခင်းတွေ လာဖိုက်ကြ၏။ ဂျပန်၊ တရုတ်နှင့် ဖိလစ်ပိုင်လူမျိုးတို့ကလည်း ဤနိုက်ခင်းများတွင် လာရောက် အလုပ်လုပ်ကိုင်ကြ၏။ ဟာပိုင်ယီတွင် လူမျိုးပေါင်းစုံမှီတင်းနေထိုင်လာကြ၏။

ကျွန်တော်ဘိုးဘွားတို့မှာမူ ပရိဘောဂလုပ်ငန်းလုပ်ရင်း လူမျိုးပေါင်းစုံနှင့် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံတတ်လာကြ၏။ ဒေးလ်ကားကုန်ရုံ၏ မိတ်ဆွေဖြစ်သည့် လူတို့အပေါ်ဩဇာညောင်းနည်း* စာအုပ်ဟောင်းမှာ သူ့စာအုပ်စင်တွင် ရှိနေဆဲ။

သူ့ကိုယ်သူ ဖရက်ဒီဟုခေါ်သော ဂျပန်အမေရိကန်ကပြားတစ်ဦးသည် ကျွန်တော်တို့အိမ်များတွင် ဈေးဆိုင်ငယ်လေးတစ်ဆိုင် လာဖွင့်၏။ သူက သွားရည်စာဂျပန်မုန့်များကို ကျွန်တော်အား မကြာခဏကျွေးတတ်၏။ ကျွန်တော်အဘိုး၏စတိုးဆိုင်တွင် အလုပ်လုပ်ကြသော ဟာဝေယလူမျိုးတို့ကလည်း သူတို့အိမ်သို့ မကြာခဏဖိတ်ပြီး ရိုးရာလမ်းလျှောက်များကို ကျွေးသည်။ ကျွန်တော်သည် တစ်ခါတစ်ရံ အဘိုးနှင့် *အလီ ပန်းခြံသို့သွားကာ အဘိုးနှင့် ဖိလစ်ပိုင်လူမျိုးများ စစ်တူရင်ကစားသည်ကို ကြည့်တတ်၏။ ဖိလစ်ပိုင်တို့သည် အပေါ်စားဆေးပြင်းလိပ်ကို သောက်လိုက်။ ကွမ်းတံတွေးတွေ တချစ်ချစ်တွေလိုက်နှင့်။ တစ်ခုမှတ်မိတာ ရှိသေးသည်။ တစ်ခုသောနံနက်စောစောတွင် ကျွန်တော်အဘိုး၏မိတ်ဆွေပေါ်တူရီလူမျိုးတစ်ဦးနှင့်အတူ *ကာလူပိုင်လယ်ရွေ့*တွင် ငါးမြှားထွက်ကြရာ ကျွန်တော် လိုက်သွား၏။ သေးငယ်သောငါးဖမ်းလှေလေးပေါ်တွင် ဓာတ်ငွေ့မီးအိမ်လေးတစ်လုံးသာ ထွန်းထားသည်။ မင်အရောင် မည်းမည်းညစ်ညစ်ရေထဲသို့ သူတို့က ဒိုင်ဗင်ထိုးချသွားကြသည်။ သူတို့ရေပေါ်ပြန်တက်လာသောအခါ ငါးကြီးတစ်ကောင် ပါလာ၏။ အဘိုးက ထိုငါး၏ဟာပိုင်ယီအမည်ကို ပြောပြသည်။ *ဟုမုဟုမုနုကုနုကုအယူး*။ တစ်လမ်းလုံး ထိုနာမည်ကို စွတ်တက်ရွရွအလွတ်ကျက်ပြီး ကျွန်တော်ပြန်လာခဲ့သည်။

အဘိုးတို့အနေနှင့်မူ လူမျိုးအသားအရောင် ကွဲပြားမှုကို လုံးဝဂရုထားဟန်မတူ။ သူသည် လူကိုလူချင်း မည်သူကိုမဆို ပေါင်းသင်းနိုင်ပုံရ၏။ ဟာပိုင်ယီသို့ လာလည်သော ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်အချို့ကို အဘိုးက ပြောပြတတ်တာတစ်ခု ရှိသေးသည်။

ဒီကောင်လေးက ကျွန်တော်မြေးလေးလေ။ သူ့အဖေက ကင်ဆပ်စ်ပြည်နယ်က။ သူ့အဖေကတော့ ကင်ညာနိုင်ငံအတွင်းပိုင်းထဲက။ ခုတော့ သမုဒ္ဒရာပိုင်တွေ ဘယ်လောက်ပဲခြားနေပါစေ သူတို့ဒီမှာ ပေါင်းဆုံနေကြပြီလေ

ကျွန်တော့်အဖေအကြောင်း ကျွန်တော် လူပြောသူပြောနှင့်သိရသမျှမှာ ဤသို့သာဖြစ်၏။ ပြဿနာတစ်ခုသာ ရှိ၏။ ကျွန်တော့်အဖေ ပျောက်ဆုံးသွားခြင်းသာဖြစ်၏။ သူ ကောင်းကင်ဘုံသို့သွားပြီ။ အဖေ ကျွန်တော်တို့မိသားစုထံမှ ဘာကြောင့် ခွဲခွာသွားသလဲဟူသည်ကိုမူ အဘိုးရော အမေပါ မပြောခဲ့ကြ။ ထိုအတွက် အဘိုးကိုရော အမေကိုရော ကျွန်တော် အပြစ်မတင်လိုပါ။

‘ဟိန်လူလူစကား’ သတင်းလွှာတွင် ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ်၌ အဖေ သို့ရသည့်ဓာတ်ပုံကို ဖော်ပြထားသည်ကို ဖတ်ရ၏။ အဖေသည် စံပြကျောင်းသား။ သူတိုင်းပြည်အတွက် သံတမန်။

ဤဆောင်းပါးကို ကျွန်တော်၏မွေးစာရင်းလက်မှတ်၊ ဆေးထိုးပုံစံဟောင်းတချို့နှင့်အတူ ခေါက်ထားသည်ကို ကျွန်တော် အထက်တန်းကျောင်းသားဘဝတွင် ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့သည်။ ဆောင်းပါးမှာ တိုတိုလေး။ အဖေ၏ဓာတ်ပုံကို ဖော်ပြထားသည်။ အဖေအကြောင်း ကျွန်တော့်အကြောင်း တစ်လုံးတစ်ပါးမျှ မပါ။ ဤသို့ထိန်ချန်ထားခြင်းသည် အဖေ၏ ရည်ရွယ်ချက်ပဲလား။ အခြားသူတစ်ဦးဦးက ချန်ထားခဲ့သလား ကျွန်တော်မပြောတတ်။ ဤသို့ စနိုးအမည် သားအမည် မဖော်ပြခဲ့ခြင်းကြောင့် ကျွန်တော့်မိဘများ ရန်ပွဲပွားစေသလားမသိ။

ထိုစဉ်က ကျွန်တော်သည် ငယ်လွန်းသေးသဖြင့် ကျိုးကြောင်းရင်းမြစ်ကို မသိနိုင်ခဲ့။

အခန်း ၃၈

သုံးရုံးသွားသောလမ်းသည် ယာဉ်ကြောများ ကြပ်ညှပ်ပိတ်ဆို့နေ၏။ ကားတွေ၊ မော်တော်ဆိုင်ကယ်တွေ၊ ဆိုက်ကားတွေ၊ ဘတ်စ်ကားတွေ အပြည့်။ ခွန်းလွှဲပိုင်း အပူရှိန်အောက်တွင် ယာဉ်မျိုးစုံ ဒလစပ် သွားလာနေကြ၏။ ကားကို နည်းနည်း မောင်းလိုက်၊ ရပ်လိုက်၊ ပြန်မောင်းလိုက် လုပ်နေရသည်။ ကျွန်တော်တို့၏အဖူးယာဉ်မောင်းသမားက ဝီကဝါးချောကြ စီးကရက်မိချောသောကောင်လေးတွေကို အတော်မောင်းထုတ်ပြီး လမ်းရှင်းနေရသည်။ အဖေရော အမေရော သားရော သမီးရော ဆိုင်ကယ်တစ်စီးထဲ စုပြုံစီးရင်း နှုတ်ခမ်းနှင့် ပါးစပ်တွင် ဖုန်တွေဝင်မှာနဲ့၍ လက်ကိုင်ပုတ်များစည်းထားကြသောမိသားစုကို ကြည့်ရသည်မှာ ဓားပြမိသားစုနှင့်ပင် တူနေသေးရော။ လမ်းဆေးတစ်လျှောက်လုံးတွင် ထာဘီအညိုရောင်ခိုခိုမျိုး အသားညိုညိုနှင့် မိန်းမကြီးများသည် ကောက်ရိုးခြင်းတောင်းထဲတွင် အသီးမှည့်တွေထည့်ပြီး ထမ်းရောင်းနေကြသည်။ လေဟာပြင်တွင် စက်ပြင်ဆရာတစ်စုက စောင့်ကြောင့်ထိုင် အင်ဂျင်တစ်လုံးကို ပြင်ရင်း ဝီခေါ်နေသော ယင်ကောင်များကို အားသည့်လက်ဖြင့်မောင်းနေကြရ၏။ ကလေးတွေက ပြောင်းဖူးရိုးတွေ ငှက်ပျောရွက်တွေ ပွဲကြနေသော ရွံ့ရွံ့ထဲတွင် ခြေချော်လဲကြ ပြေးကြလွှားကြရင်း ဟိုးအဝေးက ဖုန်ထုသောလမ်းတွင် ပျောက်ကွယ်သွားကြ၏။

သုံးရုံးရှေ့ ရောက်တော့ အငှားကားက ရပ်ပေးလိုက်သည်။ ယူနီဖောင်းစမတ်ကျကျပတ်ထားသော ကမ်းတက်တပ်သားနှစ်ဦးက ခေါင်းညှပ်ပြီး ခရီးဦးကြို ပြုကြ၏။ ခြံဝင်းထဲတွင်ကား ဥယျာဉ်ဖျားများ၏ ခြံစည်းရိုးပင်ညှပ်သံက စည်းချက်ကျကျ ကြားနေရ၏။

ကျွန်တော်အမေ၏အလုပ်ရှင်သည် ဆံပင်ကတုံးဆံတောက်နှင့် လှမည်း

တစ်ဦးပင် ဖြစ်သည်။ သူ၏ စားပွဲဘေးတွင် အမေရိုကန်အလံကို ထူထားသည်။ သူက ကျွန်တော့်ကိုလက်ကမ်းပေးကာ နှုတ်ဆက်၏။

‘နေကောင်းလား လူကလေး’

ကျွန်တော်က သတိအနေအထားဖြင့်မတ်တပ်ရပ်ကာ သူမေးသော ကျွန်တော်၏ပညာရေးနှင့်ပတ်သက်သော မေးခွန်းများကို ဖြေနေသည်။ ရုံးခန်းထဲမှ လေက အေးမြနေ၏။ တောင်ထိပ်ပေါ်တွင် ရှူရှိုက်ရသောလေကဲ့သို့ သန့်ရှင်းပြီး အေးချမ်းလှ၏။

ကျွန်တော့်အမေက စာကြည့်တိုက်ထဲတွင် ကျွန်တော့်ကို ထားခဲ့ကာ သူ့လုပ်စရာရှိတာ သွားလုပ်၏။ ကျွန်တော်က ကာတွန်းစာအုပ်နှင့် အမေလုပ်ခိုင်းထားသောအိမ်စာများကို လုပ်သည်။ ပြီးတော့ စာကြည့်တိုက်ထဲမှ စာအုပ်များကို လျှောက်ကြည့်၏။ ကျွန်တော်ကဲ့သို့သော ဇနစ်သားလေးအဖို့ ကမ္ဘာ့ဘဏ်အစီရင်ခံစာ ဘူမိဗေဒလေ့လာရေး၊ ငါးနှစ်စီမံကိန်း စသောစာအုပ်များကို မည်သို့ဖွဲ့စိတ်မဝင်စားနိုင်ပါ။ သို့သော် ထောင့်တစ်နေရာတွင် လိုက်ဖက်ပုဂ္ဂိုလ်များကို ဆေးသေသပ်သပ်ပုံထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်များကို ကျွန်တော်ဖတ်မိသည်။

ဓာတ်ပုံဆောင်းပါးတစ်ပုဒ်ကို ကျွန်တော် ယနေ့တိုင်မှတ်မိနေဆဲ။ ဆံပင်ကောက်ကောက် နှုတ်ခမ်းထူထူ နှုတ်ခေါင်းပြားပြား အသားမည်းမည်းပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးက စာတုဗေဒစမ်းသပ်မှုပြုလုပ်ပြီး အသားဖြူအောင်ကြိုးစားမှု။ ငွေကုန်သော်လည်း ဘာမှမထိရောက်၍ ထိုပုဂ္ဂိုလ်က နောင်တရနေ၏။

သူကဲ့သို့ပင် အမေရိုကမ္ဘာ လှမည်းအမျိုးသားအမျိုးသမီးပေါင်း များစွာတို့သည် ‘အသားဖြူအောင် လုပ်ပေးမည်’ဟူသော ကြော်ငြာများကို ယုံစားပြီး အလိမ်မိနေကြရ၏။

ကျွန်တော်၏ မျက်နှာနှင့် လည်ပင်းတို့သည် ပူထူသွားသည်။ ဗိုက်ကလည်း သရိုးသိရိပ် ဖြစ်လာ၏။ စာမျက်နှာများကိုဖတ်ရင်း မျက်စိက ဝေဝါးလာသည်။ ဒီအကြောင်းကို အမေသိပါစေ။ သူ့အလုပ်ကရော ဘယ်လိုလဲ။ သူကတော့ အေးအေးဆေးဆေး တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပါလား။ ထိုအချိန်တွင် အမေရောက်လာပြီး ကျွန်တော့်ကို လာခေါ်၏။ ကျွန်တော့်မျက်နှာတွင် အပြုံးရိပ်မြိန်

သန်းလာ၏။ မဂ္ဂစင်းထဲမှအကြောင်းအရာများလည်း သူ့နေရာသူပြန်ရောက်သွားပြီ။ အခန်း၊ လေ။ ယခင်ကအတိုင်း အေးအေးသက်သာသြဇ်ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်း။

ထိုအချိန်က ကျွန်တော်တို့သည် အင်ဒိုနီးရှားတွင် သုံးနှစ်ကျော်နေထိုင်ခဲ့ကြသည်။ ကျွန်တော့်အမေသည် ‘လိုလို’ဟု အမည်ရသော အင်ဒိုနီးရှားလူမျိုးတစ်ဦးနှင့် အိမ်ထောင်ကျခဲ့၏။ ထိုသူကို ဟာပိုင်ယီတက္ကသိုလ်တွင် အမေတွေ့ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ သူ့အမည်မှာ ဟာပေယံဘာသာစကားနှင့်မူ ‘အရူး’ဟု အဓိပ္ပာယ်ရ၏။ သို့သော် လိုလိုနှင့် လူနှင့်နာမည် မလိုက်ပါ။ သူက ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သူလူကောင်းသူကောင်းတစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။ သူက အရပ်ခပ်ပူပူ၊ အသားညိုညို၊ ရုပ်က ခန့်ညား၏။ ဆံပင်နက်နက်ပိုင်ရှင်လည်း ဖြစ်၏။ သူ့ကို မက်ဆီကိုလူမျိုးဟုထင်စရာ မျက်နှာအနေအထားရှိ၏။ သူက တင်နစ်ကံစားတာတော်၏။ သူ့အပြုံးက အသက်ပါ၏။ စိတ်ကလည်း ရှည်သည်။ ကျွန်တော့်အသက် လေးနှစ်မှ ခြောက်နှစ်အထိ နှစ်နှစ်တာကလေးတွင် သူသည် အဘိုးနှင့်အတူ စစ်တုရင် သံကြီးမဲကြီးကစားသည်ကို တွေ့ခဲ့ရ၏။ တစ်နေ့တွင် အမေက ကျွန်တော်ကို ‘လိုလို’က သူ့ကိုချစ်ရေးဆိုကြောင်း၊ အဝေးတစ်နေရာသို့သွားကြမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြော၏။ ကျွန်တော်က မဆုံးညှပ်ပါ။ ကန့်လည်း မကန့်၊ ကွက်ပါ။ သူ့ကို အမေချစ်ရဲ့လား ဟူသော မေးခွန်းတစ်ခုသာ မေးခဲ့သည်။ အချစ်သည် အရေးကြီးကြောင်း ထိုအရွယ်ကပင် ကျွန်တော် သိနေပါပြီ။ အမေ၏မေးစရာများက တုန်ယင်လာ၏။ သူက မျက်ရည်ကို အတင်းထိန်းနေပုံရ၏။ ထိုနောက် ကျွန်တော်ကို အကြာကြီး ပွေ့ဖက်ထားလိုက်သည်။ ထို အမေပွေ့ဖက်မှုသည် ကျွန်တော်ကို ကြီးစွာသော သတ္တိများ ဖြစ်စေ၏။ ဘာကြောင့်ရယ်တော့ သေချာပေါက်မပြောနိုင်ပါ။

ထိုနောက် ‘လိုလို’သည် ဟာပိုင်ယီမှ ရုတ်တရက် တိတ်တဆိတ်ထွက်ခွာသွား၏။ အမေနှင့်ကျွန်တော်သည် လအနည်းငယ်အကြာ ပတ်စ်ပို့တွေ့ ဝီစာတွေ့၊ လေယာဉ်လက်မှတ်တွေ့၊ ဟိုတယ်ကြိုတင်ငှားရမ်းမှုတွေ တစ်သိတစ်တန်းကြီးလုပ်ကြရ၏။ ကျွန်တော်တို့ ဝန်စည်စလယ်များထုပ်ပိုးနေစဉ် အဘိုးက ကမ္ဘာမြေပုံကို ထုတ်ပြ၏။ ဒါက အင်ဒိုနီးရှားရဲ့ကျွန်းတွေလေ။ ဂျာဗား၊ ဘော်နိုယို၊ စုမတြာ၊ ဘာလီ။

*အိမ်မှာ ကျားတွေဘာတွေ ရှိနေတုန်းတဲ့။ အိုရန်အိုကန်လှုပ်ကြီးတွေလဲ ရှိတယ်။ ခေါင်းဖြတ်တဲ့လူတွေတောင် ရှိသေးဆိပ်

အဘိုးက ကြားဖူးအားဝတွေ လျှောက်ပြောနေ၏။ တွတ်ကမူ နိုင်ငံခြား ရေးဌာနအား စုံစမ်းသည်။ ထိုနယ်မြေ ငြိမ်းအေးမှုရှိမရှိ။

အစားအသောက်တွေလည်း ရတတ်သမျှ အကုန် ယူသွားသည်။ နို့ဆီ၊ နို့မှုန့်၊ ငါးသေတ္တာ၊ ချောကလက် စသဖြင့်။

နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်တော်တို့ 'ပင်အမ်' လေယာဉ်ကြီးပေါ်ရောက်သွား ကြကာ ကမ္ဘာတစ်ပတ် ပတ်ရန် အဆင်သင့်ဖြစ်နေကြပြီ။ ကျွန်တော်က အဖြူ ရောင် အင်္ဂါလက်ရည်နှင့် မီးခိုးရောင် လည်စည်းနှင့်။ လေယာဉ်မယ်က အစား အသောက်အချို့နှင့် လေယာဉ်မှူးတောင်ပံကလစ်တစ်ခုလက်ဆောင်ပေး၏။ ဂျပန် တွင် သုံးရက် ခေတ္တအားသည်။ ကာမာကရာဇ်ကြေးသွန်းဘုရားကြီးကို အရိုးခိုက် အောင်အေးစက်သည်မိုးရေထဲမှ သွားဖူးကြ၏။ ထိုနောက် ဂျပာတာသို့ သွား သည်။ နေသည် မီးလင်းပိုထဲကတမျှပူ၏။ ကျွန်တော်က အမေ့လက်ကိုကုန်ကုန် ပါအောင် ဆုပ်လိုက်သည်။ ဘာပဲလာလာ အမေ့ကို ကာကွယ်မည်ဟု သိရှိဌာန် ချထားသည့်ပုံစံဖြင့်။

'လိုလို' က လေဆိပ်တွင် လာကြိုသည်။ သူက ပို၍ ဝလာပုံ ရသည်။ သူက အမေ့ကို ပွေဖက်သည်။ ကျွန်တော်ကို လေထဲသို့ မြှောက်ပြီး ပွေချိ၏။ အကောက်ခွန်စစ်သေးရေးလမ်းကြောင်းအရည်ကြီးကို ဖြတ်ပြီးမှ စောင့်နေသော ကားပေါ် ရောက်၏။ 'လိုလို' ကမူ အညီရောင်ယူနီဖောင်းဝတ် စစ်သားတစ်ချို့နှင့် အချိန်အတော်ကြာ စကားပြောနေ၏။ စစ်သားများ၏သေနတ်အိတ်ထဲတွင် သေ နတ်များ ရှိ၏။ သို့သော် သူတို့ကြည့်ရသည်မှာ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်။ လိုလိုပြောတာ ကို သူတို့သဘောကျပြီး ရယ်နေကြ၏။ လိုလိုက ကျွန်တော်တို့ထံပြန်ရောက်လာ တော့ အမေက မေးသည်။ စစ်သားတွေက ပစ္စည်းတွေ စစ်ဦးမှာလား။

'မပူပါနဲ့၊ အားလုံးအဆင်ပြေသွားပါပြီ။ သူတို့က ကိုယ့်မိတ်ဆွေတွေပဲ' ဟု 'လိုလို' ကပြောသည်။

ကားက ငှားလာတာဟု သူကပြောသည်။ သို့သော် ဂျပန်လုပ် မော် ဖော်ဆိုင်ကယ်အသစ်စက်စက်တစ်စင်းတော့ ဝယ်ထားပြီးပြီဟုလည်း ဆိုသည်။

အိမ်အသစ်လည်း တောက်ပြုံးပြီ။ အနားသပ်စရာ နည်းနည်းသာ ကျန်တော့သည် ဟု ပြောသည်။ ကျွန်တော်ကို အိမ်နားကကျောင်းမှာပဲ ထားမည်။ ဆွေမျိုးတွေ ကလည်း ကျွန်တော်တို့ကို တွေ့ချင်လှပြီဟု 'လိုလို' က ဆိုသည်။ ကျွန်တော်က တော့ ဘေးဘီကိုကြည့်ပြီး လိုက်လာသည်။ ဒီစယ်ဆီနှင့် သစ်သားထင်းညှော်နဲ့ ကို ရ၏။ အညီရောင်နှင့် အစိမ်းရောင်မြေကွက်များကို တွေ့၏။ စပါးခင်းများ ကြားတွင် လူတွေကို ကြီးကြားတွေ့လို ထိုးထိုးထောင်ထောင်တွေ့ရ၏။ ကောက် ရိုးခေမာက်ကြီးကြီးများကို ဆောင်းထားသဖြင့် သူတို့မျက်နှာကိုမမြင်ရ။ ကျွဲပေါ် မှာ ငှတ်တုတ်ထိုင်ရင်း တုတ်တစ်ချောင်းနှင့် ကျွဲကျောင်းနေသော ကလေးတစ် ဦးလည်း တွေ့ရသည်။ မြို့ထဲနီးလာသည်နှင့် လမ်းတွေက ပိုပြီး ရွှင်လာသည်။ စတိုးဆိုင်တွေ၊ ဈေးတွေ တသီတတန်း။ ကုန်စည်စလယ်များကို လန်ခြားနှင့်ဆွဲ သယ်နေသူများလည်း ရှိ၏။ အဆောက်အဦများမှာ ပို၍ မြင့်လာ၏။ ဟာပိုင်ယီရှိ အင်ဒိုနီးရှားဟိုတယ်ကဲ့သို့ပင် ခေတ်မီဟိုတယ်တွေ အများကြီးရှိ၏။ ခြံစည်းရိုး အမြင့်ကြီးတွေ ကာရံထားပြီး အစောင့်ကင်းစခန်းတွေ တောက်လျှောက်ရှိသည့် အိမ်တန်းရှည်ကြီးကိုဖြတ်သွားသောအခါ အမေက တစ်ခုခုပြောလိုက်၏။ ကျွန် တော် သိပ်နားမလည်။ အနီးရနှင့် ဆူကန်နီ ဟူသောနာမည်များသာ ကြားလိုက် မိသည်။

'ဆူကန်နီဆိုတာ ဘယ်သူလဲ'

ကျွန်တော်က ကားနောက်ခန်းမှ လှမ်းမေးသည်။ သို့သော် 'လိုလို' က ကျွန်တော်စကားကို ကြားပုံမရ။

'ဟိုမှာကြည့်စမ်း'ဟုသာ ကျွန်တော်ကို ညွှန်ပြ၏။ ဆယ်ထပ်တိုက်မျှ ပမာဏရှိသော လူ့ခန္ဓာကိုယ်နှင့် မျောက်မျက်နှာအရှင်ကြီး။

'ခါက ဟာနမာန်ပေါ့။ မျောက်ဘုရားလေး။ သူက တကယ့်စစ်သည် တော်ကြီးပဲ။ လူတစ်ရာလောက်ရှိအားမန်အစွမ်းသတ္တိရှိတယ်။ သူက မိစ္ဆာတွေ နဲ့တိုက်တဲ့အခါ ဘယ်တော့မှမရှုံးဘူး'

'လိုလို' က ရှင်းပြသည်။

အိမ်သည် မြို့ပြင်ရှိ ဖွံ့ဖြိုးဆဲရပ်ကွက်တွင် ရှိသည်။ ကျယ်ပြန့်သော အညီရောင်မြစ်ကို ဖြတ်သွားသော တံတားကျဉ်းကျဉ်းမှ သွားရ၏။ မြစ်ဆိပ်တွင်

ရွာသူရွာသားများ ရေချိုးကြ၊ အဝတ်လျှော်နေကြသည်ကို မြင်ရ၏။ အိမ်သည် ခေတ်မီမီ အုပ်ကြွပ်နီမိုး တစ်ထပ်တိုက်ဖြစ်၏။ အိမ်ရှေ့တွင် သရက်ပင်ကြီးတစ် ပင် ရှိ၏။ ဂိတ်ဝကို ဖြတ်လိုက်သည်နှင့် 'လိုလို' က ကျွန်တော်ကို ဆုံသြစရာ တစ်ခုပြမည်ဟုပြောသည်။ သို့သော် သူ စကားပြော၍မဆုံးမီ ဆူဆူညူညူအော် သံကြီးထွက်ပေါ်လာကာ ခေါင်းသေးသေးပြားပြား ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကြီး အမွှေး အမျှင်ထူထူ ခြေတံလက်တံရှည်ရှည်သတ္တဝါကြီးတစ်ကောင် သစ်ပင်ပေါ်မှ ခုန်ချ လာသည်ကို တွေ့ရ၏။

'မျောက်ကြီး' ဟု ကျွန်တော်က အော်လိုက်၏။

'မျောက်ပုံပါ' ဟု အမေက ပြင်ပြောသည်။

'လိုလို' က သူ့အိပ်ကပ်ထဲမှမြေပုံကို ထုတ်ကာ မျောက်ပုံကြီးလက်ထဲ ထည့်ပေး၏။

'သူနာမည်က တာတာ တဲ့၊ မင်းအတွက် နယူးဂီနီကနေ တစ်လျှောက် လုံး သယ်လာခဲ့တာ'

'လိုလို' က ရှင်းပြသည်။ အိမ်နောက်ဖက်တွင် တိရိစ္ဆာန်ရုံအသေးလေး ပမာ အကောင်ဗလောင်တော်တော်များများတွေ့ရ၏။ ကြက်တွေ၊ ဘဲတွေ၊ အဝါ ရောင်ခွေးကြီး တစ်ကောင်၊ ကတ္တဝါအဖြူကြီးတစ်ကောင်၊ ငှက်မင်းနှစ်ကောင်၊ နောက်ဆုံး မိချောင်းပေါက်လေး နှစ်ကောင်။

'အရင်တုန်းက မိချောင်းက သုံးကောင် ရှိတယ်။ အကြီးဆုံးကောင်က ခြံစည်းရိုးပေါက်ကနေ ထွက်ပြီး တခြားလူတစ်ယောက်ရဲ့ စပါးခင်းထဲ အသက် နေပြီး ဘဲတွေလိုက်စားလို့ သူ့ကို မီးတုတ်နဲ့ရှာပြီး ဖမ်းလိုက်ရတယ်'

'လိုလို' က ပြောသည်။ ထိုနောက် သူ၏တပည့်တစ်ဦးက အနီရောင် ကြက်မကြီးတစ်ကောင် ချိုင်းကြားညှပ်ကာရောက်လာ၏။ သူ့လက်ထဲတွင်လည်း ဓားကြီးတစ်လက် ကိုင်လာ၏။ သူက တစ်စုံတစ်ရာပြောလိုက်ရာ 'လိုလို' က ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်ပြလိုက်၏။ ထိုနောက် အမေနှင့်ကျွန်တော်ကို လှမ်းခေါ် ၏။ အမေက ကျွန်တော်ကို အနားသုံးမလာစေလို့။ 'လိုလို' က အမေ့ကို ပြော လိုက်သည်။

'ကလေးက သိပ်ငယ်သေးတယ် ထင်နေလို့လား။ ကလေးဆိုပေမယ့်

ညစာက ဘယ်ကနေလာတာလဲဆိုတာတော့ သူသိသင့်တယ်။ မင်းကော ဘယ် လိုသဘောရသလဲ ဘယ်ရီ'

ကျွန်တော်က အမေ့ကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး ကြက်ကိုငိုထားသော လူဘက်သို့ ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ 'လိုလို' က ခေါင်းတစ်ချက်ငြိမ်ပြသည်။ ကျွန်တော်က ထိုလူကြီး ကြက်ကို အောက်သို့ချလိုက်ပုံ၊ ဒူးတစ်ဘက်နှင့်ညှပ် ပြီး လည်ချောင်းကို ဆွဲထုတ်ကာ လည်လိုးလိုက်ပုံ။ ကြက်က တစ်ချက်တော့ ရုန်းလိုက်ကာ တောင်ပံတွေကို မြေကြီးမှာခိုက်လိုက်၏။ ကြက်မွေးတချို့ လေ ထဲလွင့်သွားသည်။ ထိုနောက် လုံးဝညသုံငြိမ်ကုသွားသည်။ လည်ချောင်းမှကြက် သွေးရောင်သွေးတွေ ယန်းထွက်လာ၏။ ခေါင်းနှင့်ကိုယ် တခြားစီ ကွဲထွက်သွား ၏။ ခြေထောက်က စက်ဝိုင်းပုံ ပတ်ပြေးနေသေးသည်။ စက်ဝိုင်းက တဖြည်း ဖြည်း ကျဉ်းလာသည်။ သွေးတွေက ပွက်ကန် ထွက်နေသည်။ နောက်ဆုံးကျမှ မြက်ခင်းပေါ်တွင် အသက်ပျောက်သွား၏။

'လိုလို' က ကျွန်တော်ခေါင်းကို ပွတ်ပေးနေသည်။ ထိုနောက် ညစာ မစားမီ ရေသွားချိုးထားရန် ပြော၏။ ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်သား ထမင်းနှင့် ကြက်သားဟင်း စားကြ၏။ အချို့အမြစ် နီနီရဲ့ရ အမွှေးထူထူအသီးကို စားရာ အလွန်ချိုရွန်းသဖြင့် စကားကောင်းကောင်းနှင့် တာကြီးစားရာ ဝိုက်မဆန့်သည် အထိ ဖြစ်၏။

ထိုနောက် မြင်ထောင်ထဲတွင်လှေလျောင်းရင်း လရောင်အောက်မှ ပုရစ် များအော်သံကိုနားထောင်ရင်း အိပ်ပျော်သွားသည်။

'ပထမအချက်အနေနဲ့ မမေ့ဖို့က ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ဘယ်လို ကာ ကွယ်ရမယ်ဆိုတာပဲ'

'လိုလို' က မော်တော်ဆိုင်ကယ်ဆေးကြောရင်း ကျွန်တော်ကိုပြော၏။ ကျွန်တော်က လမ်းအောက်ဘက်ခြမ်းတွင်နေသော ကျွန်တော်ထက်အသက်ကြီး သူ ကောင်လေးတစ်ဦးနှင့် ရန်ဖြစ်ခဲ့ပုံကို သူ့ကိုပြောပြ၍ သူက ပြန်ပြောနေခြင်း ဖြစ်၏။ ကောင်လေးက ကျွန်တော်သူငယ်ချင်း၏ဘောလုံးကို ယူပြီး ထွက်ပြေး သည်။ ကျွန်တော်က သူ့ကိုလိုက်ဖမ်းသောအခါ သူက ကျောက်ခဲ ကောက်ကိုင့်

ပြီး ပစ်ပေါက်၏။ ဒါက မတရားဘူးဟု ကျွန်တော်က ပြောသည်။ ကျွန်တော် အသံက ဒေါသဖြင့် တုန်ရင်နေ၏။

လိုလို က ကျွန်တော်ဆံပင်ကို သူ့လက်ဖြင့် ငြင်သာစွာ ခွဲပေးရင်းက ကျွန်တော်ဒဏ်ရာကို စစ်ဆေးသည်။

သွေးတော့ မထွက်ပါဘူးကွာ

လိုလို က ထိုသို့ ပြော၏။ ပွဲက ပြီးသွားပြီထင်သော်လည်း နောက်နေ့တွင် *လိုလို* အလုပ်မှပြန်လာသောအခါ လက်စေ့ထိုးသော လက်အိတ်နှစ်စုံပါလာ၏။ သားရေသစ်နံ့က ထွက်နေသည်။ အကြီးတစ်စုံက အနက်ရောင်အသေးတစ်စုံက အနီရောင်။ လက်အိတ်နှစ်စုံလုံးကို ကြီးဖြင့် တွဲချည်ကာ သူ့ပခုံးပေါ်တွင် တွဲလောင်းဆွဲပြီး သယ်လာ၏။

အိမ်ပြန်ရောက်သောအခါ လက်အိတ်တွေကို ကျွန်တော်ကို စွပ်ပေး၏။ လက်အိတ်အလေးကြီးတွေနှင့် ကျွန်တော်လက်ပိန်ပိန်လေးတွေက တွဲလောင်းကျနေသည်။ သူက ခေါင်းကို တွင်တွင်ခါရင်း လက်အိတ်တွေကို မျက်နှာပေါ်ပင့်တင်နိုင်သည်။

က မင်းလက်တွေကို မြှောက်လိုက်။ မင်းက လှုပ်ရှားမယ်။ ဒါပေမယ့် ခပ်နိမ့်နိမ့်ပဲနဲ့။ သူများကို ပစ်မှတ်မပေးနဲ့။ ဘယ်လိုလဲ

သူက ကျွန်တော်တံတောင်ဆစ်ကို အနေအထားကျအောင် ပြုပြင်ပေးရင်း သင်ပေးနေသည်။

သည်လိုနှင့်ပင် သူက ကျွန်တော်ကို လက်စေ့သင်ပေးခဲ့၏။ အင်ဒိုနီးရှားဘာသာစကား၊ ဓလေ့ထုံးတမ်းစဉ်လာ၊ ရိုးရာပုံပြင် စသည်တို့ကို ဖြေကြားလေ့လာ သင်ယူရ၏။ လယ်သမား၊ ကျေးကျွန်၊ အဆင့်နိမ့်မိသမားတို့၏ သားသမီးများနှင့် ကျွန်တော် မိတ်ဆွေဖြစ်ခဲ့၏။ ကျွန်တော်တို့ အတူတကွ နေ့စဉ် ညပါ လမ်းပေါ်တွင် ကစားနည်းမျိုးစုံကစားခဲ့သည်။ စွန့်လွှတ်သည်။ မှန်စာတိုက်ထားသောကြီးတို့ဖြင့် စွန့်ဖြတ်ပွဲတွေ လုပ်သည်။ ထမင်းများများ၊ ဗြဲတ်ကောင်းစပ်စပ်ဟင်းတွေနှင့် စားတတ်လာသည်။ မာကျောသော ခွေးသား၊ ဝါဠုမာကျောသော မြွေသားတွေ စား၏။ နံ့ကောင်းကြော်ကြွပ်ကြွပ်ရွရွများ စား၏။ အခြားသောအင်ဒိုနီးရှားလူမျိုးများကဲ့သို့ပင် *လိုလို* သည် အဖွဲ့လားခံဘာသာနှင့် အချို့

သော ဟိန်းလတ်အားအယူဝါဒတို့ကို လိုက်နာ၏။ လူသည် သူ့စားသောအရာပေါ်မူတည်၍ ခွန်အားကိုယူရ၏ဟု သူက ဆိုသည်။ တစ်နေ့တွင် ကျားသားစား ပို့ပြင်ထားဟုပင် ကတိပေးဖူးသည်။

ကျွန်တော်အတွေ့အကြုံတော်တော်များများကို အတိုးအတွားတို့ကို အနုအစေ့ စာမေးရစ်ခဲ့။ နှာခေါင်းရှိရမည့်နေရာတွင် ဟောင်းလောင်းပေါက်ကြီးဖြစ်နေသောလူကြီးတစ်ဦး တပျိုမြည်သောအသံကြီးဖြင့် အမှေ့ထံ အစာလာတောင်းပုံ၊ မကောင်းဆိုးရွားဝင်ပြီး အပွဲမက သေသွားသော ညီငယ်တစ်ဦးအကြောင်း ပြောပြသော ကျွန်တော်သူငယ်ချင်း၊ မိုးခေါင်သဖြင့် မြေကြီးတွေ ပတ်ကြားအက်ကာ အငတ်စားဆိုင်ရောက်ခဲ့ပုံတွေ၊ ရေတွေကြီးပြီး ခါးလည်အထိရောက်ကာ ရေလှမ်းမိုးပျက်စီးရပုံတွေ၊ ထိုအကြောင်းစုံတွေကို မမေးဖြစ်ခဲ့။

ကမ္ဘာကြီးကား ကြမ်းတမ်းလှ၏။ ရက်စက်လှ၏။ ထိုအကြောင်းများကို ကျွန်တော် သင်ယူခွင့်ရခဲ့၏။ ကျွန်တော်တိုးဘွားများသည် ကျွန်တော်လောက် ဤအကြောင်းများကို သိမည်မဟုတ်မှာ သေချာ၏။ သူတို့မမြေဆီနိုင်သောမေးခွန်းများကို ကျွန်တော်မမေးချင်။ တစ်ခါတစ်ရံ အမေအလုပ်မှပြန်လာလျှင် ကျွန်တော်က မြင်သမျှကြားသမျှတွေကို ပြန်ပြော၏။ ထိုအခါ အမေက ကျွန်တော်နဖူးကိုပွတ်ပေးကာ သေသေချာချာအထောင်ပေးသည်။ သူတတ်နိုင်သမျှ ကျွန်တော်ကို အကောင်းဆုံးရှင်းပြ၏။ အမေပေးသော အမေ၏လက်ဖြင့် ပွတ်သပ်ကြင်နာပေးမှုကို ကျွန်တော်အတွက် လုံခြုံစိတ်ချမှအလုံးစုံကို ပေးနိုင်၏။

လိုလို သည် ကျွန်တော်ကို လမ်းညွှန်မှု၊ သွန်သင်မှုများ ပေး၏။ သူက စကားများသူမဟုတ်။ သို့သော် လိုအပ်လျှင်ပြော၏။ သူ့မိသားစု သူ့မိတ်ဆွေများကို မိတ်ဆက်ပေးလျှင် ကျွန်တော်ကို သူ့သားဟုပင် မိတ်ဆက်ပေးတတ်၏။ သူ၏လောကအမြင်ကလည်း ကျယ်ပြန့်သည်။ ကားဘီးကို ဘယ်လိုလဲရမည်မှ အစ စစ်တုရင်နိုင်အောင် ဘယ်လိုထိုးရမည်အဆုံး သူသိ၏။ ကျွန်တော် ခံစားရသည့် စိတ်လှုပ်ရှားမှုများကို ထိန်းသိမ်းရန် နည်းများကို သူသိ၏။ ကံကြမ္မာ၏ ဆန်းကျယ်မှုများကို ရှင်းပြတတ်၏။ သူတောင်းစားများနှင့် မည်သို့ဆက်ဆံရမည်မှအစ၊ အဝတ်အစားစုတ်တိုစုတ်ပြတ် ဖုန်အလိမ်းလိမ်းနှင့်သူတွေ့အချို့က လက်ပြတ်၊ အချို့က ခြေပြတ်၊ ဝိုလီယိုရောမီဖြင့် ထောင့်ထောင့်နဲ့ သွားလာနေရသူ

တွေ၊ မြေမရှိတော့၍ လက်ဖြင့်သွားလာနေရသူ ကုဋ္ဌနုနုရှင်တွေ။ လူအုပ်ကြားထဲ ကိုယ်လုံးလိုလို၍တောင်းရမ်းသူတွေ။ ပထမတော့ အမေက ထိုသူတွေကိုတွေ့တိုင်း တတ်အားသမျှ လျှာတတ်၏။ ကျွန်တော်လည်း ထိုနည်းတူ။ ကျွန်တော် ငွေကြေးစွန့်ကြဲသည်ကိုမြင်လျှင် *လိုလို* သည် မျက်ခုံးကိုပင့်ကာ ကျွန်တော်ကို တွန်းထိုးပြီး ပြောတတ်၏။

မင်းမှာ ပိုက်ဆံဘယ်လောက်ရှိလို့လဲ

ရူပီးယားသုံးဆယ် ရှိတယ်

လမ်းပေါ်က သူတောင်းစားက ဘယ်နယောက်ရှိလဲ

ကျွန်တော် စိတ်ထဲ ရေကြည်သည်ပင် အတော်များနေ၏။

ကိုယ့်ပိုက်ဆံ ကိုယ်သိမ်းထား။ မင်းပိုက်ဆံနဲ့ သူတို့လုံလောက်အောင် ပေးနိုင်တာ မဟုတ်ဘူး

လိုလို က သဘောကောင်းသော်လည်း စည်းကမ်းကြီးသည်။ အိမ်တွင် လာအလုပ်လုပ်သောသူများကို သူ အခွင့်အရေးပေးတန်သလောက်ပေး၏။ သို့သော် ကယော်ကမယ်နိုင်သူ၊ မမှတတ်လျော့တတ်သူ၊ အသုံးအဖြုန်းကြီးသူဆိုလျှင် သူက မညာတာဘဲ အလုပ်မှထုတ်ပစ်တတ်၏။ အမေ သို့မဟုတ် ကျွန်တော်က ကာဆီးကာဆီးပြောပေးလျှင် သူက ရှင်းပြသည်။

မင်းအမေက နှလုံးသားနှုတ်တယ်။ ဒါဟာ မိန်းမတစ်ဦးမှာရှိသင့်တဲ့ အရည်အချင်းပဲ။ ဒါပေမယ့် မင်းဟာ တစ်နေ့ လူကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်လာမှာ။ လူကြီးတစ်ယောက်ဟာ အသိဉာဏ်ရှိဖို့ ပိုလိုတယ်

လိုလို နှင့်ကျွန်တော် နေ့တိုင်း လက်စေ့ထိုး လေ့ကျင့်၏။ ကျွန်တော် လက်မောင်းတွေ အောင့်လှပြီ။ ခေါင်းတွေလည်း အထိုးခံရလွန်း၍ ကျိန်းနေပြီ။

စောသလား

သူက မေး၏။ ကျွန်တော်က ခေါင်းကို မည်တံချင်ညိတ်ချင် ညိတ်ပြု၏။ သူက ဘောင်းဘီကို မ၊တင်လိုက်ကာ မြေသလုံးတွေကို ပြု၏။ အနာရွတ်တွေ ဗလလှ။

ဒါတွေက ဘာတွေလဲ

*မျှော့ထွယ်တဲ့ဒဏ်ရာတွေပေါ့။ နယူးဂီနီမှာရှိကတည်းက အကိုက်ခံရ

တာ။ စစ်တပ်သုံး ဘွတ်ဖိနပ်ထဲအထိ ဝင်ကိုက်ကြတယ်။ ညဘက်ခြေအိတ်ချွတ်ထားရင်လဲ ကိုက်တာပဲ။ ကျွတ်တွေ မျှော့တွေဆိုရင် သွေးတွေ ဝပြီး သူ့ဘာသာ သူ ကွာကွာသွားတတ်တယ်။ ဆားနဲ့ပုပ်မှာ ကွာကွာတလဲလိုတယ်။ တစ်ခါတလေလဲ စားကို မီးအပူပေးပြီးမှ ခွာချရတာလဲ ရှိတယ်*

နာသလားဟင်

ကျွန်တော်က မေးလိုက်သည်။

နာတာပေါ့ကွာ။ ဒါပေမယ့် တစ်ခါတလေနာတာကို မမုန့်ကွဲ။ တစ်ခါတလေ မင်းပူရမှာက မင်း ဘယ်လမ်းကိုလျှောက်ရမလဲဆိုတာပဲ

ကျွန်တော်က သူ့မျက်လုံးထောင့်ကို ကျော်ကြည့်ရင်း စဉ်းစားနေမိ၏။ သူ မည်သို့ခံစားရပုံကို ကျွန်တော်တစ်ခါမှမကြားဖူးခဲ့။ သူဒေါသဖြစ်တာ ဝမ်းနည်းတာလည်း မမြင်ဖူးခဲ့။ ကျွန်တော်ခေါင်းထဲကို ထူးထူးဆန်းဆန်းအတွေ့တစ်ခု စုတ်တရက်ဝင်လာသည်။

လူတစ်ယောက် အသတ်ခံရတာ မြင်ဖူးလား

ကျွန်တော်က သူ့ကိုမေးလိုက်သည်။

သူက ကျွန်တော်မေးခွန်းကို ဆုံညှဲသွားပုံရတာ မျက်လုံး အောက်နိုက်နေလိုက်သည်။

မြင်ဖူးသလား

ကျွန်တော်က ထပ်မေး၏။

မြင်ဖူးတယ်

သွေးသံရဲ့ရဲလား

အေး

အဲဒီလူက ဘာဖြစ်လို့ အသတ်ခံရတာလဲ။ ခင်ဗျားမြင်ခဲ့တဲ့လူကိုပြောတာ

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူက အားနည်းတာကိုး

ဒါပဲလား

*ဒီလောက်ပဲပေါ့။ လူဆိုတာ အားနည်းချက်ကို အနိုင်ယူတတ်တယ်။ အားကောင်းတဲ့လူတွေက အားနည်းတဲ့သူတွေရဲ့မြေတွေကိုသိမ်းပိုက်တယ်။ အား

နည်းတဲ့သူတွေကို သူတို့လယ်ယာမြေတွေမှာ အလုပ်လုပ်ခိုင်းတယ်။ အားနည်းသူရဲ့မိန်းမက ရုပ်ချောရင် အားကြီးသူက သူ့ကိုပါ သိမ်းပိုက်မယ်။ မင်းဘယ်လို လူမျိုးဖြစ်ချင်သလဲ

ကျွန်တော်က ဘာမှဖြစ်မဖြေ။ 'လိုလို' က ကောင်းကင်ကိုမော့ကြည့်ပြီး ပြော၏။

'အားကောင်းတာ ပိုကောင်းတာပေါ့ကွာ။ တကယ်လို့ မင်းက အားကောင်းဘူးဆိုရင် လိမ်လိမ်မာမာနဲ့ အားကောင်းတဲ့သူကို ငြိမ်းချမ်းရေး လှူပြီး ကြည့်ပေါင်းပေါ့။ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်သန်စွမ်းအောင်လုပ်တာက ပိုကောင်းတယ်။ အမြဲတမ်းပေါ့'

ကလေးတစ်ယောက်မိခင် ၂၄ နှစ်အရွယ် ကျွန်တော့်အမေသည် လုံးဝမသိသောနိုင်ငံတစ်ခုမှ နိုင်ငံသားတစ်ဦးကို လက်ထပ်ခဲ့၏။ သူမ၏ ဘဝ သစ်သည် ခက်ခဲမည်ဆိုသည်ကို သူ မျှော်လင့်ပြီးသား။ ဟာဂိုင်ယီမှ မထွက်ခွာမီ သူသည် အင်ဒိုနီးရှားနိုင်ငံအကြောင်း သူတတ်အားသမျှလေ့လာခဲ့၏။ ဂျပန်၊ ရေက ကမ္ဘာလှည့်ဦးရေ၏ငါးပုံတစ်ပုံ။ လူမျိုးစုနှင့် ဒေသီကဘာသာစကားပေါင်း တစ်ရာကျော်။ ကိုလိုနီလက်အောက်ရောက်ခဲ့သော သမိုင်း။ ရာစု သုံးစုတိုင်တိုင် ဒတ်ချ်တို့လက်အောက် ပထမဆုံးရောက်ခဲ့၏။ စစ်အတွင်းက ဂျပန်လက်အောက် ရေနံ။ သတ္တု။ သစ် အကုန်လုံးကို ဝါးမြို့ခဲ့ကြ။ စစ်အပြီး လွတ်လပ်ရေးအတွက် တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့ကြခြင်း။ လွတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲဝင်ပုဂ္ဂိုလ်ဆူကာနီက ပထမဆုံးသမ္မတ ဖြစ်ခဲ့ပုံ။ ထိုနောက် ဆူကာနီအဖွဲ့မှလွှဲခဲ့ခြင်း။ အစီရင်ခံစာများအရတော့ သွေးထွက်သယံဇာတအာဏာသိမ်းမှုဟုထုတ်ပြန်ခဲ့ကြ။ ပြည်သူကလည်း အပြောင်းအလဲကို ထောက်ခံကြ။ ဆူကာနီက ကြာတော့ ဖောက်ပြန်လာသည်ဟု ဆိုကြ၏။ ကွန်မြူနစ်တွေနှင့် အကြောင်းပေါင်းပိုသင့်သည်ဟု ဆိုကြ၏။

နိုင်ငံက ဆင်းရဲ၏။ ငွေဖြိုးမှုအောက်ကျ၏။ အမေသည် ဝမ်းရောဂါနှင့် အများရောဂါများအတွက် ပြင်ဆင်ပြီးသား။ ရေပူမရှိက ရေအေးသာ ချိုးရမည်။ အပေါ့နွံနွံ ဆောင်ကြောင့်ထိုင်ပြီး တွင်းထဲတွင် စွန့်ရ၏။ လျှပ်စစ် တစ်ခါမျက်လျှင် တစ်ပတ်ကျော် ကြာသည်။ အပင်ခံက မြင်၏။ ခြင်္သေ့က၏။ ခင်ပန်းယောင်

'ဘားရက်' ထွက်ခွာသွားပြီးနောက်တွင် သူ့အတွက် 'လိုလို' က အရေးကြီး၏။ 'လိုလို' သူ့နိုင်ငံကို မြန်လည်တည်ဆောက်ရာ သူ့ကူညီနိုင်သရွေ့ ကူညီရမည်။ ဟာဂိုင်ယီထိုင်ရှိရုံနှင့် 'လိုလို' က သူ့အတတ်ကြောင်းတွေ ပြောပြပေး၏။ စစ်အတွင်းကာလ ကြီးပြင်းလာရပုံ။ သူ့အဖေနှင့် အစ်ကိုကြီးတို့ တော်လှန်ရေး တပ်မတော်ထဲဝင်သွားပုံ။ သူတို့နှစ်ဦးကွဲသွားကြောင်း ကြားရပုံ။ ဒတ်ချ်စစ်တပ်က သူတို့အိမ်ကိုမီးရှို့ခဲ့ပုံ။ ကျေးလက်သို့ထွက်ပြေးရပုံ။ သူ့အမေသည် ရွှေတိုရွှေစ တစ်ခုချင်း ထုတ်ရောင်းပြီး အစားအသောက် ဝယ်စားရပုံ။ ထိုနောက် ဒတ်ချ်တို့ကိုမောင်းထုတ်ပြီး သူ တက္ကသိုလ်တွင် စာသင်နိုင်ခဲ့ပုံအထိ။

'လိုလို'သည် ယခုအခါ တပ်မတော်၏ဘူမိဒေဒပညာရှင်အဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်ကာ လမ်းတွေ၊ လိုက်ခေါင်းတွေကို စစ်ဆေးသူ ဖြစ်၏။ လစာက သိပ်မကောင်း။ သူ့လစာ နှစ်လစာပေါင်းမှ ရေခဲသေတ္တာတစ်လုံးစားဖို့ ရှိသည်။ ယခု ဇနီးနှင့်ကလေးကိုပါ ခေါ်လာတော့ သူ အနည်းငယ်စိတ်ဓာတ်ကုသွား၏။ အဖေအနေနှင့်ကလည်း သူ့အတွက် ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးပိုပိုမှာစိုး၏။

ထို့ကြောင့် အမေက အလုပ်တစ်ခု ဝင်လုပ်၏။ အမေရိကန်သံရုံးတွင် အင်ဒိုနီးရှားစီးပွားရေးသမားများအား အင်္ဂလိပ်စာသင်ပေးသောအလုပ်။ အမေရိကန်နိုင်ငံခြားအကူအညီအထောက်အပံ့ကို ပံ့ပိုးပေးသောအလုပ်များကို ကူညီခြင်း ဖြစ်၏။ အင်ဒိုနီးရှားစီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်များက ဥပခုနှစ်များတွင် အင်္ဂလိပ်ဘာသာကို သိပ်စိတ်ဝင်စားကြ။ ထို့ကြောင့် အမေနှင့်စကားပြောဖော်သိပ်မရှိ။ အမေရိကန်တွေကလည်း အတိုးကြီးတွေသာ များသည်။ ထိုအမေရိကန်များထံမှ အချို့သည် အမေရိကန်ကိုရုပ်ဆွဲများ ဖြစ်ကြသည်။ သူတို့က အင်ဒိုနီးရှားလူမျိုးများကို သရော်ကြ လှောင်ကြ ပြောင်ကြတတ်သည်။ အမေက အင်ဒိုနီးရှားလူမျိုးတစ်ယောက်နှင့်လက်ထပ်ထားသည်ကို သိမှ သူတို့ ပါးစပ်ပိတ်သွားကြ၏။

ထိုလူများသည် ဤနိုင်ငံအကြောင်း သိကြသည်။ နေ့လည်စာစားအပြီး သို့မဟုတ် အလွှာပသလွှာပပြောရင်းနှင့် ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေရာတွင်မပါသော သတင်းအစီရင်ခံစာများကို သူတို့က ပြောပြကြ၏။ ဆူကာနီက အမေရိကန်အစိုးရကို တစ်ပတ်ရိုက်ပုံ။ သူ၏မျိုးချစ်ပုဂ္ဂိုလ်အနေနှင့်လုပ်ရင်းခံပုံနှင့် ဘက်မလိုက်နိုင်ငံရေးလုပ်ငန်းပုံများမှအပ လူမွန်ဘာတို့ နာဆာတို့ကဲ့သို့ ဆိုးယုတ်ပုံ။ အင်ဒိုနီးရှား

နိုင်ငံ၏မဟာဗျူဟာအရေးကြီးပုံ။ အာဏာသိမ်းပွဲတွင် စီအိုင်အေလက်ချက်မကင်းပုံ စသည်တို့ သိရသည်။ အာဏာသိမ်းပွဲမှာ လူပေါင်းများစွာသေကြေခဲ့ရသည်။ လူပေါင်း တစ်သန်းဝက်မျှထိ သေစရာ အကြောင်းရှိ၏။ စီအိုင်အေသည်ပင်လျှင် ရေတွက်၍မရနိုင်အောင် သေကြေမှု များပြားလှ၏။

ထိုအကြောင်းအရာများနှင့်ပတ်သက်၍ အမေက 'လိုလို' ကို မေးကြည့်၏။ 'လိုလို' က ဘာမှဖြစ်မဖြေ။

'မင်း ဘာဖြစ်လို့ ဒါမျိုးတွေသိချင်နေပြီး ဦးနှောက်အခြောက်ခံနေရတာလဲကွယ်။ ပါတီတက်ဖို့အတွက် ဝတ်စုံသစ်တစ်ခုဝယ်လိုက်ပါလား'

နောက်ဆုံးမတတ်သာတော့၍ 'လိုလို' ၏ ညီအစ်ကိုဝမ်းကွဲတစ်ဦးကို မေးလိုက်ရ၏။

- 'ခင်ဗျား နားမှမလည်ဘဲကိုး'
- 'ဘာနားမလည်ရတာလဲရင်'
- 'လိုလိုပြန်လာတဲ့အခြေအနေပေါ့။ သူက ဟာဂိုင်ယီကနေ သိပ်ခပ်မြန် မြန်ကြီးပြန်လာစရာ အကြောင်းမရှိဘူး။ အရေးအခင်းကာလတုန်းက နိုင်ငံခြားမှာ ပညာသင်နေတဲ့ ကျောင်းသားအားလုံးကို ဘာမှရင်းမပြတ် အကုန်ပြန်ခေါ်တယ်။ သူတို့ရဲ့ပတ်စပို့တွေကို သိမ်းတယ်။ လိုလိုလဲ လေယာဉ်ပေါ်ကဆင်းရော စစ်တပ်ကလူတွေက သူ့ကိုခေါ်သွားပြီး စစ်ဆေးတော့တာပဲ။ သူ့ကို နယူးဒီလီတော့တွေထဲမှာ တစ်နှစ်သွားနေဖို့ပြောတယ်။ ဒါက သူ့ကံကောင်းတယ်ဆိုရမယ်။ အဖေ့ဘက်ခြမ်းကိုင်တွေမှာ ပညာသင်တဲ့ ကျောင်းသားတွေဆို ပိုဆိုးတယ်။ အဖေ့စုက ထောင်ကျကြတယ်။ တချို့လဲ လုံးဝကို ပျောက်ဆုံးကုန်ကြတယ်။ ဒါတွေကို လိုလိုကိုပြန်မေးပါနဲ့ကွာ။ ဒီအဖြစ်မျိုးတွေကိုမေ့ပစ်တာ အကောင်းဆုံးပါ'

အမေက 'လိုလို' ၏ညီအစ်ကိုဝမ်းကွဲအိမ်မှ ထွက်လာချိန်တွင် နေအပြင်ဆုံးအချိန်ဖြစ်သည်။ လေထဲတွင် ဖုန်တွေကအပြည့်။ သို့သော် အမေက အငှားကားမစီးဘဲ လမ်းလျှောက်ပြန်လာ၏။ သံတမန်တွေ၊ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတွေ နေထိုင်သော သံတံခါးအထပ်ထပ်ပိတ်ကြီးတွေနှင့်အိမ်ကြီးအိမ်ကောင်းတွေကို မြတ်လာ၏။ ထိုအိမ်တစ်အိမ်ရှေ့တွင် မိနပ်မပါ။ ပုဝါစုတ်ကလေး ပန်းပေါ်တင်ထားသော မိန်းမကြီးတစ်ဦးက ပိုက်ဆံတောင်းနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ အိမ်ထဲမှထုတ်ခတ်

မာစီဒီးဘင်နီကားနှင့် လင်းရီဇာကားတန်းကြီးကို ရေဆေးနေကြသည်။ ထိုလူစုထဲမှတစ်ဦးက မိန်းမကြီးကိုမောင်းထုတ်သည်။ မိန်းမကြီးက ပေကပ်ပြီးနေသည်။ သူ၏ အရိုးငေါငေါနှင့်လက်ပိန်လို့လှီးလေးကိုသာ ဆန့်တန်းပြီး တောင်းရမ်းနေ၏။ လူတစ်ယောက်က အိတ်ကပ်ထဲမှ အကြွေစေ့ လက်တစ်ဆုပ်စာကို ပစ်ကြလှိုက်သည်။ မိန်းမကြီးက ဝမ်းသာအားရ ဒါဂါးပြားကလေးတွေကို လိုက်ကောက်နေသည်။

အာဏာတွဲလား။ ထိုစကားလုံးသည် ကျွန်တော့်အမေစိတ်ထဲတွင် ကျိန်စာတစ်ခုလို ခွဲနေ၏။ 'လိုလို' ကား အာဏာကို ငြိမ်းချမ်းမှုဖြင့်လဲခဲ့သူ။ မေ့ပျောက်ခြင်းပညာကိုသင်ယူခဲ့သူ။ သူ့ယောက်ဖဆိုလျှင် အမျိုးသားရေခဲကုမ္ပဏီကြီးတစ်ခုတွင် အရာရှိကြီးတစ်ယောက်အနေနှင့် ဒေါ်လာသန်းချီချမ်းသာနေပြီ။ သူ၏ညီတစ်ဦးကတော့ အာဏာကိုအာသာငန်းငန်းလိုက်ရင်း အတွက်မှားခဲ့သဖြင့် သူ့ခိုးအသေးစားပင် ဖြစ်နေပြီ။ သူ့အိမ်ကို လာလည်တိုင်း ငွေထည်ပစ္စည်းတစ်ခုခုကို ခိုးသွားတတ်၏။ ပြီးတော့ ဒါတွေရောင်းပြီး စီးကရက်အပေါစား ဝယ်သောက်သည်အဆင့်သို့ ရောက်နေရာပြီ။

'လိုလို' သည် သူ့ယောက်ဖ၏အကူအညီဖြင့် အမေရိကန်ရေခဲကုမ္ပဏီရုံးတစ်ခုတွင် အလုပ်သစ်တစ်ခု ရခဲ့၏။ ကျွန်တော်တို့ ပိုမိုကောင်းမွန်သောပတ်ဝန်းကျင်ရှိ အိမ်တစ်လုံးဆီသို့ ပြောင်းရ၏။ မော်တော်ဆိုင်ကယ်အစား ကားတစ်စင်း ရလာ၏။ မိချောင်းတို့ တာတာတို့နေရာတွင် ရုပ်မြင်သံကြားတို့ ဟိုင်ဒိုင်အသံစက်တို့က အစားထိုး ဝင်ရောက်လာပြီ။ လိုလိုသည် ညစာများကို ကုမ္ပဏီကလပ်တွင် လက်မှတ်ထိုး၍ စားနိုင်လာ၏။ အမေက ကုမ္ပဏီညစာစားပွဲများကို မတက်ချင်။ ထိုအတွက် 'လိုလို' နှင့်အမေ မကြာခဏစကားများကြ၏။ တက်ဆပ်နှင့်လူစီးယားနားပြည်နယ်မှ အမေရိကန်စီးပွားရေးသမားများက ညစာလေးတည်ခင်းပြီး 'လိုလို' ကို ပေးကျွေးမြှောက်ပင့်ပြောဆိုကာ ကမ်းလှန်ရေခဲတွင်းရရှိအခွင့်အရေးတွေ တောင်းတတ်၏။ အမေက ဒါမျိုးတွေ မကြိုက်။

မကြာခင်မှာပင် အမေက ကျွန်တော့်ညီမလေး 'မာယာ' ကို မွေးသည်။ ထိုနောက် သူတို့ကွာရှင်းကြသည်။ နောက်ဝဂ္ဂနစ်အကြွေတွင် 'လိုလို' ကို နောက်ဆုံးအကြိမ် ကျွန်တော်ပြန်တွေ့တော့ 'လိုလို' မှာ နေမကောင်းဖြစ်နေ၏။ အမေ

က သူ့ကို 'လော့ခဲအင်ဂျင်နီယာ' သို့ ဆေးကုရန် ကူညီပို့ပေး၏။ သူ၏ရောဂါက အသည်းရောဂါ။ အသက် ၅၁နှစ် အရွယ်တွင် သူကွယ်လွန်ခဲ့၏။

အမေက ကျွန်တော်ပညာရေးကို ဂရုစိုက်သည်။ ဂျာနာတာရှီ နိုင်ငံခြား သံတမန်များ၏သားသမီးများတက်သော 'နိုင်ငံတကာကျောင်း' သို့ ပို့ရန် အမေ တွင် ငွေမလုံလောက်။ သို့သော် သူက အင်ဒိုနီးရှားကျောင်းတက်စေသည့်အပြင် အမေရိကန်စာပေးစာယူသင်တန်းတစ်ခုနှင့်ဆက်သွယ်ကာ သင်ယူစေ၏။

တစ်ပတ်လျှင် ငါးရက်မျှ အမေသည် ကျွန်တော်အခန်းထဲသို့ မနက်၄ နာရီဆို ဝင်လာပြီး ကျွန်တော်ကို မနက်စာ အတင်းကျွေးပြီးလျှင် ကျောင်းမသွား မီ သုံးနာရီ အင်္ဂလိပ်စာသင်ပြီးမှ သူ့အလုပ်သွား၏။ ကျွန်တော်ကလည်း မူဟာ မာယာမျိုးဆုံ သုံးကာ စာမသင်ချင်ကြောင်း ဆန္ဒပြ၏။ ဗိုက်နာလို့ပါ မျက်စိပွင့် မရလို့ပါ စသဖြင့်။ အမေကတော့ တစ်စက်ကလေးမှ အလျှော့မပေး။

တစ်နေ့ ကျွန်တော် ကျောင်းကပြန်အလာတွင် လက်ကို ရွံပေနေသော ခြေအိတ်အဖို ပတ်ပြီးပြန်လာသော ကျွန်တော်ကို အမေတွေ့လိုက်ရ၏။

- 'ဘာဖြစ်လာတာလဲ'
- 'ဘာကိုပြောတာလဲ အမေ'
- 'ဟိုဟာပေါ့ လက်မောင်းကို ခြေအိတ်စည်းလာတာ'
- 'ကျွန်တော် ထိမိခိုက်မိလာလို့ပါ'
- 'ကဲ ပြစမ်း'
- 'သိပ်မဆိုးပါဘူး အမေရယ်'
- 'ဘယ်ရီ ငါ့ကို ပြဆိုပြစမ်း'

ကျွန်တော်က ခြေအိတ်ကို ဖြည့်ပြလိုက်သည်။ လက်အောက်ဝတ်မှတစ် တောင်ဆစ်အထိအထိရတု၏။ ဆွေးပြန်ကြောထိဖို့ တစ်လက်မလောက်သာ လို ၏။ ကြက်သားထဲတော့ နူးဝင်သွားသည်။ သူငယ်ချင်းတစ်ဦး၏ လယ်တောသို့ အသွား ရွံထဲတွင် ခြေချော်လဲပြီး သံဆူကြိုးခြံစည်းရိုးနှင့်တိုက်မိကြောင်း ပြန် ပြောပြ၏။

အမေက အိမ်နီးနားချင်းတစ်ဦး၏ကားဖြင့် ဆေးရုံသို့အပြန်ပို့၏။ ဆေးရုံ ရောက်တော့ မီးတွေပျက်နေ၏။ စည်ကြိုခန်းတွင်လည်း မသိသဖူးမရှိ။ နောက်

ဘက်အခန်းတွင် လူငယ်နှစ်ဦး ဘောင်းဘီတိုတွေနှင့်ကျားထိုးနေကြသည်ကိုတွေ့ တော့ 'ဆရာဝန် ဘယ်မှာလဲ' ဟု မေးကြည့်သည်။ 'ကျွန်တော်တို့က ဆရာဝန် တွေပဲ' ဟု ပြောကာ သူတို့က ကစားပွဲကို ပြီးဆောင် ကစားလိုက်ကြသေးသည်။ ပြီးမှ ကျွန်တော်လက်မှတ်ရာကို အချက် ၂၀ ချုပ်ပေးသည်။ သောရာပါအမာ ရွတ်ကြီးတစ်ခု ထိုနေ့မှစ၍ရခဲ့၏။ အမေက တစ်ခွန်းပဲ သင်ခန်းစာ ပေး၏။

'မင်း လူသားတစ်ယောက်အနေနဲ့ ကြီးပြင်းချင်တာဆိုရင် မင်း တချို့ တန်ဖိုးတွေ လိုတော့လို့အပ်ရလိမ့်မယ်'

အမေပြောသော သင်ခန်းစာများမှာ တန်ဖိုးရှိလှ၏။

ရိုးသားဖြောင့်မတ်မှု - 'အခွန်ကောက်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အိမ်လာတဲ့အခါ 'လိုလို' ဟာ ရေခဲသေတ္တာကို စတိုခန်းထဲမှာ ဝှက်မထားသင့်ဘူး။ ဒီလို စစ်ဆေးတဲ့လူတွေ နှောင့်လှင့်ပြီးသားကို တမင်မဝှက်သင့်ဘူး'

တရားမျှတမှု - 'ချမ်းသာတဲ့ကျောင်းသားတွေရဲ့ ဝိဘာတွေအနေနဲ့ ရစ်ခန့်အစ် ကာလမှာ ဆရာ ဆရာမတွေကို ရုပ်ဖြင်သံကြားစက်မျိုးတွေ လက်ဆောင်မပေး သင့်ဘူး။ ဒါတွေက အမှတ်ကောင်းကောင်းရလို့ အဲဒီကလေးတွေအနေနဲ့ဂုဏ် မယူသင့်ဘူး'

ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြော - 'မင်းရဲ့မွေးနေ့အတွက် အမေဝယ်ပေးတဲ့ ရှပ်အင်္ကျီကို မင်း မကြိုက်ဘူးဆိုရင် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြော။ ဘီဒိုရ်အောက်ဆုံးထဲမှာ ချောင်ထိုး မထားနဲ့'

လွတ်လပ်သောဆုံးဖြတ်ချက် - 'ဆင်းရဲတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ဆံပင်ပုံစံကို တခြားကလေးတွေက ဝိုင်းလှောင်တဲ့အခါ မင်းက လိုက်ပြီး ရောယောင်မလုပ် ရဘူး'

အမေက အဖေနှင့်ပတ်သက်ပြီးလည်း ကျွန်တော်ကို ပညာပေးသည်။ ဆင်းဆင်းရဲရဲမိသားစုမှမွေးဖွားလာပုံ၊ ဆင်းရဲသောနိုင်ငံတွင် အရွယ်ရောက်ခဲ့ရပုံ၊ ဘဝကြမ်းကို ဖြတ်သန်းခဲ့ရပုံ။ သို့သော် သူက လောကဓံကို အနိုင်မခံ အရှုံး မပေးဘဲ ရင်ဆိုင်အံ့တုဖြတ်သန်းခဲ့သည်။ ကြီးစားသည်။ ရိုးသားသည်။ ထိုနေ့မှ နာများကို ကျွန်တော်ယူသင့်ကြောင်း အမေက ပြော၏။ ကျွန်တော်တွင် ရွေး ချယ်စရာ အမြားမရှိ။ ကျွန်တော်၏မျိုးရိုးစီစဲတွင်ပင် ဒါတွေက ပါနှင့်ပြီးသား။

'မင်းရဲ့မျက်ခုံးမွေးတွေအတွက်တော့ မင်းအမေကို ကျေးဇူးတင်ရလိမ့် မယ်။ မင်းအဖေက မျက်ခုံးမွေးမကောင်းဘူး။ ဒါပေမယ့် မင်းရဲ့ဦးနှောက် မင်း ရဲ့စရိုက်သာတာဝ။ ဒါတွေတော့ မင်းအဖေဆီက ရတာယ်'

အမေသည် လူမည်းတို့ကို အရေးထား၏။ သူ အိမ်ပြန်လာလျှင် လူ မှုအခွင့်အရေးလှုပ်ရှားမှု စာအုပ်များ ပါလာတတ်သည်။ မဟာလီယာဂျက်ဆင်၊ ဒေါက်တာကင်းတို့၏ဟောပြောချက်တိတ်ခြေများ ပါလာ၏။ တောင်ပိုင်းအရပ် က ကလေးများသည် လူဖြူတို့၏ အနှိမ်ခံမှုကြားမှနေ၍ ကြီးစား ရုန်းကန်ကာ ဆရာဝန်တွေ၊ ရှေ့နေတွေ၊ သိပ္ပံပညာရှင်ကြီးတွေဖြစ်လာကြပုံကို အမေက ပြော ပြ၏။ သို့ဖြင့် မနက်ပိုင်းစာသင်ရမည်ကို တုန့်ဆိုင်းနေေးကွေးလေးလဲခဲ့သောကျွန် တော် မပျင်းရိတော့။ လူမည်းအမျိုးသားအားလုံးဟာ 'သာဓုတံမာရဏယ်' တို့၊ 'ဆစ် ခန့်ပိုင်တီးယား' တို့ပဲ။ လူမည်းအမျိုးသမီးအားလုံးဟာလဲ 'ဖယ်နိုလူဟားမား' တို့ 'လီနာဟွန်း' တို့ပဲ။ အသားမည်းတယ်ဆိုတာ အမွေဆက်ခံမှုတစ်ခုပဲ။ ထူးခြား တဲ့ ကံကြမ္မာပဲ။ ခံနိုင်ရည်အစွမ်းသတ္တိစွမ်းစွမ်းနိုင်တဲ့ အောင်ပွဲဝင် ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးပဲ။ ဒီဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကို ကျွန်တော်တို့ စတိုင်ကျကျနဲ့ သယ်ပိုးရမယ်။ တစ် ကြိမ်ထက်ပိုပြီး အမေထောက်ပြသည့် စကားတစ်ခွန်းမှာ -

'ဟယ်ရီဘယ်လားဖွန်တီဟာ ဒီပြုယ်ကမ္ဘာမှာ ကြည့်လို့အကောင်းဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်ပဲ'

'လိုက်နာ' မဂ္ဂဇင်းတွင်ဖတ်ခဲ့ရသော လူမည်းက လူဖြူဖြစ်အောင် အရေး ပြားများကို ဆွဲခွာပြောင်းရန် ကြိုးစားခဲ့သူကို သွားပြီးအမှတ်ရမိသေး၏။ ဤ ဆောင်းပါးကို ဖတ်ရသောအခါ ကျွန်တော်တုန့်လှုပ်မိခဲ့သည်။ ခြုံဆိုအတိုက်ခံရ သလို လန့်ဖြန့်သွားသည်။ အမေကမူ အစွန်းရောက်မှုများကိုသတိပေး၏။ ၎င်း တို့ကို လျစ်လျူရှုရန် ပြောသည်။ ပညာသုခုများ၏လုပ်ရပ်ကို ရှောင်သင့်ကြောင်း အကြံပေး၏။

အင်ဒိုနီးရှားတွင် ကျန်ခဲ့သောနှစ်များကို ဤသို့ပင် ကျွန်တော်တုန့်လှုပ် မိစေခဲ့၏။ ကျွန်တော်အမြင်များ ပြောင်းခဲ့သည်။

အခန်း သုံး

လူအုပ်ကြားထဲတွင် သူတို့ကို ကျွန်တော်မှတ်မိသွားသည်။ အရပ်မြင့် မြင့် ဆံပင်ဖြူဖြူတစ်ဦးက လူအုပ်ကြားမှပေါ်လာ၏။ သူ့ဘေးမှာက အရပ်ခပ် ပုပု အဘွားကြီးတစ်ဦး။ သူတို့က ကျွန်တော်ဘက် လှည့်ပြီး လက်တွေ့ယမ်းပြ နေသည်။ ကျွန်တော်က သူတို့ကိုပြန်လက်တွေ့ယမ်းအပြင်တွင် သူတို့က မှန်နောက် တွင် ပျောက်သွားကြ၏။

ရှေ့ဆုံးတန်းကို ကြည့်လိုက်တော့ တရုတ်မိသားစုတစ်စု အကောက်ခွန် နှင့်ပြဿနာတက်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ သူတို့က ဟောင်ကောင်မှ ယခု ရောက် လာသူတွေ ဖြစ်ကြသည်။ အဖေလုပ်သူက ဖိနှပ်တွေ ချွတ်ကာ မင်းလမ်းတစ် လျှောက် ခေါက်တုန့်ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်နေ၏။ ကလေးတွေက ထိုင်ခုံ ပေါ် ကုပ်ကပ်တက်နေ၏။ အဖေနှင့်အဘွားက ခေါင်းဆုံးတွေစောင်တွေ ပိုက် ကာ စကားတတွတ်တွတ် ပြောနေကြသည်။ အဖေလုပ်သူကိုကြည့်ရင်း 'လိုလို' နှင့်တူသည်ဟု ကျွန်တော်ထင်မိသည်။ မကြာမီ ကျွန်တော်မှာမည် အော်ခေါ်သံ ကြား၍ကြည့်လိုက်သောအခါ အဘိုးအဘွားတို့ကို ပြန်တွေ့ရ၏။ အကောက်ခွန် အရာရှိများက မင်းအမေရိကန်လားဟု မေးသည်။ ကျွန်တော်က ခေါင်းညိတ်ပြ လိုက်သည်။

'ဆက်ဝင်သွားလိုက်' ဟု ကျွန်တော်ကို ပြောကာ တရုတ်မိသားစုကိုမူ ဆက်စောင့်နိုင်ထားသည်။

ထွတ်က ကျွန်တော်ကိုဗွေဖက်ကြို၏။ အဘိုးက ပန်းကိုပုတ်ပြီး နှုတ် ဆက်သည်။ သူတို့ဝယ်ထားသော ကားအသစ်ဆီသို့ ခေါ်သွားသည်။ အဘိုးက

ကားထဲမှ လေအေးစက်ဘယ်လို့ပွင့်ရမည်ကို ကျွန်တော့်ကိုပြု၏။ အဘိုးက ကျွန်တော်ပြန်အလာကို အထူးညာစာဖြင့် ကြိုမည်ဟုပြောသည်။ တွတ်ကမူ ကျောင်းတက်ဖို့အတွက် အဝတ်သစ်တွေလိုသေးသည်ဟု အကြံပေး၏။

အမေနှင့်မာယာက အင်ဒိုနီးရှားတွင်နေခဲ့ကာ တစ်နှစ်ကြာမှ လိုက်လာမည်ဟု ပြော၏။ ကျွန်တော်က အမေရိကတွင် ကျောင်းတက်ရမည်။ အမေနှင့် ကျွန်တော် ထွက်သွားခဲ့ကြပြီးနောက် အဘိုးနှင့်အဘွားသည် တက္ကသိုလ်အနီးက အိမ်ကြီးကိုရောင်းကာ အိမ်ခန်းနှစ်ခန်း ပါသော တိုက်ခန်းကျဉ်းလေးတစ်လုံးကို ငှားနေကြ၏။ အဘိုးသည် ပရိဘောဂအရောင်းအဝယ်ကို စွန့်လွှတ်ကာ အသက်အာမခံကိုယ်စားလှယ် လုပ်နေ၏။ အဘိုးက စိတ်မလျှော့သေး။ သူ စားရော့တော့မည့် ကဗျာစာအုပ်အကြောင်း ပြောသည်။ သူ ပုံကြမ်းခြစ်ထားသော ပန်းချီကား မကြာခင် ရုပ်လုံးပေါ်တော့မည်ဟုဆိုသည်။ သူ၏စံပြအိမ်တစ်လုံး၏ပုံစံကို ပုံဖော်ပြောနေသည်။ ကျွန်တော်ကို သူငယ်စဉ်က ဘဝဇာတ်လမ်းတွေ ပြောပြ၏။ တစ်ခါတလေလည်း 'ဗိုးဒါးစီဒိုင်ဂျက်စ်' မဂ္ဂဇင်းထဲက ဟာသသစ်များကို ဖောက်သည်ချတတ်၏။

တွတ်က ကောလိပ်ပညာရေး မသင်ဖူးသော်လည်း ကြိုးစားလုပ်ကိုင်ရင်းနှင့် ပြည်တွင်းဘက်တစ်ခု၏ ဒုတိယဥက္ကဋ္ဌပင် ဖြစ်နေပြီ။ တွတ်က အဘိုးထက်ပင် ဝင်ငွေကောင်းနေသေး၏။ အဘိုးက ဒါကိုဘဝင်မကျလှသဖြင့် အဘိုးနှင့်အဘွားသည် စကားနိုင်လှရင်း မကြာခင်တစ်နှစ်ကြာ၏။ ဟာဂိုင်ယီကို ဂျွန်တို့က မည်သို့လက်ပါးကြီးအုပ်ထားပုံ၊ ဘာရတို့က ကျွန်း၏ငွေကြေးကို ထိန်းချုပ်ထားပုံများကို မကျွမ်းသည့်နေရာတွင်တော့ သူတို့နှစ်ဦး သဘောထားတိုက်ဆိုင်ကြ၏။ ညဘက်ဆိုလျှင် အဘိုးက ရုပ်မြင်သံကြား ကြည့်သည်။ အဘွားက လူသတ်မှုလျှို့ဝှက်သည်းဖိုစာအုပ်တွေ ထိုင်ဖတ်၏။

နွေရာသီ နီးလာပြီ။ ကျွန်တော်လည်း ကျောင်း စတင်ရတော့မည်။ ကျွန်တော်က စွယ်တူအပေါင်းအသင်းများရှိနိုင်မည့်ကျောင်းတွင် နေချင်သည်။ ဘိုးဘွားတို့ကမူ ကျွန်တော်အား 'ယိနာဟုအကယ်ဒမီ' တက်စေချင်သည်။ ညီအကယ်ဒမီသည် ဘဝေက စ၍ သာသနာပြုပုဂ္ဂိုလ်များက ထူထောင်ထားခဲ့ပြီး

ကျွန်းရှိ ကြေးရတက်သားသမီးများ နေခွင့်ရသောကျောင်း ဖြစ်၏။ ဤကျောင်းတက်ဖို့က သိပ်မလွယ်။ ကျောင်းနေခွင့် စာရင်းပေါက်ရန် အချိန် အတော်ကြာစောင့်ရ၏။ ကျောင်းသားဟောင်းတစ်ဦးဖြစ်သူ အဘိုး၏ သူငွေက ထောက်ခံပေး၍သာ ကျွန်တော် စာရင်းပွင့်ခွင့်ရခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ဆို၏။ နွေမရောက်မီ တစ်ချိန်လုံး ကျွန်တော်သည် 'ယိနာဟု' မှကျောင်းဝင်ခွင့်အရာရှိနှင့် အကြိမ်ကြိမ်တွေ့ဆုံရ၏။ အင်တာဗျူး လုပ်ပြီးနောက် အဘိုးနှင့် ကျွန်တော်ကို ကျောင်းကို ပတ်ကြည့်ခိုင်း၏။ စိမ်းလန်းသောလယ်စကများ၊ သစ်ရိပ်ငါးရိပ်ကောင်းကောင်းအောက်တွင် ဆောက်လုပ်ထားသော ရှေးဟောင်းဘိလပ်မြေအဆောက်အအုံများနှင့် ခေတ်သစ်ဖန်နှင့်သံမဏိအဆောက်အအုံများစွာ၊ တင်းနစ်ကွင်း၊ ရေကူးကန်၊ တက်ပုံစတုဒီယို အစုံရှိ၏။ အဘိုးက ကျွန်တော်လက်မောင်းကို ဖမ်းဆုပ်ပြီးပြော၏။

'ဟေ့ကောင် ငါ့မြေး။ ဒါက ကျောင်းမှ မဟုတ်တာ။ ကောင်းကင်ဘုံပဲကွ။ ငါတောင် မင်းနဲ့အတူတူ ကျောင်းပြန်တက်ချင်လာပြီ'

ကျောင်းနှင့်ပတ်သက်သော အကြောင်းအရာစာရွက်စာတမ်း တစ်ထပ်ကြီးနှင့်အတူ ကျွန်တော်ကျောင်းဝင်ခွင့် ရလာ၏။

'ယိနာဟုဒီဗားစုမှ ကြိုဆိုပါ၏' ဟု စာထဲတွင် ရေးထား၏။ ဝယ်ယူရမည့် ပစ္စည်းစာရင်းလည်း ဖော်ပြထားသည်။ ကာယပညာအတွက် တူညီဝတ်စုံ၊ ကတ်ကြေး၊ ပေတ၊ ခဲတ၊ ဂဏန်းပေါင်းစက် စသည်ဖြင့်။

ကျွန်တော်ကျောင်းစတက်ရက်တွင် အဘိုးက လိုက်ဖို့ပေး၏။ ငါးတန်းခြောက်တန်းများအတွက် 'ရဲတိုက်ဆောင်' သို့ သွားရ၏။ ကျွန်တော်တို့ စောရောက်နေသဖြင့် တံခါးပင် မဖွင့်သေး။ ကျောင်းသားအနည်းငယ်တော့ ရောက်နှင့်နေပြီ။ ကျွန်တော်တို့က တရုတ်ကျောင်းသားလေးတစ်ဦးဘေး ဝင်ထိုင်ကြသည်။

'ဟေ့ သားလေး။ ဒါက ဘယ်ရီ တဲ့။ ကျွပ်က ဘယ်ရီရဲ့ အဘိုးပဲ။ ဘယ်ရီက ကျောင်းသားသစ်လေ' ဟု မိတ်ဆက်ကာ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်၏။

'ကျွန်တော့်နာမည်က ဖရက်ဒရစ်ပါ ကျွန်တော်လဲ ကျောင်းသားသစ်လဲ' ဟု ကောင်လေးက ပြန်ပြောသည်။

ကျွန်တော်တို့ ဆရာမ 'မစ်ဟက်ဖီတီ' အတန်းတွင် တက်ကြရ၏။ ကျွန်တော်တို့နှင့် အခြားကလေး လေးယောက် တစ်စားပွဲတွင်ထိုင်ကြသည်။ 'မစ်ဟက်ဖီတီ' သည် လူလတ်ပိုင်းအရွယ် ဆံပင်တိုတိုနှင့် ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ်အမျိုးသမီးဖြစ်၏။ သူက ကျောင်းခေါ်စာရင်းခေါ်သောအခါ 'ဖရက်ဒရစ်' က လှမ်းပေး၏။

'မင်းနာမည်က ဘယ်ရီ ဆို'

'ဆရာမတို့က မင်းကို ဘယ်ရီလို့ခေါ်ရင် သဘောကျရဲ့လား။ ဘားရက် ဆိုတာက နာမည်လှလေးပါ။ မင်းအဘိုးကပြောတော့ မင်းအဖေက ကင်ညာပြည်သားတဲ့။ ဆရာမလဲ ကင်ညာမှာနေဖူးတယ်။ မင်းတို့အရွယ် ကလေးတွေကို စာသင်ခဲ့ရတယ်လေ။ ဘော်တော်ကောင်းတဲ့တိုင်းပြည်ပါပဲ။ မင်းအဖေက ဘာအမျိုးအနွယ်ကလဲဆိုတာရော သိလား'

'လျှိုမျိုးနွယ်ပါ'

သဲရောင်ဆံပင်နှင့် နောက်က ကောင်လေးက 'လျှို' ဟူသောအသံတို ဖျောက်သံမျိုးနှင့်လိုက်ပြီး တပအော်ဟစ်သည်။

ဆံပင်အနီရောင်နှင့် ကောင်မလေးတစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ဆံပင်ကို ကိုင်ကြည့်ပါရစေဟု ပြောသည်။ ကျွန်တော်က ငြင်းပယ်တော့ သူက စိတ်ဆိုးသွားသည်။ ကောင်လေးတစ်ယောက်က မင်းအဖေက လူသားစားသလားဟုမေးသည်။ ကျွန်တော် အိမ်ပြန်ရောက်တော့ အဘိုးက ညစာပြင်ဆင်နေတုန်း တန်းလန်းဖြစ်၏။

'ဘယ်လိုလဲကွ မစ်ဟက်ဖီတီက ကင်ညာမှာနေခဲ့တော့ မင်းနဲ့အဆင်ပြေမှာပေါ့'

ကျွန်တော်က အခန်းထဲဝင်ကာ တံခါးပိတ်ပစ်လိုက်၏။

တကယ်တော့ ကျောင်းတက်ရတာ အဆင်မပြေလှ။ အဘိုး ရွေးပေးသော အဝတ်များက ခေတ်ဟောင်းသိပ်ဆန်နေသည်။ ဂျကာတာတွင် စီးခဲ့သော အင်ဒိုနီးရှားညှပ်ဖိနပ်မှာ ယခုတော့ အတော် ဂွတ်ဂွကျနိုင်နေ၏။ အတန်းထဲမှ ကလေးအများစုမှာ သူငယ်တန်းကလည်းက အတူတူကျောင်းနေဖက်တွေ။ နေတာကလည်း အနီးအနားအိမ်နားချင်းတွေ။ သူတို့တော့၏အိမ်အများစုတွင် ရေ

ကူးကန် ရှိကြ၏။ သူတို့အဖေတွေက သူတို့ကို ကစားနည်းတွေ သင်ပေး၏။ အဖေတွေက မုန့်ဖုတ်သင်ပေးကြ၏။ မည်သူမျှ ဘောလုံးတို့၊ ကြက်တောင်တို့၊ စစ်တုရင်တို့ မကစားကြ။ ကျွန်တော်ကလည်း ဘောလုံးကို မြွေလိမ်မြွေကောက် မပစ်တတ်၊ စက်တံမစီးတတ်။

ဆယ်နှစ်သားတစ်ဦး၏ အိပ်မက်ဆိုးများ။

ကျွန်တော် သတိထားမိသူတစ်ဦးတော့ ရှိ၏။ သူ့နာမည်က 'ကော်ရက်တာ'။ ကျွန်တော်မရောက်ခင်ကဆိုလျှင် သူတစ်ဦးတည်းသာ လူမည်းလေးဖြစ်၏။ သူက ဝဝကစ်ကစ်မည်းမည်းသည်းသည်းလေး။ သူ့မှာ သူငယ်ချင်းများ များစားစား ရှိမဟန်မတူ။

ပထမနေ့က စ၍ပင် ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးမှာ ရှောင်ဖယ်ဖယ် နေကြ၏။ သို့သော် ခပ်လှမ်းလှမ်းကမှ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး အက်ခတ်နေကြသည်။ တိမ်များကင်းစင်နေသောပူပြင်းသည့်နေ့တစ်နေ့တွင် မုန့်စားဆင်းချိန်၌ သူနှင့်ကျွန်တော်က စားကွင်းတစ်ခုထောင့်တွင် ဆုံမိ၏။

ကျွန်တော်တို့ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ဘာတွေပြောမိသလဲတော့ မမှတ်မိတော့ပါ။ သူနှင့်ကျွန်တော် လိုက်တမ်းပြေးတမ်းကစားရင်းဖြင့် မှောက်ရက် အတူတူလဲကြ၏။ ပြန်ထမည်လုပ်တော့ ကလေးတစ်စုက စုပြုံကြည့်နေကာ ဝိုင်းအော်ကြသည်။

'ကော်ရက်တာ ရည်းစားရနေပြီဟေ့ ကော်ရက်တာ ရည်းစားရနေပြီ' သူတို့အော်သံကြောင့် တခြားကလေးတွေက ဝိုင်းအုံလာကြ၏။

'သူက ငါ့ရဲ့ ရည်းစားမဟုတ်ပါဘူး'

ကော်ရက်တာက ဘာမှမပြောဘဲ ခေါင်းကြီးငိုက်ကျပြီး မြေကြီးကိုသာ ငုံ့ကြည့်နေ၍ ကျွန်တော်က ကမန်းတန်းငြင်းနေ၏။

'ကော်ရက်တာက ရည်းစားရနေပြီဟေ့။ ဟေ့ကောင် ရည်းစား မင်းသူ့ကို နမ်းလိုက်ပါလားကွ'

'ငါက သူ့ရည်းစား မဟုတ်ဘူးကွ'

ကျွန်တော်က ပြန်ပြောပြီး 'ကော်ရက်တာ' ပြေးသွားသည့်နောက်ကို လိုက်၏။

ကော်ရက်တာကမူ ဘာမှမပြောဘဲ ဆက်ပြေးနေ၏။

အားလုံး၏ ဟားတိုက်သံများက ပဲ့တင်ရိုက်ခတ်နေသည်။ မကြာခင် ကျောင်းခေါင်းလောင်းထိုးပြီးကျောင်းပြန်တက်ကြရ၏။ ကျွန်တော်ကတော့ ကော်ရက်တာဘက် လှည့်ပင်မကြည့်ရဲတော့။

တစ်နေ့တွင် တွတ်က ကြေးနန်းတစ်စောင်ကို ဖတ်ပြီး ကျွန်တော်ကို ပြောသည်။

‘မင်းအဖေ မင်းဆီ လာတွေ့မယ်တဲ့ နောက်လပေါ့။ မင်းအဖေ ဒီကျိရောက်ပြီး နှစ်ပတ်အကြာလေ။ သူတို့ နှစ်သစ်ကုသကာလတွေမှာ ဒီမှာနေကြမယ် ထိုနောက် တွတ်က သူ့နေနိုင်မည့်နေရာတစ်ခု ရှာရဦးမယ်ဟုလည်း ပြော၏။

နေ့လည်စာစားအပြီးတွင် ကျောင်းမှ ကောင်လေးအချို့ကို ကျွန်တော် အဖေက မင်းညီမင်းသားဟု ရှင်းပြခဲ့သည်။

‘ငါ့အဘိုးဆိုရင် အကြီးအကဲကွ။ သူတို့မျိုးနွယ်စုမှာတော့ ဘုရင်မဲ့ကွ။ အင်ဒီးယန်းတွေလိုပေါ့။ သီတယ် မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် ငါ့အဖေက မင်းသားဖြစ်တာပေါ့။ အဘိုးသေရင် သူပဲ ဘုရင်ဖြစ်မှာ’

‘နောက်တော့ကော ဘာဖြစ်ဦးမှာလဲ။ ငါဆိုလိုတာကကွ မင်းကော ဟိုကိုပြန်ပြီး မင်းသားလုပ်ဦးမှာလား’

သူငယ်ချင်းများထဲမှ တစ်ဦးက မေး၏။

‘အေးလေ ငါသွားချင်လဲ ရတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် အတော် စွပ်စွေးပါ တယ်ကွ။ လျှို့ဝှက်စရာဆိုတော့ စစ်သူရဲတွေ များသားကလား။ အိုဘားမားဆိုတာ အစ်ပွယ်ကိုက မီးတောက်နေတဲ့လုံတံ တဲ့။ ငါတို့မျိုးစုမှာ လူအားလုံးက အကြီးအကဲဖြစ်ချင်ကြတာ။ ငါမလှာခင် ငါ့အဖေက ဒါတွေကို ဖြေရှင်းထားရဦးမယ်’ အဖေမရောက်မီ အဖေ အရင်ရောက်လာကာ အခန်းတစ်ခန်းပြင်ဆင်ကြရ၏။ အင်ဒီးယန်းတွင်ရှိနေစဉ်ကပင် အဖေနှင့် အဖေက စာအဆက်အသွယ် ရှိ၏။ သူက ကျွန်တော်အကြောင်း အတော်သိနေ၏။ အမေကဲ့သို့ပင် အဖေသည် အိုးအိမ်သစ် ထူထောင်ခဲ့၏။ ယခုအခါ ကင်သာတင် ကန်တော်၌ ညီ ငါ့ဦး။

‘သူက နည်းနည်းရှက်နေတယ် ထင်တယ်’ တွတ်က ပြောပြီး ပြုပြင်လေးနှင့် ကျွန်တော်ခေါင်းကို ပွတ်ပေး၏။

‘အေးကွ သားက ဘာ ရှက်စရာလိုလိုလဲ။ မင်းညီတွေ ညီမတွေလဲ ကျောင်းမှာ စာတော်ကြတာပဲ။ အဲဒီတော်တဲ့စာတ်က သွေးထဲမှာ ပါနေတယ်’ သူက ရယ်ပြီးပြော၏။

လူကြီးတွေပြောနေတာ ကျွန်တော် သေသေချာချာနားထောင်နေ၏။ အဖေက ကျွန်တော်ထင်တာထက် ပိုရှိန်သည်။ ဒူးခေါင်းရိုးတွေက ကောင်းစွာ ဖွင့်ပင် ငေါထွက်နေ၏။ သူ့ဘေးတွင် ဆင်စွယ်ခေါင်းတပ်ထားသော တုတ်တန်ချောင်း ထောင်ထားသည်။ သူက အပြာရောင် ဘလေးစာကုတ်အင်္ကျီ၊ အဖြူရောင် ရှပ်အင်္ကျီဝတ်ထား၏။ သူ၏ ကျွဲကော်ကိုင်းမျက်မှန်ကြောင့် အသက်ထက် ပိုရင့်ရော်နေ၏။

အဖေက အိတ်ထဲမှ သစ်သားရုပ် သုံးရုပ် ထုတ်ပေး၏။ ခြင်္သေ့ရုပ်တစ်ရုပ်၊ ဆင်ရုပ်တစ်ရုပ်၊ တိုင်းရင်းသားတစ်ဦး ဗိုလ်ချုပ်သောရုပ် တစ်ရုပ်။

‘သားရေ ကျေးဇူးတင်တယ် ပြောလိုက်လေ’ အဖေကပြောမှ ကျွန်တော်က ‘ကျေးဇူးတင်တယ်’ ဟု ပြော၏။

အဖေနှင့် ကျွန်တော်က ရုပ်တုလေးများကို ငုံ့ကြည့်ကြ၏။ ထိုနောက် သူက အဘိုးကို ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ထိုနောက် သူတို့ ဝန်စည်စလယ်များကို စုစည်းကာ အောက်ထပ်ဆင်းသွားကြ၏။

တစ်လ။ ကျွန်တော်တို့ ငါးဦး အဘိုးအဘွားဧည့်ခန်းတွင် ညနေပိုင်း ထိုင်မိကြ၏။ ရက်သတ္တပတ်အနည်းငယ်ကြာသောအခါ ပြဿနာတွေ ပူညီညီ ကြားရပါသည်။ အဘိုးက သူ့ကလေးထိုင်မှာ အဖေထိုင်တာ မကြိုက်ဟု ဆို၏။ တွတ်ကလည်း ဖန်းကန်တွေခေးခေး ငါတ ဘယ်သူ့ကျွန်မှ မဟုတ်ဘူးဟော့ဟော့ မြည်တွန်တောက်တီးသည်။ ညစာစားလျှင်ပင် ကျွန်တော်အဖေက သူ့မိဘတွေကို မကြည့်ရဲ။ တစ်ညနေတွင် ကျွန်တော်က ခရစ်စမတ်အထူးပြုသော ကာလကို ကားကို ရုပ်မြင်သံကြားမှ ကြည့်နေ၏။

‘ဘယ်ရီ မင်း ဒီည ရုပ်မြင်သံကြားကြည့်တာ များနေပြီ။ ကိုယ့်အခန်း

ညီမတစ်ဦးတို့ ရှိနေကြပြီ။ အဖေသည် ကားတိုက်မှုတစ်ခုဖြစ်ပြီး အတော်ကြာကုသခဲ့ရသေး၏။ ယခုခရီးမှာ ဆေးရုံတွင် အကြာကြီးတက်ပြီးမှ နုလန်ထခရီးဖြစ်၏။

‘သားနဲ့ မင်းအဖေ့က မိတ်ဆွေကြီးတွေ ဖြစ်သွားကြလိမ့်မယ်’ ဟု အဖေက ပြောသည်။

အဖေပြန်မရောက်မီ အဖေက ကင်ညာနှင့်ပတ်သက်သော အကြောင်းအရာများကို ကျွန်တော်ကို စတင် သွတ်သွင်းပေး၏။ ‘ဂျီပီကင်ညာတာ’ ရေးသော ကင်ညာသမိုင်းစာအုပ်ကို ပြောပြ၏။ ‘ဂျီပီ’ သည် ကင်ညာ၏ ပထမဆုံးသမ္မတ ဖြစ်၏။ အဖေတို့မျိုးနွယ် လျှို့ဝှက်နွယ်သည် ကျွဲနွားမွေး၏။ ရွဲတဲကလေးများနှင့် နေ၏။ ပြောင်းဆန်းကို စား၏။ သူတို့၏ရိုးရာဝတ်စုံမှာ သားရေပတ်ကိုခါးတောင်း ကျိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

အဖေ ပြန်ရောက်သည့်နေ့က ဆရာမမစ်ဟက်စ်တီက ကျွန်တော်ကို ကျောင်းစောစောလွှတ်ပေး၏။ အိမ်ရောက်၍ တံခါးခေါင်းလောင်းသံကြားသော အခါ တွတ်က တံခါးသွားဖွင့်သည်။

‘ဪ ရောက်လာပြီကိုး။ သားရေ မင်းအဖေကို လာကြိုဟော့’ အရပ်မြင့်မြင့် အသားမည်းမည်း လမ်းလျှောက်လျှင် အနည်းငယ်ထော့ နင်းထော့နင်းရှိသောပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး။ သူက ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ချကာ ကျွန်တော်ကို သူ့လက်မောင်းများဖြင့် ပွေ့ဖတ်၏။ ကျွန်တော်ကတော့ လက်နှစ်ဖက်ကို ဘေးချထား၏။ သူ့နောက်က အဖေက ရပ်နေသည်။ သူ့မ၏မေးခွန်းက ထုံးစံအတိုင်း တုန်ရင်နေ၏။

‘အေး ဘယ်ရီရေ မတွေ့ရတာကြားပြီး ပြန်တွေ့ရတာ ဝမ်းသာတယ် ကွ။ သိပ်ကောင်းတယ်’

သူက ကျွန်တော်လက်ကိုဆွဲ၍ အိမ်ထဲဝင်ခဲ့၏။ ဧည့်ခန်းထဲမှာ ကျွန်တော်တို့အားလုံး ထိုင်လိုက်ကြသည်။

‘ဘယ်ရီ မင်းအဘွားကပြောတော့ မင်းက ကျောင်းမှာ စာတော်တော် လိုက်နိုင်တယ်ဆိုပဲ’

ကျွန်တော်က ပန်းထွန်ပြလိုက်သည်။

ကိုယ်သွားပြီး စာကျက်တော့။ လူကြီးတွေ သူတို့ဘာသာသူတို့ စကားပြောနေပါစေ’

အဖေက ပြောသည်ကို ကြားသည်နှင့် တွတ်က ရုပ်မြင်သံကြားစက်ကို ပိတ်ပစ်လိုက်ကာ ပြောသည်။

‘သားရယ် မင်း ကိုယ့်အခန်းထဲမှာပဲကိုယ် ရုပ်မြင်သံကြားဖွင့်ကြည့်ပေါ့ကွယ်’

‘မဟုတ်သေးဘူး မယ်ဒလင် ကျွန်တော်ဆိုလိုတာက ဒီလိုမဟုတ်ဘူး။ သူက ရုပ်မြင်သံကြားကို ဆက်တိုက်ကြည့်နေလို့ ဝင်ပြောတာ။ အခုအချိန်က စာကျက်ချိန်ရောက်နေပြီလေ’

အဖေက ဝင်ပြောသည်။ အဖေကလည်း အခုခရစ်စမတ်အားလပ်ရက်မို့ ခရစ်စမတ်ကာတွန်းကို ကြည့်ပါစေဟုဆိုသည်။

‘သိပ်ကြတာမှ မဟုတ်တာ’

‘အင်နာ ဒါက အမိပွယ် မရှိဘူး။ စာဆိုတာ ကျက်ချိန်ကျက်ရမှာပဲ’ အဖေကပြောကာ ကျွန်တော်ဘက်လှည့်ပြီး

‘ငါပြောနေတယ်နော် ဘယ်ရီ၊ မင်းက စာကို ကြိုးစားသင့်သလောက် မကြိုးစားဘူး။ ငါ ဒေါသထွက်မလာခင် အခန်းထဲဝင်တော့’

ကျွန်တော်က အခန်းထဲဝင်ကာ တံခါးကိုရှင်းကန်ပိတ်လိုက်၏။ အပြင်တွင်တော့ အသံတွေက ပိုပြီးကျယ်ကျယ်လောင်လောင်ကြားလာရသည်။ အဘိုးက ဒါသူ့အိမ်ဟု ပြောသည်။ တွတ်က အဖေအနေနဲ့ ဒီအိမ်မှာလာပြီး ဗိုလ်ကျ မနေသင့်ကြောင်း ပြောသည်။ အဖေကလည်း သူ့သားကို ဝိုင်းပြီး ဖျက်ဆီးနေကြသည်ဟုစွပ်စွဲသည်။ ထိုနောက် အဖေထွက်သွားတော့ တွတ်က ကျွန်တော်အခန်းထဲဝင်လာကာ ကာတွန်းကား ငါးမိနစ်ကျွန်သေးတာ ဆက်ကြည့်ဖို့ပြော၏။

နောက်နေ့တွင် တွတ်က ကျွန်တော်အဖေအခန်းသို့ ကျွန်တော်ကိုလွှတ်ကာ အဝတ်လျှော်စရာတွေရှိမရှိ ကြည့်ခိုင်းသည်။ ကျွန်တော်က တံခါးခေါက်လိုက်တော့ အဖေလာဖွင့်၏။ အဖေက ရှပ်အင်္ကျီဝတ်မထား။ အထဲတွင် အဖေက အဖေအဝတ်တွေကို မီးပုတိုက်ပေးနေသည်။ အမှေကိုကြည့်ရသည်မှာ ငိုထားဟန်တူ၏။ အဖေက ကျွန်တော်ကို သူ့တုတ်ခါးမှာ ထိုင်ခိုင်းသည်။ ကျွန်တော်

က တွတ်ကို ကူညီစောင့်ရှောက်သည်ဟုပြောကာ ပြန်ခဲ့သည်။ အပေါ်ထပ်ရောက်ပြီး ကျွန်တော်အခန်း လာရှင်းနေစဉ် အမေ ဝင်လာသည်။

‘ကိုယ့်အဖေအပေါ် ကိုယ်စိတ်မဆိုးရဘူးလေ သားရယ်။ သူက မင်းကို တော်တော်ချစ်တာ။ တစ်ခါတလေ မင်းအဖေက ခေါင်းမာချင်တာလေးတစ်ခုပဲ ပြောစရာရှိပါတယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့’

ဟု ကျွန်တော်က မော့မကြည့်ဘဲ ပြန်ပြောလိုက်၏။

‘ဒါနဲ့ စကားမစပ် ပြောရဦးမယ်။ မင်းကို ပြောဖို့ မေ့တော့တစ်ခုရှိ သေးတယ်။ မင်းဆရာမ မစ်ဟက်စ်တီက မင်းအဖေကို ကြာသပတေးနေ့မှာ ကျောင်းလိုက်ဖို့ ဖိတ်ထားသေးတယ်။ မင်းတို့အတန်းမှာ အဖေကို ဟောပြော စေချင်တယ်’

ကျွန်တော်တော့ ထိုအကြောင်းကြား၍ ခေါင်းမူးပန်းကြီးသွားသည်။ အဖေ ဘာတွေပြောမှာလဲ။ အတန်းသားတွေက ခွဲတလေးတွေနဲ့နေတဲ့အကြောင်း တွေ ကြားရရင် ရယ်လိုက်ကြမှာလား။

ကြာသပတေးနေ့။ ကျွန်တော်တို့သင်္ချာဆရာမစုတာအဲလ်ဒရက်ချ် ဦး ဆောင်ကာ ဟိုဘက်အတန်းမှ ကျောင်းသား ၃၀ ဝင်လာ၏။

‘မင်းတို့အတွက် အထူးအစီအစဉ် ရှိတယ်။ ဘယ်ရီဒိုတာမားရဲ့အစာ ဒီကို ရောက်နေတယ်။ သူက အာဖရိကတို့က ကင်ညာနိုင်ငံကနေ လာတာ။ အခု သူ့နိုင်ငံအကြောင်း ပြောပြလိမ့်မယ်’

အဖေ မတ်တပ်ရပ်လိုက်သောအခါ ကလေးတွေအားလုံး ကျွန်တော်တို့ လှည့်ကြည့်ကြ၏။ အဖေက လူသားတွေ စ.ပေါ်လာသည်မြေနေရာကို ပြော၏။ တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်များအကြောင်း ပြောသည်။ မြသေ့တစ်ကောင်ကို သတ်နိုင်ခဲ့ သော လူငယ်လေး၏ လူလားပြောက်မှုကို မြင်ချင်သော မျိုးနွယ်စုအကြောင်း ပြော၏။ ‘လျှို’မျိုးနွယ်စု၏ ဓလေ့ထုံးစံကို ပြော၏။ လူကြီးသူမများကို ရိုသေ တတ်ပုံကို ပြော၏။ ထိုနောက် ကင်ညာနိုင်ငံလွတ်မြောက်ရေးကြိုးပမ်းမှု၊ ဗြိတိ သူတို့က မတရားဖိနှိပ်မှု။ အသားအရောင်ခွဲခြားနှိပ်စက်ကျွန်ုပ်တို့ကိုပြော၏။ ဤအခန်းထဲမှ လူအားလုံးတို့ကဲ့သို့ပင် ကင်ညာလူမျိုးတို့သည်လည်း လွတ်လပ်

မှုမြတ်နိုးကာ ကြိုးစားစွန့်လွှတ်အနစ်နာခံကြရင်းနှင့် ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် တိုး တက်အောင် လုပ်ချင်ကြကြောင်းပြောကာ နိဂုံးချုပ်ခဲ့၏။

သူ စကားပြောပြီးသောအခါ မစ်ဟက်စ်တီ၏မျက်နှာသည် ဂုဏ်ယူမှု ဖြင့် ဝင်းပနေ၏။ အတန်းသူအတန်းသား အားလုံးပင် စိတ်ပါလက်ပါ လက်ခုပ် ဩဘာတီးလိုက်ကြသည်။ အနည်းငယ်သောကလေးများက မေးခွန်းအချို့ မေး ၏။ အဖေက ရေလည်စွာ အဖြေပေးသည်။ နေ့လည်စာစားချိန် ကျောင်းခေါင်း လောင်းတီးတော့ မစွဲတာအဲလ်ဒရက်ချ်က ကျွန်တော်ဆီ လာပြောသည်။

‘မင်းက အတော်ဂုဏ်ယူစရာအဖေကို ရထားတာပဲကွာ’

လူသားစားလူရိုင်းများအကြောင်းပြောသော ကလေးက ‘မင်းအဖေက တည်ငြိမ်တယ်ကွာ’ဟု လာချီးကျူးသည်။

‘တော်ရက်တာ’ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ သူလည်း အဖေကို ကျေနပ် နေပုံ အထင်သားပေါ်နေသည်။

နောက်နှစ်ပတ်အကြာ အဖေပြန်သွားသည်။ ခရစ်စမတ်သစ်ပင်ရှေ့တွင် ကျွန်တော်တို့အားလုံး စုပြီး ဓာတ်ပုံရိုက်ကြသည်။

ထွက်ခွာမည့်နေ့တွင် ကျွန်တော်အမေနှင့် ကျွန်တော်သည် သူ့အထုပ် အပိုးတွေကို ကူညီဖြင့်ဆင်ပေး၏။

‘ဘယ်ရီရေ ဟောဒီမှာ မင်းကိုပေးဖို့မေ့နေတဲ့ ဥစ္စာတွေ။ မင်းရဲ့အာဖရိ ကတို့ကိုကြီးရဲ့အသံတွေလေ’

အဖေက ဓာတ်ပြားတစ်ချပ် ထုတ်ပေးသည်။ ခရုသံတွေ၊ ခုံသံတွေ စသည်နေသော တိုင်းရင်းတေးများ။

အဖေက စည်းချက်နှင့်အညီ ကပြ၏။ ကျွန်တော်ကလည်း လိုက်တုပ ကြည့်သည်။ အဖေက ပြုံးကြည့်နေသည်။ အဘိုးအဘွားတွေဝင်လာပြီး ကြည့် ကြ၏။ ရယ်သံတွေ ပျော်ရွှင်မှုတွေ ညစ်ညမ်းလာ၏။

အခန်း လေး

‘ဒီပန်နာဟုပါတီတွေကို ငါ ထပ်မတက်ချင်တော့ဘူးကွာ’

‘အေး မင်းအရင်ကလဲ ဒါမျိုးပြောဖူးသေးတာပဲ’

‘ရေး’နှင့်ကျွန်တော်သည် စားပွဲပေါ်မှဟာမ်ဘာဂါအထုပ်တွေကို ဖွင့်ရင်း ပြောနေကြ၏။ ‘ရေး’သည် ကျွန်တော်ထက် နှစ်နှစ် ပိုကြီးသည်။ သူ့ဖခင်က တပ်မတော်အရာရှိ။ သူ့က လော့စ်အင်ဂျင်နီယာ မနှစ်ကပြောင်းလာခြင်း ဖြစ်၏။ သူနှင့်ကျွန်တော် အသက်ကွာသော်လည်း အလွယ်တကူ မိတ်ဆွေဖြစ်ခဲ့ကြ၏။ ‘ရေး’မှတစ်ဆင့် တက္ကသိုလ်(သို့)စစ်တပ်တွင် ကျင်းပသော လူမည်းပါတီများ အကြောင်း သိရ၏။

အမေသည် ‘လိုလို’နှင့်ကွာရှင်းခဲ့ပြီးနောက် ဟာပိုင်ယီသို့ ပြန်လာကာ မနုဿဗေဒဘာသာရပ် မဟာဝိဇ္ဇာဆက်တက်၏။ သုံးနှစ်တိုင်တိုင် ကျွန်တော် သည် အမေရယ်၊ မာယာရယ်နှင့်အတူ ပန်နာဟုအနီးရှိ တိုက်ခန်းကျဉ်းတွင်နေ ထိုင်ကြ၏။ ကျွန်တော်အမေရသော ပညာသင်ထောက်ပံ့ကြေးနှင့်ပင် ကျွန်တော် တို့သုံးယောက် စားသောက်ကြရ၏။ တစ်ခါတစ်ခါ ကျွန်တော် ကျောင်းမှအပြန် သူငယ်ချင်းတွေခေါ်လာတတ်သည်။ သို့သော် အိမ်တွင် မုန့်ပဲသရေစာက မလုံ မလောက်။ အမေက နောက်တော့ ကျွန်တော်ကို ရှင်းပြသည်။

‘အမေကလဲ ခု အလုပ်မရှိဘူး ကျောင်းတက်နေရတဲ့အဆင့်ပဲ။ ကျောင်း ထောက်ပံ့ကြေးနဲ့ ကလေးနှစ်ယောက်ကိုမွေးကျွေးနေရတာ။ ဒါကြောင့် မုန့်တွေ ဘာတွေ အိမ်မှာ မဖုတ်နိုင်ဘူး’

ကျွန်တော်က အမေကို တတ်အားသဖွဲ့ အကူအညီပေးသည်။ ဈေးဝယ် ပေး။ အဝတ်ကုလျှော်ပေး။ ညီမလေးကိုကူထိန်းပေး။ အမေက လက်တွေ့လုပ်

ငန်းအတွက် အင်ဒိုနီးရှားကိုပြန်ရမည်ဆိုသောအခါ ကျွန်တော်က ဒီမှာပဲ နေခဲ့သည်။ ကျွန်တော်ဘာသာကျွန်တော် ကြီးစားပြီး အမေရိကတွင် လူမည်းတစ်ဦးအနေနှင့် ရပ်တည်နိုင်အောင်လုပ်တော့မည်ဟု သံနို့ဌာနချုပ်လိုက်၏။

အဖေကတော့ စာတွေမပြတ်ရေးပါသည်။ ကျွန်တော့်ပညာရေး၊ အမေ့ အခြေအနေ၊ ညီမလေးမာယာအကြောင်း၊ သူ အမြဲစိတ်ဝင်စားနေ၏။ လိုအပ် သည့်အကြံဉာဏ်တွေ ပေး၏။ ကျွန်တော်က အဖေစာတွေကို သေသေချာချာ သိမ်းထားသည်။

အဘိုးတွင် လူမည်းမိတ်ဆွေ တော်တော်များများရှိသည်။ အများစုမှာ သူနှင့်မိရိုက်ဖက်တွေ။ သူတို့အားလုံး သပ်သပ်ယပ်ယပ်ဝတ်စားတတ်၏။ သူတို့ အင်ဒိုနီးရှားမှာတော့ ဆေးပြင်းလိပ်နဲ့ ခွဲနေသည်။ သူတို့က ကျွန်တော့်ကိုမြင်လျှင် ပျော်ပွဲရွှင်ရွှင်ဖြင့် ကျောကိုပုတ်တတ်၏။ မင်းအဖေ နေကောင်းရဲ့လား၊ အခြေ အနေဘယ်လိုလဲဟု မေးတတ်၏။

ပိုင်ကီကီတွင် 'ဖရင့်'ဆိုသော ကဗျာဆရာတစ်ဦး နေထိုင်၏။ သူက လူမည်းကဗျာအကြောင်းပြောတတ်၏။ ကျွန်တော် 'ဖရင့်' နှင့်တွေ့ချိန်တွင် သူက အသက်ရှစ်ဆယ် နီးနေပြီ။ သူ့ကိုကြည့်ရသည်မှာ ခြင်္သေ့အိုကြီးနှင့်တူ၏။ ကျွန် တော်တို့ သူ့အိမ် ရောက်တိုင်း ကဗျာရွတ်ပြတတ်၏။ အဘိုးနှင့်အတူ ပီစကီ သောက်၏။ ညဘက်ရောက်လျှင် သူတို့နှစ်ယောက် ညစ်တီးညစ်ပတ်ကဗျာတွေ စပ်ကြ၏။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် သူတို့၏ စကားလမ်းကြောင်းက အမျိုးသမီးတွေ အကြောင်း ရောက်သွားတတ်သည်။ တစ်ခါတစ်ခါ အဘိုးသည် ကျွန်တော့်ကို ဟိုနီလူလူစိမ်းနန်းများရှိရာ သူ့ထိုင်နေကျအရက်ဆိုင်သို့ ခေါ်သွားတတ်၏။ 'မင်း အဘွားကို ပြန်မပြောနဲ့နော်' ဟုလည်း ထပ်တလဲလဲမှာတတ်၏။

ကျွန်တော်က ကျောင်းတွင် ဘတ်စကက်ဘော ကစား၏။ တစ်ခါတ လေ တက္ကသိုလ်ကွင်းတွင် သွားကစားသည်။ ကစားသမားများထဲတွင် လူမည်း လက်တစ်ဆုပ်စာ ရှိသည်။ သူတို့ထဲမှ အားကစားနှင့်မဆိုင်သော ဗဟုသုတများ လည်း ရပါသည်။

'ရေး' နှင့်အတူ ပါတီများသို့ တစ်ခါတလေတက်၏။ 'ရေး' က ပါတီ မှမိတ်ဆွေများနှင့် ကျွန်တော့်ကို မိတ်ဆက်ပေးတတ်၏။ လမ်းကောင်းလေးတစ်နီ

နှင့်လည်း ရောရောနှောနှောဆက်ဆံရသည်။ သို့သော် သူတို့က ကျွန်တော်တို့ ကို သိပ်မခင်မင်လိုလှ။ သူတို့အုပ်စုနှင့်သူတို့သာ ပေးလားဝါးလား နေတတ် ၏။ ကျွန်တော်ကတော့ သဘောပေါက်ထားပါသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် လူဖြူ တို့၏တရားရုံး၊ လူဖြူတို့၏ဥပဒေများအောက်တွင် နေကြရ၏။ ကျောင်းအုပ်ကြီး သို့မဟုတ် အားကစားနည်းပြဆရာ သို့မဟုတ် ကျောင်းဆရာတစ်ဦးဦးက သင့် မျက်နှာကို တံတွေးနှင့်ထွေးချင်သည် ဆိုပါစို့။ သူတို့အနေဖြင့် လုပ်ပိုင်ခွင့်ရှိ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူတို့တွင် အာဏာရှိ၏။ သင့်တွင် မရှိ။

ကျွန်တော် စာကြည့်တိုက်မှ စာအုပ်များရှား၏။ ဘောလုံးငွေ၊ အဲလီဆင်၊ ဟျူဇမ်၊ ဝရိုက်၊ ခုဘျိုက်စ်။ ညဘက်တွင် ထိုစာအုပ်များကိုသည်းသည်းမည်းမည်း ဖတ်၏။ မာလ်ကွန်အိမ်စံ၏ ကိုယ်ရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိကို ဖတ်၏။

'ရေး' ကမူ စာဖတ်စရာမလိုဟု ပြော၏။
'ဘယ်စာအုပ်မှာမှ လူမည်းအနေနဲ့ ဘယ်လိုနေရမယ်ဆိုတာမပါဘူးကွ' ကျွန်တော်က မွတ်စလင်လေး 'မာလစ်' ကို မေးကြည့်၏။ မွတ်စလင် လေးက ဘာမှမပြော။ အဝေးကိုငေးကြည့်ပြီး ပြုံး၍သာနေ၏။

မီးဖိုထဲမှ ဆူသံပူသံများကြားရ၍ ဘာဖြစ်တာလဲဟု အဘွားကို လှမ်း မေးလိုက်သည်။

'ဘာမှမဟုတ်ပါဘူးကွာ မင်းအဘိုးက ဒီမနက် ငါ့ကို ရုံးလိုက်ပြီးကား မောင်းမပို့ချင်ဘူးတဲ့။ ဒါပါပဲ'

အဘိုးမပို့ရင် ကျွန်တော် လိုက်ပို့ပေးမယ်ဟု အဘိုးကို သွားပြောလိုက် ၏။

'ဒါက အဓိကအချက်မဟုတ်ဘူးကွာ။ မင်းအဘွားက ငါ့ကို စိတ်ဆင်းရဲ အောင် တမင်လုပ်နေတာ။ အရင်တုန်းက ပြောတော့ တစ်မျိုး၊ ဘတ်စ်ကားနဲ့ပဲ ရုံးသွားရတာ သက်တောင့်သက်သာရှိတယ်တဲ့။ အခု တစ်မျိုးဖောက်လာပြန်ပြီ'

'စတင်လီရေ မဟုတ်တာတွေ လျှောက်မပြောနဲ့နော်'
ကျွန်တော်က ရန်ဖြစ်တော့မည့်အရေး ကြိုတင်ကာကွယ်သည့်အနေဖြင့် အဘွားကို တစ်ဘက်သမ်းသိခေါ်ဘူးလိက်သိ။

'မနေ့က အဘွား ဘတ်စ်ကားစောင့်နေတုန်း လူတစ်ယောက်က ပိုက် ဆံတောင်းတယ်'

'ဒါပဲလား'

'သူက လောဘကြီးတယ်ကွာ။ အဘွားက တစ်ဒေါ်လာ ထုတ်ပေးလိုက် တာကို သူက ထပ်တောင်းနေသေးရဲ့ ဘတ်စ်ကားလဲ ပေါ်မလာသေးတော့ ကြာ ရင် သူက အဘွားကို ရိုက်လုတော့မယ့်ပုံပဲ'

ကျွန်တော်က အဘိုးဆီ ပြန်သွားပြီး

'ကျွန်တော်လိုက်ခွင့် ဘာဖြစ်လို့မပြုတာလဲ။ အဘွားက အတော်စိတ် ဒုက္ခရောက်နေပြီ'

'မင်းက ဘာသိလို့လဲ မင်းအဘွားကို ဒုက္ခ လာပေးတဲ့သူက လူမည်း ဖို့လို့ သူက ဒီလောက်နိုးရိမ်နေတာ'

ထိုစကားလုံးများသည် ကျွန်တော့်ဝမ်းဗိုက်ကို လက်သီးပြင်းပြင်းတစ် ချက် ထိုးလှုတ်လိုက်သကဲ့သို့ ခံပြင်းနာကျင်လှ၏။ ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းဖြစ် သွားတာကြည့်ပြီး အဘိုးက သူ့စကားကို သူ့ရုတ်သိမ်းကြောင်းပြန်တောင်းဖန်၏။ ကျွန်တော်က အဘိုးကိုပင် ပြန်နှစ်သိမ့်လိုက်ရ၏။ နောက်ဆုံးမှ သူ့အဝတ်ကောက် လဲကာ အဘွားကို ကားမောင်းပို့ပေး၏။ သူတို့ထွက်သွားတော့ ကျွန်တော်သည် ကုတင်ခွန်းမှာ ထိုင်ရင်း ကျွန်တော့်အဘိုးအဘွားတို့အကြောင်း စဉ်းစားနေမိ၏။ သူတို့သည် ကျွန်တော့်အတွက် တစ်ကြိမ်ပြီးတစ်ကြိမ် အနစ်နာခံခဲ့ကြ၏။ သူတို့ က မျှော်လင့်ချက်တွေပုံက ကျွန်တော့်အောင်မြင်ရေးအတွက် ပံ့ပိုးပေးကြသည်။

ထိုညက ကျွန်တော် ပိုင်ကီကီသို့ကားမောင်းထွက်ခဲ့သည်။ ကဗျာဆရာ ဖရင့်အိမ်ကို သွားခြင်းဖြစ်၏။ ဖရင့်၏စာကြည့်တိုက်မှန်က နှာခေါင်းပေါ် တွေ့ ကျနေ၏။ သူ့ပေါင်ပေါ်မှာတော့ ကဗျာစာအုပ်တစ်အုပ်။ သူနှင့်ကျွန်တော် မတွေ့ တာ သုံးနှစ်ကြာပြီ။

သူက ကျွန်တော့်ကို ပီစကီ သောက်မလားဟု မေးရာ ကျွန်တော်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။ မီးဖိုချောင် ကြောင်အိမ်ပေါ်မှ ပလပ်စတစ်ခွက်နှစ်ခွက် သွားယူကာ ပီစကီငှ်ပေး၏။

'မင်းအဘိုးရော နေကောင်းရဲ့လား'

'ကောင်းပါတယ်'

'မင်း ဒီကို ဘာလာလုပ်တာလဲ'

ကျွန်တော်က အပြစ်အပျက်အချို့ကို ပြောပြ၏။

'ငါတို့နှစ်ယောက်စလုံးက မိုင်၅၀အကွာမှာ နေကြတယ်။ ဒါပေမယ့် အရင်တုန်းက တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မသိခဲ့ကြဘူး။ နောက်ကမူ ရင်းနှီးလာ ကြတာ။ သူက မင်းအဖေကို အလုပ်အကျွေးပြုဖို့ရှားထားတဲ့ လူမည်းမကလေး တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ခါက ပြောဖူးတယ်။ မေ့ဆရာရဲ့သမီးလား မသိ ဘူး။ ငါထင်တယ်။ သူက နောက်ပိုင်းမှာ မိသားစုဝင်လိုဖြစ်လာပုံလဲပြောတယ်။ အခြားလူတစ်ယောက်ယောက်ရဲ့ ကလေးကို လာထိန်းရတဲ့သူ။ သူ့အဖေကလဲ တခြားသူတစ်ယောက်ယောက်ရဲ့အဝတ်တွေလျှော်ပေးရတဲ့သူ။ သူတို့ဟာ မိသား စုဝင်တွေ ဖြစ်လာတယ်'

ကျွန်တော်က ပုလင်းကို လှမ်းယူကာ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် အရက်ငှ် သောက်လိုက်သည်။ ဖရင့်က ကျွန်တော့်ကိုကြည့်မနေ။ သူ့မျက်လုံးတွေကိုပိတ် ထား၏။ ကုလားထိုင် နောက်ကျောကို ခေါင်းမှိုထား၏။ သူ၏ အတွန့်အတွန့် မျက်နှာကြီးမှာ ကျောက်ဆစ်ရုပ်ကြီးလိုဖြစ်နေ၏။

'မင်းအဘိုးကို အခြင်မတင်နဲ့ကွာ။ သူက အခြေခံအနေနဲ့လူကောင်းပါ။ ဒါပေမယ့် သူက ငါ့ကိုမသိဘူး။ သူသိတာဆိုလို့ အဲဒီကောင်မလေးက မင်း အဖေကို ထိန်းတာလောက်ပဲ သိတယ်။ ငါ သူ့ကိုသိသလို သူ ငါ့ကို မသိဘူး။ ဟာဝေယလူမျိုးတွေရော အိန္ဒိယလူမျိုးတွေရော သူတို့အဖေတွေ အိမ်ခံနေရ တာကို မြင်ကြမယ်။ သူတို့ရဲ့အဖေတွေဟာ ကျွန်ုပ်လို ရုန်းနေကြရတယ်။ ဒါတွေ ဒီလိုခံစားရတာကို မင်းအဖေက မသိဘူး။ သူ့မခံစားနိုင်ဘူး။ ဒါကြောင့် သူက ဒီကိုလာပြီး ငါ့ပီစကီကိုလာသောက်နိုင် အခုမင်းထိုင်နေတဲ့ကုလားထိုင်မှာ အိပ် ပျော်နေနိုင်တာပေါ့။ သူ့အိပ်တာမှ ကလေးငယ်ကလေး ကျနေတာပဲ။ ငါတောင် ဒီမှာ သူ့လောက် အိပ်မပျော်ဘူး။ ငါ့ဘာသာငါ စောင့်ကြည့်နေရသေးတယ်။ ငါ့အသက်ရှင်ရေးကို ငါလုံးသိမ်းနေရသေးတယ်'

ဖရင့်က မျက်လုံးကို ဖွင့်လိုက်သည်။

*ငါပြောနေတာက မင်းအတွေး ကြောက်စရာရှိတာ ကြောက်တယ်ဆိုတာ မှန်တဲ့အကြောင်းပဲ။ သူလဲ စတင်လီလို့ပဲပေါ့။ သူလဲ လူမည်းတွေ ဆိုတာ မှန်းစရာကောင်းတယ် ဆိုတာ နားလည်နေတယ်လေ။ မင်းကျတော့ တစ်မျိုးပေါ့။ မင်းလဲ ကြာရင် ဒါတွေ ရိုးသွားမှာပါကွာ'

ဖရင့်က မျက်လုံးတွေကို ပြန်ပိတ်လိုက်ပြန်သည်။ သူ့အသက်ရှူသံက တဖြည်းဖြည်းနှေးသွားသည်။ နောက်ဆုံး သူအိပ်ပျော်သွားပုံရ၏။ ကျွန်တော်က သူ့ကို နှိုးပို့ကြံသေး၏။ နောက်မှ မနှိုးတော့ဘဲ ကားဆီသို့ ပြန်လျှောက်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော့်ခြေထောက်အောက်မှမြေကြီးက တုန်ခါနေသည်။ အချိန်မရွေး ကွဲအက်သွားတော့မယောင်။ ကျွန်တော် လမ်းလျှောက်တာ ရပ်လိုက်၏။ ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ် တည်ငြိမ်အောင် ကြိုးစားလိုက်၏။ ပထမဆုံးအကြိမ် ခံစားလိုက်ရသည်က ကျွန်တော်သည် လုံးဝညသံအထီးကျန်ဖြစ်သည် ဆိုသည်ကိုပင်။

အခန်း ၄

နံနက် သုံးနာရီ။ လရောင်ဆမ်းထားသော လမ်းက ရှင်းလင်းနေသည်။ ဟိုးအဝေးဆီမှ ကားတစ်စီးက အချိန်ပြင်းပြင်းမောင်းထွက်သွားသံ ကြားရသည်။ 'ဘီလီဟာလီးဒေး' နှင့်ကျွန်တော်က နေအထွက်ကိုစောင့်ကြည့်၏။ သူမ၏အသံက အမှောင်ထုကို ထွင်းဖောက်ပြီးထွက်နေသည်။

'မင်းကိုလိုချင်တဲ့အတွက်.....ငါ ရူးနေပြီ၊ ရူးနေပါပြီ.....မင်းကို လိုချင်လို့ပါ'

ကျွန်တော်က အရက်တစ်ခွက် သောက်လိုက်ကာ အခန်းကို မျက်စိကစားလိုက်၏။ ကဏန်းလက်မပင်းခွက်များ ပြာတွေပြည့်နေသော ဆေးလိပ်ခွက်၊ ပုလင်းလွတ်တွေ၊ ပါတီက တော်တော်လှသည်။ ဘယ်ရီနှင့် ဟာဆန်တို့ တော်တော်ပျော်လိုက်တဲ့ပွဲပဲဟု သူငယ်ချင်းတွေက ပြော၏။ 'ရက်ရှိမှာ' ကတော့ မပျော်။ သူက ကျွန်တော့်ကိုမသိ။ ကျွန်တော် ဘယ်ကလာသည်ကို သူ မသိ။

ကျွန်တော်က ထိုင်ခုံရှည်တွင်လှဲချလိုက်ကာ စီးကရက်တစ်လိပ်ကိုမီးညှို့လိုက်၏။ မီးခြစ်ဆံ မီးလောင်ပြာကျသွားသည်အထိ ကျွန်တော် စောင့်ကြည့်နေ၏။ မီးခြစ်ဆံမီးအကြွင်းအကျန်က ကျွန်တော့်လက်ချောင်းကိုပင် လာလောင်၏။ ကျွန်တော်က လက်ချောင်းလေးများနှင့် မီးကိုဖြိုခွဲပစ်လိုက်သည်။

ကျွန်တော်က အဖေ့ဆီ စာမရေးဖြစ်။ အဖေကလည်း ကျွန်တော့်ကို စာပြန်မရေး။

ကျွန်တော်က ဆေးလိပ်မီးခိုးများကို အကွင်း အကွင်း မှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။ 'မိကို'က ချွေးပြန်နေသဖြင့် သူ့မျက်နှာက ပြောင်လက်နေ၏။ သူ့ဘေးမှာက ဆလားနီနှင့်အမဲကင်ပုံကြီး ရှိနေသည်။ သူက ဆေးထိုးအပ်ကို တဖြင့်ဖြင့်။

ထင်ထင်မှ အပပကများ

အမေပြောသောစကားများကို ဆုံးအောင် နားမထောင်ဘဲ ကျွန်တော် အပြင်ထွက်ခဲ့၏။

ဘီလီက သီချင်းဆိုတာ ရပ်လိုက်၏။ တိတ်ဆိတ်မှုကို ကျွန်တော်မခံနိုင်။ ရုတ်တရက် အထီးကျန်သလို ခံစားမိ၏။ ကျွန်တော် ထိုင်ခုံပေါ်မှ ထကာ ဓာတ်ပြား ဖွင့်လိုက်သည်။ ဖန်ခွက်ထဲမှလက်ကျန်ကို မော့ချလိုက်ကာ နောက်တစ်ခွက် ထပ်ထည့်၏။ အပေါ်ထပ်တွင် ရေအိမ်ဆွဲသံကိုကြားလိုက်ရ၏။ နားထဲတွင်တော့ အမေပြောစကားတွေ ကြားယောင်လာ၏။

ကျွန်တော် အထက်တန်းကျောင်းပညာရေး ပြီးခဲ့ပြီ။ လော့ခ်အင်ဂျင်နီယာ ရှိ 'အောက်ဆီဒင်တယ်ကောလိပ်' တွင် တက်ရန် စီစဉ်ထား၏။ ဟာပိုင်ယီသို့ မိသားစုနှင့်အတူလာလည်သော မိန်းကလေးတစ်ဦးကို ကျွန်တော်တွေ့မိပြီး သူ့နေထိုင်ရာ 'ဘရင့်ဂျစ်' နှင့် နီးနီးနားနားတွင် ကျောင်းတက်ချင်သည်။ 'ဖရင့်'က မူ ကျွန်တော့်အကြံအစည်ကို သဘောမကျ။

'ဖရင့်'က ကောလိပ်ကို ဤသို့ အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်သည်။ ညီညီနွဲ့နွဲ့နွဲ့နွဲ့ရမယ့် အဆင့်မြင့်ဒီဂရီပေါ့။ ဟာပိုင်ယီကမထွက်ခွာမီ ရက်အနည်းငယ်က ကျွန်တော် ကဗျာဆရာဆိုကြီးကို သွားတွေ့သေး၏။ ဥပေပဒီနပ်ထဲသို့ အတင်းသွတ်သွင်းစီးရန် ကြိုးစားနေသော အမေရိကန်ခြေထောက်အကြောင်း ပြောခဲ့ကြ၏။ ကောလိပ်က ဆင်းလျှင် မင်း ဘာလုပ်မလဲဟု သူက ကျွန်တော့်ကို မေးသည်။ ကျွန်တော်က မသိဘူးဟုဖြေလိုက်တော့ သူက ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်လိုက်၏။

'အေး ဒါမှပြဿနာပဲဟေ့။ မင်းက ဘာလုပ်ရမယ်တောင် မသိတဲ့သူပဲ။ မင်းလဲ တခြားကောင်တွေနဲ့ဘာထူးလို့လဲ။ အချိန်တန် ကောလိပ်တက်ပြီး ရင်ပြီးရော လူမျိုးတွေပဲ။ မင်းတို့ ကောလိပ်တက်နိုင်ဖို့ တစ်ချိန်လုံးတိုက်ပွဲဝင်ခဲ့သူတွေကို သတိရဦးမှပေါ့'

'ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ'
'မင်းတို့မျိုးရိုးကို တံခါးဝမှာ ထားခဲ့တာ။ မင်းတို့လူတွေကို နောက်မှာ ချိန်ခဲ့တာပြောတာ။ တစ်ခုခုနားလည်ထားပါ ကလေးရယ်။ မင်း ကောလိပ်သွားတာ ပညာသင်ရုံသက်သက် မဟုတ်ဘူး။ ကောလိပ်ဆိုတာ လော့ကျင့်တဲ့နေရာပဲ။

ဤကလပ်သို့ သူ့နည်းသူ့ဟန်နှင့်သူ မကျေမနပ်ဖြစ်ကြသူများ လာကြ၏။ ပတ်ဗလို၊ ဘရစ်၊ ဒျူတို၊လည်း သည်အတိုင်းပင်။

ကျွန်တော်ကမူ အမေ့ကို တစ်ခါက မေးဖူး၏။ ကမ္ဘာပေါ်က ကံကြမ္မာ၏အခန်းကဏ္ဍ။ ကျွန်တော်၏ အထက်တန်းကျောင်းအစပိုင်းနှစ်များတွင် ကံကို ပိုသိလာ၏။ အမေက ဟာပိုင်ယီသို့ပြန်ရောက်နေပြီ။ သူမ၏ လက်တွေ့သင်တန်းများက ပြီးသွားပြီ။ တစ်နေ့တွင် သူက ကျွန်တော့်အခန်းထဲကိုဝင်လာသည်။ ပတ်ဗလိုအဖမ်းခံရပုံကို လာမေး၏။ ကျွန်တော်က အမေရယ် မပူပါနဲ့ဟု အေးအေးသက်သာ ပြန်ပြောလိုက်၏။ ပတ်ဗလိုသည် ယာဉ်မောင်းလိုင်စင် မပါဘဲ ကားမောင်းသည်။ ရဲက ကားကိုရှာတော့ မူးယစ်ဆေးအချို့ တွေ့သည်။ ဒါပါပဲ။ ကျွန်တော်က ဒီလိုမမိုက်မပါဟု ပြန်ပြောလိုက်၏။ အမေကတော့ မကျေနပ်။

'မင်းအနာဂတ်ကို မင်း မစဉ်းစားမိဘူးလား'

'ဘာဆိုလိုတာလဲ အမေ'

'မင်းက အမေဘာပြောသလဲဆိုတာ အတိအကျမှမသိတာ။ မင်းသူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က မူးယစ်ဆေးဝါးလက်ဝယ်ပိုင်ဆိုင်မှုနဲ့အဖမ်းခံရပြီလေ။ အခု မင်းရဲ့အမှတ်တွေက ကျနေတယ်။ ကောလိပ်လျှောက်လွှာလဲ စ...တောင် မတင်ပေးဘူး။ အမေပြောတာကို မင်း သေသေချာချာရရှိစိုက်နားထောင်ပါကွာ'

ကျွန်တော်က အမေပြောတာတွေ နားမထောင်ချင်ပါ။

'သားက အခု တော်တော်ပေါ့နေတယ်။ ကံအခွင့်အလမ်းကို ငုတ်တုတ်ထိုင်စောင့်နေတဲ့သူနဲ့ တူနေတယ်'

သား၏ရှေ့ရေးကို အမေ ပူပန်နေပုံရ၏။

'အဘိုးကို ကြည့်။ သူက ကောလိပ်မရောက်ဘူး။ ဒါပေမယ့် သူ့ဘာသာသူ လူတစ်လုံးသူတစ်လုံးဖြစ်အောင် ကြိုးစားခဲ့တယ်။ အဲဒါလဲ ကြည့်ဦးလေ'

အမေရယ်

ကျွန်တော့်နှိုင်းယှဉ်ချက်ကို ကြားရသောအခါ အမေက အံ့ဩသွားရုံသာ သူ မျက်နှာပျက်သွားသည်။ မျက်လုံးတွေက ဂဏှာမပြစ်တော့။
'အမေ ဘာမှမပူပါနဲ့။ အဘိုးလိုဖြစ်အောင် ကျွန်တော် လုပ်ပါမယ်'
'မင်းက မင်းအဘိုးထက်ပိုပြီး ပျက်စီးနေတဲ့သူပဲ'

သူတို့က မင်းကို လှေကျင့်ပေးလိမ့်မယ်၊ အမေရိကန်နဲ့ မင်းတို့နဲ့ အခွင့်အရေးတူ တူပဲဆိုတာတွေ ခေါင်းထဲသွင်းပေးလိမ့်မယ်၊ မင်းတို့လူမျိုးထဲမှာ မင်းဟာ ဂုဏ် ရှိတဲ့သူဆိုတာ သင်ပေးလိမ့်မယ်။ နောက်ဆုံးမှာ မင်းဟာ လစာကောင်းကောင်း ရှိတဲ့သူဆိုတာ သင်ပေးလိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့် ငမည်းစုတ်ကတော့ ငမည်းစုတ်ပါပဲကွာ့ ရတဲ့ ငမည်းစုတ်ဖြစ်လာမှာပဲ။ ဒါပေမယ့် ငမည်းစုတ်ကတော့ ငမည်းစုတ်ပါပဲကွာ့ ခင်ဗျား ဆိုလိုချင်တာက ကျွန်တော် ကောလိပ် မတက်သင့်ဘူးပေါ့။

ဟုတ်လား
 *ငါပြောတာ ဒီလိုမဟုတ်ဘူး၊ မင်း သွားတက်ရမယ်။ ကျောင်းတက် ရင်းနဲ့ မျက်လုံးကိုဖွင့်ထားရမယ်။ နိုးကြားနေရမယ်လို့ ဆိုလိုတာ
 *ဖရင့်*က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချပြီး ကုလားထိုင်ပေါ် ထိုင်ချလိုက်၏။ မျက်လုံးကိုဖွင့်ထားဟု သူက သတိပေးခဲ့၏။ပြောသလောက် မလွယ် လှပါ။

လျှောက်အင်ဂျင်နီယာသည် ဟာပိုင်ယီနှင့် လုံးဝညသို့ ခြားနား၏။ သင်မြင် သမျှအပိုင်းလေးလောက်ဖြင့် အကဲဖြတ်၍မရ။ သင်မြင်ရသမျှထက် ပိုကြီးသည်။ သင့်ဆံပင်ကို မည်သို့ညှပ်ရမည်ကိုနားလည်သော ဆံပင်ညှပ်သမားကိုပင် ပိုပြီး လွယ်လွယ်ကူကူရှာ၍ ရနိုင်သည်။ ကောလိပ်ရှိ ကျောင်းသားများမှာ ခင်တတ် မင်တတ်၏။ ဆရာတွေကလည်း တော်၏။

ကောလိပ်ရှိ လူမည်းကျောင်းသားအများစုသည် ညှိနှိုင်းမှုနှင့်ပတ်သက် ၍ ပွင့်သောကရိယာ မရ။ မောင်မယ်သစ်လွင်အနေနှင့် ကျွန်တော် အဆောင် တွင် နေရသည်။ လူမည်းကျောင်းသားအများစုသည် ပုန်ကန်ချင်စိတ် မရှိကြ။ ကိုယ့်လူမျိုးကို ကိုယ်မေ့ထားကြပုံပေါ်၏။ ကျွန်တော်ကကော ရော့ယမ်းလိုက် ဘာသာယမ်းလိုက်နေလို့ မဖြစ်ပေဘူးလား။

ဤကိစ္စတော့ ပြောစရာရှိတာ ပြောချင်သည်။ သူက ရုပ်ချောသည်။ မျက်လုံးရိမ်းနှင့် ပွားရည်ရောင်အသားအရေနှင့် နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးနှင့် ကျွန်တော် တို့ ပထမနှစ်ကျောင်းသားအားလုံး သူ့ကို သဘောကျကြ၏။ တစ်နေ့ ကျွန်တော် က သူ့ကို မေး၏။ လူမည်းကျောင်းသားများအသင်းအစည်းအဝေးကို မတက် ဘူးလား။ သူက ကျွန်တော့်ကို ရယ်စရာလို ထင်နေ၏။ ကလေးတစ်ယောက်လို သူက ခေါင်းခါနေ၏။

ကျွန်မက လူမည်းမှ မဟုတ်တာ။ ကျွန်မက လူမျိုးပေါင်းစုံ စပ်ထား တဲ့သူပဲ
 သူက သူ့အဖေအကြောင်းပြော၏။ သူ့အဖေက အီတလီလူမျိုး။ သူ့ အမေက အာဖရိကတစ်ဝက် ပြင်သစ်တစ်ဝက် အမေရိကန်တစ်ဝက် သွေးမျိုးစုံ နေရာသူ။

ဒါကြောင့် ကျွန်မက လူမည်းတွေထဲ ဘာဖြစ်လို့ဝင်ပါရမှာလဲ။ လူဖြူ တွေက ဘာမှ သိပ်မပြောကြပါဘူး။ လူမည်းတွေကသာ လူမျိုးရေးတွေ ပြောနေ တတ်ကြတာ

ဤသည်မှာ ဤကိစ္စကဲ့သို့သူမျိုး၏အသံ။ သူတို့က သူတို့၏သွေးမျိုးစုံ နေရာနေသောလူအဖြစ်ကို ဂုဏ်ယူတတ်ကြ၏။ သူတို့ကလဲ လူမည်းတွေကိုရှောင် ဖယ်ရှောင်ဖယ် လုပ်တတ်ကြသေးသည်။

ကျွန်တော်ကကော ဘယ်လိုလူမျိုးလဲ သင် မသိဘူးလား။ ကျွန်တော် က တစ်သီးပုဂ္ဂလ။

ကျွန်တော်က ထိုင်ချလိုက်သည်။ စီးကရက်နောက်တစ်လိပ်ကို သောက် ၏။ ဖန်ခွက်ထဲမှလက်ကွန်ကို မော့လိုက်သည်။ ဤကိစ္စကောတွေကို ကျွန်တော် နာ၏။ သူကဲ့သို့ပင် အခြားသောလူမည်းတစ်စုကလည်း သူ့လိုသဘောထားမျိုး တွေရှိကြ၏။ ကျွန်တော်က သူငယ်ချင်းတွေကို ရွေးပေါင်းတော့မည်။ နိုင်ငံရေး အရ တက်ကြွသူလူမည်းကျောင်းသားများကိုသာ ရွေးပေါင်း၏။ နိုင်ငံခြားကျောင်း သားများနှင့် ပေါင်း၏။ မာကစ်ဝါဒီပါမောက္ခများ အမျိုးသမီးရေးလှုပ်ရှားသူများ၊ ပျံ့နှံ့ရောင်ကရာဆရာများ၊ ကျွန်တော်တို့ စီးကရက်သောက်၏။ သားရေဂျာကင် ဝတ်၏။ ညဘက်တွင် အဆောင်များ၌ ကိုလိုနီလက်သစ်ဝါဒအကြောင်း၊ ဥရောပ ဇာတိပြုဝါဒအကြောင်း၊ ဖရန်စစ်ဖန်နစ်အကြောင်း၊ မဟာဂိုဝါဒအကြောင်းများ ဆွေး နွေးကြ၏။ စီးကရက်တို့တွေကို ကော်စောအောက်များသို့ထိုးသိပ်ပစ်၏။ စတီ ဂိုယ့်စက်တွေအသံကုန်ခဲ့သည်မှာ နံနက်ပင် ယိမ်းထိုးနိုင်သည်အထိ။ ဘုရားလှူမှု အသိုင်းအဝန်းကို ဆန့်ကျင်ရန် ကြိုးစားကြ၏။ အခြားသူများနှင့် ကျွန်တော်တို့ တစ်သီးတခြားနေကြ၏။

သို့သော် ဤနည်းဤဟန်သည် ကျွန်တော်ဖြစ်စေချင်သောဆန္ဒကို မပြည့် ဆည်းပေးနိုင်ပါ။ ကျောင်းတွင် လူမျိုးစုံသဘောထားမျိုးစုံရှိကြ၏။ မိမိက မည် သည့်ဘက်ပါမလဲဆိုသည်သာ အရေးကြီး၏။

ရယ်ရှိ မားကပ်စ်နှင့်ကျွန်တော်တို့သုံးဦးသား ဘီယာသောက်ရင်း စကား ပြောမိကြ၏။

ကျွန်တော် လူဖြူရုပ်ကွက်တစ်ခုထဲ လျှောက်အသွား လူဖြူတစ်စုက ကျွန်တော်ကို လူမည်းဆိုပြီး ရိုင်းရိုင်းပြပြ စော်ကားဖော်ကားလုပ်ကြတယ်ဗျာ
 မားကပ်စ်ပြောတာ ကျွန်တော်တို့ နားထောင်နေကြသည်။ သူ့ဒီသားစု အကြောင်းလည်း သူက ပြောပြ၏။ သူ့အမေက သူ့နာပြုလုပ်ပြီး သူ့ကိုထိန်း ကျောင်းခဲ့ရပုံ၊ သူ့အစ်မက ဖြို့နှယ်ပင်သာပါတီထူထောင်သူတစ်ဦးဖြစ်ပုံ။ သူက လူမည်းတစ်ဦးအဖြစ် အနိမ့်ခံခဲ့ရပုံတွေကိုပြောပြနေစဉ် တင်မိက အခန်းထဲဝင် လာ၏။

ဟေ့ကောင် ဘယ်ရီ၊ မင်း ဘောကဗေဒလေ့ကျင့်ခန်းတွေ တင်ပြီးပြီ လား

တင်မိက လူမည်းပင် ဖြစ်၏။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့အုပ်စုနှင့်မတူ၊ သူ့ချစ်သူကတော့ လူဖြူမလေး။ ယခု သူ့ချစ်သူက ကျေးလက်သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို နားထောင်ရင်း အပြင်မှစောင့်နေ၏။ ကျွန်တော်က တင်မိကို အခန်းထဲဝင်မလာ စေချင်။ ထို့ကြောင့် သူလိုချင်သော လေ့ကျင့်ခန်းစာရွက်ကို အပြင်ထွက်ပေးပြီး ရယ်ရှိ၏အခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်ခဲ့၏။

ထိုသို့ ခွဲခြားခွဲခြားဆက်ဆံမှုကို မားကပ်စ်က မကျေနပ်သဖြင့် ကျွန် တော်ကို ဝေဖန်ခဲ့၏။

ရယ်ရှိနဲ့ကျတော့တစ်မျိုး
 မားကပ်စ်က ကျွန်တော်ဖတ်သောစာအုပ်များကို ဝေဖန်နေစဉ် ကော်ဖီ ဆိုင်ထဲသို့ ရယ်ရှိမှာ ဝင်လာ၏။ မားကပ်စ်က သူ့ကို ကျွန်တော်တို့စားပွဲတွင် ဝင်ထိုင်ခိုင်းသည်။

အစ်မရယ်ရှိမှာ ဒါက ဘားရက်လေး၊ ဘားရက်ဖတ်တဲ့စာအုပ်တွေကို ဝေဖန်နေတုန်း အစ်မရောက်လာတာ အတော်ပဲ

မားကပ်စ်ကတော့ ဒီလိုပဲ သူ မှန်တယ်ထင်တာကို စွတ်ပြောတတ် တယ်

ရယ်ရှိမှာက ဝင်ပြောသည်။
 သူပြောတာ တကယ်တော့ မှန်ပါတယ်။ ဒီ ကျွဲစက်ကွန်ရက်ရဲ့ အမှောင် ထဲက နှလုံးသား စာအုပ်ဟာ လူမျိုးရေးစာအုပ်ပါ။ လူမည်းတွေကို နှိမ်ထားတဲ့ စာအုပ်ပါ

ဒါကို သိရက်နဲ့ မင်းက ဘာဖြစ်လို့ဖတ်နေတာလဲ
 ရယ်ရှိမှာက ကော်ဖီကို တစ်ကျွက်လောက် သောက်ရင်းနှင့် မေး၏။
 ဒါဖတ်ရမယ် ပြောလို့ ဖတ်တာပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့..
 ဘာဖြစ်လို့...

ဘာဖြစ်လို့ ဆိုတော့ ဒီစာအုပ်ဟာ ကျွန်တော်ကို သင်ပေးတယ်လေ။ လူဖြူတွေအကြောင်းကိုပေါ့။ ဒီစာအုပ်ဟာ တကယ်တော့ အာဖရိကအကြောင်း မဟုတ်ဘူး။ လူမည်းတွေအကြောင်း မဟုတ်ဘူး။ ဒါက စာရေးသူအကြောင်းပဲ။ ဥရောပတိုက်သားအမေရိကန်အကြောင်းပဲ။ လောကကြီးကို ရှုမြင် သုံးသပ်ပုံကို ရေးထားတာ။ ဒီစာအုပ်ဖတ်တော့မှ လူဖြူတွေ ဘာကို သိပ်ကြောက်သလဲဆိုတာ ကျွန်တော် နားလည်လာတယ်။ ဘယ်သူတွေ ဘာကိုမှန်းကြတယ်ဆိုတာ ဒီစာ အုပ်ကနေ ကျွန်တော် သိလာတယ်

ဒါက မင်းအတွက် အရေးကြီးတာပေါ့နော်
 ရောဂါကို ဒီလိုနဲ့ပဲ ကုသနိုင်တာပေါ့။ ရောဂါစစ်မြစ်ကို ရှာဖွေနိုင်တာ ပေါ့

ရယ်ရှိမှာက ပြုံးပြီး ကော်ဖီကို ဆက်သောက်နေ၏။
 သူ့ကို ကျွန်တော် ယခင်ကတည်းက မြင်ဖူးသည်။ စာကြည့်တိုက်တွင် စာအုပ်တစ်အုပ် ကိုင်ပြီး ထိုင်ထိုင်နေတတ်သူ။ ဓမ္မာကိုယ် ထွားထွားကျွင်းကျွင်း လူမည်းမလေး။ မျက်နှာထက်ကြီးသောမျက်မှန်ကိုတယ်။ ခေါင်းမှာ အမြဲပုဝါစည်း ထားသူ။

သူက ကျွန်တော်ထက် အတန်းငယ်သည်။ သို့သော် လူမည်းကျောင်း သားလှုပ်ရှားမှုများကို စည်းရုံးတတ်၏။

မားကပ်စ်က မင့်နာမည်ကို ဘယ်လို ခေါ်လိုက်သလဲ။ အာဖရိကမှာ မည်တစ်ခုပဲ
 ဘားရက်ပါ
 မင်းနာမည်က ဘယ်ရီ ဆို
 ကျွန်တော့်နာမည်က ဘားရက်။ အဖေနာမည်ပေါ့။ အဖေက ကင်ညာ လူမျိုးလေ
 အမိဟာယ်က ဘယ်လိုလဲ
 ကောင်းမျိုးဩဘာပါ။ ကျွန်တော့်အဘိုးက မွတ်စလင်ပါ
 ရယ်ဂျီနာက ကျွန်တော့်နာမည်ကို ထပ်တလဲလဲခေါ်ကြည့်နေ၏။
 ဘားရက် တဲ့ တယ်လုတ်နာမည်ပဲ။ ဒါပေမယ့် မင်းကို လူတကာက ဘာဖြစ်လို့ ဘယ်ရီလို့ ခေါ်ကြတာလဲ
 အကူပေးသွားကြတယ်လို့ထင်တာပါပဲ အဖေက အဖေရိကကိုရောက် ကတည်းက ဒီလိုခေါ်နေကျပါ။ ဒီလိုခေါ်တာ သူကပဲ စ၊ ခေါ်တာလား၊ အခြား ဘယ်သူက စ၊ ခေါ်သလဲတော့ ကျွန်တော်လဲ မသိဘူး။ ဘယ်ရီလို့ ခေါ်တာက အသံထွက်ရတာ ပိုလွယ်လို့ အဖေက ခေါ်တာ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ဒီလိုနဲ့ ဒီနာမည်တွင်လာတာပါ
 မင်းကို ငါက ဘားရက်လို့ ခေါ်ရင်ကော ရမလား
 ရပါတယ်
 သူ့ရော ကျွန်တော်ပါ ရယ်လိုက်ကြ၏။ ထိုနေ့လည်ပိုင်းကို ကျွန်တော် တို့ စကားမပြောရင်း ကော်ဖီသောက်ရင်းနှင့် ကုန်လွန်ခဲ့ကြသည်။ သူမက သူ ရှိကာတိုင် နေခဲ့ရသော ကလေးဘဝကို ဖြန်ပြောပြ၏။ အဖေမဲ့သမီးအနေ ဖြင့် အမေက ရုန်းကန်ကျွေးမွေးခဲ့ပုံ၊ တောင်ဘက်ခြမ်းရပ်ကွက်ခြောက်လွှာတွင် နေထိုင်ခဲ့ရစဉ် ဆောင်းရာသီတွင် အချမ်းမလုံခဲ့ပုံ၊ နွေရာသီတွင် အိုက်လွန်သဖြင့် ရေကန်များသွားအိပ်ကြရပုံ၊ မီးဖိုချောင်ထဲတွင် ဦးလေးတွေ မောင်နှမဝမ်း ကွဲတွေ အတိုးအတွေးတွေ အားလုံးကြပ်ညပ်ပြီး ချက်ကြပြတ်ကြ ရယ်ကြစေကြ နေထိုင်ရပုံများ၊ လူမည်းတို့၏ ဖော်သလိုမနေတော်သလိုနေရပုံအကြောင်းများ ဖြန့်ကာအိမ်တွင် ကျွန်တော်က သူ့ကို ပြောဖြစ်အောင်ပြောလိုက်သေးသည်။

ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို မနာလိုဘူးဗျာ
 ဘာဖြစ်လို့
 ဘာမှန်းတော့ မသိဘူး။ ခင်ဗျားရဲ့ မှတ်မိသမျှတွေကို ကြားရလို့ပဲ
 ရယ်ဂျီနာက ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ကာ စ၊ ရယ်၏။ သူ အုလိုက်သည်း လှိုက်ရယ်လွန်း၍ ဖိုက်တွေပင် လှုပ်ခါနေသည်။
 ဘာတွေ ဒီလောက်သဘောကျနေတာလဲ
 ဘားရက်ရယ်၊ ဘဝဆိုတာ တစ်ခုခု မဟုတ်ဘူးပေါ့။ ငါတော့ ဟာပိုင် ယီမှာပဲ ကြီးပြင်းလာပါစေလို့ ဆုတောင်းတာပဲ
 *
 ဤတွေ့ဆုံခန်းလေးကပင် သင့်ကို မည်သို့ပြောင်းလဲစေသလဲဆိုသည် မှာ ထူးတော့ ထူးဆန်းသားကလား။ တစ်နှစ်ကြာသွားသည်။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် မသိမသာပြောင်းသွား၏။ မည်သို့ပြောင်းသည် ဘာကြောင့်ပြောင်းသည်ကိုတော့ သေချာပေါက်မသိ။ ကျွန်တော်က ကျောင်းတွင် တရားပွဲတွေဘာတွေပင် တက် ဟောနေပြီ။ နေ့လည်စာစားချိန် ကျောင်းသူကျောင်းသားအချို့မှားနေကြစဉ် ကျွန် တော်က စာကြည့်တိုက်ရှေ့ရှိ စင်မြင့်ပေါ်မှစကားပြောခွက်ဆီ သွားလိုက်၏။
 တိုက်ပွဲတစ်ခုဖြစ်နေပါတယ်
 ကျွန်တော်က စ၊ ပြောကာ လူအုပ်စုကြီး ငြိမ်အသွားကို စောင့်ကြည့် လိုက်၏။
 ဟုတ်ကဲ့ တိုက်ပွဲတစ်ခု ဆက်ဖြစ်နေပါတယ်
 ကစားနေကြသူအချို့ပင် ကစားပွဲရပ်သွား၏။
 လူတိုင်းအတွက် တိုက်ပွဲပါ။ ကျွန်တော်တို့ သိသည်ဖြစ်စေ မသိသည် ဖြစ်စေ ကြိုက်သည်ဖြစ်စေ မကြိုက်သည် ဖြစ်စေ ဒီတိုက်ပွဲမှာ ကျွန်တော်တို့ ဘက်ရွေးကြရမယ်။ အဖြူနဲ့အမည်းကြားထဲကတိုက်ပွဲတော့ မဟုတ်ဘူး။ ချမ်း သာသူနဲ့ဆင်းရဲသူကြားကတိုက်ပွဲ မဟုတ်ဘူး။ သိက္ခာနဲ့ အလုပ်အကျွေးကြားက တိုက်ပွဲပဲ။ တရားမျှတမှုနဲ့ မတရားမှုကြားက တိုက်ပွဲပဲ။ အမှားနဲ့ အမှန်ကြားက တိုက်ပွဲပဲ
 ကျွန်တော်က စကားပြောရပ်သွား၏။ လူအုပ်ကြီးက ငြိမ်ကျသွား၏။

ကျွန်တော့်ကို စောင့်ကြည့်ကြသည်။ အချို့ စ၊ ပြီး လက်ခုပ်တီးကြ၏။
 ဘားရက်ရေ ဆက်ပြောဟေ့။ ဒါမျိုးတွေ ဆက်ပြောကွ
 တခြားလူတွေကပါ စပြီး လက်ခုပ်တီးကြ၏။ ဩဘာသံတွေထွက်လာ ၏။ ကျွန်တော်က မိုက်ခွက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ ထိုစဉ် တစ်စုံတစ်ယောက် က ကျွန်တော့်လက်ကို နှောက်မှဖမ်းဆုပ်လိုက်၏။ ဒါက ကျွန်တော်တို့ စာတ် တိုက်စီစဉ်ထားတာပါ။ *အင်ဒီ*နှင့်*ဂျီနာသန်*တို့က မျက်မှန်မည်းတွေတပ်လျက် မှန်မှန်သန်သန်။ ကျွန်တော်က ရုန်းကန်ဖို့ ကြိုးစား၏။ သူတို့က အတင်းဆွဲ၏။ ပရိသတ်က လက်ခုပ်တီးကြ၏။ သို့သော် ကျွန်တော့်အပိုင်းက ပြီးသွားပြီ။ မား ကပ်စ်က မိုက်ခွက်ကိုလှမ်းယူလိုက်၏။ သူကလည်း ပြောစရာရှိတာတွေ ဆက် ပြောသည်။
 ညဘက်တွင် ကျွန်တော်တို့ ပါတီပေးသည်။ ရယ်ဂျီနာက ကျွန်တော်ထံ လာပြီး မျိုးကျွေးစကားပြော၏။ ဘာအတွက်မျိုးကျွေးတာလဲဟု ကျွန်တော်ကမေး လိုက်၏။
 မင်းပြောတဲ့မိန့်ခွန်းက သိပ်ကောင်းလို့
 ကျွန်တော်က ဘီယာထူးကိုဖောက်ပြီး ဖြန့်ပြောလိုက်သည်။
 ပြောတာက တိုတိုလေးပါ
 တိုတိုကို ထိရောက်တာပဲ။ မင်းက ရင်ထဲကစကားကို ပြောနေတာပဲ ဘားရက်။ ဒါကြောင့်လဲ လူတွေက ပိုပြီးကြားချင်ကြတာ
 ဒီမှာ ရယ်ဂျီနာ။ ခင်ဗျားက တော်တော်ကို ခင်စရာကောင်းတဲ့ အမျိုး သမီးပဲ။ ဒီနေ့ ကျွန်တော်လှုပ်ရှားမှုအသေးလေးကို ခင်ဗျားသဘောကျတယ်ပြော လို့ ကျွန်တော် ဝမ်းသာပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီစကားမျိုးကို ခင်ဗျား ကြားရတာ နောက်ဆုံးပဲ ဖြစ်မယ်။ ခင်ဗျားတို့ကို မားကပ်စ်တို့ကို တရားဟောတာ လက်ညှိ ပေးလိုက်တာမဟုတ်။ လူမည်းတွေအတွက် ကျွန်တော် ပြောစရာအကြောင်းမရှိ တော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ
 ဘာဖြစ်တာလဲဟ
 ကျွန်တော်က ဘီယာကို အရသာခံသောက်ရင်း ကချေသည်များ ကနေ သည်ကို လျှောက်ကြည့်နေမိ၏။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်တော့်မှာ ပြောစရာမရှိတော့လို့ဘဲ ရယ်ဂျီ နာ။ ကျွန်တော်တို့ ဒီနေ့လုပ်ခဲ့တာဟာ ဘာမှထူးခြားမယ်မထင်ဘူး။ ဆိုဝက်တို့ က ကလေးတစ်ယောက်အနေနဲ့ ကျွန်တော်တို့ပြောလို ဘာမှဖြစ်လာမှာ မဟုတ် ဘူး။ စကားလူလူတွေက အရာမရောက်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်ဟန်ဆောင် ယန်ဆောင်မလုပ်ချင်တော့ဘူး။ ကျွန်တော်ဘာကြောင့်ဆိုတာ ပြောပြမယ်။ ကျွန် တော်က ဩဘာလက်ခုပ်သံကိုကြိုက်တယ်။ ဒါကြောင့် ဒါမျိုးလုပ်တာပဲ ဒါပါပဲ
 ဒါဆို မင်းက တကယ်ယုံကြည်တာ မဟုတ်ဘူးပေါ့
 ကျွန်တော်ယုံကြည်တာက ဒါပဲလေ
 သူက ကျွန်တော့်ကို ငေးကြည့်နေသည်။ ဦးနှောက်ခြောက်သွားပုံလည်း ပေါ်၏။
 အေးလေ မင်းက ငါ့ကို အရူးလုပ်ချင်လဲလုပ်ပေါ့။ ငါကတော့ သူယုံ ကြည်တာကို သူ တကယ်ပဲပြောနေတယ်ထင်တာ။ ကိုယ့်လူမျိုးကို ကိုယ်ရုထား တဲ့ လူမည်းတစ်ယောက်လို့ထင်နေတာ။ အေးလေ ငါ့ကိုကလဲ ရူးပါတယ်ဟာ
 ရူးတာမဟုတ်ဘူးဟာ တုံးတာကွ တုံးတာ
 တံခါးဝမှဝင်လာသူတစ်ဦးကို လက်ငှေ့ရမ်းပြရင်း ကျွန်တော်က ပြော ၏။
 ဘာကွ ငါ့ကိုတုံးတယ်လို့ပြောတယ် ဟုတ်လား။ ငါတော့ ဒီလိုမထင် ဘူး။ ငါမတုံးဘူး။ နှင်သာတုံးတာဟာ။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ထွက်ပြေးဖို့ကြိုးစား သူက နှင်ပဲ။ ကိုယ့်ခံစားမှုတွေကနေ ရှောင်ပြေးသူက နှင်ပဲ။ မင်းရဲ့ ပြဿနာ အစစ်အမှန်က ဘာလဲဆိုတာ နှင်သိချင်တယ် မဟုတ်လား။ နှင်က နှင့်အတွက် ပဲ အရာရာ အမြဲတန်းစဉ်းစားတဲ့သူပဲ။ နှင်နဲ့ရယ်ဂျီတို့ မားကပ်စ်တို့ စတိမ်တို့ တွေ အတူတူပဲ။ ဒီမှာ မစ္စတာအိုဘားမား၊ ငါ တစ်ခုပြောပါရစေ။ ဒါက နှင့် အကြောင်း မဟုတ်ဘူးဟဲ့။ နှင့်အကြောင်း ဘယ်တော့မှမဟုတ်ဘူး။ နာကျင်စ ရာဆိုတာ အမြဲတမ်းနာကျင်မှာပဲ။ ဒါက နှင့်အကူအညီကိုလိုတဲ့ လူတွေအကြောင်း ပြောတာ။ ကလေးတွေဟာ နှင့်အပေါ်မှိုင်းနေကြတယ်။ နှင့်အထွ ပန်းပွဲသွားတာ တွေဘာတွေကို သူတို့က စိတ်မဝင်စားဘူး။ ငါလဲ စိတ်မဝင်စားဘူး
 သူက စကားအဆုံးသတ်ကာနီးတွင် ရယ်ဂျီက မီးဖိုချောင်ထဲမှ ထွက်

လာ၏။ သူက ကျွန်တော်ထက်ပင် ပိုသောက်ထားသေးသည်။ သူက ကျွန်တော် ပန်းပေါ် သူ့လက် တင်ကာ ပြော၏။
 *အိုဘားမားရယ် တော်တယ်ကွာ။ ဒီမှာ ရယ်ဂျီနာ၊ အိုဘားမားနဲ့ကျွန်တော်နဲ့ တစ်ပတ်လုံး ပင်ပန်းခဲ့ကြတယ်။ စနေမနက်က စ.ခဲတာ။ တနင်္လာနေ့ အထိ မပြီးသေးဘူး။
 ကျွန်တော် အကြောင်းအရာကို ပြောင်းဖို့ ကြိုးစားသော်လည်း ရယ်ဂျီက အရှိန်ရနေ၏။

*ဒီမှာ ကျွန်တော်ပြောမယ် ရယ်ဂျီနာ၊ တနင်္လာနေ့မနက် အခန်းရှင်းဖို့ လာတဲ့ကောင်မလေးတွေက ဘာတွေတွေ့ရသလဲဆိုရင် အခန်းထဲမှာ ပုလင်းတွေ စီးကရက်တို့တွေ သတင်းစာတွေ ရှုပ်ပွနေတာပဲ။

ဤနေရာတွင် ရယ်ဂျီနာက ပြန်ပြောသည်။
 *ခါ အပြောင်အပျက်ပြောစရာမဟုတ်ဘူးဟဲ့။ ဒီမှာ ဘားရက် နင်တို့ ရှုပ်မရှုပ်သလောက်ရှုပ်ပြီး တစ်ခုတစ်ယောက်လာပြီး ရှင်းအပေးကိုစောင့်ကြည့်တဲ့ လား။ လာရှင်းတဲ့သူတွေက ငါ့အတွေးလိုလူမျိုးတွေဟဲ့။ နင် သိရဲလား။ သူဟာ သူများတွေအဖိုက်ရှုပ်ခဲ့သမျှ သူ့ခမျာ တစ်သက်လုံး ရှင်းခဲ့ရတာပဲ။

သူက ကော်ဖီစားပွဲပေါ်မှာပိုက်ဆံအိတ်ကို ကောက်ကိုင်ကာ တံခါး မဆီသို့ထွက်သွား၏။ ကျွန်တော်က သူ့ထံ လိုက်တားမလိုပြင်သေး၏။ သို့သော် အခြားသူများက ကြည့်နေရုံ ကျွန်တော် မလုပ်ဖြစ်။ ရယ်ဂျီက ကျွန်တော်လက် မောင်းကို ဖမ်းဆွဲ၏။

- *သူပြုသောနာက ဘာပဲ။
- *ဘာမှမဟုတ်ပါဘူးကွာ။ သူ တကယ်မရှိတာတွေကို ယုံကြည်နေတာ ကျွန်တော်က ပြန်ပြောလိုက်၏။

ကျွန်တော် ထိုင်ခုံပေါ်မှထကာ တံခါးမကြီးကို ဖွင့်လိုက်၏။
 ကောင်းကင်တွင် လမင်းပင် ဝင်သွားပြီ။ လရောင်မှန်ပျူကား ကျန်ရစ်ခဲ့၏။ ကောင်းကင်ပြင်က စတင် လင်းချင်းစပြုလာပြီ။ လေထဲတွင် နှင်းငွေ့များ ပါလာ၏။

ကိုယ့်ရဲ့အဖိုက်သရိုက်တွေကို တခြားသူကိုရှင်းမခိုင်းနဲ့။ ဒါဟာ နှင့် အကြောင်း မဟုတ်ဘူး။

စကားသံတွေက ပဲ့တင်ထပ်ကြားယောင်နေမိ၏။
 ရိုးဖြောင့်ခြင်းဟူသည် အဖြူရောင်ဖြစ်ပါသလား။
 စာရှိတ္တုပိုင်းဆိုင်ရာတွင် အရောင်ရှိပါသလား။
 ရယ်ဂျီနာ ပြောတာတွေက မှန်သည်။

သူ ပြောတာတွေက ကျွန်တော်အကြောင်းတွေ။
 ကျွန်တော်၏ ထိတ်လန့်မှုစိုးရွံ့မှုများ။ ကျွန်တော်၏ လိုအပ်ချက်များ။
 ယခုကော။ ကျွန်တော်သည် ရယ်ဂျီနာ၏ အတွေးကို တစ်နေရာရာတွင် ခါးကိုင်းလျက်၊ လက်မောင်းသားကြီးများ တွဲရဲ့ရွံ့ကျလျက်၊ အဆုံးမရှိနိုင်သော ကြမ်းပြင်များကိုတိုက်နေသည်ကို မြင်ယောင်မိ၏။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် အတွေးကြီးက သူ့ခေါင်းကိုမတ်ကာ ကျွန်တော်ကို တည့်တည့်ကြီးကြည့်၏။ သူ့အကြည့်ထဲတွင် ဒေါသပါ၏။ စိတ်ပျက်အားငယ်မှုပါ၏။ သနားကြင်နာမှုပါ၏။

သူ ကျွန်တော်ဆီက ဘာကို တောင်းဆိုနေတာလဲ။ ဆုံးဖြတ်ချက်က အဓိက ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

သူ ခါးမတ်မတ်ရပ်နိုင်အောင် တွန်းအားပေးနိုင်သည့် ဆုံးဖြတ်ချက်ကို သူ လိုအပ်နေသည်။ ထိုအတွက် သင့်မှာ တာဝန်ရှိနေပါသည်။
 အတွေးကြီး၏မျက်နှာသွင်ပြင်က ကျွန်တော်စိတ်ထဲက တဖြည်းဖြည်း ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ထိုမျက်နှာပြင်အစား အခြားရုပ်သွင်များက ဆက်တိုက်ပေါ်လာ၏။

ကြေးနီရောင်မျက်နှာနှင့် မက်ဆီကန်အိမ်ပတ်မလေး၊ အဖိုက်ပုံတွေကို မနိုင်မနင်း သယ်ပိုးလျက်။ ဒတ်ချ်လူမျိုးတွေက သူတို့အိမ်ကို မီးဖိုနေသည်ကို လက်ပိုက်ကြည့်နေရသော လိုလို၏မိခင်မျက်နှာ။

မနက်ယုန်ရဲ့ ဘတ်စ်ကားကို အပြေးအလွှားအဖီလိုက်ရန် ကြိုးစားနေသော တွတ်၏မြေဖြူရောင်မျက်နှာ။

သူတို့အားလုံးက ကျွန်တော်ကို တစ်ခုတည်းသောတောင်းဆိုမှုကို ပြုနေကြ၏။ သူတို့တွေအားလုံးသည် ကျွန်တော်အတွေးတွေ။

ကျွန်တော်၏လူမျိုးက ဤနေရာတွင် အဆုံးအဖြတ်ပေးသည်။
 နေဝင်သွားသည်ကို ကျွန်တော် တံခါးဝက ထိုင်ကြည့်နေ၏။ ရယ်ဂျီနာကို သတိရနေသည်။ ကျွန်တော်နောက်မှာ ဘီလီသည် သူမ၏ နောက်ဆုံးသီချင်းကို ဆိုနေ၏။ သူ့အသံက ခုတော့ တစ်မျိုးဖြစ်နေသည်။ နာကျင်မှု၏အလွှာများ အောက်တွင်၊ ခပ်ကြမ်းကြမ်းရယ်မောသံများအောက်တွင် ကျွန်တော် ခံနိုင်ရည်ရှိမှုအသံကို ကြားလိုက်ရ၏။

ခံနိုင်ရည်ရှိမှု - ယခင်က မရှိခဲ့သော ဂီတသံ ယခုပေါ်လာပေပြီ။

အခန်း ခြောက်

ကျွန်တော် မင်ဟတ်တန်၏ရပ်ကွက်တစ်ခုတွင် ပထမညာကို ကုန်လွန်ခဲ့သည်။ လော့စ်အင်ဂျင်နီယာတွေ ချိနေစဉ် ကျွန်တော်သူငယ်ချင်း၏သူငယ်ချင်းက ပြောသည်။ ကိုလံဘီယာအနီးရှိ စပင်နစ်ဟာလင်တွင် အခန်းလွတ်တစ်ခုရှိသည်ဟု ဆို၏။ နယူးယောက်၏ အိမ်ခြံမြေဈေးကွက်ကို ကျွန်တော် လေ့လာခွင့်ရခဲ့သည်။ ဩဂုတ်လတွင် ကျွန်တော် လာအခြေချမည်ကို အကြောင်းပြန်လိုက်၏။ ကျွန်တော်သည် ဝန်စည်စလည်များကိုသယ်မကာ ၁၀၉လမ်းကိုဖြတ်ပြီး ဘာတွေ့မိသေးမှ ဆင်စတာဒမ်သို့ သွား၏။ အချိန်က ည၁၀နာရီကျော်ကျော် ရှိပြီ။ လမ်းက လှရှင်းနေ၏။

နယူးယောက် တဲ့လား။ ကျွန်တော်မှန်းထားတဲ့ပုံစံအတိုင်းပါပဲ။ ကျွန်တော်တွင် မှီတယ်တည်းနိုင်လောက်အောင် ပိုက်ဆံက မရှိ။

ကျွန်တော် နယူးယောက်တွင် သိသူ တစ်ဦးသာ ရှိသည်။ လော့စ်အိမ်ဂျီလီတွင် ကျွန်တော်ဆုံးခဲ့ဖူးသော 'ဆာဒစ်' ဆိုသူပင်။ သို့သော် သူက တစ်ညလုံး အရက်ဆိုင်တစ်ခုတွင် လုပ်သည်ဟုသာ ပြောထား၏။ ကျွန်တော်က အိတ်ကပ်ထဲတွင်ပါလာသော စာတစ်စောင်ကို ထုတ်လိုက်၏။ ကျွန်တော် လော့စ်အင်ဂျင်နီယာထွက်လာကတည်းက ယူလာသောစာ။

ချစ်တဲ့ သားရေ

စာမရေးတာ ကြာပြီ။ အခုမှ ရေးတော့ အံ့ဩသွားသလား။ အဖေလဲ နေကောင်းပါတယ်။ အစိုးရကိစ္စတစ်ခုနဲ့ အစည်းအဝေး တက်ပြီး ခုပဲ လန်ဒန်က ပြန်လာတယ်။ ဘဏ္ဍာရေးညှိနှိုင်းတဲ့ကိစ္စပါ။ အဖေလဲ အလုပ်တွေများပြီ။ ခရီးပဲ သွားနေရလို့ သားဆီ စာမရေးဖြစ်ဘူး။ အခုတော့ နည်းနည်းလေး အားလာပါပြီ။

မင်းရဲညီတွေညီမတွေ အားလုံးလဲ နေကောင်းကြပြီ မင်းဝမ်းသာမိမှာပါ။ သူတို့လဲ မင်းကို ဆုမွန်ကောင်းတွေ ယေပြီး နှုတ်ဆက်လိုက်ကြတယ်။ မင်း အဲဒီရင်ဒီကိုပြန်လာတဲ့ အားလုံးက ချစ်နေကြတယ်။ ဒီကိုလာရင် ဘယ်လောက်ကြာကြာ နေချင်သလဲဆိုတာ ဆုံးဖြတ်ထားပါ။ ဘယ်ရီရေ ဒီမှာခဏလေးပဲဖြစ်ဖြစ် မှလိုက်ရင် အရေးကြီးတာက မင်းရဲပြည်သူတွေ၊ မင်းဘယ်နေရာမှာနေရမယ်ဆိုတာတွေ၊ မင်းသိသွားမှာပဲ။

နေကောင်းအောင်နေကွာ။ မင်းအမှေ့ကိုလဲ နှုတ်ဆက်လိုက်ပါ။ မင်းခံက ပြန်စာကို စောင့်နေမယ်။

ချစ်တဲ့

ဖေဖေ

စာကို အိတ်ထဲ ပြန်ခေါက်ထည့်လိုက်၏။ သူ့ဆီ စာရေးရတာ မလွယ်ပါ။ လွန်ခဲ့သောလေးနှစ်ကပင် စာအဆက်အသွယ်ပြတ်ခဲ့ပြီ။ အဖေထံ စာရေးဖို့ စာကြမ်းတွေ အကြိမ်ကြိမ်ရေးရ၏။

‘ချစ်သောအဖေ * ချစ်ဖေဖေ * ချစ်သောဒေါက်တာအိုဘားမား’

စာကို ဘယ်လို စာရမှန်းပင် မသိ။ မင်းက ဘယ်သူဆိုတာ သိစွဆိုသော သူ့စကားကိုလည်း ကြားယောင်မိ၏။

ကျွန်တော်အဖေအကြောင်း စိတ်ကူးကြည့်မိ၏။ သူသည် နိုင်ငံရှိဘီတွင် ရုံးထိုင်နေ၏။ အနီးရောဂါတစ်ခုခု အရာရှိကြီးတစ်ဦး။ သူ့မှာ အတွင်းရေးမှူးတွေ စာရေးစာချီတွေ များစွာ။ လက်မှတ်ထိုးစရာတွေက တစ်ပုံတစ်ပင်။ ဝန်ကြီးတစ်ပါးက သူ့ထံမှအကြံလာတောင်း၏။ ချစ်စနိုးနှင့်သားသမီးများက အိမ်က ဖော်နေကြသည်။ သူ့အဖေနေသောရွာက ကားမောင်းသွားလျှင် တစ်နေ့ခရီးသာပေးသည်။ ထိုမြင်ကွင်းများကို စဉ်းစားကြည့်တော့ ကျွန်တော် ဒေါသ ထွက်လာ၏။

ကျွန်တော် ဘယ်နေရာက မွေးလာပါသလဲ။ တရားဟောပွဲအပြီးညက ရယ်ဖျော်စရာခွဲသောစကားများသည် ကျွန်တော်အတွက်အပြောင်းအလဲကို ဆွဲဆောင်တင်ပေးလိုက်၏။ ကောင်းမွန်သော ရည်ရွယ်ချက်များနှင့် ကျွန်တော် နွေးနွေးထွေးထွေး ကျန်ခဲ့၏။ ကျောင်းပြီး၍နှစ်နှစ်အကြာတွင် ကျွန်တော် ဘာဆက်လုပ်ရမည်ကို မသိသေး။ ဟာသိုင်ယီသည် ကလေးတစ်ဦး၏အိမ်မက်အသွင်

ဟိန်းလတ်

က သိပ်သတ္တိကောင်းတဲ့သူတွေပဲ။ ဒါပေမယ့် ဒါမျိုးလူတွေက သိပ်နည်းနေတယ်လေ။ ကျွန်တော်သာဆိုရင် ကျွန်တော်ဖခင်တို့သားသမီးတို့ကျွန်အပြစ်ရရင် ကျွန်တော် သေတာကို ပိုကြိုက်ဦးမယ်။ အဲဒီလိုလူများစုက ဘာဖြစ်လို့ မတိုက်ကြသေးတာလဲ။ အသေခံပြီး လူများစုဟာ ဘာဖြစ်လို့ပြန်မတိုက်ကြတာလဲ။ အဲဒါကို ကျွန်တော် နားမလည်နိုင်အောင်ဖြစ်နေတယ်။

ကျွန်တော် မားကပ်စ်ကို ကြည့်လိုက်၏။ သူ ဘာဖြေမလဲ နားထောင်၏။ သို့သော် သူက ငြိမ်ချက်သားကောင်းနေ၏။ ဒေါသထွက်ပုံလည်း မပေါ့။ သူ ဘာမှမပြော၍ မနေနိုင်မထိုင်နိုင် ကျွန်တော်က ဝင်ဖြေလိုက်၏။ အမေရိကန် ဆိပ်ကမ်းကိုမရောက်ခင် ထောင်သင်္ဘောပေါ်ကနေရုန်းထွက်ပြီး ငါးဖမ်းတွေပေါ်တဲရေထဲမှာ သေဆုံးသွားကြတဲ့ ထောင်ပေါင်းများစွာသောလူတွေရဲ့ နာမည်ကို ခင်စားသိသလားဟု အိမ်နိမိတ်တွေကို မေးလိုက်၏။ သင်္ဘောတွေ ကမ်းကပ်ပြီး အသက်သေတာကမှ ပိုကောင်းတယ်လို့ခံယူပေမယ့် ဒီပုန်ကန်မှုကြောင့် အမျိုးသမီးတွေ ကလေးတွေ သေကုန်ကြမှာမို့လို့ အသာငြိမ်ကုပ်နေရတဲ့သူတွေလည်း ရှိသေးသည်။ ဒီလိုကျွန်တွေမျိုးနဲ့ အလားတူ ဆတ်တွေ သတ်လို့ နှိပ်စက်လို့ ရှားဘုရင်ကိုဆန့်ကျင်လို့ ဒုက္ခရောက်ကြတဲ့ အိမ်နိမိတ်တွေကလည်း ဘာဖြစ်လို့ ငြိမ်နေကြတာလဲ။ ဒီလိုငြိမ်နေတာကို အလကားလူတွေလို့ ဆုံးဖြတ်ရင် မှန်ပါ့မလား။

ဓမ္မ မားကပ်စ်ကလည်း ဝင်ပြော၏။ အိမ်မှာနေတဲ့ နီဂရိုးတွေနဲ့ လယ်ကွင်းထဲက နီဂရိုးတွေရဲ့ကွာခြားမှုကို မာလဲကုန်အိမ်စံက ပြောခဲ့ပုံကို ကိုးကားပြော၏။ မိနစ်အနည်းငယ်ပြောပြီး အပြင်ထွက်သွားသည်။

ကျွန်တော်ရော မားကပ်စ်ပါ ဒီကောင်းတွေ ဘယ်တော့မှမပြောပါ။ရှင်ပြလိုမရနိုင်တာကြောင့်လည်း ဖြစ်မည်။

မားကပ်စ်၏ပုံက နောက်ပိုင်းတွင် အတော်ပြောင်းသွားသည်။ အတန်းတွေ ဘာတွေလည်း မှန်မှန်မတက်တော့။ မုတ်ဆိတ်မွေးရှည်ရှည် ဆံပင်ရှည်ရှည် ထားလာ၏။ နောက်ဆုံးတွင် သူက ကျွန်တော်ကို ပြောသည်။ ကျောင်းမှ ၅၀ ရက်ရှည်ယူမည်ဟု။ သို့သော် မားကပ်စ်သည် ကျွန်တော်အကူအညီ လိုသကဲ့သို့ ကျွန်တော်လည်း မားကပ်စ်အကူအညီလိုသည်မှာ သေချာ၏။

ရှိခဲ့၏။ ထိုဒေသတွင် အခြေချရန်စိတ်မကူးမီး အဖေက ဘာပဲပြောပြော အားရိကသည် ကျွန်တော်နေရပ်အဖြစ် လက်ခံရလည်း သိပ်နောက်ကျသွားပြီ။ ကျွန်တော်တာတာကျွန်တော် အမေရိကန်လူမည်းအဖြစ် ကျွန်တော်ခံယူရပ်တည်မည်ဆိုလျှင် ကျွန်တော် နားလည်သဘောပေါက်မှုရှိနေရမည်။ ကျွန်တော် လိုအပ်သည်မှာ အသိုင်းအဝိုင်းအဖွဲ့အစည်း ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ‘အောက်ဆီဒင်တယ်’ ကောလိပ်က ကိုလံဘီယာတက္ကသိုလ်နှင့် ပြောင်းလွှဲသင်ယူခွင့်အစီအစဉ် ကြားသော အခါ ကျွန်တော်က ချက်ချင်းလျှောက်ထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ အောက်ဆီကောလိပ်လောက် ကိုလံဘီယာတွင် လူမည်းအရေအတွက်မများသည်ကို ကျွန်တော်တွက်မိ၏။ ဗြိတိန်အစစ်အမှန်၏အလည်ခေါင်တွင် လူမည်းအိမ်နီးနားချင်းများနှင့်ကားနေရမည်။ ကျွန်တော်သူငယ်ချင်းများစု ဤနှစ်တွင် ကျောင်းပြီးကြမည်။ ဟာဆန်က သူ့မိသားစုနှင့်အတူ လန်ဒန်တွင် အလုပ်သွားလုပ်၏။ ရယ်ဖျော်စရာကလည်း အန်ဒါလူးရှားသို့သွားပြီး စပိန်လူမျိုးဂျစ်ပစ်တို့အကြောင်း သွားလေ့လာမည်။ မားကပ်စ်ကရော။ သူက တစ်နှစ်ကျော် နေစရာ ရှိနေသေး၏။ သူက ကျောင်းဆက်မတက်ဟု မဆုံးဖြတ်မီ တစ်ညနေ၌ သူနှင့် ကျွန်တော် စာကြည့်တိုက်တွင် ဆုံခဲ့ကြ၏။ ကျွန်တော်တို့နှင့်မလှမ်းကမ်းတွင် အိမ်နီးကျောင်းသားကြီး တစ်ဦး ထိုင်နေ၏။ သူက မားကပ်စ်ဖတ်နေသော ‘ကျေးကျွန်ဝါဒ၏ဘာကဗောဒ’ စာအုပ်ကို သတိပြုမိ၏။ သူက မကြာခင် အနားရောက်လာပြီး စာအုပ်အကြောင်း မေး၏။

* ကျေးဇူးပြုပြီး ပြောစမ်းပါဦး။ ကျေးကျွန်စနစ်က နှစ်ပေါင်းများစွာလက်ခံကြတာနဲ့ပတ်သက်လို့ ဘယ်လိုသဘောရသလဲ’

* လူဖြူတွေက ကျွန်တော်တို့ကို လူရယ်လို့မမြင်ကြဘူး။ အဲဒီလိုသဘောပဲပေါ့’

* ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွပ် နားလည်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် လူမည်းတွေက ဒါကို ဘာဖြစ်လို့ ပြန်မတိုက်ကြတာလဲ’

* တိုက်ကြတာပေါ့ဗျာ။ နတ်တာနာတို့ ဒင်မတ်စက်ဘီတို့ကို ကြည့်ပါလား’

* ကျွန်စနစ်တော်လှန်ရေးပဲ ကျွန်တော် စာတွေကိုဖတ်ဖူးပါတယ်။ သူတို့

ကျွန်တော်က နယူးယောက်၏လမ်းကို ကြည့်နေ၏။ မားကပ်စ်လည်း ဘယ်ကလာသူ ဖြစ်ပါသလဲ။ ကျွန်တော်တို့ကရော။ ကျွန်တော်တို့ကို ကုသဖြေပျောက်ပေးမည့်သူတွေကရော ဘယ်မှာလဲ။

မနက်မိုးလင်းပြီး အပြင်ထွက်လာသောအခါ အမှိုက်ပုံတွင် အစာရှာနေသော ကြက်တစ်ကောင်ကို တွေ့ရသည်။ အိမ်ခြေခံယူခြေခံတစ်ဦးက လမ်းဘေးဘုံဘိုင်ကိုဖွင့်ပြီး ကိုယ်လက်သန့်စင်နေ၏။ ကျွန်တော်က ဆားခဲကို ဖုန်းဆက်လိုက်သည်။ သူက သူ့နေရာကိုလာခဲ့ရန် ကျွန်တော်ကို ပြော၏။

ဆားခဲက ခပ်ပုပု ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ခပ်တောင့်တောင့် ပါကစွတန်လူမျိုးဖြစ်၏။ သူက နယူးယောက်သို့ လန်ဒန်မှရောက်နေသည်မှာ နှစ်နှစ်ကြာပြီ။ သူ၏ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်ဗီဇာသက်တမ်း ကုန်နေ၍ သူသည် တရားမဝင်အလုပ်သမားအနေဖြင့် အလုပ်လုပ်နေရ၏။ ကျွန်တော် သူ့အခန်း ရောက်သွားသောအခါ နောက်မေးခန်းတွင် အမျိုးသမီးတစ်ဦးကို တွေ့ရ၏။

* သူ့နာမည်က ဆိုမိလေ။ ဒါက ဘယ်ရီ’

* ဘားရက်ပါ’

ကျွန်တော်က ပြင်ပြောလိုက်သည်။ ထိုနောက် ကျွန်တော်အိတ်ထဲက ကြမ်းပေါ် ချလိုက်၏။ အမျိုးသမီးက ကျွန်တော်ကို လက်ဆွဲယမ်းနှုတ်ဆက်ရင်း ဆားခဲပြန်လာချိန်မှာ သူထွက်သွားတော့မည်ဟု ပြော၏။ ကျွန်တော်က ဆားခဲနှင့်အတူ အောက်ထပ်ဆင်းကာ လမ်းတစ်ဘက်ရှိ ဂရိကော်ဖီဆိုင်သို့ သွားကြ၏။ မနက်စောစောစီးစီးလာရတဲ့အတွက် တောင်းပန်ပါတယ်ဟု ကျွန်တော်က သူ့ကို ပြော၏။

* ဘားရက်ရေ မင်းက ဘာဖြစ်လို့ ဒီမြို့ရောက်လာတာလဲ’ သူက မေးသည်။

ကျွန်တော်က ကမ္ဘာ့အခြေအနေနှင့် ကျွန်တော်စိတ်အခြေအနေကို ပြောပြ၏။

* ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် အသုံးဝင်တဲ့သူဖြစ်အောင် လုပ်မလို့’

* ကမ္ဘာကြီးကို ကယ်တင်ဖို့တွေဘာတွေ ပြောနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့်

ဒီမြို့ကတော့ ဒီလို မြင့်မြတ်တဲ့ခံစားမှုတွေကို ဝါးမြို့သွားလိမ့်မယ်။ ဒီမှာကြည့်လေ့ဟု သူကပြောကာ ပထမရိပ်သာတစ်ခိုက်က လူအုပ်စုကို လက်ဖြင့်ပြု၏။

‘လူတိုင်းဟာ ရှင်သန်ရေးအတွက် ရပ်တည်နေကြတယ်။ ဒါက နယူးယောက်ပဲ။ ဒါပေမယ့် ဘယ်သူ့သိတာမှတ်လို့။ မင်းကတော့ ချွင်းချက် ဖြစ်မှာပေါ့လေ’

သူက ကျွန်တော်ကို နေရာအခန်းတစ်ခန်း ရှာပေး၏။

အမေနှင့်ညီမက နယူးယောက်သို့လိုက်လာပြီး ကျွန်တော်ကိုတွေ့တော့ ခုံသွားကြ၏။

‘သိပ်ပိန်သွားပါကလား’

မာယာက အမေ့ကို ပြော၏။

‘သူ့မှာက မျက်နှာသုတ်ပုဝါကလဲ နှစ်ထည်ပဲ ရှိတယ်။ ဝန်းကန်ပြားကလဲ သုံးချပ်ပဲ ရှိတယ်’

အမေက အိမ်ကိုလှည့်ပတ်ကြည့်ပြီး တခုတစ်ခုပြောနေ၏။

သူတို့က ဆားခဲနှင့် ကျွန်တော်နေထိုင်ရာတွင် ရက်အနည်းငယ်အတူ နေပြီး ပတ်ရိပ်သာရှိ ကျွန်တို့တစ်လုံးတွင် သွားနေ၏။ ထိုကျွန်တို့မှာ အမေမိတ်ဆွဲ၏အခန်းဖြစ်ပြီး သူက တခြားသွားနေစဉ် အမေ့ကို နေခိုင်း၏။ ထိုနေ့ရာသီတွင် ကျွန်တော်က ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းတစ်ခုတွင် အလုပ်ရ၏။ ထို့ကြောင့် အမေနှင့်ညီမသည် တစ်နေ့လုံး သူတို့ဘာသာသူတို့ လျှောက်သွားကြရ၏။ ညစာစားချိန်ကမူ မိသားစု ဖြန့်ခွဲ၏။ ကျွန်တော်က မာယာကို ကျွန်တော်သူလာသောစာအုပ်များ မဖတ်ဘဲ ရုပ်မြင်သံကြားချည်း ကြည့်နေ၍ ဆူပူမိ၏။

အမေ ကျွန်တော်နှင့် အတူနေစဉ်တွင် တစ်နေ့၌ အဖေအကြောင်းကို ပြောသည်။ သူပြောပုံက သူ့ဘာသာသူ တစ်ယောက်တည်းပြောနေပုံမျိုး။

‘မင်းအဖေထွက်သွားတာက သူ့အပြစ်တစ်ခုတည်းလို့ ပြောလို့မရဘူး။ အမေက သူ့ကို ကွာရှင်းပြတ်စဲလိုက်တာ။ အမေတို့နှစ်ယောက် လက်ထပ်လိုက်ကြတော့ မင်းအဘိုးအဘွားတွေက သဘောမတူကြဘူး။ ဒါပေမယ့် သူတို့ကတော့ ခိုကေလို့ ပြောကြတာပဲ။ နောက်တော့ ဘားရက်ရဲ့အဖေ မင်းတို့အဘိုး’

အတူလိုက်နေခိုင်းတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီအချိန်မှာ အမေက လိုလို့နဲ့လက်ထပ်ပြီး နေပြီး သူရဲတတ်ယဇ်နီးကလဲ သူ့ကို ချိန်ခဲ့ပြီလေ။ ဒါနဲ့ အမေလဲ ဘာမှမစဉ်းစားတော့ဘူး’

အမေက စကားပြောရပ်ကာ သူ့ဘာသာသူ ရယ်နေ၏။

‘သားကို ပြောဖူးသလား မသိဘူး။ အမေနဲ့ သူနဲ့ ပထမဆုံးအကြိမ် ချိန်းတွေ့ကြတဲ့နေ့က သူက နောက်ကျဖြစ်အောင် နောက်ကျခဲ့သေးတယ်လေ။ သူက နေ့လည်တစ်နာရီမှာ တက္ကသိုလ်စာကြည့်တိုက်ရှေ့မှာတွေ့မယ်လို့ ချိန်းခဲ့တယ်။ အမေ ရောက်သွားတော့ သူက မရောက်သေးဘူး။ အမေလဲ နည်းနည်းစောင့်လိုက်ပါသေးတယ်။ အရိပ်အာဝါသကောင်းတဲ့သစ်ရိပ်လေးအောက်က နဲ့ တန်းရည်မှာ အမေလဲ လှဲနေမိတယ်။ မကြာခင်မှာ အမေလဲ အိပ်ပျော်သွားတယ်။ တစ်နာရီလောက်ကြာတော့ အမေလန့်နိုးလာတယ်။ သူက သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်နဲ့အတူ ရောက်လာတယ်။ သူတို့သုံးယောက်က အမေ့ကို အပေါ်စီးကနေငုံကြည့်နေကြတယ်။ အဲဒီမှာ အဖေက ပြောတယ်။ သူငယ်ချင်းတို့ရေ ငါ့ချစ်သူက ငါ့ကို ဘယ်လောက်ချစ်သလဲဆိုရင် အိပ်ပြီးတော့တောင် စောင့်နေတာသာကြည့်တဲ့’

အမေက နောက်တစ်ချိန် ထပ်ရယ်ပြန်သည်။ အမေက ရယ်လိုက်တော့ ကလေးလေးတစ်ယောက်လို ပြန်ဖြစ်သွားသည်။ အမေ ထိုသို့ပြောပြီး လအနည်းငယ်အကြာတွင် အမေ့ထံ ကျွန်တော် ဖုန်းဆက်သည်။ အဖေဆုံးသွားပြီ။ အဖေဆီမှ အမေ့ရှိက်သံသဲ့သဲ့ကို အတိုင်းသားကြားလိုက်ရသည်။

အမေနှင့်ကားပြောပြီးနောက် ဘော်စတွန်ရှိ အဖေ့အစ်ကိုထံ ဖုန်းဆက်၏။ အဖေ့အသုဘကို ကျွန်တော်မသွားဖြစ်ခဲ့။ နိုင်ရီဘီရှိအဖေ့မိသားစုထံ ဝမ်းနည်းကြောင်းစာလွှာ ပို့၏။ သူတို့ကို စာဖြန့်ရေးရန်လည်း ပြော၏။

ကျွန်တော် အိပ်မက်တစ်ခုမက်ခဲ့၏။ အဖေက ခါးတွင် ပိတ်စလေးတစ်ခုသာ ပတ်ထား၏။ အဖေက သိပ်ပိန်နေသည်။ ခေါင်းကြီးကြီး အရိုးအဆစ်သန်သန်မှာမှာနှင့်အဖေက ပိန်တော့ သိပ်ကြည့်မကောင်း။ သူ၏လက်မောင်းနှင့်ရင်ဘတ်တွင် အမွှေးအမျှင်တွေ မရှိ။ သူက ဖျော့တော့တော့ အားနည်းနေပုံရ၏။ သို့သော် သူ့မျက်နှာက ပြုံးနေ၏။

ဟူပိန်က အဘိုးဆီ စာရေးတယ်။ သူ့အနေနဲ့ လက်ထပ်တာကို သဘောမတူဘူးလေ။ သူက အိုဘားမားရဲ့သွေးကို လှူဖြူမတစ်ယောက်ရဲ့သွေးနဲ့ မနှောချင်ဘူးတဲ့။ မင်းတို့ပဲ စဉ်းစားကြည့်လေ။ အဘိုးက ဘယ်လိုများ တုန်ပြန်ကြမလဲလို့။ အဲဒီလိုနေတုန်း မင်းအဖေရဲ့ပထမဇနီးက တစ်ချိန်တစ်မောင်းက ပြန်တယ်။ သူက ပြောတော့ ကွာရှင်းပြတ်စဲပြီးပါပြီတဲ့။ ဒါပေမယ့် ဒါက ကျေးဇူးလက်ထပ်ပွဲလေ။ ဒါကြောင့် သူတို့မှာက ကွာရှင်းပြတ်စဲခဲ့တဲ့စာရွက်စာတမ်းလဲ ရိုက်ကုမ္ပဏီဟာ အမေ၏မေးခွေက စတင်ပြီး တုန်ရင်လာ၏။ သူက သူ့နှုတ်ခမ်းကိုသူ့ကိုက်လိုက်သည်။ သူ့ဘာသာသူ တည်ငြိမ်အောင် ကြိုးစားနေ၏။

‘မင်းအဖေက စာပြန်ရေးတယ်။ လုပ်စရာရှိတာ ဆက်လုပ်မယ် တဲ့။ ဒီလိုနဲ့ မင်းကို မွေးလာတယ်။ အမေတို့သုံးယောက်လုံး ကင်ညာပြန်ကြမယ်လို့ သဘောတူလိုက်ကြတယ်။ မင်းအဖေ ကျောင်းပြီးရင်ပေါ့။ ဒါပေမယ့် မင်းအဘိုးဟူပိန်က မင်းအဖေဆီ စာရေးနေဆဲပဲ။ ကျောင်းသားဇီဝ ဖြန့်သိမ်းမယ် စသဖြင့် ခြိမ်းခြောက်တာပေါ့။ ဒီမှာတင် တွတ်က စိတ်အရမ်းပူတော့တာပဲ။ သူက ကင်ညာက မော်မော်ပုန်ကန်မှုတွေကိုပါဖတ်ဖူးတာကိုး။ မော်မော်သူပုန်တွေက အမေခေါင်းကိုဖြတ် သတ်ပစ်မှာစိုးတာပေါ့’

‘ဒီလိုနဲ့ မင်းအဖေဘွဲ့ရတော့ ပညာသင်ခွဲ နှစ်ဆုတောင်ရတယ်။ တစ်ခုက နယူးယောက်က နယူးစကူးမှာ။ နောက်တစ်ခုက ဟားဗတ်မှာ။ နယူးစကူးကဆိုရင် အိမ်လခလဲ ပေးဦးမယ်။ တက္ကသိုလ်ဝင်းထဲမှာ အလုပ်တစ်ခုလဲ ပေးဦးမယ်။ အမေတို့ သုံးဦးသား စားလောက်သောက်လောက်ပေါ့။ ဟားဗတ်ကတော့ ကျောင်းလခပဲ လွတ်ငြိမ်းခွင့်ဖြစ်မယ်တဲ့။ ဒါပေမယ့် ဘားရက်က ခေါင်းမာတဲ့သူဆိုတော့ သူက ဟားဗတ်ကိုပဲ ရွေးခဲ့တယ်။ အမေကလဲ သူ့အတွက်အကောင်းဆုံး ပညာရေးဆိုတော့ ဘယ်ငြင်းလို့ရမလဲ’

အမေက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ သူ့ဆံပင်များထဲသို့ လက်ထိုးသွင်းနေသည်။

‘အမေတို့က သိပ်ငယ်ကြသေးတယ်။ အဖေ့အသက်က ခု သားအသက်ထက်တောင် ပိုငယ်သေးတယ်။ မင်းအဖေကလဲ အမေ့ထက် နည်းနည်းလေးပဲ ဖြီးကြီးတာ။ နောက်ပိုင်း သူ ဟာပိုင်ယီကိုလာတဲ့အခါ သူက အမေတို့ကို သူနဲ့’

‘မင်းကိုယ်မင်းလဲ ပြန်ကြည့်လေ။ သိပ်ကို အရပ်မြင့်ပြီး သိပ်ပိန်နေပါလား’

ကျွန်တော်က အဖေ့ကို ပြေးဖက်၏။ ထိုနောက် စပြီးငိုမိ၏။ ငိုမိတာကို ရှက်သလိုဖြစ်သွားသည်။ သို့သော် အငိုက မရပ်နိုင်။

‘ဘားရက်ရေ အဖေက မင်းကို ဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ အမြဲပဲ ပြောပြချင်တယ်ကွယ်’

သူက ကျွန်တော်ကို ပြောပြောဆိုဆိုပက်ထားသည်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်မှာ ကျွန်တော်လက်မောင်းထဲတွင် သေးသေးလေးဖြစ်နေ၏။ ကလေးတစ်ဦးအရွယ်။ သူက အခန်းထောင့် ကွပ်ပုန်လေးပေါ်တွင် ထိုင်နေ၏။ လက်နှစ်ဘက်ကြားထဲ ခေါင်းကိုညှပ်ကာ ကျွန်တော်ကိုမကြည့်ဘဲ မျက်နှာနှင့် နံရံကိုစိုက်ကြည့်နေ၏။ သူ့မျက်နှာပြင်တွင် ကြေကွဲမှုများက ထင်ဟပ်နေ၏။ ကျွန်တော်က အဖေ့ကို လှမ်းနောက်၏။ ကျွန်တော်ပိန်တာက အဖေ့ကိုတူလို့ပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ တူတူသွားကြမယ်ပြောသောအခါ သူက ခေါင်းခါ၏။ ကျွန်တော်သွားတာပဲ အကောင်းဆုံးပါဟု သူက ပြော၏။

ကျွန်တော်နီးလာတော့ မျက်ရည်တွေနှင့် ကျွန်တော်ဆက်ငို၏။ သူ့အတွက် ပထမဆုံးကွမ်းသော့မျက်ရည်များ။ ကျွန်တော် မီးဖွင့်ကာ အဖေ့စာဟောင်းတွေ ရှာ၏။ သူ တစ်ခါတည်းလာလည်ပုံ။ သူပေးသော ဘတ်စကက်ဘောကလေးလေး။ သူက အကသင်ပေးခဲ့ပုံ။

ကျွန်တော် ပြုတင်းပေါက်မှ အပြင်သို့ ကြည့်လိုက်၏။ နံနက်ခင်း၏ ပထမဆုံးအသံကို နားထောင်နေမိ၏။ အငိုက်သိမ်းကားတွေ၏ တခေါင်တခေါင်သွားသံ။ တစ်ဘက်ခန်းမှ ခြေသံများ။ ကျွန်တော် သူ့ကို ရှာရန် လိုသေးသည်။ ကျွန်တော်ဘာသာ ကျွန်တော်ပြောနေမိ၏။ သူနှင့်လည်း နောက်တစ်ခါ စကားပြောရဦးမည်။

ကြွေးတွေ ပေးနိုင်မှာ။ နည်းနည်းပါးပါးလည်း စုနိုင်ဆောင်းနိုင်မှာ။ စည်းရုံးရေး မျိုးလုပ်ငန်းသည် ပိုက်ဆံရမည့်အလုပ်မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် ပိုက်ဆံလို၏။

နောက်ဆုံးတွင် လူမျိုးပေါင်းစုံကော်ပိုရေးရှင်းတစ်ခု၏ အကြံပေးရုံးက ကျွန်တော်အား သုတေသနလက်ထောက်အဖြစ်ပေးရမ်းခဲ့၏။ ရန်သူနောက်တန်းမှ သူလျှိုတစ်ဦးကဲ့သို့ပင် ကျွန်တော်သည် မင်ဟတ်တန်မြို့လည်ရှိ ရုံးသို့ နေ့တိုင်း သွားရကာ ကွန်ပျူတာရှေ့တွင်ထိုင်ပြီး ရိုက်တာစက်များကို စစ်ဆေးကာ တစ်ကမ္ဘာလုံးမှသတင်းများကို စစ်ဆေးရသည်။ ကျွန်တော်သည် ကုမ္ပဏီ၏တစ်ဦး တည်းသောလူမည်းအမျိုးသားဖြစ်၏။ သို့သော် ဌာနက ကျွန်တော်အပေါ် သားတစ်ဦးအနေဖြင့် ဆက်ဆံပါသည်။ လူမည်းအမျိုးသမီးများကလည်း ကျွန်တော် သည် တစ်နေ့တွင် ကုမ္ပဏီတစ်ခုထုထောင်နိုင်မည့်သူဖြစ်သည်ဟု မျှော်လင့်ကြကြောင်း ပြောသည်။ နေ့လည်စာစားချိန်များတွင် ကျွန်တော်ကလည်း ကျွန်တော်၏စည်းရုံးမှုအစီအစဉ်များကို ချပြတတ်၏။ သူတို့က ပြုံးပြီး 'ကောင်းတယ်ဟေ့ ဘားရက်' ဟု အားပေးတတ်ကြ၏။

ကျွန်တော်က ကျွန်တော်နိုင်ငံရေးအမြင်များကိုပြောပြ၏။ ဆင်းရဲသားများ၏အကျိုးဆောင်ရွက်ရမည့် နည်းလမ်းများကို ပြော၏။

လူမည်းလုံခြုံရေးဝန်ထမ်း အိုက်'ကမူ ကျွန်တော်ကို ပြန်လှန်ပြောတတ်၏။

'မစ္စတာဘားရက်ရေ၊ ကျွန်တော် တစ်ခု အကြံကောင်းပေးချင်တယ်။ စည်းရုံးရေးလုပ်ငန်းထက် ငွေရှာတဲ့လုပ်ငန်းကို အခုအရင်လုပ်ပါလား။ လောဘ သိပ်ကြီးဖို့တော့ မလိုပါဘူး။ တော်ရုံတန်ရုံပေါ့။ ကျွန်တော် ဒါကို ဘာဖြစ်လို့ ပြောသလဲဆိုရင် ကျွန်တော် ခင်ဗျားဆီမှာ အရည်အသွေးတွေကို မြင်နေရလို့ပဲ။ ခင်ဗျားလို လူငယ်လေးတစ်ဦးဟာ အသံဩဇာကလဲ ခပ်ရှိရှိနဲ့ဆိုတော့ ရုပ်မြင်သံကြားမှာ ကြောညာသူတစ်ဦးဖြစ်နိုင်တာပဲ။ ကျွန်တော်မှာ ခင်ဗျားအရွယ်တူ တစ်ယောက် ရှိတယ်။ သူ ပိုက်ဆံအတော်ရတယ်။ ဒါကို ကျွန်တော်တို့လိုတာပဲ။ ဒါနဲ့ ခင်ဗျားအသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ'

'နှစ်ဆယ့်နှစ်နှစ်ပါ'
'အဲဒါပဲ ကြည့်လေ။ ခင်ဗျားရဲ့လူငယ်ဘဝကိုတော့ အလဟဿ ဖြန့်'

အခန်း ခုနစ်

၁၉၈၃ တွင် ကျွန်တော် မြို့နယ်စည်းရုံးရေးမှူးဖြစ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့၏။ တကယ်တော့ ဤလုပ်ငန်းအကြောင်း သိ၍ ရွေးချယ်ခြင်း မဟုတ်။ အပြောင်းအလဲလုပ်ချင်၍လုပ်မိခြင်းဖြစ်သည်။ အိမ်ဖြူတော်အပြောင်းအလဲ။ ကွန်ဂရက် အပြောင်းအလဲ။ အပြောင်းအလဲသည် ထိပ်ဆုံးမှလာမည်မဟုတ်။ အခြေခံကအစ ပြောင်းလဲမှုဖြစ်လာမည်။

ဒါတွေ ကျွန်တော် လုပ်မည်။ ကျွန်တော်လူမည်းတွေကို စည်းရုံးမည်။ အခြေခံမှစ၍ ကျွန်တော် ပြောင်းလဲမည်။

ကျွန်တော်မိတ်ဆွေများ၊ အဖြူရောအမည်းတွေပါ ကျွန်တော်ကိုထောက်ခံကြသည်။

ကျွန်တော်အဖေနှင့် သူ့မတိုင်မီက သူ့အဖေတွေ၊ ကျွန်တော်အဖေနှင့် သူမ၏မိဘများ။ အင်ဒိုနီးရှားတွင်တွေ့ခဲ့ရသော သူတောင်းစားများ၊ လယ်သမားများ၊ လိုလိုအာဏာကျခြင်း၊ ရေးနှင့်ဖရင့်၊ မားကပ်စ်နှင့်ရယ်ဂျီနာ၊ နယူးယောက်ကို ကျွန်တော် ပြောင်းလာပုံ၊ အဖေကွယ်လွန်ခြင်း...၎င်းတို့မှစ၍ ကျွန်တော် အပြောင်းအလဲတွေကို လုပ်မည်။

ကျွန်တော် တက္ကသိုလ်မှဘွဲ့ရကာနီးမှစ၍ လှုပ်ရှားမှုများကို စလုပ်၏။ ဦးရေ နီးကပ်လာသောအခါ ကျွန်တော်သည် လူမှုအခွင့်အရေးအဖွဲ့အစည်းတိုင်းသို့ လှမ်းစားရေး၏။ နိုင်ငံတစ်ဝန်းမှ အရွေးချယ်ခံထားရသူ လူမည်းများထံရေး၏။ အနီးအနားမှကောင်စီများထံ စာရေး၏။ မည်သူ့ထံမှ ပြန်စာမရသော်လည်း ကျွန်တော် စိတ်ဓာတ်မကျ။ အလုပ်ကိုတော့ ရအောင် ရှာ၏။ ဒါမှ ကျောင်းလခ

တီးမပစ်နဲ့နော် မစ္စတာဘားရက်။ ကျုပ်လို အဘိုးကြီးဆိုရင် အိပ်ယာက နိုးကတည်းက ပင်ပန်းပြီး နိုးလာတဲ့အရွယ်'

*

ကျွန်တော် ထိုစကားကို ထိုစဉ်က သိပ်မရမထားခဲ့ပါ။ ဤသို့အကြံဉာဏ်မျိုး ကျွန်တော်တိုးဘွားများလည်း ပေးတတ်ပါသည်။ လအနည်းငယ် ကြာသောအခါ ကျွန်တော် စည်းရုံးရေးမှူးဖြစ်ချင်သောစိတ်မှာ ပျောက်လွင့်သွားပါပြီ။ ကုမ္ပဏီက ကျွန်တော်ကို စီးပွားရေးစာရေးဆရာအဖြစ် ရာထူး တိုးပေးလိုက်သည်။ ကျွန်တော်တွင် ကိုယ်ပိုင်ရုံးခန်း ရှိပြီး ကိုယ်ပိုင်အတွင်းရေးမှူး ရှိပြီး ဘဏ်တွင် ငွေစာရင်း ဖွင့်နိုင်ပြီး ကျွန်တော်စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်၊ ကုမ္ပဏီကုန်သည်များနှင့်အင်တာဗျူးလုပ်ပြီးပြန်အလာ ဓာတ်လျှောက်အချိန်တွင် လည်စည်းနှင့် အနောက်တိုင်း ဝတ်စုံနှင့် လက်ဆွဲအိတ်နှင့် စတိုင်ကျကျကိုယ်ပိုင်ရိုက်ကို ကိုယ်ပြန်မြင်နေရုံမျှ နှပ်မိ၏။

တစ်နေ့တွင် ကွန်ပျူတာရှေ့ထိုင်ပြီး စီးပွားရေးဆောင်းပါးတစ်ပုဒ်ရေးနေစဉ် မမျှော်လင့်စရာတစ်ခုဖြစ်ခဲ့၏။ 'ဩမာ'ထံမှ ဖုန်းလာ၏။

ကျွန်တော် ဖအေတူမအေကွဲနမကို မမြင်ဖူးပါ။ စာတွေ တစ်ခါတစ်ခါ ရေးတာပဲ ရှိ၏။ သူသည် ကင်ညာမှနေ၍ ထွက်ခွာကာ ကုမ္ပဏီတွင် ပညာသွားသင်နေသည်ကိုသာ သိ၏။ ကျွန်တော်က သူ့ထံ သွားလည်မည်၊ သူက အမေရိက လာလည်မည်ကို ရေးကြသည်။ တကယ်တော့ ဒါတွေက စိတ်ကူးယဉ်တွေ။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်လုံးမှာ ပိုက်ဆံမရှိ။ ဒီနှစ်မဟုတ်ဘဲ နောင်နှစ်တွေပေါ့ ဣဟုသာ အချိန်ကို ရွေ့ရွေ့လာကြ၏။

ယခု ဖုန်းလာတော့ လက်ခံစကားပြောရင်း ကျွန်တော် အံ့ဩသွားသည်။ သူ မကြာခင် အမေရိကသို့ လာတော့မည်တဲ့။ သူနှင့်အတူ မိတ်ဆွေအချို့လည်း ပါလာမည်ဆိုပဲ။

'ငါနဲ့လာနေလို့ရတာပေါ့' ဟု ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည်။ နောက်အပတ်များတွင် ဆိုဖာခုံအခင်းအသစ်ဝယ်ရ၊ ပန်းကန်ပြားနှင့် မျက်နှာသုတ်ပုဝါတွေ ဝယ်ရဖြင့် ကျွန်တော် အလုပ်ရှုပ်သွား၏။ သို့သော် လာရန် နှစ်ရက်အကြာတွင် ဩမာထံမှ ဖုန်းလာ၏။ လေသံက တိုးတိုးလေး။

ငါ မလာနိုင်တော့ဘူး။ ငါ့မောင်တစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ ဒေးဗစ်သေသွားပြီ။ မော်တော်ဆိုင်ကယ်တိုက်မှုနဲ့ ဒီထက် ငါလဲ ဘာမှမပြောနိုင်တော့ဘူး ဘားရက်ရယ်။ ဒါမျိုးတွေ ငါတို့ကျမှ ဘာဖြစ်လို့လာဖြစ်တာလဲ

သူက ပြောရင်း ငို၏။ ကျွန်တော်က သူ့ကို ကြီးစားပြီး နှစ်သိမ့်၏။ နောင်များမှတွေ့ကြတာပေါ့ဟု ပြော၏။ သူက ကင်ညာသို့ ချက်ချင်းပြန်ရမည်ဟုဆိုသည်။

ဒါပဲနော် ဘားရက်၊ တွေ့ကြသေးတာပေါ့

သူ့ဖုန်းလာပြီးနောက် ကျွန်တော် အတွင်းရေးမှူးကို ခွင့်ပုခမည်ဟုပြောကာ အပြင်ထွက်ခဲ့၏။ မန်ဟက်တန်၏လမ်းအနီး လျှောက်သွားမိသည်။

ဩမာ၏အသံက ပဲ့တင်ရိုက်ခတ်နေသည်။ တိုက်တစ်တိုက်မှ အမျိုးသမီးတစ်ဦး၏ငိုသံ။

ကျွန်တော်ကိုယ်ကျွန်တော် မေးကြည့်မိပြန်သည်။

ငါဘယ်သူလဲ ဆွေမျိုးတစ်ဦးကွယ်လွန်တာတောင်မှ မျက်ရည်တစ်စက်မကျတဲ့သူ။

ဩမာနှင့် ပထမအဆက်အသွယ်ကြောင့် ကျွန်တော်တဝ မည်သို့ပြောင်းလဲခဲ့သည်ကို ယနေ့တိုင် ကျွန်တော်အံ့ဩနေဆဲ။ ဩမာအသံ ကြားရပြီးနောက် ကျွန်တော်မှာ ကုသစရာဒဏ်ရာတွေ ကျန်သေးသည်ကို သတိပေးသလို ဖြစ်ခဲ့၏။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်ကား မကုနိုင်။ အကယ်၍ ဒေးဗစ်သာ မသေလျှင် သူက ပေးနိုင်၏။ ဩမာသာ မူလစီစဉ်ထားသည့်အတိုင်း နယူးယောက်သို့ လာခဲ့လျှင် ကျွန်တော် အပြောင်းအလဲဖြစ်မည်မဟုတ်။

လအနည်းငယ်အကြာတွင် ကျွန်တော့်ကို မြို့မှ ထင်ရှားသောလူမှုအဖွဲ့အစည်းတစ်ခု၏ညွှန်ကြားရေးမှူးက အင်တာဗျူး ခေါ်တွေ့၏။ သူသည် အရပ်ပြင်မြင့် ခန့်ခန့်ညားညား လူမည်းတစ်ဦးဖြစ်သည်။ သူ့ရုံးသည် အီတလီကုလားလိုင်များ၊ အာဖရိကရုပ်တုများနှင့်ပြင်ဆင်ထား၏။ ဒေါက်တာကင်း၏ကိုယ်တစ်ပိုင်းရုပ်တုလည်း ရှိသည်။ သူက ကျွန်တော့်ကိုအင်တာဗျူးလုပ်ပြီးနောက် အလုပ်တစ်ခု ကမ်းလှမ်း၏။ များယမ်းဆေးဝါး၊ အလုပ်လက်ခံပြုသော၊ အိုးအိမ်ပြုသော

များနှင့်ဆိုင်သောအလုပ်။ ထိုအလုပ်မျိုးကို ကျွန်တော်ငြင်းလိုက်သည်။ ကျွန်တော်က လမ်းပေါ်ကပြဿနာများနှင့်ပတ်သက်သောအလုပ်မျိုးကို လုပ်ချင်၏။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော် အလုပ်လက်ခံ မဲလဲပြန်ခဲ့၏။ ပိုက်ဆံက ပြတ်သဖြင့် စည်းသွတ်ဗူးထဲမှစွတ်ပြုတ်ကိုပဲ သောက်နေရသည်။ တစ်နေ့တွင် ဟောပြောပွဲတစ်ခုသို့ သွားသည်။ ခန်းမအဝင်ဝတွင် အမျိုးသမီးနှစ်ဦး။ တစ်ဦးက လူမည်း၊ တစ်ဦးက အာရှတိုက်သူ။ သူတို့သည် မှာကံစိဝါဒစာပေများကို ရောင်းချရင်းနှင့် သမိုင်းထဲက ထရောစကား၏နေရာနှင့်ပတ်သက်၍ ငြင်းခုံနေကြ၏။ ခန်းမထဲတွင်ကား အာဖရိကနှင့်လူမည်းတို့၏ဟာလင်ရပ်ကွက်ကြားတွင် စီးပွားရေးဆက်ဆံမှုလုပ်ခြင်းဖြင့် လူဖြူတို့၏နေရှင်ဝါဒကိုအံ့တရန် ပြောကြားနေကြ၏။ ဟောပြောပွဲအပြီးတွင် မျက်နှာတစ်ထားသော ခပ်ပိန်ပိန်အမျိုးသမီးတစ်ဦးက အာဖရိကစီးပွားရေးအခြေနေနှင့်ပတ်သက်၍ လက်တွေ့လုပ်ကိုင်နိုင်မနိုင်ထ၊ မေး၏။ ဟောပြောသူက သူ့မေးခွန်းတစ်ဝက်တွင် ဖြတ်ပြီး 'ဒါကို လက်တွေ့မကုဘူးလို့ဆိုတာကို ဦးဆောက်ဆေးကြောပစ်ဖို့လိုတယ်' ဟု တုန့်ပြန်၏။ သူ စကားပြောနေစဉ် မျက်လုံးများမှာ တောက်ပပြုံးကျယ်နေ၏။ သူ့စူးတစ်ယောက်၏မျက်လုံး (သို့မဟုတ်) သူတော်စင်၏မျက်လုံး တစ်ခုခုဖြစ်နိုင်သည်။ လူတွေပြန်ထွက်လာသောအခါ ခန်းမအပြင်ဘက်ရှိ မှာကံစိဝါဒီနှစ်ဦးက အသံကုန်ဟစ်ကြွေးနေကြ၏။

စတာလင်ဝါဒီ ဝက်

'ပြန်လည်ပြင်ဆင်ရေးဝါဒီ ခွေးမ'

အိပ်မက်ဆိုးမက်နေသကဲ့သို့ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်သည် ဘရောင်းဆေးတစ်ပိုက် ခြေဦးတည့်ရာလျှောက်နေမိ၏။ ထိုနောက် ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် သတိထားမိသည်မှာ လမ်းအလယ်တွင် ကျွန်တော်စကားပြောနေပုံခြင်းပင်။ အလုပ်မှပြန်လာသူတချို့က ကျွန်တော်ပြောတာ ထိုင်နားထောင်ကြ၏။

ကျွန်တော် စည်းရုံးရေးလုပ်ငန်းကိုစွန့်လွှတ်လိုက်စဉ်မှာပင် မာတီကော့စ်မင်းထံမှ ဖုန်းလာ၏။ သူက ရှိကားထွင် စည်းရုံးရေးလုပ်ငန်း၌ လေ့ကျင့်ပေးသူတစ်ဦးရှာနေကြောင်း ပြောသည်။ သူသည် နောက်အပတ်တွင် နယူးယောက်သို့ ရောက်မည်ဖြစ်ပြီး လက်မင်တန်ရပ်ကွက်ရှိ ကော်ဖီဆိုင်တစ်ခုတွင် တွေ့ဆုံရန်ပြော၏။

သူ့ကို တွေ့သောအခါ ပုံဖန်းသဏ္ဍန် ကြည့်ပြီး သိပ်မကြည်ညိုချင်။ သူက အရပ်ခပ်ပြတ်ပြတ် လူဖြူတစ်ဦး။ မျက်နှာကလည်း အရက်ဖော ဖောနေသလို။ မျက်မှန်ထူထူက တပ်ထားသေး။ သူက ကျွန်တော့်ကို မတ်တပ်ရပ်၍ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်စဉ် လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်ပေးပြီး သူ့ရှင်အင်္ကျီများစွန်းကုန်သည်။

ဟာပိုင်ယံက ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးက ဘာဖြစ်လို့ စည်းရုံးရေးသမား လုပ်ဖို့တာလဲ

သူ့အမေးကို ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်အကြောင်း နည်းနည်းပြောပြီး အဖြေပေး၏။

*အင်း ခင်ဗျား တစ်ခုခုကြောင့် ဒေါသဖြစ်နေတာနဲ့တူတယ်' ဟု သူက ခေါင်းညှိတ်ရင်း ပြန်ပြော၏။

ခင်ဗျား ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ

အတိအကျတော့ မသိဘူးဗျား။ ဒါပေမယ့် တစ်ခုခုပေါ့။ တစ်စုံတစ်ယောက်က စည်းရုံးရေးသမားဖြစ်ချင်တယ်ဆိုရင် တစ်ခုခုကြောင့်ပဲပေါ့။ အခြေအနေကောင်းတဲ့သူဟာ သက်တောင့်သက်သာအလုပ်ပဲ ရှာမှာပေါ့

သူက ရေခဲခဲထပ်မှာက သူ့အကြောင်း ပြောသည်။

သူက ဂျူးလူမျိုး။ အသက် သုံးဆယ်ပတ်ဝန်းကျင်။ နယူးယောက်တွင် မွေးသူ။ ခြောက်ဆယ့်ခုနှစ်များတွင် သူသည် ကျောင်းသားလှုပ်ရှားမှုများနှင့်အတူ စည်းရုံးရေး စ၊ လုပ်၏။ ၁၅နှစ်လုံးလုံး ဒါတွေကိုလုပ်၏။ နီဘရာစကာမှလယ်သမားများ၊ ဝီလာဒဲလ်ဒီးယားမှလူမည်းများ၊ ရှိကားထွင်ဆီကန်များ။ ယခုအခါ သူသည် မက်ထရိုပိုလီတန်မြို့ပြတွင် မြို့နေလူမည်းများနှင့် ဆင်ခြေဖုံးနေ လူမျိုးများကို အတူတကွစည်းကာ လုပ်ငန်းအစီအစဉ်လုပ်နေ၏။ သူနှင့်အတူ အလုပ်လုပ်ရန် လူတစ်ဦးလို၏။ ထိုသူမှာ လူမည်းတစ်စုံတစ်ဦးဖြစ်ရမည်။

ကျွန်တော်တို့အလုပ်အများစုက ဘုရားကျောင်းတွေမှာပဲ။ တကယ်လို့ ဆင်းရဲသားတွေနဲ့ လုပ်သားပြည်သူတွေဟာ အာဏာအစစ်ကို ဆောက်တည်ချိန်တယ်ဆိုရင် သူတို့မှာ အခြေခံအဆောက်အအုံတစ်ခုရှိရမယ်။ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတွေမှာက နှလုံးသားက ကောင်းကြပေမယ့် အလုပ်က မဖြစ်ကြဘူး။ တန်ဖိုးရှိနေမှာ တရားဟော အိမ်ခြေယာခြေမဲ့တွေကို အလျှင်အမြန် နည်းနည်းပြု။ ဒါပါပဲ။

သူက ရေခဲခဲထပ်မှာရင်း ပြော၏။

အမေရိကက လူတန်းစားခွဲတယ်ဗျ။ ဟာရီးလ်ဝါရှင်တန်ဆိုတဲ့လူက လှည်းပဲ။ သူက အရေးချယ်ထံထားရတဲ့မြို့တော်နဲ့ သူ့ကိုလူဖြူတွေက မကြိုက်ကြဘူး

ဒါဆို ခင်ဗျားကလဲ ဟာရီးလ်ဝါရှင်တန်လုပ်နေတာပဲ။ သူ့ဆီမှာ ခင်ဗျား ဘာဖြစ်လို့ သွားမလုပ်သလဲဆိုတာပဲ အံ့ဩနေမိတယ်

ကျွန်တော့်ကြီးစားပါသေးတယ် ဒါပေမယ့် သူ့ရုံးက ဘာမှအကြောင်း မပြန်လို့ပါ

*မာတီ' က ပြုံးပြီး မျက်မှန်ကိုချွတ်လိုက်၏။ ထိုနောက် မျက်မှန်ကို သူ၏လည်စည်းဖြင့် ပွတ်တိုက်သည်။

အေးဗျ လုပ်ရမှာပေါ့။ ခင်ဗျားက အသက်လဲ ငယ်တယ်လူမည်းလဲ ဖြစ်တယ်။ လူမှုရေးလုပ်ငန်းတွေမှာလဲ စိတ်ဝင်စားတယ်လေ။ နိုင်ငံရေး ဝါဒဖြန့်တာမျိုး လုပ်ပေါ့။ အာဏာပါဝါရှိတဲ့တစ်စုံတစ်ယောက်က ခင်ဗျားကို ထောက်ပံ့မှာပေါ့။ ဟာရီးလ်က ပါဝါရှိတယ်။ ဒါကို ဘာမှ ယုံမှားသံသယဖြစ်စရာမလိုဘူး။ သူ့မှာ လူချစ်ခင်စရာတွေ အများကြီးရှိတယ်။ လူမည်းလူမှုအသိုင်းအဝန်းကိုလည်း ကူညီပါတယ်။ လူမည်းအသိုင်းအဝန်းရဲ့အထောက်အပံ့ပဲ သူမှာရှိပါတယ်။ လစ်ဘရယ်လူဖြူလက်တစ်ဆုပ်လဲ ရှိတယ်။ မြို့ရဲ့အနေအထားတစ်ခုလုံးက နှစ်ခြမ်း ကွဲနေတယ်။ မီဒီယာဆပ်ကပ် က၊ နေသလိုပဲ။ ဘာမှ သိပ်အလုပ်မဖြစ်ဘူး

ဒါက ဘယ်သူ့အဖြစ်လဲ

ကျွန်တော်က မေးလိုက်သည်။

*မာလီ' က မျက်မှန်ပြန်တပ်လိုက်ကာ ကျွန်တော့်မျက်လုံးကို ပြန်စိုက်ကြည့်ရင်း ပြောသည်။

အပြစ်ကို ပြဿနာလုပ်လို့ မရဘူး။ နိုင်ငံရေးသမားတွေက ပြေငြိမ်းနိုင်ပါတယ်။ နှစ်ခြမ်းကွဲမြို့ကို နိုင်ငံရေးသမားတွေက ကိုင်တွယ်နိုင်ပါတယ်။ အဖြူပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ အမည်းပဲ ဖြစ်ဖြစ်

သူက ကျွန်တော့်ကို ပထမနှစ်တွင် ဒေါ်လာတစ်သောင်းနှင့် စ၊ ရန်

ကမ်းလှမ်း၏။ ကားတစ်စင်း ဝယ်ရန် ခရီးစရိတ် ဒေါ်လာ နှစ်ထောင် ပေး၏။ အလုပ်ဖြစ်လျှင် လစာတိုးပေးမည်ဟု ဆို၏။ သူက လူတော်တစ်ဦးဟု ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်မိသည်။ သူ့အလုပ်ကို သူ ကျွမ်းကျင်ပုံရ၏။ တစ်ခုပဲ ကျွန်တော်နိုးရိမ် မိတာရှိ၏။ သူက လူဖြူဖြစ်တော့ တစ်ခုပါပဲ။

ပင်လယ်ထဲသို့ အညှီရောင်လှေအရှည်ကြီးတစ်စင်းက ထွက်သွား၏။ ကျွန်တော်က ဆိပ်ကမ်းနံဘေးရှိ ထိုင်ခုံရှည်တွင် ထိုင်ကာ မည်သည့်ဆုံးဖြတ်ချက် ကိုချရမည်ကို စဉ်းစားနေ၏။ ကျွန်တော်အနီးသို့ လူမည်းအမျိုးသမီးတစ်ဦးနှင့် သားလေးတစ်ဦးက ချဉ်းကပ်လာ၏။ ကလေးက သူ့မိခင်၏ခြေထောက်ကိုဖက် ထားသည်။ အမေလုပ်သူက ပခုံးကိုတွန့်လိုက်သည်။ သားလေးက ကျွန်တော် အနားသို့တိုးလာ၏။

‘ဆရာကြီး တစ်ခုပေးပါရစေ။ ဒီမြစ်က တစ်ခါတလေ ဟိုဘက်ကိုနိုး ပြီး တစ်ခါတလေ ဒီဘက်ကိုစီးတာ ဘာဖြစ်လို့လဲ’

သူက အော်မေးသည်။ အမေလုပ်သူက ပြုံးပြီး ခေါင်းခါနေ၏။ ကျွန်တော်က ဒီရေအကြောင်း ကိုရှင်းပြ၏။ ကျွန်တော်အဖြေကို ကလေးက ကျေနပ်သွားပုံရ၏။ သူက သူ့ အမေထံ ပြန်သွားသည်။ သူတို့နှစ်ဦး အမှောင်ရိပ်တွင် ပျောက်သွားသည်အထိ ကျွန်တော် စောင့်ကြည့်နေမိ၏။ ကျွန်တော်သည် မြစ်က ဘယ်ဘက်ကိုစီးသည် ကို တစ်ခါမှ သတိမပြုမိခဲ့။

ရက်သတ္တတစ်ပတ်အကြာတွင် ကျွန်တော် ကားထဲတွင် ဝန်စည်စလယ် များထည့်ကာ ရှိကတိုသို့ မောင်းထွက်ခဲ့၏။

အခန်း ရှစ်

ကျွန်တော် ရှိကတိုသို့ တစ်ခါသာရောက်ဖူး၏။ ကျွန်တော်အဖေ ဟာပိုင် ယီသို့လာလည်သောနေရာသီက ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် သန့်စင်မပြည့်မီ ထွက်က အမေရိက၏အိမ်ကနေရာများသို့ မြင်ဖူးရန် အချိန်ကျပြီဟု ဆိုသည်။ ဖြစ်ရပ်နှစ် ခုက ဆက်စပ်နေ၏။ အတွား၏ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့် ကျွန်တော်အဖေလေးလည်း ကျွန်တော်တို့ တစ်လကျော် ခရီးသွားကြသည်။ ထွက်ရယ်၊ ကျွန်တော် အမေရယ်၊ မာယာရယ်၊ ကျွန်တော်ရယ်။ အဘိုးကတော့ ခရီးသွားရတာ စိတ် မပါတော့၍ အိမ်စောင့်အနေနှင့် ကျန်ခဲ့၏။ ကျွန်တော်တို့ ဆီတင်လုပ်၊ လေယာဉ် ပြင် သွား၏။ ထိုမှ ကာလီဖိုးနီးယားနှင့် ဒစ်စနေကမ္ဘာသို့ စုန်ဆင်း၏။ အရှေ့ ဘက် ဂရင်းကင်ဒ်ရပ်စ် သွားကာ မဟာလွင်ပြင်ကို ဖြတ်ပြီး ကင်းဆပ်စ်စီးတီးသို့ သွားသည်။ ထိုမှ မဟာကန်တော်သို့ဆန်တက်ကာ ရဲလိုးစတန်းယန်းခြံကိုဖြတ်ပြီး အနောက်သို့ သွားသည်။ ဂရင်းဟောင်းဘတ်စ်ကားကို အဖျားဆုံးစီးကာ ဟောင်း ဝပ်ဂျန်ဆင်တွင် တည်းခိုလေ့ရှိ၏။အိပ်ယာမဝင်မီ ဝါးတားဂိတ်အမှက်စွဲကို အမြဲ စောင့်ကြည့်နားထောင်၏။

ရှိကတိုတွင် သုံးရက်နေ၏။ ဇူလိုင်လ ဖြစ်သော်လည်း ရာသီဥတုက အေး၏။ မိုတယ်တွင် ရေကူးကန်ရှိသည်။ ဟာပိုင်ယီတွင် မိုတယ်တွင်း ရေကူး ကန်မရှိ။ ရထားလမ်းတွင် ရထားများ ခုတ်မောင်းသွားသည်ကိုကြည့်ပြီး ရထား သံနှင့်အပြိုင် ကျွန်တော်က ကုန်းဆော်တတ်သည်။

ယခု ၁၄နှစ်ကြာ၍ ရှိကတိုသို့ ပြန်ရောက်သောအခါ မြို့မှာ ပိုလှနေ သည်။ ယခုအခေါက် ရောက်တာကလည်း ဇူလိုင်လပင်။ သစ်ပင်စိမ်းစိမ်းများ ကြားမှ နေရောင်က ထိုးထွက်နေသည်။ မိရှိကန်ရေကန်ကို ပြတ်၍ ရွက်လှေများ

ရွက်လှေနေသည်။ မာတီက အလုပ်များနေ၍ ပထမရက်များတွင် ကျွန်တော်ဘာ သာကျွန်တော် လျှောက်ကြည့်ရသည်။ ကျွန်တော်က မြေပုံတစ်ခုဝယ်ကာ ကား လျှောက်မောင်းသည်။

သုံးရက်မြောက်နေ့တွင် ကျွန်တော် ‘စမစ်တီ’ ဆံသဆိုင်ရှေ့ ရောက်၏။ ဟိုက်ပတ်ဥယျာဉ်၏ အစွန်ဘက်ရှိ ၁၅မေ ပေ ၃၀ ဆိုင်လေးရှေ့တွင် ဆံပင်ညှပ် ခုံ လေးခုနှင့် လက်သည်းညှပ်အလှပြင်စားပွဲတစ်ခု ရှိသည်။ စမစ်တီမှာ လူမည်း အသက်ကြီးကြီးတစ်ဦး ဖြစ်၏။ သူ့ခုံရှေ့တွင် အားနေ၍ ကျွန်တော်က ဝင်ထိုင် လိုက်သည်။ ဆံပင်ညှပ်သမားနှင့် ဆံပင်အညှပ်ခံသူတို့က ထွေရလေးပါးစကား တွေ ပြောနေကြ၏။

ဇနီး၏နှုတ်ခမ်းကွဲနှင့် ကုတင်ပေါ်တွင် ပက်ပင်းမိ၍ ဇနီးက မီးဖိုချောင် ထဲမှစားနှင့်လိုက်ခတ်၍ ကိုယ်လုံးတီးထွက်ပြေးရသူအကြောင်းပြောနေရင်းမှနှိုင်း ရေးစကားများဆီ ရောက်သွားပြန်သည်။

‘လူမည်းတစ်ယောက်ဟာ အာဏာလေး နည်းနည်းရလာတာနဲ့ အကုန် ပြောင်းဖို့ ကြိုးစားကြတာချည်းပဲ’

‘ပိုမိုတောကဗျာ လူမည်းတွေကို သတင်းစာတွေက မြှောက်ပေးနေတာ ပဲ’

‘လူဖြူသတင်းစာတွေမှာကတော့ ဘာကို ခင်ဗျားမျှော်လင့်ထားလို့လဲ’

‘ခင်ဗျားပြောတာမှန်တယ်။ဟာရီးလ်က သူ့ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ သူ သိတယ်။ သူက နောက်ရွေးကောက်ပွဲအတွက် လုပ်နေတာပဲ’

‘ဟာရီးလ်က လူမည်းတစ်ချို့ကိုငှားသုံးဖို့ ကြိုးစားတာ။ ဒါကလဲ လူနို့ ခွဲခြားမှုပြောင်းပြန်ပေါ့ဗျာ’

ဤသည်မှာ ရှိကတိုမြို့တော်ဝန်အပေါ် လူမည်းများ၏ ဝေဖန်သုံးသပ် ချက်များ ဖြစ်၏။ မြို့တော်ဝန်၏ဓာတ်ပုံကို နေရာတကာတွင် တွေ့ရတတ်သည်။ ဖိနပ်ပြင်ဆိုင်နံရံပေါ်မှာ၊ အလှပြင်ဆိုင်တွေမှာ၊ ဓာတ်တိုင်များမှာပါ ကော်နှင့်ကပ် ထားသည်ကိုတွေ့ရ၏။ ကိုရီးယားဝင်းမင်းဆိုင်၊ အာရပ်ကန်နံဆိုင်တွေမှာလည်း ကပ်ထားသည်။ ယခု ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်နံရံမှသူ့ပုံကလည်း ကျွန်တော်ကို ငုံ့ကြည့် နေ၏။ မျက်ခုံးမွှေးထူထူ၊ နှုတ်ခမ်းမွှေးနှင့် ဥပစ်ရုပ်ကောင်းကောင်း။ မျက်လုံးမွှေး

အလှည့် အိပ်ပက်များ

က အရောင်တောက်နေ၏။ စမစ်တီက ဓာတ်ပုံကို ကျွန်တော် ကြည့်နေသည်ကို သတိထားမိပြီး ရွေးကောက်ပွဲကာလမှာ ကျွန်တော် ရှိကတိုတွင် ရှိနေဦးမလားဟု မေး၏။ ကျွန်တော်က မနေပါဘူးဟုပြောရာ သူက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘ဟာရီးလ် မရောက်ခင်တုန်းကဆို ကျွန်တော်တို့အားလုံးဟာ ဒုတိယ တန်းစား မြို့သူမြို့သားတွေပဲ ဖြစ်ခဲ့တယ်’

‘စိုက်ပျိုးရေး နိုင်ငံရေးပေါ့ဗျာ’

သတင်းစာကိုဝင်ထားသော လူမည်းတစ်ဦးက ဝင်ပြောသည်။

‘စိုက်ပျိုးရေးပေါ့ဗျာ။ လူမည်းတွေဟာ မကောင်းဆိုးအလုပ်ကို လုပ်ကြ ရတယ်။အဆိုးရွားဆုံးအိမ်ယာတွေမှာ နေရတယ်။ ရဲကလဲ နှိပ်စက်တယ်။ ဒါပေ မယ့် လူမည်းကော်မတီဝင်ဆိုသူတွေ ရွေးကောက်ပွဲနီးရင် ရောက်လာကြပြီ။ ကျွန် တော်တို့ကို တန်းစီပြီး ဒီမိုကရက်တစ်မဲတွေ ထည့်ခိုင်းတယ်။ ကျွန်တော်တို့စိတ် ဓာတ်တွေကို ခရစ်စမတ်ကြိုက်ဆင်သားနဲ့လဲရတယ်။ လူဖြူတွေက ကျွန်တော်တို့ မျက်နှာပုံကို တံတွေးနဲ့ထွေးကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့က သူတို့ကို ထောက်ခံခံနဲ့ ပြန်ကူးစားဆပ်ရတယ်’

စမစ်တီက ရှင်းပြသည်။ ဆံပင်တွေက ကျွန်တော်ပေါင်ပေါ်ကျနေကြ ရင် ဟာရီးလ်တက်လာပုံကို ဆက်ဖျားထောင်ရ၏။ သူက မြို့တော်ဝန် တစ်ကြိမ် အရွေးခံ၏။ လူမည်းအုပ်စုတွေက မည်သူ့တံသဖြင့် မနိုင်ခဲ့။ဟာရီးလ်က ထပ် ကြိုးစား၏။ ဤတစ်ချို့တော့ လူထုက သူ့ဘက်ကအသင့်။ ဗာဒိုလယက်နှင့်အုပ်စု က ဂိုပတ်ဇလီကင်ပါတီဘက်မှရပ်တည်ကာ ‘လူမည်းသာ မြို့တော်ဝန် ဖြစ်ရင် မြို့ကြီးပျက်တော့မှာပဲ’ဟု အပုတ်ချကြ၏။

‘ဟာရီးလ်နိုင်တဲ့ညက လူတွေဟာ လမ်းပေါ်မှာ ဝမ်းသာအားရပြေးလွှား နေကြတယ်။ ဂျိုးလူစီက ရှမ်းလင်းကို အလဲထိုးချခဲ့တဲ့နေ့အတိုင်းပဲ။ ခံစားမှုက အတူတူပဲ။ ပြည်သူတွေဟာ ဟာရီးအတွက် သက်သက်ဂုဏ်ယူနေကြတာမဟုတ် ဘူး။ သူတို့ဘာသာ သူတို့လဲ ဂုဏ်ယူနေကြတာ။ ကျွန်တော်နဲ့ကျွန်တော်ဇနီးဆို အိမ်ထဲမှာပဲ ရှိနေကြတယ်။ ဒါပေမယ့် မနက် သုံးနာရီအထိ အိပ်ပို မရကြဘူး။ စိတ်လှုပ်ရှားလွန်းတာနဲ့။ နောက်နေ့ အိပ်ယာကလဲနိုးရာ ကျွန်တော်တာဝန်အလုပ် ဆုံးရှုံးလို့တောင် ထင်မိခဲ့တယ်’

စမစ်တီပြောသည်ကို နားထောင်ရင်း အခန်းထဲမှလူအားလုံး ပြုံးနေကြသည်။ ကျွန်တော်လည်း သူတို့၏ရုတ်ထဲယူမှုများထဲတွင် ဝေဖန်ဝင်ပါလိုက်၏။ ဆံပင်ညှပ်ပြီးတော့ စမစ်တီက မှန်တစ်ချပ်ပေးကာ သူ့လက်ရာကိုခန့်ဆေးခိုင်းသည်။ ထိုနောက် ကျွန်တော်ခန္ဓာကိုယ်က ဆံပင်အစအနတွေကို ဖယ်ချပေးသည်။

‘သမိုင်းသင်ခန်းစာတွေကြားရတဲ့အတွက် ကျေးဇူးပါပဲ’
 ‘ဒါက အခမဲ့ ပြောတာပါ။ ဆံပင်ညှပ်ခံကတော့ ဆယ်ဒေါ်လာပါပဲ။’

ဒါနဲ့ စကားမစပ် ခင်ဗျားနာမည်က ဘယ်လိုခေါ်လဲ’
 ‘ဘားရက်’
 ‘ဘားရက် ဟုတ်လား။ ဒါဆို ခင်ဗျားက မွတ်စလင်ပေါ့’
 ‘အဘိုးက မွတ်စလင်ပါ’
 သူက ပိုက်ဆံလက်ခံယူကာ ကျွန်တော့်ကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်၏။
 ‘ဘားရက်ရေ နောက်တစ်ခေါက်ပြန်လာခဲ့ဦး။ ခင်ဗျားဆံပင်က ဆိုင်ထဲဝင်လာတုန်းက အတော်ကြီးရှုပ်ပွပြီး ပုံမကျယန်းမကျဖြစ်နေခဲ့တယ်’
 ထိုနေ့ညက ‘မာလီ’ လာခေါ်၏။ ကျွန်တော်တို့ စက်ရုံဟောင်းကြီးတစ်ခုဆီသို့ သွားကြ၏။

‘ဝစ်ကိုဆင်သံမဏိစက်ရုံဟောင်းကြီးပဲ’
 ကျွန်တော်တို့ ထိုင်ကြကာ အဆောက်အဦကို လေ့လာကြ၏။ အတော်

မိုင်ခိုင်းခန့်ခန့်ဆောက်ထားပုံရသည်။ သို့သော် ယခု သံဘောင်တွေ ယက်မတွေက သံချေးတက်လို့၊ ဇွန်ဇွာရစ်ခဲ့ကြသောသင်္ဘောပျက်ကြီးလိုဖြစ်နေ၏။ ခြံစည်းရိုးဟိုမှာဘက်တွင် ကြောင်တစ်ကောင်က ကျုပ်ငယ်တွေကြားကို ပြေးသွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

‘လူအတော်များများ ဒီမှာအလုပ်လုပ်ခဲ့ကြတယ်။ လူဖြူတွေရော လူမည်းတွေရော။ အားလုံးဟာ အလုပ်တစ်မျိုးတည်းလုပ်ခဲ့ကြရတယ်။ နေရတဲ့ဘဝတွေကလဲ အတူတူပါပဲ။ ဒါပေမယ့် စက်ရုံအပြင်လဲရောက်ရော သူတို့က တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ခင်ခင်မင်မင်ရိုင်းရိုင်းပင်းပင်းမရှိကြဘူး။ ဒီလူတွေက ဘုရားကျောင်းကလူတွေပဲ။ ခရစ်တော်ရဲ့သားသမီးတွေလေ’

တစ်နေရာတွင် လူဖြူတစ်စု ဘီယာသောက်နေကြသည်ကို တွေ့ရ၏။ ဘုန်းလှယ်ကန်စိတတစ်ခုကို ပြတင်းပေါက်တွင် ချိတ်ထားသည်ကိုတွေ့ရသည်။
 ‘သူတို့ကျတော့ ညီညွတ်နေကြပါကလား’
 ကျွန်တော်က မာတီကို လှမ်းမေးလိုက်သည်။
 ‘သူတို့မှာ ရွေးစရာမှမရှိတော့တာ။ သူတို့က အခု အလုပ်ပြန်လုပ်ချင်နေကြတယ်’

မာတီက သူတည်ဆောက်နေသော အဖွဲ့အစည်းအကြောင်း ပြောပြ၏။ နိတ်ကူးရသည်က လှန်ခဲ့သော နှစ်နှစ်က။ ဤစက်ရုံ ပိတ်တော့မည့်အကြောင်း သူ သိရသည်။ ထို့ကြောင့် ဤနယ်မြေရှိ ခရစ်ယာန်ဘုန်းတော်ကြီးနှင့် သွားတွေ့သည်။ လူမည်းရောလူဖြူတွေပါ အလုပ်မရှိ၍ အခက်ကြုံနေကြရသည်။ သူတို့တွင် ဝင်ငွေမရှိ။ နေစရာမရှိ။

သို့ဖြင့် ဆင်ခြေပုံးဘုရားကျောင်းနှစ်ဆယ် စုပြီး အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုဖွဲ့လိုက်ကြ၏။ ‘ကာလုမက်လူမှုအသိုင်းအဝန်းဘာသာရေးညီလာခံ’ (စီစီအစီ) ဟု ခေါ်ကြ၏။ မာတီမျှော်လင့်သလို တိုးတက်မှုများက ရုတ်တရက်ဖြစ်မလား။ သမဂ္ဂတွေက လက်မှတ်မထိုးကြ။ မြို့ကောင်စီမှာ နိုင်ငံရေးစစ်ကလည်းဖြစ်နေ၍ ဝင်မကျကြ။ နောက်ပိုင်းတွင် အီလီနွိုက်ဥပဒေပြဋ္ဌာန်းက ဒေါ်လာဂျာနီတန် ကွန်ဂျူတာအလုပ်ရှာဖွေရေးအစီအစဉ်က ထောက်ပံ့မည်ဟု သိရ၏။ ရေရှည် ဆက်လုပ်စေရမည်ဟု မာတီက ပြောသည်။

‘ဒီနေရာမှာ ပြန်တည်ဆောက်ရမယ်။ အနည်းဆုံး ၁၀နှစ် ကြာမယ်။ သမဂ္ဂတွေပါလာရင် ပိုအဆင်ပြေမယ်။ ခုလောလောဆယ်တော့ လုပ်စရာရှိတာ ဆက်လုပ်ရမှာပဲ။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ညီညွတ်ကြရင် အင်အားဘယ်လိုကြီးထွားလာမလဲဆိုတာ သူတို့ကို လက်တွေ့ သက်သေပြရတာပေါ့။ တကယ့်ရန်သူစစ်ကိုလဲ ဖော်ထုတ်နိုင်မယ်လေ’

‘ရန်သူအစစ်က ဘယ်သူတွေလဲ’
 ‘ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှုဘဏ်သူဌေးတွေ နိုင်ငံရေးသမားတွေ စားနေကျကြောင်ဖားတွေပဲ’

ဆင်ခြေပုံးရှိ ကျောင်းတစ်ကျောင်း၏ခန်းမတွင် လူတွေ စုဝေးရောက်ရှိ

လာကြ၏။ သံမဏိအလုပ်သမားတွေ၊ စာရေးစာချီတွေ၊ ထရပ်ကား မောင်းသူတွေ၊ အမျိုးသမီးရော အမျိုးသားပါ ဆေးလိပ်အတော်သောက်ကြ၏။ ခန္ဓာကိုယ်တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင်လူမည်းတစ်ဦးက ကျွန်တော်တို့ကို လာကြို၏။ သူက အဖွဲ့၏ ခုတ်ယူဥက္ကဋ္ဌ ဒီကွန်ပီဘာမီလတ်နဲ့ ဖြစ်၏။ သူ၏ ပါးစုံဖိုဖို၊ မုတ်ဆိတ်နီနီတို့ကို ကြည့်ပြီး စင်တာကလေးနဲ့ တူလိုက်တာဟုပင် ထင်မိ၏။ စင်မြင့်ပေါ်တွင် အင်္ဂါလဟာ့ခေါ်သော ခပ်လှလှအမျိုးသမီးက သူ့ကိုယ်သူ မိတ်ဆက်၏။

‘ရှင်က ဘားရက် မဟုတ်လား’
 ကျွန်တော်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘ကျွန်မတို့ ရှင်ကိုတွေ့ရတာ ဘယ်လောက်ဝမ်းသာသလဲဆိုတာ ရှင်မသိဘူးနော်’

‘သူ မသိပါဘူး’
 ‘အင်္ဂါလာ’ ဘေးမှ ခပ်ကြီးကြီးအမျိုးသမီးကပါ ဝင်ပြောသည်။ သူက

ပါးစပ်ထဲမှရွှေသွားပေါ်အောင် ပြုံးနေသည်။
 ‘ကျွန်မနာမည် ရှာလီပါ။ ဒါက မိုနာဘွဲ့’

ခန်းမထဲတွင် ပရိသတ်တွေ ပြည့်စုံပြုလာပြီ။ လူပေါင်း နှစ်ထောင်နီးပါး။ ထိုအထဲမှသုံးပုံတစ်ပုံမှာ လူမည်းတွေ။ သူတို့က မြို့ထဲမှ ဘတ်စ်ကားဖြင့်လာကြသူများဖြစ်၏။ ဘာသာရေးဓမ္မတေးများကိုရွတ်ဆိုပြီး အခမ်းအနား စ၊ ၏။ လူမည်းရှေ့နေ၊ လူဖြူရှေ့နေ၊ ဘုန်းတော်ကြီးများ၊ တစ်ဦးစီ စကားပြောကြ၏။ နောက်ဆုံး မြို့တော်ဝန်က သူ တတ်အားသမျှ ထောက်ခံအားပေးမည် ဟူသော တတိစကားကို ဆို၏။

လူဖြူလူမည်းတို့ကို တစ်စုတစ်ဝေးတည်း တစ်နေရာတွင်တွေ့ရသဖြင့် ကျွန်တော် ဝမ်းသာမိ၏။ မာတီ၏အားထုတ်မှုကိုလည်း ချီးကျူးမိသည်။ အခမ်းအနားပြီးတော့ မာတီက လူအချို့ကို သူကားဖြင့် လိုက်ပို့ပေးမည် ဟုပြောသည်။ ကျွန်တော်ကမူ ဘတ်စ်ကားတစ်စင်းပေါ်တွင် လိုက်စီး၏။ ကျွန်တော်ထိုင်ခုံဘေးတွင် ‘ပီလ်’ ဆိုသူ ထိုင်နေ၏။

သူသည် ရှိကကဲ့စတင် ဖြစ်၏။ ဝီယက်နစ်တွင် စစ်မှုထမ်းဖူး၏။ စစ်အပြီးတွင် ကွန်တီဒင်တယ်အီလီနွိုက်ဘဏ်တွင် အလုပ်လုပ်၏။ ရာထူးအတော်

မြို့ပြီး မြို့လည်ခေါင်ရုံးနှင့် ကားနှင့် ဖြစ်လာ၏။ ထိုစဉ် ဘဏ်က ပြန်လည်ဖွဲ့စည်းသောအခါ သူ အလုပ်လက်ခံ ဖြစ်၏။ ကြွေးတင်၏။ အခြားအလုပ်လည်း မြန်မာ့လူတို့တော့သဖြင့် ခရစ်တော်ထံ ခိုလှုံခဲ့သည်။ စိန့်ကက်သရီးကျောင်းတွင် ရဟန်းလုပ်သည် ဆို၏။

အင်ဒီနိုးရှားတွင် ကျွန်တော်သည် မွတ်စလင်ကျောင်းတွင် နှစ်နှစ်ကာလ သာလစ်ကျောင်းတွင် နှစ်နှစ်နေခဲ့၏။ အမေက ဘယ်ဘာသာတရားကိုမဆို မမော်ကားနှင့် အရိုအသေပြုရမည်ဟု ပြောသည်။

ဘတ်စ်ကား ရပ်သွားသောအခါ ပီလ်သည် ကားရှေ့ခန်းအနား သွားပြီး

အစည်းအဝေးတက်ရောက်သည့်လူတိုင်းကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်းပြော၏။

‘ကျွန်တော်တို့ ခရီးထွက်ခဲ့ကြတာ တော်တော်ဝေးတာပဲ။ ဒါပေမယ့် ဒီည ကျွန်တော်တို့ စုစုစည်းစည်းနဲ့ လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ခဲ့ကြတယ်။ ထပ်ပြီး

ညှိညှိစည်းစည်းရုံးရုံးဆက်လုပ်သွားကြဖို့ပဲ ရှိတယ်’

လူအနည်းငယ်က ပြုံးပြီး အာမခံဟု ဆိုကြ၏။ ကျွန်တော် ဘတ်စ်ကားပေါ်မှဆင်းသောအခါ အမျိုးသမီးတစ်ဦးက သူ့မိတ်ဆွေကို တီးတိုးပြောသံကြားလိုက်ရ၏။

‘သူတို့အလုပ်ကဖြင့် ဘယ်ဆီမှာနေမှန်းမသိဘဲနဲ့’

အစည်းအဝေးပြီး၍ နောက်တစ်နေ့တွင် မာတီက ကျွန်တော်ကို အလုပ်ခိုင်း၏။ သူက ကျွန်တော် အင်တာဗျူးလုပ်ရန် လူစာရင်းအရည်ကြီးကိုပေး၏။ သူတို့ရဲ့ကိုယ်ပိုင်စိတ်ဝင်စားမှုတွေကိုပေးပါဟု ပြောသည်။ မိဘများ၏အလုပ်ကို အမွေဆက်ခံသူများ ရှိ၏။ အချို့ကလည်း စာပို့လှလင်၊ ဘတ်စ်ကားဒရိုင်ဘာ၊ ကျောင်းဆရာ၊ လူမှုဝန်ထမ်းလုပ်သား စသဖြင့် ကိုယ်အလုပ် ကိုယ်ရှာလုပ်ကြ၏။ အချို့က လူဖြူရပ်ကွက်တွင် အိမ်သွားဝယ်နေကြ၏။ လူဖြူများနှင့် ဒွေးရောယှက်တင်မပေါင်းချင်ကြသော်လည်း ကျောင်းကောင်းကောင်း စတိုးဆိုင်ကောင်းကောင်းရှိသော ရပ်ကွက်များရှိသော ယာဇာနီးလင်းတွင် နေထိုင်ကြသည်။ သူတို့ထံမှ စာတလမ်းစုံ ကြားရသည်။ ရေကြည်ရာ မြက်နုကျောကြသော တွတ်နှင့် အဘိုးတို့ကို ပြန်ဖြင့်ယောင်မိသည်။ လူဖြူနှင့်

လူမည်းဆိုကြရာတွင် ဒေါသနှင့်ကြေကွဲမှုများသည် ရလဒ်အဖြစ်ထွက်လာတတ်၏။

တတိယပတ်တွင် မာတိ၏စားပွဲပေါ်သို့ အစီရင်ခံစာ တင်လိုက်သည်။

သူက ဖတ်ပြီးနောက်

‘မဆိုးပါဘူး’ ဟု ပြော၏။

‘မဆိုးရဲ့ပဲလား’

‘ဟုတ်တယ် မဆိုးလှပါဘူး။ ခင်ဗျားက ခုမှစပြီးနားထောင်သူပဲ။ လူတွေကို စည်းရုံးချင်ရင် လူတွေရှိတဲ့နေရာကိုသွားရတာ မေးရုံမြန်းရုံနဲ့ ဘာမှမဖြစ်ဘူး’

တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော် ရုဘီစတိုင်းလ်ဆိုသော အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦးနှင့်တွေ့၏။ သူသည် မြို့၏မြောက်ဘက်ခြမ်းရှိ ရုံးတစ်ရုံးမှ မနံနေကျဖြစ်သည်။ သူ့တွင် ‘ကိုင်းလ်’ ဆိုသော သားတစ်ဦး ရှိသည်။ သားက ဉာဏ်ကောင်းသော်လည်း ကျောင်းတွင် ပြဿနာတက်နေသည်။ အထူးသဖြင့် မြို့တွင် ဂိုဏ်းတစ်ခုသောင်းကျန်းနေ၍ဖြစ်၏။ ကိုင်းလ်၏သူငယ်ချင်းတစ်ဦးမှာ အိမ်ရှေ့တွင် သေနတ်အပစ်ခံခဲ့ရ၏။ ဒါတွေကို ကိုင်းလ်က စိုးရိမ်နေသည်။

ရုဘီမှတစ်ဆင့် အခြားမိဘများကိုပါ သိရသည်။ လူတွေလည်း တွေ့ဆုံဖုန်းဖြင့်လည်း ဆက်။ တစ်နေ့တွင် ဆရာတော်ရေးနီးလ်ထံ ရောက်၏။ သူက ဤမြို့နယ်၏ရဟန်းအဖွဲ့အစည်းခေါင်းဆောင် ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်က အကြမ်းဖက်ဂိုဏ်းအကြောင်းများ ပြော၏။ ဘုန်းတော်ကြီးမှတစ်ဆင့် ‘စမော’ ဆိုသည့် ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးနှင့် တွေ့၏။ သူနှင့် သိပ်အစေးမကပ်။ ထိုနောက် ရဲတပ်ဖွဲ့နှင့် သွားတွေ့ရ၏။ ရဲတပ်ဖွဲ့မှူးကခေါ်သောအစည်းအဝေးတွင် ပုဂ္ဂိုလ် ၁၃ဦး တက်ရောက်၏။ ကျွန်တော်က အခြေအနေကိုရှင်းပြသည်။ အားလုံးနှင့်အခြေအတင် ငြင်းခုံပြီးမှ နောက်ဆုံးအဖြေတစ်ခုရ၏။ ရပ်ကွက် မြို့နယ်လုံခြုံရေးပူးပေါင်းကာ ကွယ်စောင့်ရှောက်မှုများလုပ်ရန်။

ကျွန်တော် အဓကတည်းက ပြောထားသားပဲ။ မြို့က နှစ်ခြမ်း ကွဲနေပါတယ်လို့။ ဒါကို နိုင်ငံရေးသမားတွေက အခွင့်ကောင်းယူပြီး အသုံးချနေကြတာ။ စမောဆိုတဲ့လူကလည်း ဘုန်းတော်ကြီးဟန်ဆောင်နေတဲ့ နိုင်ငံရေးသမား

ပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒါဟာ ဒီကမ္ဘာရဲ့လမ်းဆုံးမဟုတ်သေးပါဘူး။ သင်ခန်းစာကို စောစောရလို့ ခင်ဗျား ဝမ်းတောင်သာရဦးမယ်’

မာတိက ပြောသည်။

ဘာသင်မန်းမာလဲ။ ပျွန်တော်က ပြန်စဉ်းစားသုံးသပ်နေမိသည်။ ကျွန်တော် တွေ့ဆုံကြုံရသမျှအားလုံးသည် သင်ခန်းစာတွေပင်။ လူက မျိုးနွံ။ ဘာသာရေးသင်းကွဲတိုက်ပေါင်းစုံ။ အယူအဆအတွေးအမြင်ပေါင်းစုံ။

အခန်း ကိုး

ရဲတပ်ဖွဲ့က လုံခြုံရေးတင်းကျပ်ပြီးနောက် အခြေအနေက ပိုဆိုးသွားသည်။ စီတန်းလှည့်လည်ပွဲမရှိ။ ထိုင်လျက်ဆန္ဒပြသူ မရှိ။ လွတ်လပ်ရေးသီချင်းများ မရှိ။ အခြေအနေက တင်းကျပ်နေ၏။ နားမလည်မှုတွေက များနေသည်။

ဘုန်းတော်ကြီးများလည်း ဘာမှမတတ်နိုင်။ ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးက ပြောသည်။

‘ကျွန်တော်တို့ထဲက အများစုဟာ ဒေသပြောင်းချင်နေကြတာ အမှန်ပဲ။ ခက်တာက ဘယ်သူမှ ကျုပ်နေရာကို အစားထိုးမလာချင်ကြတာပဲ’

စိတ်ဓာတ်တွေလည်း ကျနေကြသည်။ အစည်းအဝေးတွင် ကျွန်တော်သိကျွမ်းခဲ့ရသောအင်ဂျီလာ၊ ရှာလီ၊ မိုနာတို့ကလည်း ထိုနည်းတူသူတို့က ဖျော်ရော်နေတတ်၏။ စိတ်ထားကောင်း၏။ ခင်ပွန်းသည်တွေ မရှိတဲ့ သားသမီးတွေကို ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ကြသူများဖြစ်၏။

ကျွန်မတို့က လူလတ်တန်းအရွယ်ရောက်နေတဲ့သူတွေပါ။ တတ်နိုင်သမျှ ကောင်းကျိုးတွေလုပ်ကြမယ်လို့ ရည်ရွယ်ထားကြပါတယ်’

ဟု သူတို့ထံမှတစ်ဦးက တစ်ခါက ကျွန်တော်ကို ပြောဖူးသည်။

ယခုတလော သူတို့ထံမှဟာသများ မကြားရသည်မှာ ကြားပြီး ငြီးငြိသံတွေပဲ ကြားနေရ၏။ သူတို့က မာတိအပေါ် မကျေနပ်ကြ။ မာတိက မောက်မာတယ်။ အထက်စီးဆန်တယ်ဟုလည်း ပြောကြသည်။ သူတို့၏အကြံပေးချက်တွေကိုလည်း နားမထောင်ဟု ဆိုသည်။ မာတိစီစဉ်ခဲ့သော အလုပ်သစ်စီမံကိန်းအောင်မြင်။ ကွန်ပျူတာတွေက ကောင်းကောင်း အလုပ်မလုပ်နိုင်။ အချက်အလက်သွင်းတာတွေကလည်း အမှားမှားအယွင်းယွင်း။ လူတွေကို အင်တာနျုတ်

ခေါ်သော်လည်း အလုပ်တွေမခန့်ဖြစ်။ ထောက်ပံ့ကြေးငွေ ဒေါ်လာဂျာသိန်းလည်း ဘယ်ရောက်ကုန်ပြီ မသိတော့။ ဆင်ခြေပေးသောမုလှပြုမှုများကတော့ အလုပ်အခွင့် အလမ်းတွေ ရနေပြီ။ မာတီက နေရာလွှဲပြီးအသုံးချနေသည်ဟု ယူဆကြ၏။

‘မာတီက ကိုယ်ကျိုးရှာနေပြီပဲ’
 သူတို့က မကျေမနပ်ပြောကြ၏။
 ကျွန်တော်က ဤပုံပုံကွကို အကောင်းဆုံးကြားဝင်ဖြေရှင်း၏။ မာတီ ကမူ ဖြေရှင်းနေတာဟာ အချိန်ကုန်တာပဲဟု ဆို၏။ အင်ဂျီလာနှင့် မြို့မှအခြား ခေါင်းဆောင်ပိုင်းတွေ မကျေမနပ်ဖြစ်နေကြသည်မှာ သူတို့ကို ဤအစီအစဉ်တွင် ငှားရန်ငြင်းပယ်ထား၍ဟု ပြောသည်။

‘ဒီလိုနဲ့ပဲ အဖွဲ့အစည်းတွေအများကြီး ပျက်ရတာပေါ့။ သူတို့က အစိုး ရဆီက ပိုက်ဆံတွေယူကြတယ်။ လေကြီးမိုးကြီးပြောပြီး ဘာမှမလုပ်တဲ့ဝန်ထမ်း တွေကို ငှားတယ်။ ကိုယ်ကျိုးရှာကြတယ်။ ဒီအလုပ်ကို ဆက်လုပ်မယ်ဆိုရင် တစ်ခုပြောထားမယ် ဘာရက်ရေ၊ သူတစ်ပါးအတွက် ကိုယ်ပူဝင်သောကရောက် မနေနဲ့’

မာတီက ကျွန်တော်ကို ပြောသည်။ စက်တင်ဘာလနှောင်းတစ်နေ့တွင် သူက ကျွန်တော်နှင့် အင်ဂျီလာကိုခေါ်ပြီး အယ်တီဗီသံမဏိစက်ရုံအစည်းအဝေး တက်ရန် အမှာပြု၏။ ထိုစက်ရုံမှာ မြို့၏ လက်ကျန်စက်ရုံ အနည်းငယ်ငယ်မှ တစ်ရပ်ဖြစ်၏။ ဤအစည်းအဝေးလုပ်ရန် မာတီသည် တစ်လမျှ ကြာသည်အထိ လုံးပမ်းထားရသည်။

ထိုနေ့က သူသည် ခွန်အားသစ်များ ပြည့်လှမ်းနေပုံ ရ၏။ မကြာမီတွင် ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်သူလူငယ် ဥပဓိရုပ်ကောင်းကောင်း ဆိုင်းရစ်လူမျိုးတစ်ဦးက ခန်းမထဲ ဝင်လာသည်။ သူက မကြာခင်က ရွေးကောက်ခြင်းခံထားရသူဖြစ်သည်။ သူနှင့် အတူ လူမည်း နှစ်ဦးလည်း ပါလာသည်။ တစ်ဦးက ဘာတူရေးမျိုး၊ တစ်ဦးက ဒုတိယဥက္ကဋ္ဌ၊ ဤကော်ပိုရေးရှင်းသည် သံမဏိလုပ်ငန်းကို ဆက်မလုပ်တော့၊ လစာရိက္ခာပြဿနာမဖြေရှင်းနိုင်၍ဟု ဆိုသည်။ အကယ်၍ သမဂ္ဂက အလုပ်များ ဆက်လုပ်လိုလျှင် ခြေလှမ်းရဲရင့်ရင့်အသစ်များဖြင့် လုပ်ဆောင်ရမည်ဟုဆို၏။ ယခုကြားကာလတွင် အခွန်အများနှင့်ပတ်သက်၍ မြို့နှင့် ညှိနှိုင်းနေရသည်ဟု

သိရ၏။ စက်ရုံပြန်လည်ရှင်သန်နိုင်ရန် ဘဏ်များမှ ချေးငွေထုတ်ပေးရန် စီအား ပေးသင့်သည်ဟုဆိုသည်။ သူတို့က သိပ်စိတ်ဝင်စားတာမဟုတ်ဘူးဟု မာတီက ကျွန်တော်ကို ပြောသည်။ အစည်းအဝေးတစ်ခုလုံးတွင် အင်ဂျီလာသည် တစ်ခွန်းမှ ဝင်မပြော။ သို့သော် သူ့ကို အပြန်ခရီးတွင် ကျွန်တော်ကားနှင့် လိုက်ပို့သော အခါ ကားထဲတွင် သူက ပြောသည်။

‘မာတီပြောတာ ကျွန်မတော့ တစ်လုံးမှနားမလည်ဘူး’
 ကျွန်တော်ကတော့ မာတီ၏အခက်အခဲကို နားလည်မိသည် ထင်၏။ မာတီ၏အတွက်အချက်မှာအချို့လည်း သိသည်။ မာတီ၏လုပ်ရပ်သည် ကျွမ်း ကျင်မှုရှိသော အတွေ့အကြုံရှိသော အလုပ်သမားများကို အကူအညီပေးနိုင်သော် လည်း လူငယ်လူရွယ်လူမည်းလေးများ ကျောင်းထွက်ကြပြီဟောကံ ..... ကျွန်တို့တာအတတ်တို့ သင်ရေးကိုကား အထောက်အကူမပြုနိုင်။ မာတီ၏ကြီး ပမ်းများသည် လူမည်းတို့အတွက် ဘာမှမထိရောက်။

ကျွန်တော် နာရီကြည့်လိုက်တော့ နှစ်နာရီနှင့်ဆယ်မိနစ် ရှိနေပြီ။ ကျွန် တော်က ကားပေါ်မှဆင်းကာ ဘုရားကျောင်း၏ခေါင်းလောင်းကို ဆွဲလိုက်သည်။ အင်ဂျီလာထွက်လာကာ အခန်းတစ်ခုထဲသို့ခေါ်သွားသည်။ အခန်းထဲတွင် ရုလီ၊ နိုနာ၊ ဝီလ်နှင့် မေရီတို့ကိုတွေ့ရသည်။ မေရီသည် ခေါင်းဖြူဖြူလူဖြူဖြူတစ်ဦး ဖြစ်ကာ မိန့်ကက်သရင်းမူလတန်းကျောင်းတွင် စာသင်နေသူဖြစ်၏။ ကျွန်တော် က နောက်ကျရောက်ခဲ့ခြင်းအတွက် တောင်းပန်ကာ ကော်ဖီတစ်ခွက် ငှဲ့သောက် ရင်း စ၊ ပြော၏။

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ မျက်နှာလဲ မကောင်းကြပါလား’
 ‘ကျွန်မတို့ ထွက်ကြတော့မယ်’
 ‘ဘယ်သူတွေ ထွက်ကြမှာလဲ’
 ‘ဝမ်းနည်းပါတယ် ဘားရက်။ ခင်ဗျားအတွက်တော့ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ အချိန်က ကျွန်မတို့ပင်ပန်းလှပါပြီ။ ကျွန်မတို့လုပ်ခဲ့ကြတာ နှစ်နှစ်ရှိပါပြီ။ ဘာမှ လဲ မထူးဘူး’
 အင်ဂျီလာက ပြောသည်။

‘ခင်ဗျား စိတ်ပျက်နေပြီဆိုတာ ကျွန်တော်သိတယ် အင်ဂျီလာ။ ကျွန် တော်တို့လဲ ဒီလိုပါပဲ။ ဒါပေမယ့် အချိန်နည်းနည်းထပ်ပေးဖို့တော့လိုတယ်။ ကျွန် တော်တို့.....’

‘ကျွန်မတို့မှာ အချိန်ထပ်မရှိတော့ဘူး။ ကျွန်မတို့ရဲ့လူတွေကို ထပ်ပြီး လဲ ကတိတွေ မပေးနိုင်တော့ဘူး။ ဘာမှဖြစ်မလာတာတွေ ကျွန်မတို့ တစ်ခုခု လိုနေတယ်’

ရှာလီက ဝင်ပြောသည်။
 ကျွန်တော်က တစ်ခုခုပြောဖို့ စဉ်းစား၏။ စကားလုံးတွေ ခေါင်းထဲမှာ ပလုစီ ထ၊ နေ၏။ ဒေါသလည်း ထွက်လာ၏။ ကျွန်တော်ကို ‘နီကာရို’ သို့ခေါ် သော ‘မာတီ’အပေါ် ဒေါသ။ ယခုတက်လာသူ ခေါင်းဆောင်များအပေါ်လည်း ဒေါသဖြစ်မိသည်။ သူတို့၏အမြင်မကျယ်မှု၊ ရေရှည်မကြည့်တတ်မှု။ ကျွန်တော် ဘာသာလည်း ကျွန်တော် ဒေါသထွက်၏။ သူတို့ကြားမှကွာလာချက်ကို နေ့စဉ် မပေးနိုင်မှု။ ကျွန်တော် ဟာဂိုင်ယီတွင်ရှိစဉ် တစ်ညက ‘မရင့်’ ပြောစကားတွေ ကို သတိရမိ၏။ ထွက်က လူမည်းကိုကြောက်သည်ဟူသောစကားနှင့်ပတ်သက် ၍ မရင့်၏အပြော။

‘ကြာရင် မင်း ကျင့်သားရသွားမှာပဲ’
 ကျွန်တော် အပြင်ကို ကြည့်လိုက်တော့ လမ်းပေါ်တွင် လူငယ်အုပ်စု တစ်စုကိုတွေ့၏။ သူတို့သည် လူမနေသောအခန်းတစ်ခန်း၏ဖြူတင်းပေါက်ကို ခဲများဖြင့် ပေါက်နေကြ၏။ ခေါင်းစွပ်တွေစွပ်ထားသဖြင့် ဘုန်းတော်ကြီးပေါက်စ လေးတွေလို ထင်ရ၏။

ကျွန်တော်က ‘အင်ဂျီလာ’ဘက် လှည့်လိုက်သည်။
 ‘ခင်ဗျားကို တစ်ခုပေးပါရစေ။ အပြင်က ကောင်လေးတွေ ဘာဆက် ဖြစ်မယ်ထင်သလဲ’
 ပြူတင်းပေါက်ကို လက်ညှိုးထိုးပြရင်း မေးလိုက်၏။
 ‘ဘားရက်’
 ‘မဟုတ်ပါဘူး ကျွန်တော်က ခင်ဗျားကို မေးခွန်းမေးနေတာ။ ခင်ဗျား က ပင်ပန်းပြီလို့ပြောတယ်။ တခြားလူတွေလဲ ပင်ပန်းကြတာချည်းပါပဲ။ ကျွန်

တော် စဉ်းစားနေတာက ဟိုကလေးတွေ ဘာဆက်ဖြစ်ကြမလဲ ဆိုတာ။ သူတို့ အနာဂတ်ဘဝကောင်းမွန်ဖို့ ဘယ်သူလုပ်နိုင်သလဲ။ လူမှုရေးလုပ်သားတွေလား၊ မြို့နယ်ကောင်စီဝင်တွေလား၊ ဂိုဏ်းအဖွဲ့တွေလား’

ကျွန်တော်အသံက ပိုကျယ်လာ၏။ သို့သော် ကျွန်တော်က မထိန်းတော့။ ‘ကျွန်တော် ဒီကိုလာနေတာ အလုပ်ရချင်လို့မဟုတ်ဘူး။ မာတီက ပြော တယ်။ သူတို့ရဲ့ပတ်ဝန်းကျင်အိမ်နီးနားချင်းတွေကို တစ်ခုခုပြောင်းပေးချင်တဲ့လူ တချို့ရှိတယ်တဲ့။ အတိတ်ကာလတုန်းက ဘာဖြစ်ခဲ့ဖြစ်ခဲ့ ကျွန်တော်ကရမခိုက်ဘူး အခု ကျွန်တော် ဒီကိုရောက်နေပြီ။ လုပ်စရာရှိတာ လုပ်တဲ့လုပ်ရမယ်။ ပြဿနာရှိ ရင် ဖြေရှင်းရမယ်။ ကျွန်တော်နဲ့လက်တွဲလုပ်လို့မှ ဘာမှထူးမလာဘူးဆိုရင် အရင် ဆုံးဆွက်သွားမှာက ကျွန်တော်ပါ။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားတို့က အခု ထွက်ဖို့စဉ်နေ ကြပြီဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်မေးခွန်းကို ဖြေစေချင်ပါတယ်’

ကျွန်တော်က စကားကို ရပ်ကာ သူတို့တစ်ဦးချင်း၏ မျက်နှာတွေကို မှတ်ဖို့ ကြိုးစား၏။ ကျွန်တော်ပေါက်ကွဲနေတာကို သူတို့ ခုံဩနေကြပုံ ရ၏။ သို့သော် သူတို့အားလုံး ဘယ်သူမှ ကျွန်တော်လောက် မအံ့ဩကြပါ။

ဆယ်မိနစ်လောက်ကြာမှ ဝီလ်က ပြော၏။
 ‘ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တို့သူတွေအကြောင်းတော့ ကျုပ် မသိဘူး။ ဒါပေမယ့် အခုပြောကြဆိုကြတာ အရှုပ်အထွေးတွေ ဖော်လောက်ပါပြီ။ မာတီလဲ သိတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ပြဿနာတွေရှိကြတယ်ဆိုတာ။ ဒါကြောင့် သူက ဘားရက်ကိုကား တာပေါ့။ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား ဘားရက်’

ကျွန်တော်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။
 ‘အခြေအနေတွေက ဆိုးတုန်းပဲ။ ဒါကြောင့် ကျုပ်သိချင်တာက ဒီကနေ ဘာဆက်လုပ်ကြမလဲဆိုတာပဲ’
 ‘ကျွန်တော်လဲ မသိဘူးလေ။ ဝီလ်ပဲ ဆက်ပြောပါ’
 ဝီလ်က ပြုံးလိုက်သည်။ လတ်တလော အကြပ်အတည်းက ကျော်လွန် သွားပြီဟု ကျွန်တော် သိလိုက်၏။ အင်ဂျီလာက လနည်းငယ် ဆက်လုပ်မည်ဟု ဆိုသည်။ နောက်ထပ်နာရီဝက်မျှ ကျွန်တော်တို့ ရှေ့လုပ်ငန်းစဉ်တွေကို ဆွေးနော် ကြသည်။ အပြင်ထွက်လာတော့ မိုနာက ကျွန်တော်လက်ကို ဆွဲပြီး ပြောသည်။

ရှင် ဒီအစည်းအဝေးကိုကိုင်တွယ်တာ တော်တော်ကောင်းတယ် ဘားရက်။ ကျွန်မတို့ ဘာလုပ်နေကြတယ်ဆိုတာ ရှင်သိပုံရတယ်။

ကျွန်တော် မသိပါဘူး မိနား၊ ကျွန်တော် ဘာသလွန်စမှမရခဲ့ပါဘူး၊ သူမက ရယ်လိုက်သည်။

ကောင်းပါပြီ။ ကျွန်မ ကတိပေးပါတယ်။ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောပါဘူး။
ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မိနား။ တကယ့်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။

ထိုညနေတွင် ကျွန်တော် ဗာတီကို ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှ ပြောပြလိုက်သည်။ သူက မအံ့သြပါ။ ဆင်ခြေဖုံးမှတုရားကျောင်းတော်တော်များများက ထွက်ကုန်ကြပြီ။ သူက အင်တာဗျူးတွေဆက်လုပ်ဖို့ ကျွန်တော့်ကို အကြံပေး၏။

ခေါင်းဆောင်သစ်တချို့ ရှာဖွေလိုတယ် ဘားရက်။ ကျွန်တော်ဆိုလိုတာက ဝီလ်က တော်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူတစ်ယောက်တည်း ဒီအဖွဲ့အစည်းကြီး ရေရှည်တည်တံ့ဖို့ အားကိုးလို့ရမတဲ့လား။

ကျွန်တော် ဗာတီပြောတာ နားလည်သည်။ ဝီလ်ကို ကျွန်တော် သဘောကု၏။ သူ၏ထောက်ခံမှုအတွက်လည်း ကျေးဇူးတင်၏။ သို့သော် သူ၏အကြံဉာဏ်အချို့မှာ နည်းနည်းအကြောင်းကြောင်းနိုင်သည်ကို တွေ့ရသည်။ တစ်နေ့တာ အလုပ်များချိန် ညနေပိုင်းတွင် သူ ဆေးခြောက်ရှုချင်ရှုမည်။ အစည်းအဝေးတက်တန်း ပြီးလောက်သည်ထင်လျှင် အခန်းထဲမှ ထွက်သွားတတ်၏။ ဘုရားကျောင်းမှပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် ကျွန်တော် အင်တာဗျူးလုပ်နေစဉ် ဘုရားစာ အသံထွက်မမှန်တာတွေ၊ မြက်စိုက်ရာတွင်သုံးသောမြေဩဇာ ဈေးချယ်မှုများတာတွေ၊ ဝင်ခွင့်ခံတောင်းတာ မတရားတာတွေ ထဲပြီး မဆီမဆိုင်ဝင်ပြီး ငြင်းခုံတတ်၏။

သူများပြောတာကို နည်းနည်းလေးပိုများထောင်ရင် သူတို့ဆီက ခံစားချက်အမှန်တွေ ပိုသိရမယ်ဟု သူ့ကို တစ်ခါက ပြောဖူးသည်။

နားထောင်တာပဲဗျာ။ ဒါပေမယ့် သူတို့ပြောတာကအမှားတွေချည်းပဲဆိုတော့ ကျွန်တော်လဲ ငြိမ်မနေနိုင်ဘူး။

ဝီလ်က ပြန်ဖြေသည်။
ကျွန်တော်သည် ရပ်ကွက်တာကာလ၌ပင် လမ်းထောင့်တွင် ဆွေးနွေးခဲ့

ဖူးလုပ်၏။ တစ်ခါတစ်ခါ တစ်နာရီမျှ ကြာ၏။ မှောင်ရီသရောကျမှ ပြန်လာရ၏။ တစ်အုပ်စုတွင် လူသုံးဆယ်မျှ ပါ၏။

ဆွေးနွေးပြုလုပ်ရန် မေရီက ကော်ဖီပျော်ပေးသည်။ မေရီအကြောင်းကို သိခက်၏။ သူက စကားသိပ်မပြော။ သူ့အကြောင်းရော သူ့အတိတ်အကြောင်းရော သိပ်မပြော။ သူသည် ကျွန်တော်တို့အုပ်စုတွင် တစ်ဦးတည်းသောလူဖြစ်ကြီးဖြစ်သည်။ ယခင်က အုပ်စုထဲတွင် လူဖြူငါးဦးမျှရှိခဲ့သည်။ ယခုတော့ သူတစ်ဦးသာ ကျန်တော့သည်။ သူ့မှာ သမီးနှစ်ဦးရှိသည်ကို ကျွန်တော် သိ၏။ တစ်ဦးက ဆယ်နှစ်၊ တစ်ဦးက ဆယ်နှစ်နှစ်။ အငယ်မလေးက မစွမ်းမသန်၊ လမ်းပေလျှောက်နိုင်။ ပုံမှန်ကုသဖို့လိုအပ်နေသည်။ ဖခင်က မရှိ။ မေရီက သူ့အကြောင်း မည်သည့်အခါမှ မပြော။ တဖြည်းဖြည်းနှင့်မှ သူပြောတာတွေ တစ်စစ ဆက်စပ်ပြီး သူ့ရပ်လုံး နည်းနည်းပေါ်လာသည်။ သူ့ကို အင်ဒီးယားနားပြည်နယ်၏ မြို့လေးတစ်မြို့တွင် မွေးသည်။ တစ်နေ့တွင် လူမည်းတစ်ဦးနှင့်ချစ်ကြွက်မိကာ လက်ထပ်ဖြစ်ကြသည်။ မိသားစုက သဘောမတူသဖြင့် လက်ထပ်ပြီးကားစုံတွဲသည် ပူးလ်မင်းအနောက်ဒေသသို့ ပြောင်းလာကာ အိမ်သေးသေးလေးတစ်လုံး ဝယ်၏။ မကြာခင် သူ့ခင်ပွန်း ထွက်သွားတာ ပြန်မလာတော့။ မေရီတစ်ယောက်တည်း လူမယုံကလေး နှစ်ဦးနှင့် ကျန်ခဲ့၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ကျွန်တော်သည် မေရီအိမ်သို့ ဝင်ပြီး နှုတ်ဆက်တတ်၏။ ကျွန်တော့်အမေနှင့်မေရီ၊ ကျွန်တော်နှင့် မေရီအိမ်သမီးများကို နှိုင်းယှဉ်မိသည်။ ကလေးမလေးများမချာ ကျွန်တော့်ဘဝထက် ပို၍ခက်ခဲတဲ့ရှင်သန်ခဲ့ရသည်။ အဘိုးအဘွားတွေက သူတို့ကို ဖွံ့ဖြိုးစေခဲ့ကြသည်။ လူမည်းအားနည်းတော်အတန်းဖက်တွေက သူတို့ကို စကြမောက်ကြ၏။

တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော် မှတ်စုများရေးခြင်းမရှိမီ မေရီက ကျွန်တော့်ကို ခေါ်ကြည့်ကာ စကားတစ်ခွန်းပြော၏။

တစ်ခုခုမေးလို့ရမလားဟင် ဘားရက်။

မေးပါ မေးပါ။

ရှင် ဘာဖြစ်လို့ ဒီကို ရောက်နေတာလဲ။ ဒီအလုပ် ဘာကြောင့်လုပ်နေရလဲလဲမေးတာပါ။

မက်မောတူယ့်တာစကကောင်းလိ။

မဟုတ်ဘူး ကျွန်မမေးတာ အလေးအနက် မေးနေတာ။ ရှင်က ပြောတယ်။ ရှင် ဒီအလုပ်လုပ်ဖို့ မလိုဘူးဆို။ ရှင်က ဘာသာရေးလဲ သိပ်ကိုင်းရှိုင်းတဲ့လူလဲ မဟုတ်ဘဲနဲ့။

အင်းလေ။

ဒါနဲ့များ ဘာဖြစ်လို့လုပ်နေတာလဲ ဒါက ဝီလ်နဲ့ကျွန်မ လုပ်ကြတာ၊ ကျွန်မတို့ရဲ့ယုံကြည်ချက်အပိုင်းအကြောင့် လုပ်ကြတာ ရှင်ကတော့ ဘာဖြစ်လို့...

ထိုအချိန်တွင် တံခါးပွင့်လာကာ မစ္စတာဂရင်း ဝင်လာ၏။ သူက အခဲလိုက်အပေါ်အင်္ကျီတင်ပြီး ကက်ဗိုးထိုင်ဆောင်းထားသောအဘိုးကြီးတစ်ဦးဖြစ်၏။ သူ့ဇနက်မှ မစ္စတီတာနာနှင့်မစ္စတာအဲလ်ဘတ်တို့ရောက်လာ၏။ ပြီးတော့ အုပ်စုဝင်အခြားသူတွေ။ ဇနက်ဆုံးမှ ဝီလ်ရောက်လာကာ အစည်းအဝေး စ၏။

ဒါက ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကို အခြေခံတဲ့ အဖွဲ့အစည်းပဲ။ ကျွန်တော်တို့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ဆက်စပ်မှုတွေရှိကြတယ်။ ဇနက်ပြီး ဘုရားသခင်နဲ့လဲ ဆက်စပ်မှုရှိကြတယ်။ ဒီည ကျွန်တော်တို့ ဘာကြောင့် ရောက်လာကြသလဲဆိုတာ တစ်မိနစ်လောက် စဉ်းစားကြည့်ကြစေလိုပါတယ်။

ဝီလ်က စပြော၏။ သို့သော် မည်သူမျှ ဘာမှ မပြောကြ။ ထို့ကြောင့် ဝီလ်ကပင် ပြန်စပြော၏။

ကျွန်တော်တို့အားလုံးဟာ မချမ်းသာကြပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ အဲဒါပဲ ဖြစ်ပြင်မှာ နေကြတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ကလေးဘဝကို ပြန်စဉ်းစားကြည့်တဲ့အခါ ခေတ်ကောင်းတွေကို ပြန်တွေ့ရတယ်။ မိတ်ဆွေတွေနဲ့ ဘလက်ဘန်းတောကဲ့ သွားကြ။ ဘယ်ရီသီအိုင်းတွေ ခူးကြ။ လှည်းတွေလုပ်။ စကီတီတွေလုပ်ပြီး ပန်းခြံတစ်ဝိုက်လျှောက်စီးကြ။ ကျောင်းကနေ လယ်ယာမြေလှေ့လာရေးခရီးသွားတာလဲ မှတ်မိတယ်။ ပန်းခြံမှာ အားလပ်ရက်ဆို မိသားစုတွေတွေ့ဆုံကြတယ်။ နွေရာသီမှာ အိမ်ထဲမှာ သိပ်ပူနေရင် မြေအပြင်မှာ အတူတူ ထွက်အိပ်ကြ။ စဉ်းစားလေ ပျော်စရာကောင်းတာတွေ များလေပဲ။ ကျွန်တော်တို့အိအမြဲပြုံးနေတယ် ရယ်နေတယ်ပဲ ထင်တာပဲ။

ဝီလ်က ပြောနေရင်းကို စကားစတင်လိုက်ကာ ခေါင်းကို ငဲ့လိုက်၏။

သူ့စာရေးရန် ငဲ့လိုက်သည်ဟု ကျွန်တော် ထင်သည်။ သို့သော် သူခေါင်းကိုပြန်မော့လိုက်သောအခါ သူ့ပါးပြင်တွင် မျက်ရည်များစီးကျနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သူက အက်ကွဲသောလေသံဖြင့် ဆက်ပြောသည်။

ခင်ဗျားတို့သိကြတဲ့အတိုင်း ဒီမှာ ခု ကလေးတွေဖြူးနေကြတာ ကျွန်တော် မတွေ့တော့ဘူး။ သူတို့ကိုကြည့်ပါ။ သူတို့အသံတွေနားထောင်ပါ။ သူတို့စုံမျှာ တစ်ချိန်လုံးပူပင်သောကရောက်နေကြတယ်။ တစ်ခုခုအတွက် စိတ်တိုင်းမကျဖြစ်နေကြရတယ်။ သူတို့ယုံကြည်တာ ဘာမှ မရှိကြတော့ဘူး။ သူတို့မိဘတွေကိုလဲ မယုံကြတော့ဘူး။ ဘုရားသခင်ကိုလဲ မယုံကြတော့ဘူး။ သူတို့ဘာသာ သူတို့လဲ မယုံကြတော့ဘူး။

သူက တစ်ခါရပ်လိုက်ကာ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှလက်ကိုင်ပုလဲကိုထုတ်ပြီး နှည့်စလိုက်သည်။ အခန်းထဲမှလူများလည်း သူတို့အချင်းချင်း ငယ်ဘဝတွေကို ပြန်ပြောနေကြပြီ။ တောင်ပိုင်းဒေသမြို့ကလေးတွေက ဘဝတွေအကြောင်း၊ ယောက်ျားတွေရဲ့ပြီး လမ်းထောင့်တွင် သတင်းစုံပလင်နဲ့ပြောကြသည့်အကြောင်း၊ အမျိုးသမီးတွေကို ဈေးဝယ်ရာမှာကူညီကြပုံတွေ၊ သူကလေး ကိုယ်ထိန်း ကိုယ့်ကလေး သူထိန်းကြတာတွေ။

အခမ်းအနားပြီးတော့ ကျွန်တော် ဝီလ်၏ပန်းကို လှမ်းဖက်လိုက်သည်။ ဝီလ်က သူ့စကားပေါ်တက်ကာ လက်တွေ့ယမ်းနှုတ်ဆက်သွား၏။ ကျွန်တော်ကလေးဘလောက်ခန့်ဝေးသော သူ့အိမ်သို့ ကားနှင့်လိုက်ပို့ပေး၏။

ခင်ဗျား အရင်တုန်းက ကျွန်တော့်ကိုမေးခဲ့တာမှတ်မိသေးလား။ ကျွန်တော် ဘာဖြစ်လို့ ဒီအလုပ်လုပ်သလဲဆိုတာ။ ဒီညအစည်းအဝေးက စကားတွေဟာ ကျွန်တော့်အခြေပေါ့။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့အကြောင်းပြချက်တွေ အားလုံးက သိပ်ခြားနားမယ် မထင်ပါဘူး။

သူက ခေါင်းညိတ်ပြကာ သူ့သမီးများရှိရာလမ်းသို့ ဆက်လျှောက်သွား၏။

ဇနက်တစ်ပတ်အကြာတွင် ကျွန်တော်သည် အင်ဂျီလာ၊ မိနားနှင့်ရာလီတို့ကို ကျွန်တော့်ကားသေးလေးပေါ် တင်လာခဲ့၏။

*ဒီကားက ကျပ်လိုက်တာ ဘယ်လိုကားမျိုးလဲ မသိဘူး
 မိနာက နောက်ခန်း၌ထိုင်ရင်း ပြော၏။
 ဘားရက်ရဲ့ကောင်မလေးခပ်ပိန်ပိန်တွေ စီးဖို့ပေါ့ဟဲ့
 ရှာလီက ဝင်ပြောသည်။

ကျွန်တော်က အစည်းအဝေးသုံးခု စီစဉ်ထား၏။ ပြည်သူ၏လိုအပ်ချက် ကိုဖြည့်ဆည်းရန် အလုပ်ရှာဖွေရေးအတွက်။ အနီးဆုံးမြို့မှာ ရိုစ်လင်းမြို့ ဖြစ်၏။ ထိုမြို့ရှိ ဆိုင်တစ်ခုထဲသို့ဝင်ကြ၏။ ဆိုင်ရှင်က ခရီးဦးကြိုပြု၏။ ဆိုင်ရှင်၏အမည် က 'ရာဖစ်'ဖြစ်သည်။ သူသည် ရိုစ်လင်းမြို့ပြည့်ညွတ်ရေးအသင်း၏ ဥက္ကဋ္ဌဖြစ် ၏။ လူမည်းတို့၏အကျိုးစီးပွားကိုစောင့်ရှောက်ပေးသည့်အသင်းဖြစ်သည်။ ကျွန် တော်တို့အဖွဲ့အစည်းက မြို့နယ်စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးမှုကို မည်သို့ လုပ်ဆောင်ပေးနိုင် မည်ဆိုသည်ကို ရှင်းပြ၏။

တခြားလူတွေက ကျွန်တော်တို့စီးပွားရေးကို ဖဲ့ယူနေကြတယ်။ ကိုနိုး ယားလူမျိုးတွေ အာရပ်လူမျိုးတွေက စတိုးဆိုင်တွေ လာဖွင့်တယ်။ အဆောက်အဦ အများစုကိုလဲ ဂျူးတွေက ပိုင်တုန်းပဲ။ လူမည်းတွေရဲ့အကျိုးစီးပွားကတော့ မရှိ လှဘူး

*ရာဖစ်*က အခြေအနေကိုတင်ပြသည်။ ထိုစဉ် လူတစ်ယောက်ဝင်လာ ၍ သူက ထိုသူနှင့် လိုက်သွားဟန်ပြင်ပြီး နှုတ်ဆက်သည်။

နောက်တော့ ထပ်ပြောကြသေးတာပေါ့ ဟုလည်း ပြောသွားသည်။
 သူနာမည်က အရင်တုန်းက ဝါလီတွမ်ဆင်ပါ။ သူနဲ့ပီလ်နဲ့က အရင် တုန်းက ကျောင်းနေဘက်တွေပဲ။ နောက်မှ သူက မွတ်စလင်ဖြစ်သွားပြီး ရာဖစ် လို့ ပြောင်းသွားတာ

သူထွက်သွားမှ ရှာလီက သူ့အကြောင်းပြောပြသည်။
 ကျွန်တော်တို့သွားသော နောက်တစ်နေရာမှာ ကုန်သည်ကြီးများအသင်း ဖြစ်သည်။ ရုံးခန်းထဲတွင် လူမည်းတစ်ဦးနှင့်တွေ့သည်။ *ကျွန်တော်က ဖော်စ တာပါ။ ကုန်သည်အသင်းဥက္ကဋ္ဌပေါ့* ဟုပြောသည်။ သူက ထိုင်ခုံသုံးခု ချပေးကာ အလုပ်လုပ်ရင်း စကားပြော၏။ သူသည် စာရေးကိရိလာဆိုင်ကို ဖွင့်ခဲ့သည်မှာ ၁၅နှစ် ကြာပြီ။ ကုန်သည်အသင်းဥက္ကဋ္ဌ ဖြစ်တာ ငါးနှစ် ရှိပြီ။ မြို့နယ်တွင်းမှ

ကုန်သည်များကို သူက အကောင်းဆုံးစည်းရုံးခဲ့၏။ သို့သော် သူ့အတွက် ကျော တောက်နောက်ခံက မရှိသဖြင့် အလုပ်က ဖြစ်သင့်သလောက် မဖြစ်ဟု သူက ပြောသည်။

ကိုနိုးယားတွေလဲ ရှိတယ်။ သူတို့က ကုန်သည်အသင်းကို ကူညီတယ်။ သူတို့က စီးပွားရေးလဲ နားလည်တယ်လေ။ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်မှုတွေလဲ လုပ် တယ်။ သူတို့က ပိုက်ဆံကို တစ်နေရာမှာပိုင်းစုကြ ပြီးရင် တစ်ယောက်တစ်လှည့် စီမံကြနဲ့။ ကျွန်တော်တို့က ဒီလိုမလုပ်ကြဘူး။ လူမည်းကုန်သည်တွေက ဒီမှာ အများကြီး ရှိတယ်။ ကျွန်တော်တို့အားလုံးဟာ ရေပုံးထဲက ကထန်းတွေလိုပဲ။ အခုအခြေအနေက လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်သုံးဆယ်က အီတလီတို့ ဂျူးတို့ရှိတာထက်ပိုဆိုး နေတယ်။ ကျွန်တော်တို့စတိုးဆိုင်အသေးလေးတောင် အတော်ရုန်းကန်နေရတယ်။ ကိုနိုးယားတွေက တစ်ပတ်ကို ခုနစ်ရက်။ တစ်နေ့ကို ၁၆နာရီလောက် အလုပ် လုပ်ကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့က သူတို့နဲ့ မယှဉ်နိုင်ဘူး။ ကျွန်တော်က သားသမီး တွေကို ပြောထားရတယ်။ သားတွေကို ဒီစီးပွားရေး ဆက်မလုပ်နဲ့။ အခုလက် ငတ်လက်ရင်းကိုလုပ်မယ့်အစား ကုမ္ပဏီကြီးကြီးမှာဝန်ထမ်းသွားလုပ်တာက ပို အဆင်ပြေမယ်လို့

ကျွန်တော်တို့မထွက်ခွာမီ အင်ဂျီလာက တစ်ခုမေးလိုက်သည်။ လူငယ် တွေအတွက် အချိန်ပိုင်းအလုပ်ကော ရှိသေးရဲ့လား။
 မစ္စတာဖော်စတာက သူ့ကို ရူးများရူးနေပြီလား ဟုသောပုံစံနှင့် ကြည့် လိုက်၏။

ဒီကကုန်သည်တိုင်းက တစ်နေ့ကို လျှောက်လှာသုံးဆယ် ယယ်ချနေရ တယ်။ လူကြီးရော သက်ကြီးရွယ်အိုတွေရော အတွေ့အကြုံရှိတဲ့လူတွေရောသူ တို့က ဘာရရ လုပ်ပါမယ်လို့ပြောတာတောင် အလုပ်မခန့်နိုင်ဘူး
 ကားပေါ်ပြန်အတက်တွင် အဝတ်အထည်ဆိုင်တစ်ခုကို လှမ်းမြင်လိုက်ရ ၏။ အတွင်းမှာ ကိုနိုးယားအမျိုးသမီးတစ်ဦးက ကလေးကို ခုံနားတွင်သိပ်ရင်း က လက်ချုပ်ချုပ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

နောက်သွားရမယ့်နေရာမှာ မြို့တော်ဝန်၏ အလုပ်အကိုင်ရှာဖွေရေးနှင့် လေ့ကျင့်ရေးဌာန ဖြစ်၏။ မြို့ထဲမှ ငှာမိနစ်လောက် ကားမောင်းရသော နေရာ

တွင် တည်ရှိသည်။ ကျွန်တော်တို့ရောက်ချိန်တွင် အုပ်ချုပ်ရေးမှူးက အပြင်ထွက် သွားပြီး သူ့ဘယ်အချိန်ပြန်လာမည်ကို သူ့လက်ထောက်က မပြောနိုင်။ စာရွက် စာတန်း တစ်ထပ်ကြီးပဲ လှမ်းပေးသည်။

ဒီစာရွက်တွေက ဘာမှမသုံးမဝင်ဘူး။ စာရွက်တွေဖတ်မဲ့အစား အိမ် မှာပဲ နေတာက ပိုကောင်းဦးမယ်
 ရှာလီက ပြောသည်။ မိနာကမူ ကျွန်တော် ရုံးခန်းထဲတွင် ရှိနေသည်ကို သတိပြုမိ၏။

သူ ဘာကြည့်နေတာလဲ
 သူမက အင်ဂျီလာကိုမေး၏။
 ကျွန်တော်က သူတို့ကို စာရွက်စာတမ်းများထဲမှတစ်ခု၏ နောက်ကျော ကို ပြလိုက်သည်။
 အလုပ်အကိုင်ရှာဖွေမှုအစီအစဉ်ပြုလုပ်သောဒေသအသီးသီး၏ စာရင်း။
 ထိုအထဲတွင် ဥာရပ်ကွက် တောင်ဘက်ခြမ်းတော့ မပါ။

ဒဂခန်း တစ်ဆယ်

ဆောင်းရောက်တော့ ရာသီဥတုက ဆိုးလာသည်။ ဤကဲ့သို့သောဆိုး ဆိုးရွားရွားရာသီဥတုထဲတွင် အလုပ်တွေက ပိုများလာသည်။ အစည်းအဝေးများ တွင် တက်ရောက်သူ ပိုနည်းလာသည်။ တုတ်ကျွေးဖြစ်သူဖြစ်။ ကားစက်နှိုးလို့ မရကဆိုသူကဆို။ မဖြစ်မနေအစည်းအဝေးလာတက်သူများကလည်း ထုံထုံထိုင်း ထိုင်း ငူငူငိုငိုငိုငို။

မာတီက ကျွန်တော်ကို အလုပ်လောဘာမကြီးပဲ နားနားနေနေ နေရန်ပြော ၏။ ကျွန်တော်တွေဆုံရသောသူများမှာ အများအားဖြင့် ကျွန်တော်ထက် အသက် ကြီးသူများသာ များ၏။ ထိုကြောင့် တရင်းတနီး ဆက်ဆံလိုမရ။ အလုပ်မသွား ရသော နေ့ တနင်္ဂနွေနေ့များဆိုလျှင် ကျွန်တော်သည် အခန်းထဲတွင် တစ်ယောက် တည်း အထီးကျန်။ စာအုပ်ပုံကြီးကိုသာ အဖော်လုပ်နေရ၏။

အစည်းအဝေးများပြီးလျှင် ကျွန်တော်သည် အစည်းအဝေးလာသူ တစ် ဦးနှင့် ဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ သွားကာ ရုပ်မြင်သံကြား ကြည့်။ သတင်းနားထောင်၊ သီချင်းနားထောင်။ တနင်္ဂနွေနေ့ဆိုလျှင် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းများသို့ တစ်ခုပြီးတစ် ခုသွားကာ ဘုရားဝတ်တက်၏။ အမျိုးသမီးများက ကျွန်တော်၏ ဘုရားရှိခိုးနှင့် ရတနာတော်တို့ ရောထွေးနေပုံကို စကြာနောက်ကြတာ ခံရ၏။ ခရစ်စမတ်ပါတီတွင် အင်ဂျီလာ၊ မိနာ၊ ရှာလီတို့နှင့် တွဲက၏။ သူတို့ခင်ပွန်းများနှင့် ရယ်စရာမောစရာ အဖွဲ့ခေါက်၏။ သူတို့သားသမီးများ၏ကောလိပ်လျှောက်လွှာများကို အကြံပေး ၏။ ကျွန်တော်ဘူးပေါ် တက်ထိုင်ကြသော မြေးဖြစ်သူလေးများနှင့် ကစား၏။
 ကျွန်တော်သည် ပြည်သူ့အများစု၏ဘဝထဲသို့ ထဲထဲဝင်ဝင် ရောက်မှန်း မသိ ရောက်လာသည်။ ဥပမာ - မစ္စစ်ခရင်ရှော့၏မီးဖိုချောင်ထဲတွင် ထိုင်ရင်း

များ၊ အသတ်ခံခဲ့ရသော ကလေးများအတွက် ငိုကြွေးကြဲ ဆိုကြပြောကြ ကြ ရယ်ကြငိုကြ။

မီးတွေပြန်ဖြင့်လာသည်။ ကျွန်တော်အားကောင်းမလေးတွေက လက် ခုပ်လက်ဝါးတီး ချီးကျူးကြသည်။ ကျွန်တော်က ရွာဘီစာကုတ်အင်္ကျီကို ယူဝတ် ပေးကာ ကားရပ်ထားသောနေရာသို့ လျှောက်ခဲ့ကြသည်။ အပူချိန်က ကျသွားပြီ။ မဟုတ်ကောင်းကင်ပြင်တွင် ကြယ်များက ရေခဲခဲလေးများကဲ့သို့ တလက်လက် တောက်ပနေ၏။ ကားကို စက်ပူအောင် နှိုးနှေးစဉ်တွင် ရွာဘီက ကိုယ်ကိုကိုင်ကာ ကျွန်တော်ပါးကို လာနမ်း၏။

ကျေးဇူးပါပဲ

အညိုရောင်သူမျက်လုံးများက ရွှန်းစိုနေ၏။ လက်အိတ်ဝတ်ထားသော သူမ၏လက်ကို ကျွန်တော်က ဆုပ်ကိုင်ထားရာမှ ဖွဖွလေးညစ်လိုက်၏။ ပြီးတော့ ကားမောင်းထွက်ခဲ့၏။ သူ့အိမ်ရောက်သည်အထိ ဘာတစ်ခုမှ မပြောပြ၏။ အိမ် တံခါးဝလိုက်ပြီး မင်္ဂလာညပါဟု နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ တန်ဖိုးရှိသောငြိမ်သက် ခြင်းကို ကျွန်တော်တို့ ဘယ်တော့မှမမြို့ခြင်းခဲ့ကြ။

လေယာဉ်ကွင်းယာဉ်ရပ်နားစခန်းသို့ သို့မဟုတ်ဆယ့်ငါးတွင်ရောက်သော အခါ အတွင်းသို့ မြန်နိုင်သမျှ မြန်မြန်ပြေးဝင်ခဲ့သည်။ အသက်ရှူမှားမတတ်မော ချိုမကြာခဏနားရသည်။ လူအုပ်ထဲတွင် အိမ်နီး၊ ဂျာမန်၊ ပိုလန်၊ ထိုင်း၊ ချက် လူမျိုးနဲ့ တွေ့ရသည်။

ကျွန်တော်က လက်ထဲတွင်ကိုင်ထားသော စာတံပုံကို ကြည့်လိုက်၏။ လွန်ခဲ့သောနှစ်လက ဝိုင်းထားသောပုံ၊ မကြာခင် ရုပ်ပုံလေးက လှုပ်လာသလိုခံစား မိ၏။ အာဖရိကန်အမျိုးသမီးတစ်ဦး အကောက်ခွန်ကတ်ပုံဖြတ်သန်း၍ ရွှင်လန်း တက်ကြွသောခြေလှမ်းများဖြင့် လျှောက်လှမ်းလာချေပြီ။

ဘားရက်

ဩမာ

ကျွန်တော်က ညီမကို ယုံတင် မှီခိုပြီး ဖွဲ့ဖက်လိုက်သည်။ ထိုနောက် ကျွန်တော်တို့ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး ရယ်လိုက်ကြသည်။ ကျွန်တော်က သူမအိတ်ကိုဆွဲယူကာ ကားရပ်နားစခန်းသို့ လျှောက်သွားကြ၏။

ဘားရက်ရယ် အစ်ကိုကို အဘိုးကြီးနဲ့ သိပ်တူနေပြီ။ သူ့ကို အစ်ကို တစ်ခါပဲ မြင်ဖူးတယ် မဟုတ်လား။ သွေးက စကားပြောတယ်နဲ့ တူတယ်

ကျွန်တော်က ထိုနေ့လည်တွင် သူ့ကို တောင်ဘက်ခြမ်းသို့လိုက်ပြသည့် ကျွန်တော် ရိုကာဂိုကို ပထမဆုံးရောက်သောနေ့က သွားသောနေရာများ၊ ရုံး ရောက်တော့ အင်ဂျီလာ၊ မိုနာနှင့်ရှာလီတို့ပါရောက်နေကြ၏။ သူတို့က ဩမာ ကို ကင်ညာအကြောင်းမေး၏။ ဩမာက ပြောကောင်းကောင်းနှင့်ပြော၏။ ထို နောက် သူတို့လေးဦးသား ကျွန်တော်အကြောင်း ခံတွင်းတွေတွေနှင့် ပြောကြ၏။ ကျွန်တော်၏ထူးခြားသောအလေ့အကျင့်တွေ အကုန်ပြောတော့သည်။

သူတို့ အစ်ကိုကို တော်တော်ခင်ကြတယ်နော်။ သူတို့ကိုကြည့်ရတာ အိမ်က အခေါ်တွေကို ပြန်သတိရမိတယ်

ဩမာက ပြောသည်။ သူက အပြင်ကို လှမ်းကြည့်သောအခါ ရှိစလင်း စာတံပုံဟောင်းကြီးနှင့် သံချေးတက်နေသောကားတွေ အပြည့်ရှိသော ဝိုဒေါင် ဟောင်းကြီးတို့ကိုတွေ့၏။

သူတို့အတွက်လုပ်ပေးနေတာလား ဘားရက်၊ ကျွန်မဆိုလိုတာက စည်း ရုံးရေးလုပ်ငန်းကိုပြောတာပါ

ကျွန်တော်က ပခုံးတစ်ချက်တွန့်ကာ

သူတို့အတွက်လဲ ဟုတ်တယ်။ ကိုယ့်အတွက်လဲ ဟုတ်တယ်

ကျွန်မက နိုင်ငံရေးကို သိပ်မကြိုက်ဘူး

ဒါဆို ဘာဖြစ်လို့လဲ

ကျွန်မ မသိဘူး။ လူတွေဟာ အမြဲပဲ မကျေနပ်နဲ့ပဲ အဆုံးသတ်တတ် ကြတယ်

အိမ်ကို ပြန်ရောက်သောအခါ ကျွန်တော်စာတိုက်ပုံးတွင် ညီမအတွက် စာတစ်စောင် ရောက်နေ၏။ ဂျာမန်ပဒေကျောင်းသားတစ်ဦးက ညီမကိုတွေ့ချင် သတဲ့။ စာက တော်တော်ရည်၏။ စာမျက်နှာ ၇ မျက်နှာ။

ညီမက ဂျာမန်လူမျိုးတွေကို သိပ်မကြိုက်ဖူးထင်တယ်

ကျွန်မက ညီမကို ပြောလိုက်၏။

ယာအောတို့တော့ မပါဘူးပေါ့ သူက သိပ်ခင်စရာကောင်းတယ်၊ တစ်

သူက ကျွန်တော်လက်မောင်းကိုချိတ်ဆွဲ၍လာခဲ့၏။ သူ့ကို ကျွန်တော်ဘယ်လောက် ချစ်ကြောင်း ကျွန်တော်ခံစားနားလည်မိသည်။

- 'အစ်ကိုရေ ကျွန်မကို ပြောစရာရှိတာတွေပြောပြပါဦး'
- 'ဘာပြောရမလဲ'
- 'အစ်ကို့ဘဝပေါ့'
- 'အစကနေလား'
- 'ဘယ်က စ စ'

ကျွန်တော်က သူ့ကို ရိုကာဂိုနှင့်နုယူးယောက်အကြောင်း ပြောပြသည်။ နည်းရုံးရေးမှူးအနေနှင့်လုပ်ကိုင်နေပုံ။ အမေရယ် အဘိုးအဘွားတွေရယ် မဟာ တို့အကြောင်းတွေ။ အချို့အချက်များကိုမူ အဖေထံမှ သူ ကြားပြီးသား။

သူကလည်း ဟိုကင်ဒယ်လ်ဘတ်အကြောင်း ပြောပြ၏။ ဘာသာပေ ဘာသာပီဖြင့် မဟာပီစွာဘွဲ့ တက်နေကြောင်း၊ ဂျာမဏီတွင် နေထိုင်ခဲ့ပုံများ အကြောင်း။

'ကျွန်မ ပညာသင်ထောက်ပံ့ကြေး ရတယ်။ အခန်းတစ်ခန်း ရတယ်။ ကျွန်မ ကင်ညာမှာဆိုရင် ခုခိုခို ဘာလုပ်ရမှန်းတောင်မသိတော့ဘူး။ ဂျာမဏီက လဲ သိပ်ကောင်းလှတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ အာဖရိကလူမျိုးတွေနဲ့တွေ့ရင် ဂျာမန် တွေက သူတို့ကိုယ်သူတို့ တော်တော် လစ်ဘာရယ်ဖြစ်တယ်ထင်ကြတာ။ ဂျာမန် နတ်သမီးပုံပြင်တွေမှာတော့ လူမည်းတွေဟာ အမြဲပဲ မကောင်းဆိုးရွားတွေလိုပဲ သဘောထားကြတယ်'

အိမ်ပြန်ရောက်သောအခါ အဖေပုံကို ကြည့်ပြီး သူက 'အဘိုးကြီး ဟု ခေါ်သည်။

'အဘိုးကြီးက ကြည့်ရတာ အပြစ်ကင်းတဲ့ပဲ ပေါက်နေတယ်။ ဟုတ် တယ် မဟုတ်လား။ အရွယ်လဲ တော်တော်တင်တယ်။ အစ်ကို့ပါးစပ်နဲ့ သူ့ပါးစပ် က တူတယ်'

ကျွန်တော်က သူ့ကို ခေတ္တနားခိုင်းကာ ရုံးသို့လာခဲ့၏။ သူက ခေါင်း ခါကာ သူ့ပါ အပြင်ထွက်လိုက်ချင်သည်ဟုပြော၏။

'နည်းနည်းလေးမှိန်းလိုက်မှ ပိုပြီးနေထိုင်ကောင်းသွားမှာပေါ့'

ခါတလေ ကျွန်မ သူ့ကို တော်တော်ဆိုးဆိုးရွားရွားကိုနှိပ်စက်ခဲ့တယ်။ အဘိုးကြီး ရဲ့အိမ်ထောင်ရေးကိုကြည့်ပြီးလဲ ကျွန်မ စိတ်ကုန်တယ်။ အော့တို့နဲ့ သူ့အလုပ်နဲ့ ဆိုင်တော့ ကျွန်မတို့ ဂျာမဏီမှာနေဖြစ်လိမ့်မယ်။ နိုင်ငံခြားသူတစ်ယောက်အနေ နဲ့ သူများတိုင်းပြည်မှာ နေရတာတော့ မကောင်းလှဘူးပေါ့လေ'

သူက စာကိုဖတ်ပြီး စာအိတ်ထဲ ပြန်ခေါက်ထည့်လိုက်၏။

'အစ်ကိုကော ဘယ်လိုလဲ ဘားရက်။ ဒါမျိုးပြသနာတွေ ရှိသေးလား'

ညီမ ဘယ်လိုခံစားနေရသလဲဆိုတာ အစ်ကိုသိတယ်လို့ ထင်တယ်'

ပြောပါဦး'

'နုယူးယောက်မှာ အစ်ကိုချစ်တဲ့အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ရှိတယ်။ သူက လူပြီ။ သူ့ဆံပင်က နက်မှောင်နေတာပဲ။ မျက်လုံးတွေကလဲ မိန်းမနဲ့မတူလား။ သူ့အသံကဆို ဆည်းလည်းသလိုပဲ။ အစ်ကိုတို့တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် တစ် နှစ်လောက် တွေ့ခဲ့ကြတယ်။ အများဆုံးကတော့ စနေတနင်္ဂနွေတွေပေါ့။ တစ်ခါ တလေ သူ့အခန်းမှာ၊ တစ်ခါတလေ အစ်ကို့အခန်းမှာ၊ ညီမသိပါတယ် ညီမရဲ့ ကိုယ့်ပိုင်ကမ္ဘာဆိုတာ ဘယ်လိုနေမလဲ။ ကိုယ့်ဘာသာစကား ကိုယ့်လေထဲထုံးစံ'

စနေတနင်္ဂနွေတစ်နေ့မှာ သူက အစ်ကို့ကို ကေ့လက်က သူ့မိသားစု အိမ်ကိုခေါ်သွားတယ်။ သူ့မိဘတွေက သိပ်သဘောကောင်းတယ်။ သိပ်ကျက်သ ရရှိတယ်။ ရာသီက ဆောင်းဦးပေါက်။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ သစ်တောတွေနဲ့လှလိုက် တာ။ ရေကန်ကြီးမှာ လှေလေးနဲ့ အစ်ကိုတို့နှစ်ယောက် လျှောက်လှော်ကြတယ်။ သူတို့မိသားစုက ဒီနယ်မြေရဲ့အကြောင်း ခရေနေတွင်းကျ သိကြတယ်။ အစော ဆုံးရောက်လာတဲ့လူဖြူတွေ။ အရင်တုန်းကနေခဲ့တဲ့ အင်ဒီးယန်းတွေအကြောင်း။ သူတို့အိမ်က အတော်အိုနေပြီ။ သူတို့အဘိုးအိမ်ပေါ့။ အဘိုးအိမ်ကနေ သူတို့က အဖေရခဲ့တာ။ စာကြည့်တိုက်မှာ စာအုပ်ဟောင်းတွေပြည့်နက်လို့။ အဘိုးနဲ့ထင် ရှာကျော်ကြားသူတွေ ရိုက်ထားတဲ့ စာတံပုံတွေလဲ အများကြီးပဲ။ သမ္မတတွေ စာတံပုံလုပ်ငန်းရှင်ကြီးတွေ။ သံတမန်တွေ။ အဲဒီအခန်းထဲမှာ ရုပ်ရေးရင်းနဲ့ အစ်ကို့ သူ့ယယ်ချင်နဲ့ အစ်ကို့ရဲ့ဘဝတွေ ခြားနားတာကို သိမိတယ်။ ကင်ညာနဲ့ ဂျာမဏီ ကွာပေးသလိုပဲ။ အစ်ကိုတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ အစ်ကိုက အပြင်ကလူ အနေနဲ့ ဘယ်လိုနေရမယ်ဆိုတာ သိလာတယ်'

ဒါဆို ဘာဖြစ်သွားသလဲ

ကျွန်တော်က ပရုံးထွန်းလိုက်သည်။

သူ့ကို ဘဝထဲကနေ ထွန်းထုတ်တာပေါ့။ စပြီး ရန်ဖြစ်ကြတာပေါ့။

အစ်ကိုတို့အနာဂတ်အကြောင်းကို စဉ်းစားကြတယ်။ တစ်ညမှာ သူ့ကို လူမည်း ပြဇာတ်ဆရာတစ်ဦးရော့တဲ့ပြဇာတ်ကို ခေါ်ပြတယ်။ အမေရိကန်လူမည်းဟာသပဲ။ ပရိုသတ်အများစုက လူမည်းတွေ၊ လူတိုင်းက ရယ်လိုက်ကြ၊ လက်ခုပ်လက်ဝါး တီးလိုက်ကြ။ ပြဇာတ်လဲပြီးရော သူငယ်ချင်းက မေးတယ်။ လူမည်းတွေ ဘာ ဖြစ်နေတာလဲတဲ့။ အစ်ကိုရုံးပြတာ သူ့နားမလည်ဘူး။ ဒီလိုနဲ့ ရန်ဖြစ်ကြတယ်။ စာတ်ရုံရေတည်တည့်မှာပဲ။ ကားပေါ်ရောက်တဲ့အခါ သူက စပြီးငိုတယ်။ သူက လူမည်း မဖြစ်နိုင်ဘူးတဲ့။ သူ လူမည်းဖြစ်ချင်ပေမယ့် ဖြစ်လို့မရဘူးတဲ့။ သူက သူပဲဖြစ်ရင် တော်ပါပြီတဲ့

လွမ်းစရာလေးပဲနော် ဘားရက်

ထင်တာပဲ

နောက်ကော အဆက်အသွယ်ရသေးလား

ခရစ်စမတ်မှာ ပိုစိကတ်တစ်ခုရတယ်။ သူ ချစ်သူတွေသွားပြီး ပျော်နေပြီ။ အစ်ကိုလဲ ကိုယ့်အလုပ်နဲ့ကိုယ်ပေါ့

ဒါပဲလား

တစ်ခါတလေတော့ သတိရတာပေါ့

*

နောက်တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော်နှင့်ယူကာ ညီမနှင့်အတူ ပြတိုက်တွေသွားစမ်း စုပါမားကက်တွေ သွားစမ်း။ ဩမာက အမေရိကန်တွေက ခင်တတ်မင်တတ်တယ်။ ကိုယ်အလေးချိန်များကြတယ်ဟု ပြောသည်။

အဖေအကြောင်း ကျွန်တော်တို့ သိပ်မမြေ့မြစ်ကြ။ တစ်ညတွင် ညစာစားပြီး လမ်းလျှောက်ကြရင်း ဩမာက အဖေအကြောင်းပြောသည်။ သူ မှတ်မိသမျှ အတိုးကြီးအကြောင်း။

ညီမကလဲ သူ့အကြောင်း သိပ်သိတာမဟုတ်ဘူးနော်။ ဘယ်သူမှလဲ တကယ်တမ်း သူ့အကြောင်း မသိကြပါဘူး။ သူ့အကြောင်းက ပြန်ကွဲနေတယ်။

တစ်နေရာမှာတစ်စ တစ်နေရာမှာတစ်စ။ သူ့သားသမီးတွေတောင် သူ့အကြောင်း သိပ်မသိကြဘူး

သူ့ကိုကြောက်တယ်။ သိတဲ့အတိုင်း ကျွန်မကိုမျှော်တော့ သူက အလေးမှာရောက်နေပြီ။ ဟာပိုင်ယီမှာ အစ်ကိုအမေနဲ့။ နောက်တော့ ဟားဗတ်း ကင်ညာကို သူပြန်လာတော့ ကျွန်မတို့အစ်ကိုကြီးရှိုင်းနဲ့ကျွန်မက ကလေးလေးတွေပဲ နှိုသေးတယ်။ ကျွန်မတို့အမေနဲ့ တောမှာနေကြတယ်။ သူလာတာ ကျွန်မငယ်လျှမ်းတော့ မမှတ်မိဘူး။ ကျွန်မက လေးနှစ်၊ ရှိုင်းက ခြောက်နှစ်။ အစ်ကိုက ကျွန်မထက် ပိုပြောနိုင်မယ်။ သူပြန်လာတော့ အမေရိကန်မတစ်ယောက်ပါလာတယ် ရသတဲ့။ သူက ကျွန်မတို့အမေလက်ထဲက ကျွန်မတို့ကိုခေါ်သွားပြီး နိုင်နိုဟ်မှာ သွားနေတယ်။ အဲဒီရသတဲ့ဟာ ကျွန်မ ပထမဆုံး နီးနီးကပ်ကပ်ပေါင်းဖူးတဲ့ တစ်ဦးတည်းသော လူဖြူပဲ။ သူက ရုတ်တရက် ကျွန်မတို့ရဲ့အမေအသစ် ဖြစ်လာတယ်

ညီမတို့က ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ့်အမေနဲ့ကိုယ် မနေကြတာလဲ

ဩမာက ခေါင်းခါစမ်း။
အတိအကျတော့ ညီမလဲမသိဘူး။ ကင်ညာမှာ လင်ကွမ်းယားကွာဖြစ်ပြီးရင် ယောက်ျားတွေက ကလေးတွေကို ယူသွားတတ်ကြတယ်။ အတိုးကြီးရဲ့ မိန်းမအသစ်က တခြားမိန်းမနဲ့ အတူတူမနေချင်ဘူးလို့ပြောတာပဲ။ အမေကလဲ အတိုးကြီးနဲ့ ကျွန်မတို့နေတာ ပိုကောင်းတယ်ထင်လို့ပေါ့။ သူက ချမ်းသာတာကိုး

ပထမပိုင်းတော့ အတိုးကြီးက ဟုတ်လို့ပဲ။ သူက အမေရိကန် ရေနံကုမ္ပဏီ ရှိလဲ မှာ လုပ်တယ်လို့ ကျွန်မထင်တယ်။ လွတ်လပ်ရေးဦးကာပေါ့။ အတိုးကြီးက အစိုးရထိပ်ပိုင်းခေါင်းဆောင်အားလုံးနဲ့ သီတယ်။ သူတို့ အောက်ဖျားဖျားက သူနဲ့က ကျောင်းနေဘက်တွေပဲ။ ဒုတိယသမ္မတကြီးကြီးတွေ၊ အားလုံး အိမ်လာပြီး သောက်ကြ စားကြနဲ့။ နိုင်ငံရေးအမြင်တွေပြောကြနဲ့။ သူ့မှာ အိမ်ကလဲ အကြီးကြီး။ ကားကလဲ အကြီးကြီး။ လူတိုင်းက သူ့ကို အထင်ကြီးကြတယ်။ သူက လူကလဲ ငယ်ငယ်၊ ပညာကလဲ နိုင်ငံခြားပြန်၊ မိန်းမကလဲ အမေရိကန်မကိုး။ တစ်ခါတလေတော့လဲ ကျွန်မတို့အမေနဲ့ သူက အပြင်ထွက်တတ်

တယ်။ ဒါကလဲ သိတဲ့အတိုင်း ပြယုဂ်ပေါ့လေ။ ညီမတို့မောင် လေးယောက်က ဒီအချိန်တွေမှာ မွေးခဲ့တာပဲ။ မတုနဲ့ ဒေးဗစ်က ရသနဲ့ မွေးတာ။ ဝက်စလင်းက အိမ်ကြီးမှာ မွေးကြတာ။ နာဘိုနဲ့ ဘားနတ်က အမေရိကလေးတွေ။ သူတို့က တောမှာ အမေနဲ့ နေတယ်။ ရှိုင်းနဲ့ ကျွန်မက သူတို့ကို မသိကြဘူး။ သူတို့က ကျွန်မတို့အိမ်ကို မလာကြဘူး။ အတိုးကြီးက အဲဒီကို သွားရင်လဲ တစ်ယောက်တည်း သွားတယ်။ ရသ်ကို ပြောမသွားဘူး

ကျွန်မတို့ဘဝတွေက အဲဒီကတည်းက နှစ်ခြမ်းကွဲနေတာ။ ကျွန်မက ငယ်တော့ သိပ်မခံစားတတ်ဘူး။ ရှိုင်းကတော့ နည်းနည်းကြီးတော့ ပိုနားလည်တာပေါ့။ ရသ်ကတော့ ကောင်းသင့်သလောက် ကောင်းပါတယ်။ ကျွန်မတို့ကို သူ့ရင်သွေးတွေလိုပဲ ဆက်ဆံပါတယ်။ သူ့မိဘတွေက ချမ်းသာတယ်။ အမေရိကန်က လက်ဆောင်လှပလေးတွေ အမြဲပို့ပေးတယ်။ ရှိုင်းကတော့ လက်ဆောင်ပေးတိုင်း မယူဘူး။ နောက်လက်တောင် မယူဘူး။ တစ်ညနေ ကျွန်မ အိပ်ပြီထင်ပြီး နောက်လက်တွေနီးစားတာ မြင်ခဲ့ရတယ်။ ကျွန်မက ဖွင့်မပြောဘူး။ သူစိတ်မချမ်းသာတာ သိလို့

နောက်ပိုင်းတော့ အခြေအနေတွေကပြောင်းလာတယ်။ ရသ်က မတုနဲ့ ဒေးဗစ်ကိုမွေးတော့ သူ့ကလေးတွေကို သူပိုင်ရစိုက်လာတာပေါ့။ အတိုးကြီးကလဲ ရေနံကုမ္ပဏီကထွက်ပြီး အစိုးရရဲ့ခရီးသွားလုပ်ငန်းဝန်ကြီးဌာနမှာ ဝင်လုပ်တယ်။ သူက နိုင်ငံရေးလုပ်ဖို့ ရည်ရွယ်ဟန် တူပါတယ်။ ပထမတော့ အစိုးရနဲ့ အဆင်ပြေလှပါတယ်။ ၁၉၆၆၊ ၁၉၆၇မှာကတော့ ကင်ညာက အခြေအနေဆိုးလာတယ်။ သမ္မတကင်ညာတာက ကိတုယုခီ ဆိုတဲ့ အကြီးဆုံး လူမျိုးစုကြီးက ပုဂ္ဂိုလ်။ လူအိုစိက ဒုတိယအကြီးဆုံး လူမျိုးစု။ အခုတော့ ကိတုယုခီလူမျိုးစုထဲက ချည်းပဲ အလုပ်ကောင်းကောင်း ရာထူးတွေရနေကြတယ်လို့ စွပ်စွဲသမျှပြလာကြတယ်။ ဒုတိယသမ္မတအိုဇ်ဂါက လူအိုစိလူမျိုးလေ။ သူကပြောတယ် အစိုးရက ခြစားနေပြီ။ လွတ်လပ်ရေးအတွက် တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့ကြသူတွေအစား ကင်ညာ နိုင်ငံရေးသမားတွေက လူဖြူကိုလိုနီဝါဒီတွေရဲ့နေရာကို ယူလာကြတယ်။ စီးပွားရေးတွေကို လက်ဝါးကြီးအုပ်ကြတယ်။ အိုဇ်ဂါကလဲ ပါတီတစ်ခု သီးခြားခွဲထောင်တယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့ကို ကွန်မြူနစ်လို့ တံဆိပ် ကပ်ပြီး အကူယူချုပ်နဲ့

ဖမ်းထားလိုက်ကြတယ်။ လူအိုစိနိုင်ငံရေးသမားကြီး တွစ်အမ်ဘာယာလဲ ကိတုယုခီသေနတ်သမားက ပစ်သတ်လိုသောခွင့်ရတယ်။ လူအိုစိမျိုးစွယ်တွေက လမ်းပေါ်ထွက် ဆန္ဒပြကြတယ်။ အစိုးရရဲ့တွေက နှိမ်နင်းတယ်။ ပြည်သူတွေ သေကြေကြရတယ်။ ဒါတွေအားလုံးဟာ လူမျိုးစုတစ်ခုနဲ့တစ်ခု သံသယဝင်ရာကနေ ဖြစ်လာကြတာပဲ

အတိုးကြီးရဲ့မိတ်ဆွေအများစုက အသာလေးငြိမ်နေပြီး မီးခင်ကြည့်ကကြတယ်။ အတိုးကြီးကတော့ ငြိမ်မနေဘဲ ထွက်ရပ်ပြတယ်။ လူမျိုးစု ခွဲခြားရေးနေဟာ တိုင်းပြည်ကို ဖျက်နေတာပဲ။ အရည်အချင်းမရှိသူတွေက အကောင်းဆုံးအလုပ်တွေ ရနေကြတယ် တဲ့။ ဒါတွေကို အပြင်မှာ မပြောဖို့ သူ့လူတွေက ဆိန်တယ်။ ဒါပေမယ့် မရဘူး။ လူတစ်ယောက်ကို သူ့အထက်မှာ ရာထူးတိုးပေးလိုက်ရင် အတိုးကြီးက ပြောတယ်။ ခင်ဗျားက ကျုပ်အထက်က ဘာဖြစ်လို့ ရောက်ရမှာလဲ။ ခင်ဗျားကိုတောင် ကျုပ်က ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ သင်နေနေရတာပဲဖြစ်ပြီး ပြောတယ်။ ဝန်ကြီးတွေကိုလဲ ဒီလိုပဲပြောတာပဲ။ ဒီစကားတွေဟာ သမ္မတနားကိုရောက်သွားတယ်။ အတိုးကြီးက ဒုက္ခပေးတဲ့လူဆိုတာ မြင်သွားပြီး သမ္မတက အတိုးကြီးကိုခေါ်တွေ့တယ်။ ပါးစပ်ပိတ်မနေနိုင်ရင် အလုပ်မလုပ်ဖို့ တော့တဲ့

သမ္မတနဲ့ အဆင်မပြေဘူးဆိုကတည်းက ဘယ်ကောင်းတော့မလဲ။ သူ့ကို အစိုးရက နာမည်ဖျက်စာရင်း သွင်းလိုက်ပြီ။ ဘယ်ဝန်ကြီးဌာနကမှ သူ့ကို အလုပ်မပေးတော့ဘူး။ နိုင်ငံခြားကုမ္ပဏီတွေကို အလုပ်သွားရှာတော့လဲ အစိုးရက မိအားပေးထားတဲ့အတွက် သူ့ကိုမခန့်ရကြဘူး။ နိုင်ငံခြားလဲ ထွက်ခွင့်မရအောင် သူ့ရဲ့နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ကို အစိုးရက ဖျက်သိမ်းလိုက်တယ်

နောက်ဆုံးမှာ ရေလုပ်ငန်းတစ်ခုမှာ ရာထူးငယ်ငယ်လေးပဲ ဝင်လုပ်ရတော့တယ်။ ဒါတောင် သူ့သူငယ်ချင်းတွေထဲက တစ်ယောက်က သမားလို့ရတာ။ လမ်းကတော့ စားလောက်ရုံပါပဲ။ ဒီမှာတင် အတိုးကြီးက အရက်တွေအလွန်အကျွံသောက်တော့တာပဲ။ လူတော်တော်များများကလဲ သူ့ကို လက်ခံ ကောင်းမပြောခဲ့ကြတော့ဘူး။ သူနဲ့တွေ့ရင် အန္တရာယ်ရှိမှာနဲ့လို့ သူပြောခဲ့ဆိုတာတွေမှာပဲတယ်ဆိုပြီး တောင်းဝန်ရင်တော့ သူ့ရာထူးတွေပြန်ရမယ်လို့ ပြောတယ်။

ဒါပေမယ့် သူက ဘယ်တောင်းပန်မလဲ။ စိတ်ထဲရှိတာတွေကို ဆက်ပြောနေသေး တယ်။

‘ဒါတွေအားလုံး ကျွန်မကြီးလာမှသိတာ။ အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်မတို့တော် တော်ကြပ်တည်းကြတယ်။ အဘိုးကြီးက ရှိင်းကိုရော ကျွန်မကိုရော ဘာစကားမှ မပြောတော့ဘူး။ ဆုတာ ပူတာပဲ လုပ်တော့တယ်။ မိုးချုပ်မှ အိမ်ပြန်လာတယ်။ မူးရူးလို့ပေါ့။ ရသံကိုလဲ ဆုလိုက်ဆဲလိုက်တာ လွန်ပါလေရော။ ရသံက ကျွန်မတို့ မောင်နှမတို့ သနားတယ်တောင်ပြောရတာပဲ။ သူ့သားသမီးအရင်းတွေလောက် လဲ ဂရုမစိုက်တော့ဘူး။ ကျွန်မတို့ဟာ သူ့သားသမီးတွေမှမဟုတ်တာလို့လဲ မြင် တယ်။ မှောက်တော့ ရသံက အဘိုးကြီးကို ထားရစ်ခဲ့တယ်။’

‘ရသံထွက်သွားတော့ ကျွန်မက ၁၂နှစ် ၁၃နှစ်ပဲရှိသေးတယ်။ အဘိုး ကြီးလဲ ကားတိုက်ခံရပြီး အကြီးအကျယ်ဒဏ်ရာရတယ်။ သူ့အရက်ပူးနေတယ်ပဲ ထင်တာပဲ။ တခြားကားက ယာဉ်မောင်းလဲ သေသွားတယ်။ အဘိုးကြီးက ဆေး ရုံမှာ အကြာကြီးနေရတယ်။ တစ်နှစ်နီးပါးပဲ။ ရှိင်းနဲ့ ကျွန်မ ကိုယ့်ဝမ်း ကိုယ် ကျောင်းခဲ့ရတယ်။ အဘိုးကြီး ဆေးရုံက ဆင်းတဲ့အခါ အစ်ကိုနဲ့ ဟာပိုင်ယီက အစ်ကိုအဖေကို သွားတွေ့တယ်။ သူ့ပြောတာကတော့ အစ်ကိုတို့ နှစ်ယောက်ကို သူနဲ့ပြန်ခေါ်လာမယ်တဲ့။ ဒါပေမယ့် သူပြန်လာတော့ အစ်ကိုပါမလာဘူး။’

‘တားတိုက်မှုဖြစ်တော့ အဘိုးကြီးဟာ ရောဂါပင်နံ့ကအလုပ်တောင် ပြတ် သွားတယ်။ ကျွန်မတို့မှာ နေစရာတောင် မရှိတော့ဘူး။ ဆွေမျိုးသားချင်းတစ်အိမ် ပြီးတစ်အိမ် ပြောင်းနေရတယ်။ ကြာတော့ ဆွေမျိုးတွေလဲ သူတို့ပြဿနာနဲ့သူတို့ ဆိုတော့ ကျွန်မတို့ကိုကြာကြာလက်မခံနိုင်ကြတော့ဘူး။ ဒါနဲ့ မြို့ပြင်မှာ အိမ် ပျက်ကြီးတစ်လုံးမှာ ကျွန်မတို့နေကြရတယ်။ အဲဒီမှာ နှစ်ပေါင်းများစွာနေခဲ့ကြရ တယ်။ သိပ်ရုက္ခရောက်တဲ့အချိန်တွေပေါ့။ အဘိုးကြီးက ပိုက်ဆံမရှိတော့ ဆွေမျိုး တွေဆီက ငွေချေးရတယ်။ ဒါကို သူ့ဘာသာသူ ရုတ်ပြီး ဒေါသပြိုကြီးလာတယ်။ သူက ကျွန်မတို့ဟာ ဒေါက်တာအိုတားမားရဲ့သားသမီးတွေဆိုတာတော့ လေလုံး ထွားတုန်းပဲ။ ကျွန်မက တစ်ခါတလေ သူ့ဖက်ပြီး အငြင်းအခန့်လုပ်တတ်တယ်။ ကျွန်မကို အရူးမလေး ဘာမှနားမလည်ဘူးလို့ပဲ ပြောတယ်။’

‘သူနဲ့ရှိင်းတို့ကြားက ဆက်ဆံရေးကပိုဆိုးလာတယ်။ မှောက်ဆုံး ရှိင်း

ကညည်းမှုတွေကို သူ မပျောက်ပျက်နိုင်ဘူး။ သူနဲ့ရွယ်တူ အပေါင်းအသင်းတွေက သူထက် ရာထူးကြီးနေကြတာပဲ မခံနိုင်ဘူး။ အချိန်တော်တော်ကြာ သူ ဟိုတယ် မှာပဲ တစ်ယောက်တည်းနေတယ်။ မိသားစုကို ပြန်မရစည်းနိုင်သေးဘူး။ မှောက်မှ အိမ်ဝယ်နိုင်လာတယ်။ မိန်းမတွေတော့ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် တွဲတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘယ်သူမှတကယ်မခံပါဘူး။ ကျွန်မနဲ့အဖေနဲ့က သူ့စိမ်းဆန်ဆန်ပါပဲ။ ဒါပေမယ့် သူက စံပြအဖေပုံစံမျိုးဟန်ဆောင်တတ်သေးတယ်။ ကျွန်မ ဂျာမဏီ မှာ ပညာသင်ထောက်ပံ့ရေးရတော့ သူ့ကိုမပြောရဲဘူး။ အသက်ငယ်သေးတယ် ဘာညာပြောပြီး ကျောင်းသားစီမံကိန်းပတ်မှာစိုးလို့။ ဒါကြောင့် သူ့ကို နှုတ်မဆက် ဘဲ ထွက်ခဲ့တယ်။’

‘ဂျာမဏီ ရောက်တော့မှ သူ့အပေါ်ထားစိတ်ဒေါသတွေကို ဖြေလွှဲပစ်နိုင်ခဲ့တယ်။ တကယ်တော့ သူ့ဘာသာသူ ဘာဖြစ်မှန်းတောင် နားမလည်ရာ ပါဘူး။ သူ့ဘာသာသူ တပြည်းဖြည်းတော့ပြောင်းလာပါတယ်။ မှောက်ဆုံးတစ် ခေါက် သူ့ကိုတွေ့တော့ သူက ဥရောပကအည်းအဝေးတစ်ခုကို ကင်ညာနိုင်ငံ ကိုယ်စားပြုတက်ရောက်လာတာကိုပဲ။ သူ ဂျာမဏီကိုရောက်တော့ အခြေအနေ က အဆက်ကောင်းနေပြီး ကျွန်မတို့သားအဖ အဆင်ပြေနေကြရတယ်။ သူ က သူနဲ့အတူ ကျွန်မကို လန်ဒန်ကိုခေါ်သွားတယ်။ ဟိုတယ်ကောင်းကောင်းမှာ တည်းကြတယ်။ ဗြိတိသျှကလပ်မှာ ရှိတဲ့ သူ့မိတ်ဆွေတွေအားလုံးနဲ့ ကျွန်မကို မိတ်ဆက်ပေးတယ်။ သူ့မိတ်ဆွေတွေကို ကျွန်မအတွက် သူ့ဘယ်လောက် ရုတ် ယူကြောင်း ကြားတတ်တယ်။’

‘သူ ဥရောပမှာ မှောက်ဆုံးနေရတဲ့နေ့က သူက ကျွန်မကို နေ့လည်စာ ကျွေးတယ်။ အနာဂတ်ရေးကို ဆွေးနွေးကြတယ်။ ကျွန်မကို ပိုက်ဆံလိုသလားလို့ မေးတယ်။ ကင်ညာကို ပြန်ရောက်ရင် ခင်ပွန်းသည်ကောင်းကောင်းတစ်ယောက် ရှာပေးမယ်လို့လဲ ပြောတယ်။ ကုန်လွန်ခဲ့တဲ့အချိန်က သူ ကျွန်မကို ပစ်တောင်း စကားလုပ်ခဲ့တာတွေကို သူ့အကြွေးပြန်ဆပ်နေတဲ့ပုံပဲ။’

‘ဩမာက အဖေပုဂံကိုဖိုက်ကြည့်ရင်း ကရားရေလွှတ် တထွတ်ထွတ်ပြော ခဲ့၏။ ပြီးတော့ သူက ငိုချလိုက်သည်။’

‘အစ်ကိုဘားရက်ရယ် ကျွန်မ အဖေကိုသိလိုက်တဲ့အချိန်က မှောက်ကျ

က အိမ်ကထွက်သွားတဲ့အထိပဲ။ တခြားလူတွေနဲ့ သူ သွားနေတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်မတစ်ယောက်တည်းပဲ အိမ်မှာ ကျန်ရစ်တယ်။ အဘိုးကြီးက ညသန်းခေါင် ဆောက်မှ ပြန်လာတတ်တယ်။ ကျွန်မဖြင့် သူ့ဘာဖြစ်လာမလဲ ရင်ထုတ်ထုတ် နဲ့တော့နေရတယ်။ မူးပြီးပြန်လာတဲ့အခါ ငြိမ်ငြိမ်မနေဘူး။ ကျွန်မကို အတင်းနှိုး တယ်။ ကောင်းပြောဖော်အပြစ်နဲ့နေဖို့၊ သူ့အတွက် တစ်ခုခုစားဖို့ ပြင်ဆင်ပေးဖို့၊ သူ သစ္စာအဖောက်ခံရလို့ ဘယ်လောက် စိတ်မချမ်းသာဖြစ်တဲ့အကြောင်းတွေ ပြောတယ်။ ကျွန်မ သိပ်အိပ်ရင်နေပေမယ့်မအိပ်ရဘူး။ သူပြောတာတွေလဲ ကျွန်မ တစ်လုံးမှနားမလည်ဘူး။ ကျွန်မ ဆုမတောင်းကောင်းတာ တောင်းမိတယ်။ သူ အိမ်ပြန်မလာပါစေနဲ့လို့။’

‘ကျွန်မအတွက် တစ်ခုတည်းသော ထွက်ပေါက်က ကင်ညာအထက် တန်းကျောင်းပဲ။ ကျောင်းက မိန်းကလေးကျောင်းသိပ်စည်းကမ်းကြီးတယ်။ လူ မျိုးရေးလဲခွဲခြားတယ်။ ကျွန်မရောက်တဲ့အချိန် လူဖြူကျောင်းသူအများစုထွက်သွား တဲ့ မှောက်ပိုင်းကျမှ အဖေရိုကလူမျိုးဆရာတွေ သင်ခွင့်ပြုတယ်။ ဒါတွေ ဘယ်လို ပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မကတော့ ကျောင်းမှာ တက်တက်ကြွကြွ ပါဝင်လှုပ်ရှားတာပဲ။ ကျောင်းက ဘော်ဒါရှိတာမို့ ကျောင်းဖွင့်ရက်အားလုံး ဘော်ဒါမှာနေရတာ အဘိုး ကြီးနဲ့နေရတာကနေ လွတ်မြောက်တာပေါ့။ ဒီကျောင်းက ကျွန်မအတွက် ပညာ တွေ အများကြီးရပါတယ်။’

‘တစ်နှစ်မှာ အဘိုးကြီးက ကျောင်းလခမပေးနိုင်ဘူး။ ဒါကြောင့် ကျောင်း က ကျွန်မကို အိမ်ပြန်လွှတ်တယ်။ ကျွန်မလေ ရုတ်လိုက်တာ။ တစ်ညလုံးရှိတာ ပေါ့။ ဘာလုပ်ရမှန်းလဲမသိဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မကောင်းတယ်။ ကျောင်းဆပ် ကြီးတွေထဲကတစ်ယောက်က သိလို့ ကျွန်မကို ပညာသင်ထောက်ပံ့ကြေး ပေး တယ်။ ကျွန်မ အဘိုးကြီးနဲ့အတူတူမနေရတာ ဝမ်းသာပေမယ့် သူ့အတွက်တော့ တစ်ယောက်တည်းပစ်ထားရတာ စိတ်ပူတယ်။’

‘အထက်တန်းကျောင်းပြီးကာနီး နှစ်နှစ်အလိုမှာ အဘိုးကြီးရဲ့ အခြေ အနေက တိုးတက်လာတယ်။ သမ္မတကင်ညာတာက သေသွားတော့ အဘိုးကြီး က အစိုးရအလုပ် ပြန်လုပ်ခွင့်ရတယ်။ ဘဏ္ဍာရေးဝန်ကြီးဌာနမှာ အလုပ်ရတော့ ဝမ်းမြောက်ကြိုတင်ပေါ့။ ဩဖာလဲ သောင်းလာတယ်။ ဒါပေမယ့် သူခံခဲ့ရတဲ့ နာ

သွားပါပြီး သူ့ကွယ်လွန်သွားတော့ ကျွန်မလေ အစ်ကိုလိုပဲ သိပ်ကိုယူကျုံးမရ ဖြစ်မိတာပဲ။’

‘ပြောရဦးမယ်။ အဘိုးကြီးက အစ်ကိုအကြောင်းကို စကားလေး ပြော တတ်တယ်။ လူတာကာကို အစ်ကို့ဓာတ်ပုံကိုပြတယ်။ ကျောင်းမှာ အစ်ကိုဘယ် လောက်စာတော်ကြောင်း ကြားတတ်တယ်။ အစ်ကိုအဖေနဲ့ သူ့နဲ့က စာ အဆက် အသွယ်မပြတ်ဘူးနဲ့ တူတယ်။ ဒီစာတွေကလဲ သူ့ကို သိပ်ကို နှစ်သိန်းမှပေးခဲ့ပုံရ တယ်။ လူတွေတော်တော်များများ သူ့ကို မပေါင်းသင်းကြချိန်မှာ အဲဒီစာတွေကို ကျွန်မအခန်းထဲယူလာပြီး အကျယ်ကြီးဖတ်ပြတယ်။ ကျွန်မကို အိပ်ယာကနေနှိုး ပြီး နားထောင်ခိုင်းတယ်။ စာဆုံးသွားရင် သူ့လက်ထဲက စာတွေကို လက်နဲ့ဆတ် ဆတ်ခါရင်း အစ်ကိုရဲ့အဖေက သူ့အပေါ်ဘယ်လောက်ကြင်နာခဲ့ပုံတွေပြောတယ်။ ဆွေလား ဒီလူတွေက ငါ့ကို တကယ်ဂရုစိုက်တဲ့လူတွေ။ အဲဒီလို ထပ်ခါထပ်ခါ ပြောတယ်။’

‘ဩမာအိပ်ပျော်သွားသော်လည်း ကျွန်တော်ကတော့ မအိပ်နိုင်ပါ။ အိပ် မှော်နေသော ညီမမျက်နှာကို ကြည့်ပြီး ညီမ၏အသက်ရှူသံ နှုတ်ချင်းချက်ကို နားထောင်နေမိသည်။ သူ့စကားတွေကို နားထောင်ရင်း အဝါရောင်ကောင်းကင် မြင်ထွင် အပြာရောင်နေလုံး ထွက်လာသည်ကိုတွေ့ပြီး လန်ဒန်လာသလို ခံစား ရ၏။ တိရိစ္ဆာန်တွေက လူစကားပြောသလို ခံစားမိ၏။ ကျွန်တော်အဖေ၏ပိုင်ပိုင် များသည် ကျွန်တော်အတွက် စံပြဖြစ်ခဲ့၏။ ဉာဏ်ပညာထက်မြက်သော ပညာရှင်၊ ရုတ်ရောက်သောမိတ်ဆွေ။ ပြောင်မြောက်သောခေါင်းဆောင်။ ကျွန်တော်အဖေ တို့ တို့အရည်အချင်းအားလုံးရှိ၏။ ယခု ဩမာပြောသော အဖေအကြောင်းများ ကြားရတော့ တစ်မျိုးခံစားနေမိသည်။’

‘အဖေသည် လူမည်းတစ်ဦး။ အဖေရိုက၏သားကောင်း။ ကျွန်တော်သည် အလုပ်ကို လုပ်နိုင်သမျှ မလုပ်နိုင်သေးပါ။ ဘယ်ရီရေ ကြိုးစားဦးကွ။ မင်း ပြည်သူတွေရဲ့တိုက်ပွဲမှာ ဝင်ကူတိုက် ပေးဦး။ လူမည်းလေးရေ နိုးကြားဦးကွ။ အဖေအကြောင်းတွေ ပြန်စဉ်းစားမိ၏။ အရက်အလွန်အကျွံသောက်သူ။ ဝတ္တရားမကျပြန်သောခင်ပွန်း။ ကျွန်းသော အထီးကျန်မျှတရက်။ အဖေအပေါ်

ယခင်ထင်ထားသည်နှင့် ယခုသိရသည်တို့က ဝိရောဓိ ဖြစ်နေသည်။ ဘုရင်ကြီး နန်းကျသွားခဲ့ပြီ။ မြသွေးရောင်ကန့်လန့်ကာခန်းစည်းကြီး ဆွဲဖွင့်လိုက်ပြီ။ ကျွန်တော် ဘယ်လောက်ပဲဆိုးဆိုး အမှေထက်တော့ ပိုဆိုးနိုင်မည်မထင်။

အဖေနှင့်ကျွန်တော် ဟာဂိုင်ယီတွင်ခေတ္တပြန်တွေ့စဉ် အဖေသည် သူ၏မိဖုရားအဖမ်းအဖမ်းများကို မပြောနိုင်ခဲ့။ ကျွန်တော်ကဲ့သို့ ဆယ်နှစ်သား လူမမယ်လေး နားလည်အောင် သူ ဘယ်လိုပြောနိုင်ပါ့မလဲ။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်တွေ့ရသည်ကိုပင် မင်တက်မိနေကြချိန်။ ယခု ၁၅နှစ်ကြာခဲ့ပြီ။ ဩဇာ၏အိမ်ပျော်နေသောမျက်နှာလေးကိုကြည့်ရင်းနှင့် ကျွန်တော်တို့ ဤငြိမ်သက်မှုရအောင် ပေးဆပ်ခဲ့ရသော တန်ဖိုးကို မြင်လာမိပါပြီ။

ဆယ်ရက်အကြာတွင် ဩဇာနှင့် ကျွန်တော် လေယာဉ်ကွင်းတွင် ထိုင်နေကြ၏။

ကျွန်မက အလီဂိုကို စဉ်းစားနေတာ။ ကျွန်မတို့အတိုးရဲ့ဇာတ်မြေပေါ့။ အဘွားက အဲဒီမှာ ခုထိနေတုန်းပဲ။ သိပ်လှတဲ့ဒေသပဲ ဘားရက်ရယ်။ ဂျာမဏီမှာ ကျွန်မနေတုန်းက အပြင်မှာ သိပ်အေးတယ်။ ကျွန်မက တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်။ တစ်ခါတလေ ကျွန်မ မျက်လုံးကိုဖိုတ်ပြီး အလီဂိုကို ရောက်နေတယ် စိတ်ကူးယဉ်နေမိတယ်။ ကျွန်မတို့အတိုးစိုက်ခဲ့တဲ့အပင်ကြီးတွေအလည်မှာ ထိုင်လို့။ အဘွားက ရယ်စရာတွေပြောလို့။ နားအော်သံတွေ၊ ကြက်တန်သံတွေကြားရ။ မီးဖိုချောင်က ထင်းမီးအနံ့တွေရူရူ။ ပြောင်းခင်းလေးရဲ့အနားက သရက်ပင်တစ်ပင်ရဲ့အောက်မှာတော့ အဘိုးကြီးကို မြှုပ်နှံ...။

သူ့လေယာဉ်ပေါ် ခရီးသည်တွေ တက်နေကြပြီ။ ကျွန်တော်တို့ ဆက်ထိုင်နေကြ၏။ ဩဇာက မျက်လုံးတွေပိတ်ထားသည်။ ကျွန်တော်လက်ကို ဖျစ်ညှစ်ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။

ကျွန်မတို့ အိမ်ပြန်ဖို့ လိုတယ်။ ကျွန်မတို့အိမ်ပြန်ဖို့လိုတယ် ဘားရက်။ ဟိုမှာ သူ့ကိုတွေ့ရမယ်။ သူမက ပြောနေ၏။

ကျွန်တော်ထင်ထားတာထက် အနည်းငယ်ပို၏။ လူအုပ်ကြီးက ဟာရီးလ် ဟာရီးလ်ဟုသံပြိုင်အော်ပြီး ဆီးကြိုနေကြသည်။ မြို့တော်ဝန်က လက်တွေ့ယမ်းပြုပြီး နှုတ်ဆက်၏။ မစ္စတာရက်စီနှင့် အရပ်ဝတ်ရဲများ ဦးဆောင်လမ်းပြမှုအောက်က သူက လိုက်လျှောက်သွားသည်။ သို့ဖြင့် အထက်လွတ်တော်အမတ်နှင့် မြို့ကောင်စီဝင်တို့ကိုကျော်သွားသည်။ ရာဖစ်နှင့်ကျွန်တော်ကို ကျော်သွားသည်။ ဘုန်းတော်ကြီးစေမာလ်၏ကမ်းလင့်ထားသောလက်ကိုကျော်သွား၏။ နောက်ဆုံးတွင် သူသည် အင်ဂျီလာရှေ့ကို ရောက်သွားသည်။

မစ္စဂိုက်ဒါပါလား။ ခင်ဗျားရဲ့ စွမ်းဆောင်ချက်ကောင်းတွေကို ကြားရလို့ ဝမ်းသာပါတယ်။

မြို့တော်ဝန်က သူမ၏လုပ်မော်ကိုင်ဖက်များနှင့် မိတ်ဆက်ပေးခိုင်း၏။ လူများစုက မြို့တော်ဝန်နှင့် ဓာတ်ပုံတွေရိုက်ရေးကိုသာ အာရုံစိုက်နေကြ၏။ အရေးကြီးသောအချက်များကို မြို့တော်ဝန်သိရန် မည်သူမှမပြောကြ။

ကျွန်တော် ရှိကာဂိုကိုရောက်တာ တစ်နှစ်နီးပါးရှိပြန်ပြီ။ ကျွန်တော်တို့ ကြီးစားမှုက နောက်ဆုံးတွင် အသီးအပွင့်များခံစားရပြီး ဝီလ်နှင့်မေရီတို့၏လမ်းဆောင်အုပ်စုသည် လူအင်အား ငါးဆယ်အထိ စည်းရုံးမိပြီ။ သူတို့က ရပ်ကွက်သန့်ရှင်းရေးလုပ်ငန်း၊ လူငယ်များအတွက် အလုပ်ရှာဖွေရေးကိစ္စ၊ ရေနှင့်မိလ္လာတိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးရေးကိစ္စ စသည်တို့ကို ဆောင်ရွက်ကြ၏။ မစ္စစ်ကရင်ရှော့နှင့် မစ္စစ်ဇတီဖင်တို့က ဖန်းခြံများ၊ ကစားကွင်းများထိန်းသိမ်းရေးလုပ်ငန်းများကို လုပ်ဆောင်ကြ၏။ လမ်းများကိုပြင်ကြ၊ ရေမြောင်းများဖော်ကြ၊ ရာဇဝတ်မှုပျောက်ရေး ကူညီကြ။ အလုပ်ရှာဖွေရေးဌာနများလည်း ဖွင့်နိုင်ကြပြီ။

မြို့နယ်မှနိုင်ငံရေးသမားများက ကျွန်တော်မှမည်ကို သိလာကြသည်။ သူတို့က ကျွန်တော်မှာမည်ကို အသံထွက်မှန်အောင်တော့ မခေါ်တတ်ကြသေး။

ကျွန်တော်တို့လုပ်ငန်းများကို နေရာဒေသအတော်များများတွင် တိုးချဲ့လုပ်ကိုင်နိုင်ကြ၏။

ကျွန်တော်ကတော့ မြို့တော်ဝန်ဟာရီးလ်ကို ဆောင်မြင်စေချင်၏။ ကျွန်တော်အင်အရင်းလိုပင် သဘောထားသည်။ မြို့တော်ဝန်နှင့်သူ၏အောင်မြင်မှုများ

အခန်း တစ်ဆယ့်တစ်

ရာဖစ်က သူ့ဆိုင်ကို အကောင်းဆုံး ပြင်ဆင်ထားသည်။ အဝင်ဝတွင် ဆိုးဘုတ်အသစ် တင်ထားသည်။ ကြမ်းခင်းများကို ပြောင်အောင်တိုက်ထား၏။ ယိုဘာကများကိုလည်း ပြန်လည်စီကာစဉ်ကာလုပ်ထားသည်။ ရာဖစ်က အနက်ရောင်ဝတ်စုံနှင့်အနက်ရောင်သားရေလည်စည်းတို့ကို ဝတ်ဆင်ထား၏။ ဟာရီးလ်၏ဓာတ်ပုံကိုမျိုတ်ရင်း ကျွန်တော်ကို လှမ်းမေးသည်။

တည့်ရဲ့လားကွ
တည့်ပါတယ် ရာဖစ်ရယ်

မြို့တော်ဝန်က ရှိစံလင်းတွင် အခမ်းအနားကို လာဖွင့်ပေးမည်။ ကျွန်တော်အတွင်းရေးမှူးမလေးက လာပြောသည်။

ရှင်ကတော့ အတော်လူကြိုက်များလာတာပဲ ဘားရက်

ကျွန်တော်က ပရိသတ်ကို ကြည့်နေသည်။ အရပ်ဝတ်ရဲများကလည်း လမ်းလျှောက်စကားပြောစကားများကိုပြောရင်း အလုပ်ရှုပ်နေကြသည်။ ဝီလ်နှင့်အင်ဂျီလာက လူတွေကြားက တိုးထွက်လာကြ၏။

ခင်ဗျားတို့ အသင့်ဖြစ်ပြီလား
သူတို့က ခေါင်းညိတ်ကြ၏။

ကျွန်တော်တို့လူထုအစည်းအဝေးကို ဟာရီးလ်တက်နိုင်အောင် ခင်ဗျားတို့ ကြီးစားပြီး ပြောကြ။ ကျွန်တော်တို့ လုပ်နေတဲ့အလုပ်တွေအကြောင်းကိုလဲ သူ့ခင်အောင်ပြော

မကြာခင် မော်တော်ယာဉ်တန်းကြီး ရောက်လာသည်။ ရဲများအောက်က မြို့တော်ဝန် ပေါ်လာ၏။ အပြောရောင်သားမန်ဝတ်စုံကို ဝတ်လျက်။ ဆံပင်ဖြူပြီ။

ဆယ့်ခု အိပ်ပျက်များ

ကို ကျွန်တော်အတွက် အရေးထား၏။ မြို့တော်ဝန်သည် သူ့စွမ်းဆောင်နိုင်သမျှကို အတော်လုပ်နိုင်သည်ကိုတွေ့ရ၏။ လူမည်းလုပ်ငန်းရှင်များက မြို့၏ စီးပွားရေးတော်တော်များများတွင် ရှယ်ယာတော်တော်များများကိုရလာကြ၏။ ကျွန်တော်တို့တွင် လူမည်းပညာရေးမှူး ရှိလာပြီ။ လူမည်းရဲ့ချုပ် ရှိပြီး နေရာအတော်များများတွင် လူမည်းတွေ ဦးဆောင်လာနိုင်ပြီ။ သို့သော် ဟာရီးလ်၏ဆောင်မြင်မှုရောင်မြန်အောက်တွင် အဲဂျဲလ်နှင့် အခြားနေရာများတွင် ပြောင်းလဲမှုဘာမှရှိမရသေး။

အဲဂျဲလ်မြို့တွင် မူလတန်းကျောင်း နှစ်ကျောင်း ရှိ၏။ တစ်ကျောင်းမှ ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီးမှာ ဒေါက်တာမာသာကုလီးယား ဖြစ်၏။ ကျောင်းမှာ အဆောက်အဦသုံးခု မြင်းခွာပုံ ဆိုင်ပြီး တည်ဆောက်ထား၏။

ဒီမှာရှိတဲ့ မိဘအများစုက သူတို့ကလေးတွေကို အကောင်းဆုံးဖြစ်စေချင်ကြတယ်။ သူတို့ကတော့ ဘာမှလုပ်မပေးတတ်ကြဘူး။ ဒါကြောင့် ကျွန်မတို့က သူတို့ကို အာဟာရရယ် ကုန်းမာရေးစောင့်ရှောက်မှုရယ် စိတ်ဖိစီးမှုရယ် လိုက်ထွယ်ရမလဲဆိုတာရယ် အကြံပေးရတယ်။ စာ ဘယ်လိုဖတ်ရမယ်ဆိုတာ ပြောပြတယ်။ ဒါမှ သူတို့လေးတွေကို ဘယ်လိုစာဖတ်ပေးနိုင်မယ်ဆိုတာသိမယ်။ သူတို့ကို အထက်တန်းကျောင်းအဆင့် ပညာရအောင် ကျွန်မတို့ ကူညီကြရမယ်။ ဒါမှမဟုတ် သူတို့ကိုသင်ကြားမှုလက်ထောက်အဖြစ်ပေးရမယ်။ ဒီက မိန်းကလေးတွေရဲ့ သူတို့ရဲ့ကလေးတွေရဲ့ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဘာပြောင်းပေးရမလဲ ဆိုတာတော့ မလုပ်နိုင်ဘူး။ ကလေးတွေကလဲ ကြာရင် ကျောင်းမတက်ကြ ကျောင်းထွက်ကြ မိဘတွေကလဲ မလာ။

ကျောင်းအုပ်ကြီးက ကော်ဖီကို တစ်ချက် အရသာခံသောက်ရင်း ဆက်ပြော၏။

ကျွန်မပြောချင်တာက အိုဘားမားရယ် ရှေ့အပတ်မှာ ကျွန်မတို့မိဘအုပ်စုကို လာစကားပြောပေးပါလား။ သူတို့စိတ်ထဲမှာဘာရှိသလဲဆိုတာ သိအောင် ရှာပေးပါ။

ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းခန်းများ လှည့်ကြည့်ကြ၏။ ငါးနှစ် မြောက်နှစ်အရွယ်ကလေးများ စာသင်ခန်းထဲသို့ဝင်လာကြသည်။ အနည်းငယ်ကသာ ကျွန်တော်တို့ကို မြီးပြီး လက်ပြ၏။ ဆရာမက သူတို့ကိုတန်းမဲပြီး အပေါ်ထင်သို့ခေါ်

သွားသည်။ သူတို့ကလေးတွေကို ကြည့်ရမည်မှာ ကြည့်စူးစရာကောင်းလှ၏။ သူတို့သည် လောကကြီးအကြောင်း သိပ်မသိကြသေး။ ထို့ကြောင့် ပူဝံသောက ကင်းနေကြသည်။

*ချစ်စရာကောင်းတယ်နော်
ဒေါက်တာကောလီးယားက ပြောသည်။

သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ

အပြောင်းအလဲတွေက နောက်ပိုင်းဖြစ်လာလိမ့်မယ်။ နောက်ထပ် ငါ့ နှစ်ဆိုရင်ပေါ့လေ

ဘာအပြောင်းအလဲလဲ

သူတို့ရဲ့မျက်လုံးတွေမှာ ရယ်မောတဲ့ အငွေ့အသက်တွေ ရပ်တန့်သွား တဲ့အချိန်ပေါ့။ သူတို့ရဲ့လည်ချောင်းတွေကတော့ အသံထွက်နိုင်ကြသလို ဖြစ်မယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့ရဲ့မျက်လုံးတွေကို ရှင် ကြည့်လိုက်ပါဦး။ အထဲမှာ တစ်ခုခုကို ပိတ်ဆို့ထားသလိုပဲ ရှင် မြင်နိုင်တယ်လေ

ကျွန်တော်သည် မိဘများနှင့်သူတို့ကလေးများကို တစ်ပတ်လျှင် အချိန် အတော်ကြာပေးပြီး တွေ့ဆုံခဲ့၏။ သူတို့မိခင်များသည် ငယ်ငယ်လေးတွေ။ တချို့က နှစ်ဆယ်ပတ်ဝန်းကျင်။ မြီးကောင်ပေါက်အရွယ်မိခင်များကမွေးလာပြီး သူတို့ လူလားမြောက်ခဲ့ကြသည်။ ယခု သူတို့ကိုယ်တိုင်ပင် မြီးကောင်ပေါက်မိခင်တွေ ဖြစ်နေကြပြီ။ ၁၄နှစ် ၁၅နှစ်သမီးလောက်တွင် သူတို့က ကိုယ်ဝန်အကြောင်းပြော နေကြပြီ။ ကျောင်းတစ်ပိုင်းတစ်စနှင့် ထွက်ကြ၊ လင်ယူသားမွေးလုပ်ကြ၊ ဘဝ ကြီးကို ရင်ဆိုင်ကြ။ သူတို့၏တစ်နေ့တာအလုပ်များတွင် စောင့်ဆိုင်းခြင်းတွေက ပို၍ နေရာယူထားသည်။ လူမှုရေးလုပ်ငန်းလုပ်သူများကို စောင့်ရသည်။ လူမှုဝန် ထမ်းငွေထုတ်ဖို့ စောင့်ရသည်။ အနီးဆုံး စူပါမားကက်သိုသွားဖို့ ဘတ်စ်ကားကို စောင့်ရသည်။ ငါးမိုင်ခေးသော စူပါမားကက်သိုသွားပြီး ဘာဝယ်ကြမည်ထင်ပါ သလဲ။ လျှော့ဈေးနှင့်ရောင်းသော ကလေးအနီးဝတ်တွေ ဝယ်ဖို့။

သူတို့နှင့်ကျွန်တော် ရင်းနှီးလာတော့ သူတို့ကပင် မေးခွန်းတွေပြန်မေး လာသည်။ ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်တော် မိန်းမ မယူသေးတာလဲ။

ယူလောက်တဲ့ သင့်လျော်တဲ့ အမျိုးသမီး မတွေ့သေးလို့ပါ

မမေးပါနဲ့ဟယ် မစ္စတာအိုဘားမားကြီး ရှက်နေပြီ

သူတို့ဘာသာသူတို့ပြော သူတို့ဘာသာသူတို့ ရယ်ကြ။

ကျွန်တော်တို့သည် နိုင်ငံတော်၏လူမှုဝန်ထမ်းပေါ်လစီကို ပြောင်းနိုင် စွမ်း မရှိသေးပါ။ အလုပ်တွေလဲ မပေးနိုင်သေးပါ။ ကျောင်းရုံးတွေလည်း မရှာနိုင် သေးပါ။ အခြေခံလုပ်ရပ်ကလေးအချို့သာ လုပ်နေရဆဲ။ အိမ်သာတွေ ပိုကောင်း အောင် လုပ်ပေးသည်။ အပူပေးစက်တွေ ကောင်းမကောင်းစစ်ပေးသည်။ ပြုစင် သေးပါက တွေ့ ဖြင်ပေးသည်။

ကျွန်တော် ဆယ်ဒီ ဆိုသောအမျိုးသမီးတစ်ဦးနှင့်တွေ့သည်။ သူက ဒူး မောင်းထိရုံညီသောဂါဝန်ကိုဝတ်တတ်၏။ သွားလေရာတွင် သားရေဖုံးသဗ္ဗာကျွန်း စာအုပ် သယ်လာတတ်၏။ သူက စတိုးဆိုင်စာရေးတစ်ဦးနှင့် အိမ်ထောင်ကျ သည်။ သူ့ခင်ပွန်းမှာ မကြာခင် ဘုန်းကြီးလုပ်ရန်အတွက် သင်တန်းတက်နေ၏။ သူတို့က ဘုရားကျောင်းအပြင်မှလူများနှင့် သိပ်ရောရောနှောနှောမရှိကြ။ ထို့ ကြောင့် သူ့ကို လူတောသူတောထဲဝင်ဆန်ရန် ကျွန်တော်က သိမ်းသွင်းစည်းရုံး ရ၏။ လူထုအစည်းအဝေးပွဲတစ်ခုတွင် ကျွန်တော်က ဆယ်ဒီကို စကားပြောခိုင်း၏။

မီးခံကျောက်ပြားတွေနဲ့ပတ်သက်လို့ ကန့်ကွက်တဲ့အစည်းအဝေးလား
သတင်းထောက်တစ်ယောက်က မေး၏။ ကျွန်တော်က ဆယ်ဒီဘက် ကို ညွှန်ပြကာ *သူက စကားပြောမယ့်သူလေ*ဟု ပြောလိုက်၏။

ရှပ်မြင်သံကြားကင်မရာသမားများက ရိုက်ကူးရေးကိုပြင်ဆင်ကြသည်။

သတင်းထောက်များက မှတ်စုစာအုပ်များ ထုတ်ကြသည်။
ကျွန်မက ကင်မရာရှေ့မှာ စကားမပြောချင်ဘူး
ဘာဖြစ်လို့လဲ
ကျွန်မ မသိဘူး။ ကျွန်မက ရှပ်မြင်သံကြားထဲမှာ တစ်ခါမှမပါဖူးဘူး
အဆင်ပြေသွားမှာပါ
ဆယ်ဒီက ကတုန်ကယင်နှင့်ပင် သူမ၏ပထမဆုံးသတင်းစာရှင်းလင်းပွဲ ကို ခံခဲ့၏။

အခန်း တစ်ဆယ့်နှစ်

ကမ္ဘာဆိုတာ နေရာတစ်ခုပဲ
ကမ္ဘာဆိုတာ နေရာတစ်ခု၊ ဟုတ်လား
ဟုတ်တယ်လေ ကျွန်တော်လဲ ဒါပဲပြောနေတာပဲ

ဟိုက်ပတ်တွင် ညစာ စားပြီးနောက် ကျွန်တော်တို့ ကားဆီသို့ လမ်း လျှောက်လာကြသည်။ ဂျော်နီက တက်ကြွနေသည်။ အစားကောင်းကောင်းနှင့် ဝိုင်သောက်ပြီးနောက် သူ ဤသို့ဖြစ်တတ်သည်။ သူတို့ ပထမဆုံးတွေ့သည့်အခါ က သူသည် မြို့လည်က လူ့ကျင့်ဝတ်အုပ်စုတွင် လုပ်ကိုင်နေစဉ်ဖြစ်၏။ သူက ဂျပ်ဖီတနှင့် အရှေ့အရပ်က ဘာသာရေးဆက်စပ်မှုကို ကြေညာနေ၏။ ထိုမှနေ၍ အနီးရ၏အရန်ဘဏ်ပေါ်လစီကို ရောက်သွားသည်။

ကျုပ် ခင်ဗျားကို ဥပမာတစ်ခုပေးမယ်။ တစ်နေ့က ကျွန်တော် အီလီ နိုက်အဆောက်အဦက အစည်းအဝေးကို သွားနေတုန်းပေါ့။ အဲဒီမှာ ကျွန်တော် တွေ့ဖို့ ချိန်းထားတဲ့လူက နောက်ကျနေတယ်။ ကျုပ် ၁၂ထပ်ကနေ အောက်ကို ကြည့်နေတယ်။ ဗီသုကာပညာကို လေ့လာနေတယ်ပေါ့။ အဲဒီအချိန်မှာ ခန္ဓာကိုယ် တစ်ခုက ကျုပ်ရှေ့က ဖြတ်ကျသွားတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေတာလေ
ခင်ဗျား အဲဒါ ကျွန်တော့်ကိုမပြောပါလား

အဲဒီလူဗျာ မြေပေါ်ကို ဘုတ်ကန့် ကျသွားတာ။ အသံတောင် အတိုင်း သားကြားရရုံ၊ ရုံးသူရုံးသားတွေလဲ ဝိုင်းအုံပြီးကြည့်ကြတယ်။ တစ်ခါကြည့်ပြီး တစ်ခါမပြီးသေးဘူး။ အပေါ်ထပ်ကိုရောက်တော့ တစ်ခါထပ်ကြည့်ကြသေးတယ်။ ဒီရုပ်အလောင်းကြီးကို ဘာဖြစ်လို့နှစ်ခါပြန်ကြည့်နေကြသလဲ မသိဘူး
*မကြာခင် ရဲတွေ ရောက်လာတယ်။ အလောင်းကို သယ်သွားတယ်။

သန့်ရှင်းရေးသမားတွေက တံမြက်စည်းတွေလုံး ရေတွေနဲ့ လောင်းကြ။ မကြာခင်မှာပဲ ဘာပုပုကျန်တော့ဘူး။ လူတစ်ယောက်ရဲ့ကင်္ဂါကို လုံးကျင်းပစ်လိုက်ကြတာတွေ။ ငါးမိနစ်အတွင်း အိဒီရောက အရင်အတိုင်း ဖြစ်သွားတယ်။ စဉ်းစားကြည့်ခမ်းဈာ လူ့အသက်တစ်ချောင်း

ဘာဖြစ်လို့ ဒီလူက ခုန့်ချတာလဲ

ဒါက တခြားကိစ္စလေ ဘားရက်ရဲ့၊ လူဖြူမလေးကွေးအသက်က ခပ်နှစ် ဘဝနှစ်လောက်ပဲ ရှိဦးမယ်။ ဆံပင်က အပြာရောင်၊ နှာခေါင်းမှာ ကွင်းလေးတပ်လို့။ ဘာဖြစ်လို့ သူ့သတ်သေသွားသလဲ အကြောင်းတော့ရှိမယ်

ကမ္ဘာကြီးက နေရာတစ်ခုပဲလေ

ကျုပ်က အတည်ပေါက်ပြောနေတာဗျ

ကျွန်တို့၏ကားနား ရောက်ကာနီးတွင် ထောင့်မျိုးတစ်ခုမှ လူငယ်တစ်ဦး ပေါ်လာက အားကုန်ပြေးလာသည်ကိုတွေ့ရ၏။ အသက်က ဘဝနှစ်ကျော်ကျော်လောက်ပဲ ရှိမည်။ စက္ကန့်အနည်းငယ်အကြာတွင် သူ့နောက်မှ ကောင်လေးနှစ်ဦး ပြေးလာသည်ကို တွေ့ရ၏။ ထိုနှစ်ယောက်ထဲမှ ခပ်ပုပုခပ်ဝတ်တစ်ဦးက ပစ်ခတ်တစ်လက်ကို ဟိုယမ်းသည်ယမ်းလုပ်နေ၏။ သူက မကြာခင် သေနတ်နှင့် ပထမကောင်လေးကို မျိုးရွယ်ကာ သုံးချက် ပစ်လိုက်၏။ ဘာမှ မထိတော့မှ အပြေးကို ရပ်လိုက်၏။ သေနတ်ကို သူ့ရှုပ်အင်္ကျီအောက်ပြန်ထည့်၏။ သူ့အပေါင်းအသင်းက သူ့ဘေးရောက်လာ၏။ ခပ်ပိန့်ပိန့် နားရွက်ကြီးကြီး။

မအေ... နမ... တွေ

ခပ်ပိန့်ပိန့်ကောင်လေးက ဆဲလိုက်သည်။ ထိုနောက် ကျော့ပုံသွားသဖြင့် တံတွေးတစ်ချက်ထွေးလိုက်၏။ သူတို့နှစ်ယောက် တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး ရယ်လိုက်ကြကာ ဆက်လျှောက်သွားကြ၏။

နောက်တစ်ဆောင်း ရောက်ခဲ့ပြီ။ မီးခံကျောက်ပြားလှုပ်ရှားမှုမှ မကျေ နပ်ချက်များလည်း မြေသွားပြီ။ တခြားလှုပ်ရှားမှုတွေ ဆက်လုပ်၏။ တခြားလူတွေနှင့်ဆက်တွေ့၏။ ကျန်ရှိခဲ့ ကျန်တော် အလုပ်တာဝန်ပိုခြင်းမှ သက်သာရာရ၏။

ကျွန်တော် အားကစားရုံတွင် ဂျော့နီတို့ ကီးလ်နှင့်အတူ သွားကစား၏။ များသောအားဖြင့် ဘတ်စကက်ဘောကစား၏။ ကစားရင်းနှင့် ကီးလ်နှင့် အားကစားသမားတစ်ယောက် ရန်ဖြစ်ကြသည်။ သူ့လူသူဆို ကိုယ့်လူကိုယ်ဆို။ လုံခြုံရေးတွေ ရောက်လာ၍ တော်တော်၏။ ကားနှင့်ပြန်အလာ ကီးလ်ကို ဒေါသထိန်းဖို့ ပြော၏။
*ကျွန်တော်အမေကို ပြန်မပြောပါနဲ့*ဟု သူက တောင်းပန်၏။ ကီးလ်က လူတော်ကလေး။ သူက သူ့ဘာသာသူ ထိန်းတတ်ပါသည်။ ဒီထက်ကော သူ့ကို ဘာက ကယ်တင်နိုင်ပါဦးမည်လဲ။

ဘုရားကျောင်းမှ အသက်အရွယ်ကြီးသော ဘုရားကျောင်းအဖွဲ့ဝင်များက သူတို့သားသမီးများကို သူတို့ ကောင်းစွာ မွေးမြူစောင့်ရှောက်ကြကြောင်း ပြော၏။ အင်ဂျီလာတို့ မေရီတို့ကဲ့သို့ လူငယ်မိဘများက သူတို့ကလေးများကို ကက်သလစ်ကျောင်းသို့ ပို့ကြ၏။ ကလေးများက သိပ်မဆိုးလှသော်လည်း မိဘတွေက ဆိုးကြကြောင်းတွေ့ရ၏။

ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းများကိုလေ့လာရေးလုပ်ကြ၏။ ပထမဆုံးကျောင်းမှာ ကီးလ်၏အထက်တန်းကျောင်း ဖြစ်သည်။ ဝုတ်သတင်းကောင်းဖြင့် ကျော်ကြားသောကျောင်းဖြစ်သည်။ အဆောက်အဦမှာ တစ်ခုတည်း။ သို့သော် ဂရုစိုက်ထိန်းသိမ်းမှုမရှိ၍ ပျက်စီးနေ၏။ ပြတင်းပေါက်များဆိုလျှင် ဖွင့်၍မရ။ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးမှာ ဒေါက်တာလိုနီကင်း ဖြစ်၏။ သူက ကျွန်တော်တို့ကဲ့သို့ လူမှုဝန်ထမ်းလုပ်ငန်းများကို ဝါသနာပါသူဖြစ်၏။ ကျောင်းအကြံပေးပုဂ္ဂိုလ်များထဲမှတစ်ဦးဖြစ်သူ မစ္စတာအဆန်တီရိုရန်ဆိုလျှင် ကျောင်းမှလူငယ်များအား လမ်းညွှန်နည်းပြသင်တန်းများ ပေးနေကြောင်း သိရ၏။

ကျောင်းအဆောက်အဦ၏ နောက်ဘက်က ရုံးခန်းငယ်လေးဆိုသို့ သွားကြ၏။ အာဖရိကအငွေ့အသက်များဖြင့် ပြင်ဆင်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ အာဖရိကတိုက်၏မြေပုံ၊ ရှေးခေတ်အာဖရိကဘုရင်နှင့်မိဖုရားများ၏ ပုံတော်ရုပ်ပုံများ၊ အာဖရိကရုပ်များ။ ထိုအခန်းတွင် 'အဆန်တီ' ဆိုသူနှင့် တွေ့၏။ သူက ကျွန်တော်နှင့်ကျော်နီကို တစ်လှည့်စီကြည့်ပြီး ပြောသည်။

ခင်ဗျားတို့ ပထမဆုံး သိထားဖို့က ပြည့်သူ့ကျောင်းနေစံဟာ လူမည်းကလေးတွေကို စာသင်ပေးဖို့မဟုတ်ဘူး။ ဘယ်တုန်းကမှ ဒါမျိုးမလုပ်ခဲ့ဘူး။ မြို့အတွင်းပိုင်းကျောင်းတွေကတော့ လူမှုရေးထိန်းချုပ်ဖို့အတွက်ပဲ။ သူတို့ဟာ တကယ်တော့ ကလောင်ကိုင်ခိုင်းထားတဲ့ ထောင်အသေးစားလေးတွေပဲ။ လူမည်းလူငယ်လေးတွေက ရုန်းထွက်ပြီး လူဖြူတွေကိုပေးဖန်ကြတယ်။ ဒီကလေးတွေရဲ့ ပညာရေးအစစ်က ဘာလဲ။ ကလေးတစ်ယောက်ကို သူ့အကြောင်းသူသိဖို့ စသင်ပေးရမယ်။ သူ့ကမ္ဘာ သူ့ယဉ်ကျေးမှု သိအောင်သင်ပေးရမယ်။ ဒါက ပညာရေးလုပ်ငန်းစဉ်ရဲ့ကနဦးအစပဲ။ အိဒီကနေ ကလေးဟာ သင်ယူလို့မှ ငတ်မွတ်တောင့်တလာမယ်။ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ သူ့ဘယ်လိုရပ်တည်ရမလဲဆိုတာသိလာမယ်။ ဒါပေမယ့် လူမည်းကလေးတွေအတွက်တော့ အရာရာဟာ ပြောင်းပြန်တွေပဲ။ ပထမဆုံးနေ့မှာ သူ ဘာသင်ခဲ့ရသလဲ။ တခြားလူတစ်ဦးရဲ့သမိုင်း၊ တခြားလူတစ်ဦးရဲ့ယဉ်ကျေးမှု။ သူ့ယဉ်ကျေးမှု သူ့သင်ခွင့်မရခဲ့ဘူး

ဒါဆို ကျွန်တော်တို့ ဒီမှာဘာလုပ်ကြမလဲ။ ကျွန်တော်ကတော့ ကွက်လပ်ကို ကြိုးစား ပြည့်နေတာပဲ။ ကျွန်တော်က ကျောင်းသားတွေကို အာဖရိကသမိုင်း၊ ပထဝီ၊ အနုပညာအစဉ်အလာတွေ ဖော်ထုတ်ပေးတယ်။ အာဖရိကလူမျိုးတွေဟာ ဘုံအဖွဲ့နဲ့နေတဲ့ လူမျိုးတွေဆိုတာ သင်ပေးတယ်။ အာဖရိကလူမျိုးတွေဟာ သူတို့ရဲ့လူကြီးတွေကိုရှိသေတယ်ဆိုတာ သင်ပေးတယ်။ ကျွန်တော်ရဲ့ဥပဒေပုဒ်လူမျိုးလုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တချို့က ဒါကို သဘောမကျကြဘူး။ ဒါက တခြားယဉ်ကျေးမှုတွေကိုဖော်ကားနေတာ မဟုတ်ဘူးလို့ ကျွန်တော်ကပြောလိုက်တယ်။ ဒီလူငယ်တွေကို သူတို့အတွက် အခြေခံတွေ ပေးနေတာပါ။ ကိုယ့်အစဉ်အလာကို ကိုယ်မသိရင် သူတို့ တခြားသူတွေရဲ့ယဉ်ကျေးမှုတွေကို နားလည် အသိအမှတ်ပြုဖို့ မလွယ်ဘူး*

အဆန်တီက ကျွန်တော်မှာမည်ကို မေး၍ ကျွန်တော်အကြောင်း ပြောလိုက်၏။

*ကျုပ်လဲ ထင်တော့ထင်သားပဲ။ လွန်ခဲ့တဲ့ ဘဝနှစ်က ကျုပ် ကင်ညာကို ရောက်ဖူးတယ်။ ဒါပေမယ့် မနေ့တစ်နေ့လို့ထင်မိတယ်။ ကျုပ်ဘဝကို ထာဝရပြောင်းမစ်လိုက်တာပဲ။ အိဒီကပြည့်သူတွေက သိပ်ကိုဖော်ပြောတယ်။ ပတ်ဝန်း

ကျင်သာတကလဲ သိပ်လှတာပဲ။ ကျုပ်တိုင်းပြည် ကျပ်ပြန်လာရသလို ခံစားမိတယ်။ ခင်ဗျားကော ဘယ်တုန်းက နောက်ဆုံးအကြိမ်ပြန်ရောက်သေးသလဲ* ကျွန်တော်က တုန့်ဆိုင်းဆိုင်းနှင့်ပြန်ပြောသည်။
တကယ်တော့ ကျွန်တော် တစ်ခါမှမရောက်ဖူးသေးပါဘူး
အာဆန်တီက ဦးနှောက်ခြောက်သွားဟန် တူ၏။
ခင်ဗျား သွားဖြစ်အောင် သွားပါဗျာ။ ခင်ဗျားရဲ့ဘဝကို ပြောင်းပစ်နိုင်ပါလိမ့်မယ်

အပြန်ခရီးတွင် ဂျော့နီနှင့် ကျွန်တော် ငြိမ်ငြိမ်းလာခဲ့ကြ၏။ တစ်ချိန်တွင် မှတ်နီက မေး၏။

တစ်ခုခုမေးမယ်နော် ဘားရက်
မေးပါ

ခင်ဗျား ဘာဖြစ်လို့ ကင်ညာကို တစ်ခါမှမသွားသေးတာလဲ
မသိဘူးလေ။ တစ်ခုခုတွေ့မှာ ကြောက်နေသလိုဖြစ်လို့ နေမှာပေါ့
ဟား ရယ်စရာတော့ အကောင်းသား။ အာဆန်တီပြောတာ နားထောင်ရင်း ကျွန်တော်အတိုးကြီးကို ပြန်သတိရမိတယ်။ ကျွန်တော်အတိုးကြီးက ပညာတတ်ပဲမဟုတ်ဘူး။ ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး။ သူ အာဖရိကအကြောင်းလဲ တစ်ခုမှ မသိဘူး။ အမေသေတော့ သူတစ်ယောက်တည်း သားသမီးတွေကို ရှာဖွေကျွေးမွေးခဲ့တယ်။ နှစ်နှစ်ဆယ်လောက် သူ ထရပ်ကား မောင်းပြီး ရှာဖွေခဲ့တယ်။ သူ ပင်လယ်ပေါ်ကတိုင်စီ အလုပ်က အထုတ်ခံရတော့ တခြားကုမ္ပဏီမှာ သွားလုပ်တယ်။ နေ့တိုင်း သူ့လုပ်ရတဲ့ အလုပ်က သူတစ်ပါးရဲ့ပရိဘောဂတွေကို သယ်ပေးရတဲ့အလုပ်ပဲ

သူ့ဘဝ သူ ပျော်နေတာပဲ။ စနေ တနင်္ဂနွေဆို သူက စည်ပျော်နေပြီ။ ကျွန်တော်ဦးလေးတွေ လာကြရင် သောက်ကြ စားကြ သီချင်း နားထောင်ကြ သူတွေတွေက သူတို့ကို တစ်ပတ်လုံး ဘယ်လိုပိုင်ခွင့်တွေကို ညည်းကြတယ်။ ဒါပေမယ့် အလုပ်ပြောင်းလုပ်ဖို့တော့ ဘယ်တော့မှမပြောကြဘူး။ သူတို့ ရယ်တဲ့အခါ ရယ်ကြတယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့ရင်ထဲက ရယ်နေကြတာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကျွန်တော် သိတယ်

* ကျွန်တော်က အကြီးဆုံးသားလေ။ လျှိုမိသားစုရဲ့ အစဉ်အလာအရ ကျွန်တော်က အိမ်ထောင်ဦးစီးဖြစ်သွားပြီ။ ကျွန်တော်က ခင်ဗျားကိုရော ဩမာကိုပါ တာဝန်ရှိသူပဲ။ ကျွန်တို့ ညီလေး ညီမလေးတွေအတွက်လဲ တာဝန်ယူရမယ်။ ကလေးတွေကျောင်းလခတွေကအစ ကျွန်တော်ပေးရမယ်။ ဩမာ လင်ကောင်းသားကောင်းရတာကို ကြည့်ရမယ်။ အိမ်တစ်လုံးဆောက်ပြီး မိသားစုတွေကိုစုစည်းစည်းနေနိုင်အောင် လုပ်ရမယ်။

ကျွန်တော်က သူ့လက်ကို ဆွဲကိုင်လိုက်ကာ ပြောမိ၏။
* မင်းတစ်ယောက်တည်း ဒါကိုလုပ်စရာမလိုပါဘူးကွာ။ ငါတို့ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကို မျှထမ်းမှမှာပေါ့။

သို့သော် သူက ကျွန်တော်တောင်းကို ကြားဟန် မတူ။ ပြတင်းပေါက်ဘက်ကို ဝေးကြည့်နေကာ စားပွဲထိုးမလေးကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

* ထပ်သောက်ချင်သေးလို့လား။
* ပြန်ကြမယ်လေ။

ရွှင်းက ကျွန်တော်ကိုကြည့်ပြီး ပြေးလိုက်၏။

* ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ပူစရာပင်စရာတွေ အများကြီး ပြောလိုက်မိပြီဘားရက်။ ဒါက ကျွန်တော့်ပြဿနာတွေပါ။ မျှောလိုက်စရာရှိတာ လိုက်သွားဖို့ လိုတယ်လို့ ထင်တယ်။ အခေရိက္ခာမှာ ခင်ဗျားလဲ ဒီလိုပဲမဟုတ်လား။

ရွှင်းက ထပ်ရယ်ပြန်သည်။ ရယ်တာမှ တော်တော် အသံကျယ်သဖြင့် ဟိုဘက်စားပွဲမှလူများကပင် လှည့်ကြည့်ကြ၏။

ကျွန်တော်တို့သည် ကြီးမားကျယ်ပြန့် ဝေးလံသီခေါင်လှသော ဘာမှ မရှိသည့်လွင်ပြင်ကြီးတစ်ခုကို မြတ်သန်းသွားနေရသလို ခံစားမိ၏။

ကျွန်တော် နောက်နေ့ ပြန်ခဲ့၏။ ရွှင်းက သူ့ဇနီးနှင့်အတူ တစ်ညဆုံစေချင်သည်။ သို့သော် ကျွန်တော်ကလဲ ဟိုတယ်တည်းခိုစရာ ပိုက်ဆံမရှိတော့။ ကျွန်တော်တို့ မနက်စာ အတွက်စားကြ၏။ နံနက်ခင်းမို့ သူ့လည်း စိတ်ကြည်နေဟန်တူ၏။ လေဆိပ်တွင် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ပြီးပွေ့ပျက်ကြ၏။ အခြေအနေကောင်းလျှင် သူ ကျွန်တော့်ထံ လာမည်ဟု ကတိပေးသည်။

မလှုပ်။ သူတို့မှက်နှာတွေကို မှောင်နေ၍မမြင်ရ။ အရက်မူးနေသလား။ မမှူးသဲနေကြသလားမသိ။ ဘယ်အရွယ်တွေလဲ မသိ။ တစ်ယောက်က ကီးလံ၊ တစ်ယောက်က ရွှင်း။ တစ်ယောက်က ရောင်နီဖြစ်နိုင်၏။

တစ်ယောက်ကတော့ ယခုမတ်တပ်ရပ်နေသူ ကျွန်တော်ပင် ဖြစ်နိုင်၏။ ဤကဲ့သို့ ကားတစ်စင်းဖြင့် လျှောက်လည်ခဲ့ဖူးသော နေ့များကို အမှတ်ရမိ၏။ ဘဝကို မကျေနပ်၍၊ လောကကြီးကိုမိမိပြင်း၍၊ ဤကဲ့သို့ ထွက်ပေါက်ရှားသော ကာလတွေ ရှိခဲ့ဖူးသည်။ သူတို့လည်း ကျွန်တော့်နည်းနှင့် နှိုင်းယှဉ်ကြ၏။ ငယ်သူတွေမဟုတ်လား။

မကြာခင် ကားစက်နှိမ်သံ ကြားလိုက်ရ၏။ ကားက အရှိန်နှင့် မောင်းထွက်သွားသည်။ ကျွန်တော်လည်း မိမိအခန်းသို့မိမိပြန်ခဲ့၏။ ကျွန်တော်နှင့်ကားထဲမှကလေးများက စည်းခြားနေလေပြီ။ လူမျိုးနှယ်စုက မတူ။ စကားပြောတာခြင်းမတူ။ ခံယူချက်ခြင်းမတူ။ မတူတာတွေကို အတင်းညှိယူလို့ လွယ်ပါ့မလား။

တနင်္လာနေ့ နေ့လည်ပိုင်းတွင် ကျွန်တော် ကျွန်တော်ရုံးခန်းကိုလာစဉ်အထိ ကျွန်တော်စိတ်ထဲတွင် ရွှင်းကို သတိရနေခဲ့။

* စောစောစီးစီး ပြန်ရောက်လာပါလား။ ခရီးအခြေအနေကရော ဘယ်လိုလဲ။

* ကောင်းပါတယ်။ ညီကိုတွေ့ရတာကောင်းတာပေါ့။ ကျွန်တော် မရှိတုန်း ဘာတွေဖြစ်သေးလဲ။

* ကျွန်တော်တို့ပြည်နယ်က အထက်လွတ်တော်အမတ်နဲ့ တွေ့ခဲ့တယ်။ သူက စမ်းသပ်အစီအစဉ်အတွက် ရံပုံငွေရအောင် လုပ်ပေးမယ်လို့ ပြောတာပဲ။ မော်လာသန်းဝက်တော့ ရမှာမဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် လုံလုံလောက်လောက်တော့ များပါ။

* တော်တယ်ဗျို့ အထက်တန်းကျောင်းက ကျောင်းအုပ်ကြီးတွေနဲ့ကော ဘယ်လိုလဲ။

* အဆန်တီးကျောင်းက ကျောင်းအုပ်ကြီး ဒေါက်တာကင်းနဲ့တော့ တွေ့ပြီးပဲ။ ကျွန်တို့လူတွေတော့ ကျွန်တော် ဖုန်းဆက်တာ ဘာမှ မပြန်ကြားကြသေးဘူး။

* ဟုတ်ပြီ ဒေါက်တာကင်းကရော ဘာပြောသေးလဲ။

* သူက ကျွန်တော်တို့တင်ပြချက်ကို သဘောကျပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ နဲ့ငွေရမယ် ကြားတော့ သူ့အံ့ဩသွားတယ်။ တခြားကျောင်းအုပ်ကြီးတွေကိုပါ ထည့်ပြီး ပူးပေါင်းကြဖို့ သူ့စည်းရုံးမယ်တဲ့။

* ကြားရတာတွေက မင်္ဂလာရှိစရာတွေပဲ။

ညသန်းခေါင်လောက်တွင် ကျွန်တော်အခန်းရှေ့ ကားတစ်စီး ရပ်၏။ ကားပေါ်တွင် စတီရီယိုသီချင်းတွေဖွင့်ထားသော လူငယ်တစ်ယောက်ပါ။ အသံက အညစ်အကြေးသဖြင့် အခန်းတစ်ခုလုံးပင် တုန်ခါမတတ်ဖြစ်နေ၏။ သူတို့ ဘယ်သူ့အကြံပေးလို့လဲ။ ကျွန်တော် အောက်ဆင်းကာ သူတို့ကားနား သွားကြ၏။ လူတွေ ဒီမှာ အိပ်ကြတော့မလို့ တခြားနေရာသွားကြပါလားကွာ။ ကားထဲမှ ကောင်းကောင်း သေသေတက်က ဘာမှပြန်မပြော လုပ်ပင်

ကျွန်တော်နှင့် ဆရာကြီးသည် တစ်နာရီမျှကြာအောင် စကားပြောခဲ့ကြ၏။ အများစုမှာ ဤဘုရားရှိခိုးကျောင်းအကြောင်း၊ ဆရာတော်ကြီးက ကျွန်ဘာသာရေးသမိုင်းက စပြော၏။ ဤမှန်မြေသို့ ယထာမဆုံးရောက်ရှိလာသော အားရှိကလေးများမှာ သူငယ်စဉ်က တက်ခဲ့ရသော သစ်သားဘုရားရှိခိုးကျောင်း မဟာသီလသာကင်း ရှိကာရှိသို့ရောက်စဉ် ကင်း၏လူများနှင့် သူတွေ့ခဲ့ရသည့်အကြောင်း ဖွတ်လေ့ရှိဖူးပေါ့ပေါက်လာပုံ၊ ရှိကာရှိရှိ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းဖွဲ့စည်း အကြောင်း၊ ရှိကာရှိတွင် ဘုရားကျောင်း ထောင်နှင့်ချီရှိ၏။ ထိုကျောင်းအားလုံးကို ဆရာတော်ကြီးက သိနေသည့်ပမာ အသေးစိတ်ရှင်းပြနေ၏။ ယခုတော့ သူ၏ လက်ရှိကျောင်းကြီး ယိုယွင်းနေပုံကို ဆွေးနွေးကြ၏။

* ဒါနဲ့က စကားမစပ်မေးဦးမယ် ခင်ဗျား ဘယ်ဘုရားကျောင်း တက်လှောက်တာ ရှိသလဲ။

* ကျွန်တော်... ကျွန်တော် ဘုရားကျောင်းပေါင်းစုံ တက်ပါတယ်။

* ဒါဆို ဘယ်ဘုရားကျောင်းရဲ့အဖွဲ့ဝင်မှ မဟုတ်ဘူးပေါ့။

အခန်း တစ်ဆယ့်သုံး

တောင်ဘက်ခြမ်းရပ်ကွက်ရှိ အဆောက်အအုံဟောင်းကြီးတစ်ခု ဖြစ်၏။ နံရံတွေလည်း ကွာကျ။ ခေါင်မိုးတွေလည်း စုတ်ပြတ်နေပြီ။ အနီရောင်ကော်စာတွေမှာ အောက်စော်နံ့နေ၏။ ကြမ်းပြင်ကလည်း တစ်ချက် နှင်းတိုင်း တကွိုက်တိုက် ဖြစ်နေ၏။ ဘုန်းတော်ကြီးဖိလစ်၏ရုံးခန်းကလည်း ဤသို့ပင် စုတ်တိုစုတ်ပြတ်နေပေလောင်းစားပွဲတင်မီးအိမ်မှ ထွက်လာသော အလင်းရောင်က မှိုမှိုပူပူရှိလှ၏။ ဘုန်းတော်ကြီးဖိလစ်ကိုယ်တိုင်ပင် အိုမင်းလှပြီ။ သူ၏နောက်ဘက် စာအုပ်စင်တွင် ဖုန်တက်နေသော စာအုပ်ဟောင်းများ ရှိ၏။

ကျွန်တော်နှင့် ဆရာကြီးသည် တစ်နာရီမျှကြာအောင် စကားပြောခဲ့ကြ၏။ အများစုမှာ ဤဘုရားရှိခိုးကျောင်းအကြောင်း၊ ဆရာတော်ကြီးက ကျွန်ဘာသာရေးသမိုင်းက စပြော၏။ ဤမှန်မြေသို့ ယထာမဆုံးရောက်ရှိလာသော အားရှိကလေးများမှာ သူငယ်စဉ်က တက်ခဲ့ရသော သစ်သားဘုရားရှိခိုးကျောင်း မဟာသီလသာကင်း ရှိကာရှိသို့ရောက်စဉ် ကင်း၏လူများနှင့် သူတွေ့ခဲ့ရသည့်အကြောင်း ဖွတ်လေ့ရှိဖူးပေါ့ပေါက်လာပုံ၊ ရှိကာရှိရှိ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းဖွဲ့စည်း အကြောင်း၊ ရှိကာရှိတွင် ဘုရားကျောင်း ထောင်နှင့်ချီရှိ၏။ ထိုကျောင်းအားလုံးကို ဆရာတော်ကြီးက သိနေသည့်ပမာ အသေးစိတ်ရှင်းပြနေ၏။ ယခုတော့ သူ၏ လက်ရှိကျောင်းကြီး ယိုယွင်းနေပုံကို ဆွေးနွေးကြ၏။

* ဒါနဲ့က စကားမစပ်မေးဦးမယ် ခင်ဗျား ဘယ်ဘုရားကျောင်း တက်လှောက်တာ ရှိသလဲ။

* ကျွန်တော်... ကျွန်တော် ဘုရားကျောင်းပေါင်းစုံ တက်ပါတယ်။

* ဒါဆို ဘယ်ဘုရားကျောင်းရဲ့အဖွဲ့ဝင်မှ မဟုတ်ဘူးပေါ့။

ကျွန်တော်လဲ ရှာဖွေနေဆဲလို့ ထင်ပါတယ်

ဒါကို ကျုပ်များလည်းပါတယ်။ ဒါက တကယ်တော့ ကိစ္စမရှိလှပါဘူး။ ယုံကြည်မှုက ပိုအရေးကြီးပါတယ်

အပြင်ရောက်တော့ နေကာမျက်နှာမှ ထုတ်တပ်လိုက်၏။ မြက်ခင်းပေါ်တွင် အဘိုးကြီးတစ်ဦး ထိုင်နေကြသည်ကိုတွေ့ရ၏။ သူတို့ကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော် အဘိုးကို သတိရမိ၏။

ကျွန်တော်က မကြာခင် ဂိုဏ်းပိုမို ထွက်ခွာတော့မည်။ ကျွန်တော်တို့၏ လူငယ်စိမ့်ကိန်းသစ်များ အဆင်ပြေစွာ ပြုလုပ်ပါပြီး နောက်နှစ် ဘတ်ဂျက်ကိုပင် ကျွန်တော် ရှာဖွေနိုင်ခဲ့ပြီး ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတွေမှာ ထပ်ပြီးစည်းရုံးရေးလုပ်နိုင်ပြီ။ ကျွန်တော်ရာထူးနေရာကို ရှေ့ဆီအား လွှဲဆပ်လိုက်၏။ ကျွန်တော် ဟားဗတ်တွင် ကောင်းဆက်တက်ရဦးမည်။ ပြီးလျှင် ကျွန်တော် ဒီကိုဗြိုလာဦးမည်ဟုရှေ့ဆီကို ပြောခဲ့၏။

ရှေ့ဆီက နိစ္စဓူဝအလုပ်ကိစ္စများကို လုပ်ကိုင်နေရစဉ် ကျွန်တော်သည် ဤဒေသမှ လူမည်းဘုန်းတော်ကြီးတော်တော်များများနှင့် ဆုံဖြစ်ခဲ့၏။ သူတို့ကို ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့အစည်းတွင်ပါဝင်ကူညီပါရန် ကမ်းလှမ်းခဲ့၏။ ကျွန်တော် သူတို့နှင့် ဖုန်းဆက်စကားပြောတိုင်း ကျွန်တော်များမည်ကို သူတို့ တလွဲထင်တတ်ကြသည်။ 'အိုဘားမား' တဲ့။ မွတ်စလင်လား။ အိုင်ယာလန်လူမျိုးလား။

ဆရာတော်ကြီးဖိလစ်ကိုသို့ပင် အခြားဆရာတော်များ တညီတညွတ်တည်း ညွှန်းဆိုသော ဆရာတော်မှာ ဝရိုက် ဖြစ်သည်။ သူ့ကို ရဟန်းပျိုများက ဦးဆောင်ရှေ့ရွက်ပုဂ္ဂိုလ်အနေဖြင့် သဘောထားကြ၏။ သူ၏ဘုရားကျောင်းကလည်း တကယ့်စံပြကျောင်းပင်ဖြစ်၏။

ဆောက်တိုဘာကကျန်တွင် ကျွန်တော် ဆရာတော်ဝရိုက်ကို ပူးတွေခွင့်ရ၏။ ကျွန်တော်သင်တကာ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း စရာမခန့်ခန့်ညားညားကြီးတွေ့ရမည်ဟု တကယ်တွေ့ရတော့ အုတ်နီဖြင့်ဆောက်ထားသောခေတ်မီဘုရားကျောင်း။ ခြံဝင်းတွင်ကား အမြဲစိမ်းသစ်ပင်များ၊ ယန်းမာလ်များဖြင့် ဖိုပြောတင့်တယ်နေ၏။ မြက်ခင်းပြင်တွင် 'တောင်အားဖရိုက်လွတ်မြောက်ရေး' ဟူသည့်စာလုံးကို တွေ့ရသည်။

မကြာခင် ခပ်ချောချော မိန်းမပျိုတစ်ဦးက ကျွန်တော်ကို ဆီးကြိုကာ သူ့ကိုယ်သူ ထရေစီ ဟု မိတ်ဆက်သည်။ သူသည် ဆရာတော်ရိုက်၏အဖွဲ့ဝင်မိတ်ဆွေဖြစ်၏။ ဆရာတော်ကြွလာမှာ အနည်းငယ်နောက်ကျမည်ကို သည်းခံပါရန် ပြောပြီး ကော်ဖီတိုက် စည်းခံ၏။ ကော်ဖီသောက်ရင်း သူမနှင့် စကားလက်ဆုံဖြစ်၏။ သူမ၏ခင်ပွန်းကွယ်လွန်သည်မှာ မကြာသေးကြောင်း၊ နောက်ပိုင်းတွင် မြို့ဆင်ခြေပုံးတွင် နေရကြောင်း၊ အသက်ရှင်သန်ရေးအတွက် အများကြီး ရုန်းကန် လှုပ်ရှားခဲ့ရကြောင်း၊ သူ့တွင် မြီးကောင်ပေါက်အရွယ် သားလေးတစ်ဦးရှိကြောင်း၊ သားလေးက ဂီတဝါသနာပါကြောင်းများ ပြောပြ၏။

မကြာခင် အသက်လေးဆယ်နှောင်းပိုင်း ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး ရောက်လာ၏။ ဆံပင်ဖြူဖြူ၊ နှုတ်ခမ်းမွေးဖြူဖြူ။

'နောက်ကျတာ ခွင့်လွှတ်ပါဗျာ။ ကျုပ်တို့က အဆောင်သစ်တစ်ခုဆောက်ဖို့နဲ့ ခုပဲ ဘဏ်လုပ်ငန်းရှင်တွေနဲ့ တွေ့ခဲ့တယ်။ ကျုပ်ကိုလဲ အသက်အားမခံထားနိုင်တယ်။ မနက်ဖြန် ကျုပ်မရှိတော့ရင် ဒီဘုရားကျောင်းလဲ အပြိုအပြို အစွဲကွဲဖြစ်မှာပဲ'

ဆရာတော်ဝရိုက်က စပြော၏။

'အဲဒါ တကယ်ပဲလား'

'ကျုပ်က ဘုရားရှိခိုးကျောင်းမှမဟုတ်တာ ဘားရက်ရယ်။ ကျုပ်မနက်ဖြန် ဆုံးပါးသွားရင် ကျုပ်လူတွေက ကျုပ်အလောင်းကို မြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ်မှာပဲ။ မျက်နှာညှစ်လေးဘာလေးကျပြီး သူတို့ငိုချင်ငိုကြမယ်။ ဒါပေမယ့် မကြာခင် ကျုပ်လဲ မြေကပ်ပေတွင်းပဲ ဆင်းရမှာပဲ။ ဒါပဲပေါ့'

သူသည် ဘက်ပတစ်ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးက မွေးလာသောသားဖြစ်ပြီး ဝီလာဒဲလ်ဖီးယားတွင် ကြီးပြင်းခဲ့၏။ မြောက်ဆယ်စုနှစ်များက အရက်ရယ် ဖွတ်စလင်ရယ် လူမည်းမျိုးချစ်စိတ်ရယ်တို့ဖြင့် လုံးတွေ့ခဲ့၏။ ထိုနောက် ဂိုဏ်းတို့က သူ့ကိုလက်ကိုင်ပြီး ဘာသာရေးသမိုင်းဖြင့် ခေါက်တာတဲ့လု၏။ သူက ဟီဘားဖို့ ဂရိဘာသာစကားများလည်း သင်၏။

ယခု ဘုရားကျောင်းတွင် သူ့လက်ထက်၌ အဖွဲ့ဝင်နှစ်ရာမှအပြီး လေးဆောင်အထိ တိုးလာသည်။ အဖွဲ့အစည်းလည်း များစွာ ဖွဲ့ထား၏။ ယောက်ျား

တန်းမှသည် ကာရိုတီယန်ကလပ်အထိ။ သူ့ဘာသာသူကား အားမရသေး။ လုပ်စရာတွေအများကြီးကျန်သေးတယ်ဟု ပြော၏။

'ယောက်ျားတွေက ပြောတတ်ကြတယ်။ ဘုရားကျောင်းဆိုတာ မိန်းမကိစ္စပဲ ငါတို့နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲတဲ့။ ကျုပ်က ယောက်ျားတွေကိုပါ ဒီမှာ စည်းရုံးတယ်။ ဒီလိုနဲ့ အင်အားတောင့်တင်းလာတာပဲ။ ခင်ဗျားကိစ္စမှာ ကျုပ်လဲ ကူညီနိုင်သမျှကူညီဖို့ ကြိုးစားပါမယ်။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားတို့အလုပ်မှာ ကျွန်တော်တို့ဝင်ပါဖို့က ပြောသလောက်တော့ မလွယ်ဘူးနော်'

'ဘာဖြစ်လို့လဲ'

ဆရာတော်က ပခုံးတွန့်ပြီးပြော၏။

'ကျုပ်ရဲ့သာဝကတစ်ဦးက ကျုပ်ကို သိပ်ဘဝင်မကျကြဘူးဗျာ။ ကျုပ်တို့က သိပ်တင်းကျပ်လွန်းတယ်လို့ဆိုကြတယ်။ တခြားလူတွေကကျတော့လဲ ဖျော့လွန်းတယ်တဲ့။ တကယ်တော့ ခံစားမှုလွန်ကဲတာလဲ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ အဓိကထားတာက အားဖရိုက်သမိုင်းပဲ။ ပညာသင်ထောက်ပံ့ကြေးပဲ'

ကျေးဇူးတော်နေ့မတိုင်မီ တစ်ရက်တွင် မြို့တော်ဝန် ဟာရီးလ်ဝါရှင်တန် ကွယ်လွန်၏။

ဆိုင်းမဆင့်မဆင့် ရုတ်တရက်ကွယ်လွန်သွားခြင်းဖြစ်၏။ လွန်ခဲ့သော လအနည်းငယ်ကပင် ဟာရီးလ်မှာ ရွေးကောက်ပွဲပြန်အနိုင်ရခဲ့၏။ ဗာဒိုလရက်၌ ဗရင်းတို့ကို သူနိုင်ခဲ့သည်။ အိုင်ယာလန်လူမျိုးနှင့် ပိုလန်လူမျိုးတို့၏ တိုက်ပွဲကို ငြိမ်းအေးစေခဲ့၏။ ပြည်သူ့လုပ်ငန်းများအတွက် ဘတ်ဂျက်ကို သူ ညှိနှိုင်းခဲ့သည်။ သူက ကျန်ပြဿနာများကို ကြည့်ခြင်းချင်းရှင်းပေးသွားမည်ဟုဆိုသည်။ သူသည် နောက်ထပ် နှစ်နှစ်ဆယ် မြို့တော်ဝန်ဖြစ်ဦးမည်ဟု ကြွေးကြော်ခဲ့သည်။

ယခုတော့ သူကွယ်လွန်ခဲ့ပြီ။ လမ်းတွေ တိုက်ဆိတ်သွားသည်။ လူတွေ ပိုကြ၏။ လူမည်းရေးဒီပိုအလွန်သွားများက ဟာရီးလ်၏မိန့်ခွန်းများကို ပြန်လှော်ပေးနေ၏။ တစ်မှာပိုပြီးတစ်မှာပို ထပ်တလဲလဲမြို့တော်ခန်းမတွင် သူ့ရုပ်အလောင်းကို လာရောက်ဂါရဝပြုသူများ တန်းစီပြီး နေကြ၏။ နေရာတကာတွင် လူမည်းများ သွေးပျက်နေကြ၏။ သူတို့၏အနာဂတ်ကို စိုးကြောက်နေကြ၏။

ဝါရှင်တန်၏တပည့်များက သူ၏အရိုက်အရာကိုဆက်ခံရန် သူ့ကိုကြီးစားရာရွှေကြ၏။ သို့သော် နိုင်မာသောနိုင်ငံရေးပါတီမရှိ။ တိကျသော နည်းလမ်းပုဂ္ဂိုလ်များမရှိ။ လူမည်းတို့၏နိုင်ငံရေးသည် လူတစ်ဦးတည်းပေါ်တွင်သာ ဖော်ပြကာ နေထိုင်၏အလင်းရောင်တစ်ခုတည်းအပေါ် အားပြုစံစားသကဲ့သို့ ဖြစ်၏။ ယခု ထိုနေ့မင်းတစ်စင်း မရှိတော့ပြီ။

တနင်္လာနေ့မတိုင်မီတွင် မြို့မကောင်စီက မြို့တော်ဝန်အသစ်တစ်ဦးကို အထူးရွေးကောက်ပွဲမတိုင်မီ ရွေးထားရမည်။ လူမည်းအများစုပါဝင်သော လူထုသည် မြို့တော်ကောင်စီခန်းမရှေ့တွင် စုရုံးရောက်ရှိနေကြ၏။ အဘိုးအို အဘွားအိုတွေ၊ စပ်ရလိုသူတွေ၊ တံခွန်တွေအလံတွေ ကိုင်ထားသော အမျိုးသား အမျိုးသမီးတွေ၊ သူတို့က လူမည်းကောင်စီလူကြီးကို မကျေနပ်ကြောင်း လာရောက်ဆန္ဒပြဟစ်ကြွေးနေကြခြင်းဖြစ်၏။ မကြာမီ လူကြီးနှစ်ဦးထွက်လာ၏။ တစ်ဦးက လူမည်း၊ ဟာရီးလ်၏လူ။ တစ်ဦးက လူဖြူ။ ဗာဒိုလရက်၏ လူ။ သူတို့ လူထုကို ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်းနေကြရန် ဖြောင်းဖျစ်၏။ ကျွန်တော်လည်း ထိုမြင်ကွင်းမှထွက်လာခဲ့၏။ ကျွန်တော် လူအုပ်ကြားမှထွက်လာပြီးနောက် 'သူ့ဒီညာဉ်က ရှင်သန်လျက်ပါ' ဟူသောဆိုင်းဘုတ်နှင့်ဟာရီးလ်၏ဓာတ်ပုံကြီးကို တစ်နေရာတွင် တွေ့လိုက်၏။ ကျွန်တော် စမစ်တီ၏ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်တွင် ထိုင်စောင့်ရင်း စတင်တွေ့ခဲ့သော ရုပ်ပုံ။ ထိုနောက် မကြာခင်တစ်နေရာသောပုံ။ သူ့မျက်လုံးများက ကောက်ပျက်နေ၏။ ယခုတော့ ဆောင်းဦးပေါက်ရွက်ပါလို ကြွေလွင့်သွားရကလေပြီ။

လပေါင်းများစွာ ထပ်ကြာခဲ့သည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ကျောင်းများ ပြန်လည်ပြုပြင်ရေးအတွက် လုံးပမ်းဆော်ကြကြ၏။ မြို့၏ အရှေ့ဘက်ခြမ်းက မက်ဆီကိုလူမျိုးများနှင့် ဆွေးနွေး၏။ ကျွန်တော် ဒါမျိုးတွေလုပ်ခဲ့တာ သုံးနှစ်ပွဲပြီ။

'ခင်ဗျား မှ ဒီအပတ် ဘယ်သူနဲ့တွေ့မှာလဲ'
'မခွဲဘင့်လေ။ သူက ကျောင်းဆရာပဲ။ ပညာရေးကို စိတ်ဝင်စားတယ်။ ကျွန်တော်တို့နဲ့ ဒေသသေချာချာလက်တွဲနိုင်မယ့်သူပဲ'
'သူ့ခင်ပွန်းကရာ ဘာလုပ်သလဲ'

အဲဒါတော့ မေးဖို့ မေ့သွားတယ်

ဆရာဆရာမများသမဂ္ဂကိုကော သူ ဘယ်လိုသဘောရသလဲ

ဘားရက်ရယ် ကျွန်တော်က နာရီဝက်ပဲ တွေ့ခဲ့ရလို့ ဒါတွေ ဘယ်မေးနိုင်မှာလို့လဲ

မေ့မိပါရီလတွင် ဟားဗတ်တက္ကသိုလ်မှ ကျွန်တော့်ကိုလက်ခံကြောင်း စာရ၏။ စာနှင့်အတူ ကျောင်းအကြောင်းစာရွက်စာတမ်းတွေလည်း တစ်ထပ်ကြီးပါ၏။ လွန်ခဲ့သော၄နှစ်က ယန်နာဟုကျောင်းတက်စဉ်ကလည်း ဤသို့ စာထုထုကြီးရခဲ့သည်ကို မှတ်မိ၏။ အဘိုးသည် ထိုစာရွက်များကို တစ်ညလုံး ဖတ်ကာ ဘာတွေ ဘယ်လိုလုပ်ရမည်ကို ကျွန်တော့်ကို ပြောပြပေးခဲ့ဖူးသည်။

ကျွန်တော်က ဘုရားကျောင်းမှဆရာတော်များအပါအဝင် ပရိသတ်နှစ်ဆယ်ခန့်ကိုဖိတ်ပြီး နေ့လည်စာတည်းခင်း၏။ ကျွန်တော် ဖိတ်ကြားသမျှပုဂ္ဂိုလ်အားလုံးနီးပါး တက်ရောက်ကြ၏။ ကျွန်တော်တို့ ရှေ့နှစ်အတွက် ဆွေးနွေးကြ၏။ ဟာရီးလ်ကွယ်လွန်၍ ရခဲ့သောသင်ခန်းစာများကိုပြောပြသည်။ ရှေ့ဆက်လုပ်ရမည့် လုပ်ငန်းစဉ်များကို ချမှတ်ပြသည်။ အားလုံးပြီးတော့မှ ကျွန်တော် ဓမ္မတွင် ဟားဗတ်တွင် ကျောင်းသွားတက်မည် ဖြစ်၍ ကျော်ဆိုကာ ကျွန်တော့်အရာကို ဆက်ခံမည့်အကြောင်း ကြေညာခဲ့သည်။

မည်သူမျှ မအံ့သြကြပါ။ တစ်ယောက်စီ လာပြီး ကျွန်တော့်ကို ဂုဏ်ပြုချီးကျူးစကားများ ပြောကြ၏။ ဘုန်းတော်ကြီးဖိလစ်က ကျွန်တော်၏ရွေးချယ်မှုမှန်သည်ဟု ထောပန်ပြ၏။ အင်ဂျီလာနှင့် ဗီနာတို့က ကျွန်တော်သည် တစ်နေ့နေ့ပစ်ချိန်ရိန်တွင် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးဖြစ်လာမည်ကို အမြဲပင်သိနေပါကြောင်းပြော၏။ ဂုဏ်ထူးမှု သူတို့၏ အမှုကိစ္စတစ်ခုတွင် တရားစွဲပေးရန် ကူညီပေးလိုကြောင်း ပြောသည်။

မေရီတစ်ယောက်တည်းသာ မတည်မငြိမ် ဖြစ်နေ၏။ စဉ်းသည်များပြန်သွားတော့ ဝီလ်၊ ဂျော့နီနှင့်အတူ ကူသိမ်းပေး၏။ ကျွန်တော်က ကားနှင့်အိမ်လိုက်ပို့ပေးရမလားဟု ပြောသောအခါ သူက ခေါင်းကို တွင်တွင်ရမ်းခါခဲ့၏။

တနင်္ဂနွေနေ့ မနက်ပိုင်းမှာ ကျွန်တော် နိုး၏။

အပြင်တွင် မှောင်နေဆဲ။

ကျွန်တော် နှုတ်ခမ်းမေးမှတ်သိတ်မွှေးများ ရိတ်ခန်း၊ တစ်ခုတည်းသော တံခွန်ပေါ်မှဖုန်းများကို ဝက်မှင်ဘီးဖြင့် သန့်စင်ရေး လုပ်၏။ ဘုရားကျောင်းသို့ နွေခန်းမှာနီခြံတွင် ရောက်သည်။ ပရိသတ် တော်တော်စုံစုံရောက်နေပြီ။ မကြာခင် ဓမ္မတေးများ စဆိုကြ၏။

ယေရှုသခင် မ,တင်ပေး လွန်စွာဝမ်းမြောက်
ယေရှုသခင် မ,တင်ပေး လွန်စွာဝမ်းမြောက်
ယေရှုသခင် မ,တင်ပေး လွန်စွာဝမ်းမြောက်
အောင်ပွဲတေးသီကြဲ ဟာလေလူယား
ယေရှုသခင် မ,တင်ပေးခဲ့
ထိုနောက် ဝတ်ပြု ဆုတောင်းကြ၏။

ပြီးတော့ လူတွေက အော်ဟစ်ကြွေးကြော်ကြကာ လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးဂုဏ်ပြုကြသည်။ ကျွန်တော်ကတော့ သုံးနှစ်တာကာလတွင် ကြားခဲ့ရသောအထဲတွေ့ လှုပ်ရှားမှုတွေ လူတွေကို ပြန်ကြားယောင်မြင်ယောင်နေမိ၏။

ကျွန်တော်သည် ဒေးဗစ်နှင့်ဂေါ်လီးယပ်သ်၊ မိုးစက်နှင့်ဖာရို၊ ခြင်္သေ့တွင်ထဲမှခရစ်ယာန်များ၊ အီဝက်ကီးလ်၏အရိုးပုံ၊ စသော စာတ်လမ်းများထဲတွင် ပါဝင်ခဲ့သော သာမန်လူမည်းများကို မြင်ယောင်နေမိသည်။ ဤစာတ်လမ်းများထဲမှ ရှင်သန်လာခြင်း၊ လွတ်လပ်မှုနှင့် မျှော်လင့်ချက်တို့သည် ကျွန်တော်တို့စာတ်လမ်း ကျွန်တော့်စာတ်လမ်း ဖြစ်ပါ၏။ ထိုစာတ်လမ်းများထဲတွင် ကျွန်တော်များမှာ ကျွန်တော်တို့သွေးများ ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်တို့ရည်ရွယ်ချက်များမှာ ကျွန်တော်တို့ဖျက်ရည်။

ဤလူမည်းဘုရားရှိခိုးကျောင်းကြီးထဲမှ ဤတောက်ပဝင်းလက်သော နေ့တွင် ပြည်သူများကို အနာဂတ်မျိုးဆက်ဆီသို့ သင်္ဘောတစ်စင်းဖြင့် ပို့မိကြီးမားသောကမ္ဘာကြီးကို ခေါ်ဆောင်သွားကြမည်ပုံ ရပါသည်။

ကျေးဇူးကြီးလှပါပေတယ် ယေရှုကျေးဇူးတော်
ကျေးဇူးကြီးလှပါပေမယ် ယေရှုကျေးဇူးတော်
ကျေးဇူးပါ ယေရှု

ကျေးဇူးပါ ဘုရားသခင်
ဘုရားသခင်သည် ကျွန်ုပ်ကို
လွန်စွာဝေးသော မဟာလမ်းခရီးမှ
လွန်စွာဝေးသော မဟာလမ်းခရီးမှ
ခေါ်ဆောင်တော်မူလာပါသည်
ကျွန်တော်ပါးပြင်ပေါ်မှ မျက်ရည်များ စီးကျလာပါတော့သည်။

အခန်း တစ်ဆယ့်လေး

ကျွန်တော် နိုင်ရီဘီသို့ သွားနေသည်။ မိသားစုနှင့်တွေ့ဆုံရန် ဖြစ်သည်။ ယေဟုဒ်ပေါ်တွင် ကျွန်တော့်ဘေးမှာထိုင်နေသော လူငယ်တစ်ဦးက ကျွန်တော့်ကို လာမေး၏။ နိုင်ရီဘီက ဘယ်လိုလဲ။

နိုင်ရီဘီက လှပတဲ့နေရာပဲလို့ ကျွန်တော်ကြားဖူးတယ်။ တစ်ရက်ရက်ထောက် ခင်ဗျားဝင်လည်ပါလား။ ကျွန်တော်ကတော့ ဂျီးဟန်းဘောတိုကို သွားမူတာပဲ။

သူက ဘူမိဗေဒကျောင်းသား ဖြစ်သည်။ ဗြိတိသျှအစိုးရက သူနှင့်သူ့အားနီးပေးအချို့ကို တောင်အာဖရိကမိုင်းတွင်းများကို တစ်နှစ်လလောက်ပေး ခွင့်ပေးတာမီးတင်ရန် လွှတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

ကျွန်တော်က ယေဟုဒ်ပေါ်တွင် အနောက်တိုင်းစာနယ်စင်းသမားတစ်ဦးရေးသော အာဖရိကနိုင်ငံများအကြောင်းစာအုပ်ကို ဖတ်ခဲ့၏။ ထိုသူမှာ အာဖရိကတွင် ဆယ်နှစ်လောက်နေခဲ့ဖူးသူ ဖြစ်၏။ လွတ်လပ်ရေးသူရဲကောင်းများဖြစ်ကြသော ကင်ညာတာနှင့် နကရူးမားတို့အကြောင်းလည်း ရေးထားသည်။ သို့သော် စာအုပ်၏အခန်းသုံးလောက်တွင်ကား ဝတ်မှတ်ခေါင်းပါးမှုများ၊ ရောဂါဘယများ၊ အာဏာသိမ်းပွဲ၊ တန်ပြန်အာဏာသိမ်းပွဲများအကြောင်းတွေ ရေးထားသည်။ စာဖတ်ပေးတတ် လူငယ်အချို့က အခက်ကပ်ပေးပြီးပြန်သမျှတို့များ ကိုင်ကာ အာဏာသိမ်းကြပုံတွေ ဖော်ပြထားသည်။

ခပ်နှိမ်နှိမ်ရေးထားသောစာသားများ ပါ၍ ကျွန်တော်က စာအုပ်ကို လက်မှ ချလိုက်၏။ ကျွန်တော်၏ဘေးမှ ဗြိတိသျှချာတိုက်ကား တခေါ်ခေါ်နှင့်

အိမ်မောကျနေပြီ။ ခပ်ချွန်ချွန်နာခေါင်းပေါ်က မျက်မှန်သည် လျှောက်နေသည်။ သူ့ကို ကျွန်တော် စိတ်ဆိုးရမ္မာလား။ ကျွန်တော်သည် အမေရိကန်၊ အမေရိကန် လူမည်း။ ကျွန်တော်ကိုယ်ကျွန်တော်ကော ဒေါသထွက်ရမ္မာလား။ အဖြေရှာမရ ၍ ခွတ်မှိတ်အိပ်ရန် ကြိုးစားလိုက်သည်။

ကင်ညာကိုင်ငံတကာလေဆိပ်ကား ရှင်းရှင်းလင်းလင်း။ အရာရှိများ သည် နိုင်ငံကူးလက်မှတ်များကို လက်ဖက်ရည် သောက်ရင်း စစ်ဆေးကြ၏။ လာကြိုမည်ညီမသြဗာကိုလည်း မတွေ့ရသေး။ ထိုကြောင့် ကျွန်တော်က မိမိ အိတ်ပေါ်တွင်ပင် မိမိတိုင်ချလိုက်ကာ စီးကရက်တစ်လိပ် မီးညှိသောက်လိုက်၏။ မကြာခင်မှာပင် လက်ကိုင်တုတ် ကိုင်ထားသော လုံခြုံရေးတစ်ဦး ကျွန်တော်ထံ ရှေ့လာနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကျွန်တော်က ဆေးလိပ်ပြာစွက် ရှာကြည့်၏။ ဆေးလိပ်မသောက်ရမည်မပြုမှာ ဆေးလိပ်သောက်မိလိုလားဟု တင်၏။ သို့သော် အစောင့်က ပြုပြင်ကာ ကျွန်တော်ထံမှ စီးကရက်တစ်လိပ် တောင်းသောက်၏။

‘ဒါက ခင်ဗျား ကင်ညာကို ပထမဆုံးအကြိမ်ရောက်တာမဟုတ်လား’
သူက ကျွန်တော်ထံမှ မီးညှိရင်းမေး၏။
‘မှန်ပါတယ်’

‘သိတယ်လေ၊ ခင်ဗျားက အမေရိကက လာတာပဲ။ ခင်ဗျား ကျွန်တော် တွဲကို သိချင်သိမယ်။ ဆန်ဆန်အိုတီယာနိုလေ။ သူက တက်ဆပ်စ်မှာ အင်ဂျင်နီယာပညာသင်နေတာ’

ကျွန်တော်က တက်ဆပ်စ်သို့ တစ်ခါမှမရောက်ဖူး၍ သူ့တွဲကိုမသိဟု ဖြေလိုက်၏။ ဤအဖြေကို သူကျေနပ်ဟန်မဟုတ်။ ဆေးလိပ်ကို ဆက်တိုက်ဖွာပစ် လိုက်၏။ ဤအချိန်တွင် ကျွန်တော်လေယာဉ်ပေါ်မှရောက်ဆုံးခရီးသည်အဖြစ် ထွက်သွားပြီ။ ကျွန်တော်က အစောင့်ကို လေယာဉ်ပေါ်မှ ဝန်စည်စလယ်ပစ္စည်း တွေ ထပ်လာဦးမလားဟု မေး၏။ သူက ခေါင်းခါပြ၏။

‘မသိဘူးလေ။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျား ဒီမှာပဲစောင့်။ ခင်ဗျားကို ကူညီနိုင် မယ့်သူ သွားရှာပေးဦးမယ်’

မကြာခင် အမျိုးသမီးတစ်ဦး ရောက်လာ၏။ သူ့မှာမည်က မစ်ဆီဖိုရို၊ ကျွန်တော်အိတ်ကို ရှိဟန်စောက်မြဲသို့ မှားပြီး ပို့လိုက်ဟန်တူသည်ဟု ဆို၏။

‘ဝမ်းနည်းပါတယ်ရှင် ဒီပုံစံကလေး ဖြည့်လိုက်ပါ။ နောက်လေယာဉ်နဲ့ ပြန်ပေးပါမယ်’

ကျွန်တော်က ပုံစံဖြည့်ကာ သူ့ကိုပြန်ပေးလိုက်၏။ မစ်ဆီဖိုရိုက အရပ် ရောက်ပေးပါး ရှည်၏။ မျက်နှာလည်းလှ၏။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ကလည်း ချပြန်၏။ သူက ဗြိတိသျှလေကြောင်းဝတ်စုံ ဝတ်ထားသည်။

‘ကသိကအောင့် ဖြစ်သွားတာ တောင်းပန်ပါတယ်ရှင်၊ ဒါနဲ့ ရှင်က ခေါက်တာအိုဘားမားနဲ့များ ဆွေမျိုးတော်နေသလားလို့’

‘ဟုတ်တယ် သူက ကျွန်တော်အဖေပဲ’

မစ်ဆီဖိုရိုက ဝမ်းနည်းသည်ပုံစံနှင့် ယုံယုံလေးပြုံးလိုက်သည်။

‘သူကွယ်လွန်သွားတာ ဝမ်းနည်းပါတယ်ရှင်။ ရှင်အဖေက ကျွန်မမိသား ဇနီးရင်းကဲ့မိတ်ဆွေပဲ။ ကျွန်မ ကလေးအရွယ်တုန်းက သူ ကျွန်မတို့ အိမ်ကို အေးတလာလည်တတ်တယ်’

ကျွန်တော်က ကျွန်တော်၏လာရင်းကိစ္စကို ပြောပြလိုက်သည်။ သူက လန့်တုန်ပဲ့ ပညာသင်ခဲ့ပုံ၊ အမေရိကသို့ လာလည်ချင်ပုံများပြော၏။ အိုဘားမား သို့သောမှာမည်တစ်လုံး၏တန်ဖိုးကို ကျွန်တော် ယခု ပထမဆုံးအကြိမ်သိရှိခဲ့ဖူး ၏။

‘ဪ ရှင်ကိုး ရှင်က ဘယ်သူသားမဟုတ်လား’

‘နာမည်ကြားရုံနှင့် လူတွေသိကြမည်။ ကင်ညာတွင် ကျွန်တော်မှာမည် ကို ဘယ်လိုစာလုံးပေါင်းရမလဲ မေးသူမရှိ။ ဘယ်လိုအသံထွက်ရမလဲ မေးသူမရှိ။’

‘ဘားရက်ရေ’

ထိုစဉ် ဩမာအသံကြားလိုက်ရ၏။ သူ့ဘေးမှာအမျိုးသမီးတစ်ဦးလည်း ပါလာ၏။

‘ဘားရက် ဒါက အန်တီဖိုက်တူနိုလေ။ အဖေရဲ့ညီမပေါ့’

‘အိမ်အပြန်ခရီးကို ကြိုဆိုပါတယ်ကွယ်’

‘နိုက်တူနိုက ပြောပြောဆိုဆို ကျွန်တော်ပါးနှစ်ဖက်ကို နမ်း၏။ ကျွန်တော်က ကျွန်တော်အိတ်အကြောင်း၊ အဘိုးကြီးကိုသိသူအကြောင်း၊ နှစ်ဦးကို ပြန်ပြောပြလိုက်၏။ သို့သော် နာဘားမာကြည့်လိုက်တော့ မစ်ဆီဖိုရို၏

အရိပ်အယောင်ပင် မတွေ့ရတော့။ ကျွန်တော်က အနီးအနားရှိအစောင့်ကို မေး လိုက်တယ်။ သူဘယ်ရောက်သွားသလဲ။ အစောင့်က ပန်းတွန်ပြကာ အလုပ်ပြီး လို့ ပြန်သွားတာဖြစ်မယ်ဟု ဖြေ၏။

ဩမာက အပြာရောင် ဖောက်စိတ်ဂွန်းလိပ်ခုံးကားဟောင်းလေးကို မောင်းနေ၏။ လမ်းမှာ ကားရပ်သွားသဖြင့် တွန်ကြွရသေးသည်။ ကားက လမ်း ကျဉ်းလေးတွေ၊ အပိုင်ကြီးတွေ၊ စက်ဘီးတွေ၊ လမ်းသွားလမ်းလာတွေကိုဖြတ် သွားရသည်။ ဒါမျိုးတွေက ကျွန်တော် အင်ဒိုနီးရှားမှာပင် မြင်နေကျဖြစ်ကွင်းတွေ။ ကျွန်တော်တို့ လမ်းတွင် နိုက်တူနိုကို ချပေးခဲ့ကြသည်။ သူက စတိုး ဆိုင်ကြီးတစ်ခုတွင် တွန်ပူတာကျွမ်းကျင်သူ။

‘ဩမာ နင် လမ်းကို ကောင်းကောင်းကြည့်မောင်းနော်။ ဘယ်ရိုကို ခလုတ်မထိအေးမပြီနော်’ ဟု သူကပြောပြီး နှုတ်ဆက်သွား၏။ ဩမာ၏အခန်းမှာ သေးသော်လည်း သက်တောင့်သက်သာ ရှိသည်။ နေရာတကာ စာအုပ်ပုံတွေ၊ နံရံမှာလည်း ဓာတ်ပုံတွေ ကပ်ထားသေး၏။ ထိုတစ်ည သူ့အိမ်မှာပင် ချက်ပြုတ် စားသောက်အားနေခဲ့၏။ နောက်နေ့မနက်တွင် မြို့ထဲ သွား၏။ မြို့လည်ခေါင်က ကျွန်တော်မျှော်လင့်တာထက် ငယ်နေ၏။ ကိုလိုနီ ဒီသုကာလက်ရာ အဆောက် အဦဟောင်းတချို့သာရှိ၏။ သို့သော် ထိုမြို့လည်ခေါင်၏နောက်မှမြို့ကား ကြီး လှ၏။ တိုက်တာအမြင့်ကြီးတွေ၊ မိန်းမကားသောဆိုင်ပြင်ကားတွေ၊ ဟိုတယ်တွေ။ ကျွန်တော်က မြို့ပြအဖွဲ့အသက်ကိုမဖက်မော့ထိုကြောင့် ဈေးဟောင်း လေးတစ်ခုထဲ ဝင်ကြည့်ကြသည်။

သစ်သားဖန်းပုလဲတွေ တန်းစီရောင်းနေသည်ကို တွေ့သည်။ ဆင်ရုပ်၊ ခြင်္သေ့ရုပ်။ ကျွန်တော်အဖေပေးခဲ့ဖူးသော အရုပ်မျိုးတွေ။ ပိတ်စတွေ၊ မြင်းတောင်း တွေ၊ ကြေးအိုးတွေ၊ လက်ဝတ်ရတနာတွေရောင်းသောဆိုင်များလည်း အစီအနီ၊ ဆရာ ကြွပါ။ ဆရာများအတွက် ဒီလည်ဆွဲလှလှလေးဝယ်ပေးပါလား

‘ဒါက ငါ့ညီမကွ’
‘သူက သိပ်လှတဲ့ညီမပဲ။ ဒါလေးက သူနဲ့ဆို သိပ်လိုက်မှာပဲ’
‘ဘယ်လောက်လဲ’

‘နိုလင်ငါးရာထဲပါ သိပ်လှပါတယ်’
ဩမာက မျက်မှောင်ကျွံကာ ဈေးသည်ကို ဆွာဟီလီဘာသာကားဖြင့် မျှော်လိုက်သည်။

‘သူက ဝါစွန်ဂုဈေးနဲ့ ပြောနေတာ။ ဝါစွန်ဂုဈေးဆိုတာ လူဖြူဈေးလေ’

ကျွန်တော်က ပြုံးပြကာ
‘ဝမ်းနည်းပါတယ် အစ်မရယ် ကင်ညာလူမျိုးဆိုရင် သုံးရာပဲ ပေးပါ’
ဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် ပုတီးစေ့သီနေသော အဘွားကြီးတစ်ဦးက ကျွန်တော်

၏ လက်ညှိုးထိုးကာ တစ်ခုခုပြောလိုက်၍ ဩမာက ပြုံးလိုက်၏။

‘သူ ဘာပြောတာလဲ’

‘အစ်ကိုက သူ့မျက်လုံးထဲမှာ အမေရိကန်ကျနေတာပဲတဲ့’

‘ပြန်ပြောလိုက် အစ်ကိုက လျှို့လူမျိုးကွ’

ကျွန်တော်က ရင်ဘတ်ကိုပုတ်ပြုပြီး ပြောလိုက်သည်။

အဘွားကြီးက ရယ်ပြီး ကျွန်တော်မှာမည်က ဘယ်သူလဲဟု ဩမာကို မေး၏။

ကျွန်တော်မှာမည် ကြားရ၍ သူက ထပ်ရယ်လိုက်၏။

‘အစ်ကိုက လျှို့လူမျိုးနဲ့မတူဘူးတဲ့ဒါပေမယ့် အစ်ကိုမျက်နှာက ကြင် မှတတ်တယ်။ သူ့မှာ သမီးတစ်ယောက်ရှိတယ် အစ်ကိုနဲ့ဆုံးပျက်တယ်တဲ့။

သူ့ကို ဆိုဒါဝယ်တိုက်ရင် ပန်းပုရုပ်နှစ်ခုနဲ့ လည်ဆွဲတစ်ခု ရှိလင်ငါးရာ တန်ပေး မယ်တဲ့’

ဩမာက ဘာသာပြန်ပြ၏။

လူငယ်တစ်ဦးက ကျွန်တော်တို့ အေးလုံးအတွက် ဆိုဒါများ ဝယ်သည်။ သစ်သားဈေးမြေများပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်ကြကာ ဆိုဒါ သောက်ကြ၏။ သူ့သား သည် စိတ်ဝင်သွားကြောင်း၊ ထွန်စရာ လယ်မရှိ၍ စစ်ထဲသင်ရကြောင်းပြော ပြောသည်။ ကျွန်တော်တို့နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆိုင်၌ အမျိုးသမီးတစ်ဦးက ဆေး ရောင်းရုံကောက်ရိုးများဖြင့် တောင်းရက်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ သူ့ဘေးမှ အမျိုး သားကသူ့ သားရေကို ကြိုးဖျှင်လေးများဖြင့်အောင် ဖြတ်တောက်နေ၏။

၏။ ကျွန်တော် ကိမာသီးကြောင်းစာတစ်ပုဒ်ကို ရှိကကိမှ မဟုတ်ဘဲ ဖတ်ဖူး၏။ ထို့ကြောင့် သူတော်ပုံကိုပင် မှတ်မိနေသေးသည်။ သူသည် ပျောက်ကြားတော် လှန်ရေးခေါင်းဆောင်တစ်ဦးဖြစ်၏။ ကိမာသီးသည် နောက်ပိုင်းတွင် အပန်းခဲရုံပြီး သေဒတ်စီရင်ခြင်း ခံခဲ့ရ၏။ ကင်ညာဘာကား ထောင်မှ ထွက်လာပြီး ကင်ညာ နိုင်ငံ၏ ပထမဆုံးသမ္မတ ဖြစ်လာ၏။ သူက လူဖြူများ၏ စီးပွားရေးလုပ်ငန်း များကို ပြည်သူပိုင်မလုပ်ပါဟု ကတိပေးခဲ့သူဖြစ်၏။ လွတ်မြောက်ရေးလှုပ်ရှား တိုက်ပွဲဝင်သူများ အလင်းပြန်ဝင်လာကြကာ အစိုးရအလုပ်များ ဝင်လုပ်ကြ၏။ အချို့ကလည်း လွတ်တော်အမတ် ဝင်အရွေးခံ၏။ ကိမာသီးက ဂုဏ်ပြုခံရလျှင် အရေးဖြင့် လမ်းအမည်တစ်ခု ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်များအတွက် ယဉ်ပါးလာသောအမည်လည်း ဖြစ်၏။

ကျွန်တော်သည် ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်များကို လေ့လာရန် အခွင့်အလမ်း ကို ရယူလိုက်သည်။ ဩမာနှင့်ကျွန်တော် မြို့လည်တစ်နေရာရှိ နယူးစတင်လီ ဟိုတယ်၏အခြင်းဘက်တွင် ထိုင်ရင်းလေ့လာကြ၏။ နေရာတကာ ခရီးသွားဈေး ဂျာနယ်၊ ဂျန်၊ ဂြိုဟ်သွား၊ အမေရိကန်၊ ဓာတ်ပုံတွေ ရိုက်နေကြသည်။ အဖွားကား ငှားနေကြသည်။ လမ်းဘေးဈေးသည်တွေဆိုမှာ ဈေးဆစ်နေကြသည်။ အဖွားမှ ဖာ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ဝတ်စားဆင်ယင်ထားကြ၏။

ဟာပိုင်ယီတွင် နေထိုင်ကြစဉ် ကျွန်တော်တို့ ချာတီတံတခက ကမ္ဘာ လှည့်ခရီးသည်များကို ကြည့်ပြီး ရယ်မိကြသည်။ သူတို့အသားအရောင်နေလောင် ထားပုံများ၊ ဈေးတော့ပိုရီလီသော သူတို့၏ခြေထောက်များကို ကြည့်ပြီး ရယ်ကြ ခြင်း ဖြစ်၏။

ကျွန်တော်တို့စားပွဲနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် အမေရိကန်မိသားစုထိုင်ခဲ့ ကြ၏။ အားရစားပွဲထိုးနှစ်ယောက်က ချက်ချင်းပြေးသွားကြသည်။ ကျွန်တော် နှစ်ဦးဩမာကိုမှ ဘာမှမလဲ တစ်ခွန်းမှလာမမေးကြ။ အလေးတွင်ရပ်နေသော စား ပွဲထိုး နှစ်ဦးကို လက်ဆွဲယမ်းပြလိုက်သည်။ သူတို့ မမြင်ဘူး ထင်၍။ သူတို့က ကျွန်တော်တို့ကို မမြင်ရင်ယောင်ဆောင်၏။ တော်တော်ကြာမှ အိပ်ပိုက်နေသော မျက်လုံးဝင်ကြီးဖြင့် စားပွဲထိုးဆိုကြီးတစ်ဦးက အစားအသောက်စာရင်း လာချ ၏။ စာရင်းချပြီး ပြန်ထွက်သွားသည်မှာ တစ်ခါတည်းပေါ့မလာတော့။ ထိုအချိန်

တွင် နောက်မှရောက်လာသော အမေရိကန်မိသားစုက အစားအသောက်တွေလဲ စားချေပြီး ဩမာက မတ်တပ်ထရပ်လိုက်၏။

‘သွားကြစို့ အစ်ကို’
သူက မထွက်ခင် စားပွဲထိုးဘက်လှည့်ပြီး ပြောလိုက်၏။
‘မင်းတို့တတွေ လဲသေသင့်တယ်’
စားပွဲထိုးက ဆွာဟလီဘာသာစကားဖြင့် ပြန်ပြော၏။
‘မင်းမှာ ပါးစပ်ဘယ်နှပေါက် ရှာကျွေးရကျွေးရ ငါဂရုမရှိဘူး၊ မင်း က ကိုယ့်လူမျိုးအချင်းချင်းကို ခွေးတွေလို မဆက်ဆံသင့်ဘူး’
ထိုသို့ ဩမာက ပြောကာ သူ့ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှ တစ်ရာရှိလင်တန်တစ် ဖွက်ကိုထုတ်ကာ ချပေးလိုက်၏။
‘တွေ့လား ငါမှာတာအတွက် ငါပေးနိုင်တယ်ဟဲ့’
ဗဟိုစာတိုက်ရုံးဘေးရှိကုလားထိုင်တွင် ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦး ထိုင်ချလိုက် ကြ၏။

‘အဆင်ပြေပြီလား’
သူက ခေါင်းညိတ်ပြ၏။
‘ကျွန်မလေ တကြားအာဖရိကအမျိုးသမီးတစ်ယောက်နဲ့ ဒီဟိုတယ်မျိုး မသွားနိုင်ဘူး။ အဲဒီကလူတွေက ကျွန်မတို့ကို ပြည်တန်ဆာတွေလိုထင်ကြတယ်။ ရှိကြပြီတွေမှာလဲ ဒီလိုပဲ။ အဲဒီမှာလုပ်တဲ့သူ မဟုတ်ဘူးရင် အာဖရိကလူမျိုးကို စစ်လားသေးလာအံ့။ ဂျာမန်လူမျိုးတစ်ယောက်နဲ့သာ တွဲလာရင်တော့ တဟဲဟဲနှင့် သွားကြီးတွေဖြစ်လို့။ ဒါက ကင်ညာပဲ။ တစ်ပြည်လုံးပျက်စီးနေပြီ ဘားရက်ရေး ပိုက်ဆံပေးနိုင်တဲ့သူ ဘယ်သူမဆို ခြေထောက်တွေ ပြကားပေးဖို့ အဆင်သင့်ပဲ’
ကျွန်တော်က ဩမာအား ကင်ညာကို သိပ်စိတ်မကုန်ဖို့ ပြောလိုက်ရ၏။
‘အဲဒါနဲ့ ဂျကာတာမှာလဲ ဒီလိုပဲ။ မက်ဆီကိုစီးတီးမှာလဲ ဒီလိုပဲ။ ဒါက စီးပွားရေး နှိုးဆိုင်ပါတယ်ဟု ရှင်းပြ၏။ ကျွန်တော် ဘယ်လိုပဲ ဖြောင့်ဖျဖြောင့်ဖျ သူကတော့ မိလ်ဆိုးမပြေပါ။’

ထိုညနေတွင် ကျွန်တော်တို့ တာရီယာကိုသို့ သွားကြသည်။ လမင်းက

တိမ်မည်းညိုတွေနောက် ဝင်ပန်းနေ၏။ အလင်းရောင်က မှိန်ပျဗုသာမြင်ရ၏။ မှောင်မှောင်မည်းမည်းလှေကားထစ်များမှ တက်သွားပြီး သုံးထပ်အရောက်တွင် ဩမာက ပြော၏။

‘ဘယ်ရီ ရောက်ပြီလေ’
အရပ်ခပ်ပုပု ကိုယ်လုံးခပ်တောင့်တောင့် အသားညိုညိုအမျိုးသမီးတစ် ယောက်က ကျွန်တော်ခါးကို တင်းတင်းကုပ်ကုပ် လာဖက်သည်။ သူ့နောက်မှ လူငှာယောက်ခန့်ရှိသည်။ အားလုံးက ပြုံးပြီး လက်ဆွဲယမ်းပြနေကြ၏။ ခပ် ပုပုအမျိုးသမီးက ကျွန်တော်ကိုကြည့်ပြီး မျက်မှောင်ကျဲ့ပြသည်။

‘ရှင် ကျွန်မကို မမှတ်မိဘူးလား’
‘ကျွန်တော်.....’

‘ကျွန်မက ရှင်ရဲ့အဒေါ် ကိုန်းလေ။ ရှင်အဖေဆုံးပြီးကတည်းက ရှင် ဒီလိုပဲခေါ်တာပဲ။ လာ ဒီမှာ အားလုံးနဲ့တွေ့ရမယ်။ နိုက်တုနီနဲ့ကတော့ တွေ့ပြီး ပြီ။ ဒါက ကျွန်မညီမ ကီစီယာ။ သူက ဩမာနဲ့ရိုင်းဆိုဘားမားတို့ရဲ့အဖေ ကီစီယာက သူတို့ဘာသာစကားနှင့် စကားလုံးအချို့ ပြောလိုက်၏။
‘သူ့ရဲ့တခြားသားတစ်ယောက် နောက်ဆုံးတော့ အိမ်ပြန်ရောက်လာတာ ပဲလို့ သူက ပြောတယ်’
ကိုန်းက ဘာသာပြန်ပြ၏။
‘ကျွန်မသားလေး ကျွန်မသားလေး အိမ်ပြန်လာတယ်နော်’
ကီစီယာက အင်္ဂလိပ်ဘာသာနှင့် ထပ်တလဲလဲပြောပြီး ကျွန်တော်ကို ပြောတိုက်၏။

ကျွန်တော်တို့အခန်းပတ်ပတ်လည်လှည့်ပတ်ပြီး အခေါ်တွေ ညီအစ်ကို မောင်နှမဝမ်းကွဲတွေ တူတွေ တူမတွေကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကြသည်။ မတွေ့ ရတာကြောင့်သော ဈေးမျိုးကို ပထမဆုံးအကြိမ် ပြန်တွေ့သည့်အလား ဝမ်းသာ အားရ နှုတ်ဆက်ကြ၏။ ကျွန်တော်က ကလေးတွေကို ချောကလက်တွေဆေးပေး ၏။ လူကြီးတွေက ကျွန်တော် ဘယ်သူပါဆိုသည်ကို ကလေးတွေကို ရှင်းပြ၏။
‘ဒါလဲ အစ်ကိုရဲ့ညီတွေထဲက တစ်ယောက်ပဲ။ သူ ဘားနတ်ပါ’
ဩမာက တစ်ဦးနှင့် မိတ်ဆက်ပေး၏။

မိတ်ဆက်ပွဲပြီးသည့်အခါ ကိုန်းက အကျွေးအမွှေးပြင်ဆင်ပေး၏။ ဆိတ် သားဟင်း၊ ငါးကြော်၊ ထမင်း။ လူတွေက ဟာပိုင်ယီတွင်ကျန်နေသော ကျွန်တော် နေ့ချိန်တွေအကြောင်း မေးကြ၏။ ကျွန်တော်က ရှိကကိုတွင် လူမှုရေးလုပ်ငန်း နှစ်ပုံနှစ်ရေမျိုးအနေဖြင့် လုပ်ကိုင်နေပုံများကို ပြောပြသည်။ သူတို့က ခေါင်းသာ တညိုညိုညိုလုပ်နေ၏။ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း နားလည်ပုံတော့မပေါ့ကြ။ မကြာ ခင် ဟားဗတ်တက္ကသိုလ်တွင် ဥပဒေဆက်တက်မည်ဖြစ်ကြောင်းပြောပြသည်။

‘ကောင်းတယ်ကွ ဘယ်ရီ၊ မင်းအဖေလဲ ဒီကျောင်းပဲ တက်ခဲ့တာပဲ။ မင်းအဖေလိုပဲ တို့လဲ မင်းအတွက်ဂုဏ်ယူကြတာပေါ့။ ကဲ ဒီမှာ ဘားနတ်ရ မင်းလဲ မင်းအစ်ကိုလိုပဲ ကြိုးစားနော်’
‘ဘားနတ်က ဘောလုံးသမားဖြစ်ချင်နေတာဟဲ့’
မိုက်တူနီက ဝင်ပြော၏။
‘ဟုတ်လား ဘားနတ်’
ကျွန်တော်က ဘားနတ်ဘက် လှည့်မေးသည်။
‘မဟုတ်ပါဘူး ကျွန်တော်က ဘောလုံးကစားတဲ့အကျင့်ရှိရုံပါပဲ’
‘ဒါဆို ငါတို့ တစ်နေ့ အတူတူ ကစားကြတာပေါ့ကွာ’
သူက ခေါင်းခါ၏။
‘ဟင့်အင်း ကျွန်တော်က အခု ဘတ်စကက်ဘော ကစားချင်တာ’
ကလေးအုပ်စုကမူ စကားပိုင်းတွင် မရှိဘဲ အဖြူအမည်းရုပ်ခြင်းသံကြား ခြိတ်ချေတွင် ဝိုင်းဆုံနေကြ၏။
‘ဒီမှာ လူဘယ်နှယောက်နေသလဲ’
ကျွန်တော်က အိမ်ကိုကြည့်ပြီးမေးမိ၏
‘မပြောတတ်ဘူး။ မြို့တက်အလုပ်ရှာကြတဲ့သူတွေလဲ ဒီမှာ သောင်တင် တတ်ကြတာပဲ’
ဤအိမ်မှာ အိပ်ခန်းနှစ်ခန်းသာ ရှိသည်။ အိပ်ခန်းထဲတွင် မွေယာတွေ အပြည့်။
‘တစ်ခါတလေ သူတို့အလုပ်မရမချင်း အကြားကြီးနေကြတယ်။ တစ်ခါ အလေးလဲ ကလေးကော ဒီမှာပေါ့။ အလုပ်ကလေးပဲ။ အတိုင်းပဲ။ ကျွန်မအဖေ

ဆိုရင် ဘာနတ်ကို ဒီမှာပဲ မကြာခဏထားခဲ့တာပေါ့။ ဂျိန်းကပဲ အပင်ပန်းမိပြီး သူ့ကို မွေးကျွေးခဲ့တာပဲ။

သူက တတ်နိုင်လို့လား။

တကယ်တော့ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ။ သူက တယ်လီဖုန်းအော်ပရေတာပဲ။ လခကောင်းတာမှမဟုတ်တာ။ ဒါပေမယ့် သူက မပြီးမပြုတာတိပါဘူး။ သူ့မှာ သားရင်းသမီးရင်းမရှိတော့ တခြားသူတွေရဲ့ကလေးတွေပဲ စောင့်ရှောက်ရတော့တာပေါ့။

ကျွန်တော်တို့ ဧည့်ခန်းထဲ ပြန်လာကြသည်။ ဆိုဖာဟောင်းကြီးပေါ်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်၏။ စိုက်တူနီက အမျိုးသမီးငယ်လေးတွေကို ပန်းကန်ဆေးရာတွင် ညွှန်ကြားနေ၏။ ကလေးတချို့က ကျွန်တော်ယူလာသော ချောကလက်တွေကို အဝေမတည့်ဖြစ်နေကြ၏။ ကျွန်တော်က အခန်းထဲရှိ ပရိဘောဂဟောင်းတွေကို ကြည့်နေသည်။ လွန်ခဲ့သောနှစ်နှစ်က ပြက္ခဒိန်ဟောင်းက နံရံမှာချိတ်လို့။ ဓာတ်ပုံတွေက ဆေးရောင်တွေပြယ်။ အဲကွယ်တွင်ရှိသော အခန်းများအတိုင်းပင်။ အခန်းထဲတွင် အပျိုသားတွေ မရှိတာကလည်း အဲကွယ်အတိုင်း။

ညဆယ်နာရီလောက်တွင် နှုတ်ဆက်ပြီးပြန်ခဲ့၏။ တံခါးဝအရောက်တွင် ဂျိန်းက လေးသံနှင့် ဩမာကို လာပြော၏။

ဘယ်ရီကို နှင့်အခါဆရာရဲ့ပေးတွေ့လိုက်ဦးလေ။ ဆရာက နှင့်အပေးရဲ့အစ်မကြီးပဲ။ ပထမဆုံးမွေးတဲ့ကလေး။ သူက နှင့်ကို သိပ်တွေ့ချင်နေတာတွေတာပေါ့ ဒါနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ဒီည သူ ဒီကိုမလာတာလဲ နေတာပေးလို့လား။

- လာပါ ကားပေါ်ကျမှ အစ်ကိုကို ကျွန်မရှင်းပြမယ်။
- ဩမာက စကားဖြတ်ပြော၏။
- လမ်းပေါ်မှာ လူရှင်းနေသည်။ မိုးကြောင့် လမ်းပေါ်မှာ ရေတွေရွှံ့နေ၏။
- ဂျိန်းပြောတာ မှန်တယ် ဘားရက်ရဲ့ အစ်ကိုအနေနဲ့ ဆရာကကိုသွားတွေ့သင့်တယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မတော့ မလိုက်ဘူးနော်။
- ဘာဖြစ်လို့လဲ။
- ဆရာက အဘိုးကြီးရဲ့လယ်မြေတွေနဲ့ပတ်သက်လို့ ပြဿနာတက်ရ

တယ်။ သူက ပြောတယ်။ ရွှင်းရယ်၊ ဘားနတ်ရယ်၊ ကျွန်မရယ်က အဘိုးကြီးရဲ့ ကလေးတွေ မဟုတ်ဘူးတဲ့။ ကျွန်မလဲ ဒါတော့မသိဘူး။ သူ့အဖျာ ဘဝကတော့ ငြိမ်ရှည်တယ်။ သူက အဘိုးကြီးလို အချိန်ကောင်းအခွင့်ကောင်းတွေလဲ မရပါဘူး။ စာလဲ သင်ခွင့်မရဘူး။ နိုင်ငံခြားလဲ သွားခွင့်မရဘူးဒါကို သူသိပ် ကာညံ့တယ်။ ကျွန်မအနေနဲ့ ကျွန်မတို့ဟာ ဒီအတွက် အပြစ်တင်ခံကြရတယ်။

အဘိုးကြီးရဲ့လယ်မြေတွေက ဘယ်လောက်တန်ဖိုးရှိလဲ။

မတန်လှပါဘူး။ အစိုးရအငြိမ်းစားလစာလောက်ပါပဲ။ ဘာမှမတန်တဲ့ မြေပဲ။ ရှေ့နေစရိတ် ကြားထဲက စားသွားတာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် သိတဲ့အတိုင်း ကုန်ပိုက်က အဘိုးကြီးဆီက အဖျားကြီး မျှော်လင့်ထားကြတယ်လေ။ အဘိုးကြီးကလဲ တစ်ပြားမှမရှိပေမယ့် ထည့်ထည့်ဝါဝါနေတတ်တာကိုး။ ဒါကြောင့် ဆွေမိန်းမက အဘိုးကြီးအနေနဲ့ သူတို့ဘဝကို ကယ်တင်နိုင်လိမ့်မယ်ထင်နေကြတာ။ ဘားနတ်လဲ ဒီသဘောထားမျိုးရှိတယ်။ သူက လူတော်လေးပါ။ ဒါပေမယ့် တစ်နေ့က အိမ်မှာလှိုင်ပြီး ဘာမှမလုပ်တာက ဓက်တယ်။ ကျောင်းတစ်ဝိုင်းတစ်ဝိုင်းကွက်တယ်။ အလုပ်လဲ မရဘူး။

ကျွန်တော် ကူညီနိုင်ပါ့မလား။

ကူညီနိုင်လိမ့်မယ်။ သူနဲ့စကားပြောကြည့်ပေါ့။ အခု အစ်ကိုက အဖေရိုက်ကနေ လာတာ။ အစ်ကိုက အမွေစားအမွေခံထဲမှာ တစ်ယောက်အပါအဝင်လေ။ ဒါကြောင့် ဆရာက အစ်ကိုကို သိပ်တွေ့ချင်နေတာပေါ့။ သူထင်နေတာက ကျွန်မက အစ်ကိုကို သူနဲ့မတွေ့အောင် ကာဆီးကာဆီး လုပ်နေတယ်လို့။

မိုးက သည်းလာသဖြင့် ကားကို ရပ်ထားလိုက်ရ၏။ ကျွန်မ သိပ်ပင်ပန်းနေပြီ ဘားရက်။ ကျွန်မ ဂျာမဏီမှာ နေတုန်းက ကံညာကို သိပ်လွမ်းတယ်။ အိမ်ပြန်ဖို့ပဲ အမြဲ စိတ်ကူးနေမိတယ်။ ဒီမှာဆိုရင် ကျွန်မ အထီးကျန်နေဘူးလို့ထင်မိတယ်။ ဆွေတွေမျိုးတွေ အသိုက်အဝန်းတွေက တစ်ကြိမ်မဟုတ်လား။ ဒီမှာဆိုရင် မိဆုံတဆုံတွေကို လူချိုရုံမရှိဘူး။ ကလေးတွေနဲ့လဲ သူများလက်ထဲ မအပ်ထားဘူးလို့ထင်မိတယ်။ ခုဒီမှာ ကျွန်မ ကျောက်မျက်လှုပ်ငါးက ကျွန်မဆီက အကူအညီတောင်းတယ်။ ကျွန်မက သူတို့ထက် ပိုကောင်းတယ်လို့ထင်နေကြတယ်။ ကျွန်မက တက္ကသိုလ်တက်တယ်။ အခုပဲ

ရနိုင်တယ်။ ဒါပေမယ့် ဘားရက်ရယ် ကျွန်မလဲ ဘာလုပ်နိုင်မှာမို့လဲ။ ကျွန်မက တစ်ယောက်တည်းလေ။

ကျွန်တော်က ဩမာလက်ကိုကိုင်ကာ အားပေး၏။

ကျွန်မမှာ အိပ်မက်တွေရှိတယ်။ ကျွန်မတို့ရဲ့အဘိုးရဲ့မြေမှာ အိမ်လှလှလေးဆောက်မယ်။ အိမ်ကြီးမှာ မိသားစုတွေ စုနေကြမယ်။ အဘိုးလိုပဲ သီးပင်စားပင်တွေ စိုက်မယ်။ ကျွန်မတို့ကလေးတွေကို ဘိုးဘွားတွေရဲ့ ယဉ်ကျေးမှုမျိုးတွေနဲ့ ကြီးပြင်းစေမယ်။

ဒါတွေအားလုံး တို့လုပ်နိုင်တာပဲ ဩမာရယ်။ သူက ခေါင်းကို တွင်တွင်ခါ၏။

ကျွန်မမရှိရင် ဒီအိမ်ကို ဘယ်သူထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်မလဲ။ ခြံစည်းရိုး ကျိုးပေါက်ရင် ဘယ်သူ စားစားပြုပြင်မလဲ။ အဘိုးကြီးကလဲ ဒီအိမ်မျိုးကို ကျွန်မတို့အတွက် မဆောက်ခဲ့ဘူး။ ကျွန်မတို့လဲ ကလေးတွေပဲ ဘားရက်ရယ်။ ကျွန်မတို့က ဘာကြောင့် လူတကာကိုစောင့်ရှောက်ကြရမှာလဲ။ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မပဲ စောင့်ရှောက်နိုင်မှာပေါ့။ အခုတော့ ကျွန်မဟာ ကိုယ့်ဘဝကိုကိုယ် နေနိုင်ပါပြီ။ ဂျာမန်လူမျိုးတွေလိုပေါ့။ အရာရာဟာ နေခံတာပဲ။ တစ်ခုခုကူးပွက်ရင် ပြန်ပြင်တယ်။ တစ်ခုခုမှားရင် ဒါဟာ ကျွန်မအဖြစ်ပဲ။ ကျွန်မမှာပိုင်ဆိုင်ရင် မိသားစုကိုပိုပေးတယ်။ သူတို့ကြိုက်တာလုပ်နိုင်တယ်။ ကျွန်မက သူတို့အပေါ် မှီခိုမှုမရှိဘူး။ သူတို့ကလဲ ကျွန်မအပေါ် မမှီခိုကြဘူး။

အထီးကျန်ဆန်လိုက်တာကွယ်။

ဒါကို ကျွန်မသိတယ် ဘားရက်ရယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်မ အိမ်ပြန်လာတာ။ ဒါကြောင့် ကျွန်မ ခုထိ အိပ်မက်မက်နေသေးတာ။

နောက်နှစ်ရက်ကြာအထိ ကျွန်တော်အိတ်ပြန်မရသေး။ လေကြောင်းပိုကလေးဆီကို ပြန်ဆက်မေးရန်ပြော၏။ လေဆိပ်ပန်းကလဲ အပြုပင်လှိုင်းမအေး။ ထို့ကြောင့် ဗြိတိသျှလေကြောင်းရုံးကို ကိုယ်တိုင် သွားမေးကြ၏။ စားပွဲခံတွင် အမျိုးသမီးနှစ်ဦးက သူတို့ဖွင့်ထားသော ညကလပ်အကြောင်း ဆွေးနွေးနေကြ၏။ ကျွန်တော်က ပျောက်ဆုံးသောအိတ်အကြောင်း မေးကြည့်၏။

ကျွန်မတို့မှာ မှတ်တမ်းမှတ်ရာမရှိဘူးဟု တစ်ဦးကပြော၏။

သေသေချာချာ စစ်ကြည့်ပါဦး။

ဒါဆိုရင်တော့ ဒီည ညသန်းခေါင်ထပ်လာခဲ့လေ။ ဂျီဟန်နက်တောင်

က လေယာဉ် အဲဒီအချိန် ဆိုက်မယ်။

ကျွန်တော်အိတ်ကို ကျွန်တော်ဆီ ပြန်ပို့ပေးမယ်လို့ ပြောပြီးသားလေ။

ဝမ်းနည်းပါတယ်ရှင်။ ဒီမှာက အိတ်နဲ့ပတ်သက်လို့ ဘာမှတ်တမ်းမှ

မရှိလို့ပါ။ ပုံစံတစ်ခု ထပ်ဖြည့်လိုက်ပါဦး။

မစ်အိုမိုရိုကော ဒီမှာရှိလား။

သူက ခွင့်သွားနေပါတယ်။

ဒါဆို ဒီပြဿနာကို ဘယ်သူက ရှင်းပေးမလဲ။

ဩမာက ကျွန်တော်ကို ဆေးကိုတွန်းလိုက်ပြီး ဝင်ပြော၏။

တစ်ခုခုပြောချင်ရင် မြို့ထဲကရုံး သွားပြောပေါ့။

သို့ဖြင့် မကေ့မနပ်နှင့်ပင် မြို့လည်က ဗြိတိသျှလေကြောင်းရုံးသို့ သွားကြ၏။

အထပ်မြင့်အဆောက်အအုံကြီး ဖြစ်၏။ အဆိုပါရုံးမှ ဧည့်ကြိုစာရေးမကလည်း လေဆိပ်မှာ နံရမ်းပါဟု ပြောသည်။

ဒါဆို ငါ့ကို မန်နေဂျာနဲ့ ပေးတွေ့ကွာ။

ဝမ်းနည်းပါတယ်ရှင် မစွမဒုရိုက အစည်းအဝေးမှာပါ။

ဒီမှာကြည့်။ ငါတို့ အခုပဲ လေဆိပ်ကလာတာ။ သူတို့က ဒီကိုသွားပါလို့ ဝှက်တယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ရက်ကတော့ ငါ့ကို လာပေးပါမယ်လို့ပြောတယ်။ အခုကျတော့ ပျောက်နေတာတောင် ဘယ်သူမှမသိဘူးတဲ့။ ထိုစဉ် အပြာရောင်ဘလေးစာအင်္ကျီဝတ်ထားသောသူတစ်ဦးကို လှမ်းတွေ့၍ ဩမာက နှုတ်ဆက်လိုက်၏။ မပူပါနဲ့ ကွယ် ဒီက အကြီးအကဲ မဒုရိုက ဦးရဲမိတ်တွေပါ။ သူ့အဖေလည်းစားစားမလို့ လာတာ ဟုပြော၏။ မကြာခင် မဒုရို ထွက်လာ၏။ သူက အကျိုးအကြောင်းမေးပြီး ချက်ချင်း ပုန်းကောက်ဆက်၏။

ဟဲလို အေး ငါ မဒုရိုကွ။ စုပြောနေတာ ဘယ်သူလဲ။ အခု ငါ့ဘေး

မှာ အိတ်ပျောက်နေတဲ့ မစ္စတာဆိုတာမားရိုနေတယ်။ အေး အဲဒါ ချက်ခြင်းရှာပေးစမ်း

မကြာမီ ဖုန်းပြန်လာ၏။

'အိတ်ကို ညနေပိုင်းမှာ ပို့ပေးပါမယ်'

ကိစ္စက အဆင်ပြေတော့လည်း ချက်ချင်း။

'ဒီမှာက နာမည်တစ်လုံးပြောလိုက်တာနဲ့ ကိစ္စက ပြတ်သွားတာများတယ်' ဟု ဩမာက ပြော၏။

တစ်ခါက ဩမာကို အတိုးကြီးက စီးကရက်သွားဝယ်ခိုင်း၏။ သို့သော် ဝိုက်ဆံမရှိ၍ မပေးလိုက်။

'သမီးနှယ် တုံးလိုက်တာကွာ ဆိုင်ရှင်ကိုပြောလိုက်ပါ။ အိုတာမားသမီးလို့။ နောက်မှ အဖေ ရှင်းပေးမယ်'

ဩမာက ဆိုင်ကို သွားပြီး သူ့အဖေပြောသည့်အတိုင်း သွားပြော၏။ ဆိုင်ရှင်က သူ့ကို မောင်းထုတ်သည်။ အိမ်ကို စီးကရက်မပါဘဲ ပြန်ရမည်ကို ကြောက်၍ အိမ်ကိုကမ်းကွဲကမ်းညီကံသွားကာ ဝိုက်ဆံချေးပြီး စီးကရက်ဝယ်လိုက်ရ၏။ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ကြာလိုက်လေခြင်းဟု သူ့ကို ဆို၏။

'တွေ့တယ်မဟုတ်လား သမီး၊ မင်း ဘာပြဿနာမှမရှိဘူး။ ဒီကလူတိုင်းက အိုဘားမားဆိုတာ သိပြီးသား'

ဩမာ ပြန်ပြောပြတာ နားထောင်နေမိ၏။

ဩမာနှင့်ကျွန်တော် လူရွယ်သောလမ်းတစ်လျှောက် လျှောက်သွားနေစဉ် အဖေရှိနေသည်ဟု ခံစားမိသည်။

ကျွန်တော်တို့ကို ဖြတ်ကျော်ပြေးလွှားသွားသော ကျောင်းသားလေးများထဲတွင် သူ့ကိုတွေ့၏။ ဘောင်းဘီတိုအပြာများကြားက ငေါထွက်နေသောခြေထောက်မဲမဲလေးတွေ။ မတော်တရေလှုပ်ကွဲကြီးတွေ စီးလို့။

မီးရောင်မှိန်မှိန်ထွန်းထားသော လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲတွင် လက်ဖက်ရည်ကို အရသာခံသောက်နေကြသော တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားများကြားတွင် အဖေ့ကို တွေ့၏။

နားရွက်တစ်ဘက်ကိုပိတ်ကာ ဖုန်းကို ဆော်ပြောရင်း စီးကရက်သောက်

မကြာသော စီးပွားရေးသမားများ၏အဖုံ့အသက်ကြားတွင် အဖေ့ကို တွေ့သည်။ မှန်ရာရာ ကိုယ်လုံးတွေမှာပါ ဖုန်တွေကပ်ပြီး ချွေးတွေညှစ်နေသော အလုပ်သမားများကြားတွင် သူ့ကိုတွေ့၏။

သူ ကျွန်တော့်ကို ဘာတစ်ခုနဲ့မှ မပြောသော်လည်း အတိုးကြီး ဒီမှာရှိသည်ဟု ကျွန်တော် ထင်သည်။

သူ ဒီမှာရှိနေပါသည်။ နားလည်ပေးပါဟု သူ ကျွန်တော့်ကို တောင်းဆိုရပါသည်။

အခန်း တစ်ဆယ့်ငါး

ဘားနတ်က ဆယ်နာရီတိတိတွင် တံခါးခေါင်းလောင်း လာနိုင်သည်။ သူက အရောင်မှိန်နေသော အပြာရောင်ဘောင်းဘီတိုနှင့် သူ့အတွက် အလွန်ကျပ်နေပုံရသော တီရှပ်ကို ဝတ်ထား၏။ သူ့လက်ထဲတွင် လိမ္မော်ရောင်ဘတ်စကက်တော ဘောလုံးတစ်လုံး ကိုင်ထား၏။

'အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီလား'

သူက မေး၏။

'ဖြစ်လောက်ပါပြီ။ ဖိနပ်စီးဖို့ အချိန်လေးတော့ ပေးပါဦး'

သူ ကျွန်တော့်အခန်းသို့ ဝင်လာကာ ကျွန်တော့်အလုပ်စားပွဲကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

'အစ်ကိုကတော့ စာအုပ်နေပြန်ပြီ။ အစ်ကို့အမျိုးသမီးကတော့ အစ်ကို့စာအုပ်တွေနဲ့အချိန်ကုန်နေတာနဲ့ပဲ အစ်ကို့ကို ငြီးငွေ့သွားမှာပဲ'

'လူတွေက ဒီလိုပဲ ပြောကြတာပဲ'

'ကျွန်တော်ကတော့ စာအုပ်တွေကိုစိတ်မဝင်စားဘူး။ ကျွန်တော်က လှုပ်လှုပ်ရှားရှားမှ ကြိုက်တယ်။ ရမ်ဘိုလိုပဲ'

ပျဲ 'ဟုတ်ပါပြီ ရမ်ဘိုရယ် ကွင်းထဲကျမှ မင်းအစွမ်းအစ ကြည့်ရသေးတာပေါ့'

ဘားနတ်က ကျွန်တော့်ကို နားမလည်သလိုပြန်ကြည့်ပြီး မေး၏။

'ကွင်းက အဝေးကြီးပဲ ကားက ဘယ်မှာလဲ'

ဩမာ ယူသွားတယ်ကွ။ ကွင်းကတစ်မိုင်လောက်ပဲဝေးပါတယ်။ သွေးပူလှေကူငို ခန်းဆင်းတဲ့အနေနဲ့ ပြေးသွားကြရအောင်'

ဘားနတ်က မပြေးချင် ပြေးချင် ကျွန်တော်နောက်က လိုက်ပြေးသည်။ နောက် နည်းနည်းပူသည်။ ဘားနတ်သည် နည်းနည်းပြေးလိုက်ပြီးသည်နှင့် ချွေးတွေ ရွဲလာ၏။ မောလည်း မောလာဟန် တူ၏။

‘သွေးပူပါပြီ ဘယ်ရီရယ် ကျွန်တော်တို့ လမ်းပဲ လျှောက်ကြရအောင်’ နိုင်ရီဘီတက္ကသိုလ်နယ်မြေသည် မြို့နှင့် အတော်လှမ်း၏။ ဘတ်စကက် ဘောကွင်းမှာ ကျန်းမြင့်ပေါ်တွင် ရှိသည်။ ကျွန်တော်နှင့်သူ အချိန်အတော်ကြာ ကစားခဲ့ကြသည်။ သူက ဘဂ္ဂနစ်အရွယ် ရောက်နေသော်လည်း လူက ပို၍ခုန်နေသည်။ အတွေ့အကြုံမဟုတ်ဘဲ နည်းနေသဖြင့် ကလေးလို ဖြစ်နေ၏။

‘အစ်ကို မက်ဂျစ်ဂျစ်ဆင် ကစားတာကို ကြည့်ဖူးသလား’
‘ရပ်မြင်သံကြားထဲမှာပဲ မြင်ဖူးပါတယ်’
‘အမေရိကန်မှာ လူတိုင်း ကားတစ်စင်း ရှိတယ်။ တယ်လီဖုန်းတစ်လုံးစီ ရှိကြတယ်ဆိုတာ ဟုတ်လား’

‘လူများစုပါ။ လူတိုင်းတော့လဲ မဟုတ်ပါဘူး’
ကျွန်တော်က သူ့ကို လူကြီးတစ်ယောက်လို ဆက်ဆံ ပြောဆိုနေသဖြင့် သူက ကျေနပ်နေပုံ ပေါ်၏။

‘အဲဒီမှာက ဒီမှာထက်တော့ ပိုကောင်းမှာပဲနော်။ ကျွန်တော်လဲ အမေရိကကို လာချင်လိုက်တာ။ အဲဒီမှာ အစ်ကိုရဲ့အလုပ်တွေလဲ ကုလုပ်ပေးနိုင်တာပေါ့’
‘ငါ့မှာက အလုပ် မရှိတော့ဘူးကွ။ ငါလဲ အခု ဥပဒေကျောင်းပြန်တက်ပြီး ကျောင်းသားလုပ်ရတော့မှာ’

‘ဟိုမှာ အလုပ်ရှာရတာ လွယ်မှာပေါ့နော်’
‘လူတိုင်းအတွက် မလွယ်ပါဘူး။ အမေရိကမှာ လူတော်တော်များများ ကြပ်တည်းနေကြတာပဲ။ အထူးသဖြင့် လူမည်းတွေ ဒုက္ခပိုရောက်ကြတာပေါ့’
‘ဒီမှာလောက်တော့ ဆိုးမှာမဟုတ်ပါဘူး’
သူနှင့်ကျွန်တော် ကစားရင်း ဟိုပြောဒီပြော ပြောနေကြ၏။ ကစားပြီးတော့ အအေးဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် သွားနားကြ၏။
‘ဩမာပြောတော့ မင်း ကုန်သွယ်မှုသင်တန်းကျောင်းတစ်ကျောင်းတက်တော့မလို့ဆို’

သူက ခေါင်းတစ်ချက်ညှိတင်ပြ၏။ ဤအဖြေကို သူ သိပ်စိတ်လိုက်ရမေးချင်ဟန်မတူ။
‘ဘယ်ဘာသာရပ်ကို စိတ်ဝင်စားသလဲ’
‘မသိပါဘူး။ ခော်တော်ကားစက်ပြင်ပဲ သင်ရကောင်းမလားလို့’
‘ကြိုးစားရမှာပေါ့ကွာ’
‘အစ်ကိုက ကျောင်းလခပေးမှာ မဟုတ်လား’
‘မင်းအသက် အခု ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ ဘားနတ်’
‘ဘဂ္ဂနစ်ပါ’

‘ဘဂ္ဂနစ်ဟုတ်လား။ ဒီအရွယ်က ကလေးမဟုတ်တော့ဘူး။ လူကြီးဖြစ် ခဲ့ပြီး သူ့မှာ တာဝန်ယူစရာတွေ သူ့ဘာသာသူ ရှိလာပြီ။ မင်းမိသားစုအတွက် မင်းအတွက်။ ကိုယ်စိတ်ဝင်စားတဲ့ဘာသာကို ကိုယ်ကြိုးစားသင်ရမယ်။ ခော်တော်ကားကပ်ပြင်ပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့။ ဘာဖြစ်ဖြစ် တစ်ခုခု ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ဖမ်းတိုင်ချမှတ်ထားရမယ်။ ဩမာနဲ့ငါနဲ့က မင်းကို ကျောင်းလခတော့ပေးနိုင်မယ်။ ဒါပေမယ့် မင်းဘဝတစ်လျှောက်လုံးတော့ ငါတို့ မထောက်ပံ့နိုင်ဘူး။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးရမယ် နားလည်တယ်နော်’

‘ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်’
သူ ချက်ချင်းတော့ သဘောမပေါက်သေးသည်ကို ကျွန်တော် ရိုသေမိ၏။ သူသည် မှားယွင်းသောပတ်ဝန်းကျင်တွင် ကြီးပြင်းလာရသူပီပီ ဒီလောက်တော့ ရှိမှာပေါ့။ လောလောဆယ် သူ့အာရုံစိုက်နေသည်မှာ ကျွန်တော်ထံမှတော့ မလေ့မလာသီချင်းခွေများ။ ဘတ်စကက်ဘောကစားရာတွင် ဦးသော ဖိနပ်များ၊ အပြန်ခရီးကိုလည်း လမ်းလျှောက်ပြန်လာကြ၏။ သူက ကျွန်တော်ပုန်းကန်လို့လား လာ၏။
‘အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက်ရှိတာ ကောင်းလိုက်တာနော်’
သူက ထိုသို့ပြော၏။

အာမရိကတွင် ကျွန်တော်ဆွေမျိုး တော်တော်များများနှင့် ဆွေခွင့်ရခဲ့၏။ မင်းလည်း တိုးပါသည်။

ဂိုဏ်းခွဲခိုက်တူနီတို့တွင် ပုံမှန်အလုပ်များ ရှိ၏။ ကိုဖီယာကမူ ချွေးထဲတွင် အထည်ရောင်း၏။ ပိုက်ဆံပြတ်သွားလျှင် သူ့ကလေးတွေကို တောကို ခဏပို့ထား၏။ တောတွင် ‘အနီ’ ဆိုသော မောင်ဝမ်းကွဲတစ်စဉ်း ရှိ၏။

နိုင်ရီဘီတွင် စီးပွားရေးအခြေအနေက တစ်နေ့တခြား ပိုပိုကြပ်တည်းလာ၏။ အဝတ်အထည်အများစုမှာ တစ်ပတ်ရစ်များသာ ဝတ်နိုင်ကြ၏။ မိသားစု ကျန်းမာရေးမှာလည်း အနိုးရဆေးရုံဆေးခန်းသာ အားကိုးရ၏။ မိသားစုတွင်းမှ လူငယ်များမှာ အလုပ်မရှိကြ။ ကင်ညာတက္ကသိုလ်သို့တက်နိုင်သူ ရှား၏။

ဂိုဏ်းခွဲခိုက်တူနီတို့ နားပွားမကျန်းမာဖြစ်လျှင် နှင့်လူရ၏။ လစာအမြတ်ခံရ၏။ ကျန်းမာရေးခံစားခွင့် လုံးဝ မရှိ။ ဤသည်မှာ မိသားစုတစ်စုအကြောင်းသာ ဖြစ်၏။ ထိုနည်းတူ ခေဒနာတွေ လူတိုင်းလိုလို ခံစားနေရ၏။

ဩမာကဲ့သို့ နိုင်ငံခြားမှဘွဲ့ရယူညာတတ်ပင်လျှင် အလုပ်ရှားနေ၏။ သူက အလုပ်နှစ်ခုလုပ်ရ၏။ တက္ကသိုလ်ဆရာမလခက မလုံလောက်သဖြင့် ကင်ညာ စီးပွားရေးသမားများကို ကျွန်တော်ဘာသာသင်ပေးရသော အလုပ်ကိုပါ အားလပ်ချိန်တွင် လုပ်ရ၏။ စုမိဆောင်းမိပိုက်ဆံလေးဖြင့် အလုပ်ရှိ ဆဘွားအိမ်ကို ပြင်ပေးရ၏။ နိုင်ရီဘီမြို့အနီးတွင် မြေကွက်တစ်ကွက်ဝယ်၏။

နိုင်ရီဘီတွင် ပထမတစ်ပတ် နေပြီးနောက် အဒေါ်ဆရာထံ ဖိုက်တူနီက ပို့ပေး၏။

ဩမာက လိုက်မပို့ချင်။ သို့သော် သူ၏စက်ပြင်ဆရာက ဆရာတို့ အနီးအနားတွင်နေသည်မို့ ထိုသူထံသွားရင်း ကျွန်တော်နှင့်ဖိုက်တူနီကို လမ်းကြိုတင်ခေါ်သွားသည်။

‘ဒီဒေသမှာ လူ ဘယ်လောက်နေသလဲ’
‘တစ်သန်းလောက် ရှိလိမ့်မယ်’
‘တစ်နှစ်ထက် တစ်နှစ် မတူဘူး။ လူဦးရေက များသထက် များလာတယ်။ တောကလူတွေ အလုပ်မရှိတော့ မြို့တက်လာကြတာပေါ့။ မြို့ရောက်ရင် ကျန်းမာရေးအလုပ်လုပ်ကြတယ်။ ပြီးတော့ တောကိုမပြန်နိုင်ကြတော့ဘူး။ ရပ်ကွက်အသစ်တွေပေါ်လာပြီး လူဦးရေက ကြပ်တည်းလာ။ ကျန်းမာရေးပြဿနာတွေက တက်လာတော့ မြို့မကောင်းစီကလဲ ဖြေရှင်းရတာပေါ့။ သူ့လိဒီစာတွေနဲ့

တစ်ဆီဆွေကိုတိုးပစ်။ ဒီလိုနဲ့ သူတို့ ဘဝပျက်ကြပြန်ရော။ တစ်ခါ တစ်နေရာမှာ ကျွန်တော်တို့တွေ ပြန်ဆောက်။ ဒီလိုနဲ့ သံသရာလည်နေတာပဲ’

ဩမာ၏ကားပြင်ဆရာဝပ်ရှော့သို့ ရောက်သောအခါ ဩမာကို ထားရစ်ခဲ့ကာ ဖိုက်တူနီနှင့်ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်သား အဒေါ်ဆရာထံ ထွက်ခဲ့ကြ၏။ ရပ်ကွက်ရှိ အိမ်တိုင်းလိုလို အိမ်ရှေ့မျက်နှာစာတွင် ဆိုင်ခွင့်ရောင်းကြသည်ကို ဆွေရ၏။ အပ်ချုပ်ဆိုင်၊ ဖိနပ်ပြင်ဆိုင်၊ လက်သမားလုပ်ငန်း၊ ဟင်းသီးဟင်းရွက်ရောင်း။

၁၂ ထပ်တိုက် စလုံးတွဲ ဆောက်ထားသော အိမ်ယာခန်းတစ်ခုသို့ ရောက်လာ၏။ အဆောက်အဦများမှာ ဖြစ်သလို အကြမ်းတည်ဆောက်ထားကြပြီဖြစ်၏။

စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ်အခန်းတစ်ခုသို့ အရောက်တွင် အဝတ်လျှမ်းနေသော ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို ဖိုက်တူနီက လှမ်းမေးလိုက်၏။ ထိုကောင်မလေး လမ်းပြု၍ ဆရာအိမ်သို့ရောက်၏။ လူလတ်ပိုင်းအရွယ် အသားမည်းမည်းခပ်ပူအမျိုးသမီးတစ်ဦး ထွက်လာသည်။ သူက ကျွန်တော်လက်ကို မမ်းဆုပ်ကာ လျှိုဘာသာကောင်းဖြင့် တစ်ခုခုပြော၏။

‘သူ့အစ်ကိုရဲ့သားကို ဒီလိုစုတ်တီးစုတ်ပြတ်နေရာမှာ ဧည့်ခံရတဲ့အတွက် ရုတ်တယ်လို့ ပြောတယ်’

ဖိုက်တူနီက ဘာသာပြန်ပြန်၏။
‘ဧည့်ခန်းမှာ ဆယ်ပေ ဆယ်နှစ်ပေမျှသာ ကျယ်သည်။ ကုတ်တစ်လုံး၊ ကျားထိုင်နှစ်လုံး၊ မှန်တင်ခုံတစ်လုံးနှင့် အပ်ချုပ်စက်တစ်လုံးသာ ဆန့်သည်။ ဖိုက်တူနီနှင့်ကျွန်တော် ထိုင်ခုံကို တစ်လှည့်စီထိုင်ရသည်။ ဆရာက ကျွန်တော် မှုတ်နှာကို သေသေချာချာလေ့လာနေ၏။ ဆရာမျက်နှာမကောင်းသည်ကို ကျွန်တော် မျှော်မိသည်။’

‘ခုလောက်ကြာပြီးမှ ဘာဖြစ်လို့ သူ့ဆီ အခုမှလာတာလဲလို့ သူကမေးတယ်။ မင်းအတိုင်းရသမီးအကြီးဆုံးက သူပဲ။ ဒါကြောင့် သူ့ဆီ အရင်ဆုံးလာတွေ့သင့်တာပေါ့လို့ သူက ပြောနေတယ်’
ဖိုက်တူနီက ဘာသာပြန်ပေးသည်။

* ကျွန်တော် မရှိမသေသဘောနဲ့ ဒီလိုလုပ်တာ မဟုတ်ပါဘူးလို့ ပြောပေးပါ။ ရောက်ကတည်းက အလုပ်တွေရပ်နေလို့ ခုမှလာတာပါ။

ကျွန်တော်က ဆရာကို ကြည့်ပြီးပြောလိုက်၏။ သူကတော့ နားလည်ဟန်မတူ။ ဘာသာပြန်သူက ပြန်ပြလိုက်သည်။

* သူက ပြောတယ်။ မင်းနဲ့ အခု အတူတူနေတဲ့လူတွေဆိုတာ လိမ်တာ ညာတာတွေပဲ သိရမယ်။

* ပြောလိုက်ပါ ဘယ်သူမှ အခေါ်အကြောင်း မကောင်းပြောတာ မကြားမိပါဘူးလို့။ ဩမာတစ်ယောက်ပဲ အဘိုးကြီးရဲ့မြေကိစ္စနဲ့ပတ်သက်လို့ အငြင်းပွားရတာ မျက်နှာပူတဲ့အတွက် ဒီကို လိုက်မလာတာပါ။

* ရုံးမှာ အမှုဖြစ်တာ သူ့အဖြစ် မဟုတ်ပါဘူးတဲ့။ အိုဘားမားရဲ့ သားသမီးတွေဟာ အိုဘားမားရဲ့သားသမီးတွေပဲ။ ဒါပေမယ့် သူတို့က ယူစရာရှိတာ အကုန်ယူကြတော့ တကယ့်လူတွေက သူတောင်းစားအဖြစ်ကျန်ခဲ့ရတာပဲ စိတ်မကောင်းတာပါလို့ ပြောပါတယ်။

* ဖိုက်တူနီ ဘာသာပြန်တာကို ဆရာက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နားထောင်ပြီးမှ ရုတ်တရက် အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ပြောလိုက်၏။

* ဟုတ်တယ် ဘယ်ရီ။ မင်းအဖေငယ်ငယ်လေးကတည်းက ထိန်းခဲ့ရတဲ့ သူက အခေါ်ပဲ။ ငါ့အဖေ အကုသုကလဲ မင်းအဖေရဲ့အမေပဲ။ အကုမူက မင်းရဲ့အတွေးအခေါ် အခု မင်းခေါ်နေတဲ့အတွေးက အတွေးအခေါ်မဟုတ်ဘူး။ အကုမူက မင်းအဖေကိုမျှေးတဲ့သူ။ ဒါကြောင့် မင်းသူ့ကိုကူညီသင့်တယ်။ နောက်ပြီး ငါ့ကိုကြည့်ဦး။ ငါက မင်းအစ်ကိုရဲ့ညီမ။ ငါ့အခုဘယ်လိုနေရသလဲဆိုတာ မင်းအမြင်ပဲ။ တခြားသူတွေကို မင်းကူညီမယ့်အစား ငါတို့ကို မင်းဘာဖြစ်လို့မကူညီရတာလဲ။

ကျွန်တော် မမြေနိုင်ခင် ဖိုက်တူနီနှင့် ဆရာတို့ လျှို့ဝှက်သဘောတရားဖြင့် အငြင်းအခုံ ဖြစ်ကြ၏။ နောက်ဆုံးတွင် ဖိုက်တူနီက မတ်တပ်ရပ်၊ စကတ်ကို ဆန့်လိုက်ပြီး

* ကျွန်မတို့ သွားကြရအောင် ဘယ်ရီ ဟု ပြော၏။

ကျွန်တော်လည်း ကုန်းထိုင်မှထလိုက်၏။ သို့သော် ဆရာက ကျွန်

ဆာ့ လက်နှစ်ဘက်စလုံးကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ကာ လေသံဖြောင့်ဖြောင့်ဖြောင့် ပြောသည်။

* မင်း ငါ့ကို တစ်ခုခုမပေးနိုင်ဘူးလား မင်းအတွေးအတွက်လေ* ကျွန်တော် ပိုက်ဆံအိတ်ကို နှိုက်လိုက်၏။ ခေါ်လာသုံးဆယ်ဖိုးလောက်မှသာ သူတို့သုံးငွေ ပေးလိုက်၏။

* နေပါဦး ဘယ်ရီ မင်း တွေ့စရာကျန်သေးတယ်* ဆရာက ပိုက်ဆံကို အိတ်ထဲထည့်လိုက်ရင်း ပြော၏။

* နောက်မှပြန်လာလို့ ရသေးတယ်။ ကဲ သွားကြဖို့ဟေ့* ဖိုက်တူနီက ပြောသည်။

ကျွန်တော်တို့ အပြင်ရောက်မှ ဖိုက်တူနီနှင့်ဆရာတို့ ဘာကိုအငြင်းပွားကြတာလဲဟု မေးလိုက်၏။

* ဘာမှမဟုတ်ပါဘူးကွယ် ဒါကတော့ လင်သားမရှိတဲ့ အတွေးကြီးတွေဖြစ်လေဖြစ်ထရှိတဲ့ သဘာဝပါပဲ။

သူက မပြောချင်ပြောချင် ပြော၏။

* အခေါ်ရယ် ကျွန်တော့်ကို အမှန်ပြောပြစမ်းပါ။

* ဘာရယ်မဟုတ်ဘူးဟု ငါလဲ သိပ်မသိဘူး။ ဆရာက သူ့ရဲ့အမေအဖေအကုမူနဲ့ အနေများတယ်။ ဒါပေမယ့် အကုမူမရှိတော့တဲ့အခါ အဖေက ငါတို့ရဲ့အဖေ။ အတွေးကိုပဲ သူက ဂရုစိုက်တယ်။

* အကုမူက ဘာဖြစ်လို့ထွက်သွားတာလဲ။

* ငါလဲ သေချာပေါက်တော့ မသိဘူး။ မင်း သိချင်ရင် အတွေးကိုမေးကြည့်ပေါ့။ မင်းအဖေနဲ့ဆရာက တော်တော်တူတာတွေရှိတယ်။ သူတို့ချင်သာအမေမကပ်ကြတာ။ ဆရာက မင်းအဖေလိုပဲ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေချင်တယ်။ လယ်ငယ်တိုင်းက သူပြောဖူးတယ်။ သူ ပညာသင်ချင်တယ်တဲ့။ ဒါမှ ယောက်ျားတွေကို အားမကင်းရမှာတဲ့။ သူ ယောက်ျားတစ်ယောက်ပဲဖြစ်ပြီး တစ်ယောက်ယူတယ်။ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကတော့ ဆုံးသွားတယ်။ နောက်လူတွေကတော့ သူက တားတားကားကား တချို့လူတွေက ပျင်းလို့ တချို့လူတွေက သူ့ကိုဆဲလိုတဲ့။ ငါ အိပ်တော့ သူ့ကို ချီးကျူးတယ်။ ကင်ညာက အမျိုးသမီးတော်တော်များများက ယောက်ျား

ဘာလုပ်လုပ် ငဲ့ခံတတ်ကြတယ်။ ဆရာကတော့ သူ့လွတ်လပ်ခွင့်အတွက် သူလုပ်ချင်တာလုပ်တယ်။

ဖိုက်တူနီက လမ်းလျှောက်လာရင်း ပြော၏။ နဖူးပေါ်တွင်သီးလာသော နေရောင်ကို သူ့လက်ဖမ်းဖြင့် သုတ်ရင်းဆက်ပြော၏။

* ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆရာက သူ့ပထမခင်ပွန်း ဆုံးသွားတာနဲ့ မင်းအဖေက သူနဲ့သူ့သားကိုထောက်ပံ့မယ့်လို ပြောတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ အဖေက သူ့ပြေးပြီလေ။ ဒါကြောင့် သူက ကိစ္စယာနဲ့သူ့ကလေးတွေကိုမကြိုက်တာ။ သူက ကိစ္စယာဟာ ဘာမဆိုအကုန်ယူချင်တဲ့မိန်းမလေးလေးလို့ သူ ထင်တယ်။ မင်းသိထားဖို့က လူ့လူမျိုးတွေရဲ့တွေ့ထုံးစံအရ သားယောက်ျားလေးဟာ အရာရာကို အဖွဲ့ဆက်ခံနိုင်တယ်။ မင်းအဘိုး သေသွားရင် အဘိုးပိုင်ဆိုင်တာ မှန်သမျှကို ဘားရက်နဲ့ သူ့ဇနီးတွေက အကုန်မောင်ပိုင်စီးကြမယ်လို့ ဆရာက ပြောခဲ့တယ်။ အဲဒီအခါ သူ့မှာ ဘာမှရစရာမကျန်တော့ဘူးလေ။

* ဒါဆို အဘိုးကြီးရဲ့ကလေးတွေက ဘယ်သူဘယ်ဝါတွေဆိုတာနဲ့ ပတ်သက်လို့ လိမ်လည်ပြောကြတာကို ဆင်ခြေပေးလို့မရတော့ဘူးပေါ့။

* မင်းမှန်တယ် ဒါပေမယ့်

* ဒါပေမယ့် ဘာလဲ။

ဖိုက်တူနီက လမ်းလျှောက်လာရပ်ပြီး ကျွန်တော့်ဘက်လှည့်လိုက်၏။

* မင်းအဖေက ဒီကနေထွက်ခွာပြီး အမေရိကန်မှ ရသနဲ့ အတူတူနေပြီး တုံ့ချောက်မှာ မင်းအဖေက ကိစ္စယာဆို တစ်ခါတလေ လာတယ်။ အစဉ်အလာလေ့ထုံးစံအရဆိုရင်တော့ သူဟာ တရားဝင်ချီးမြှင့်နေဆဲပဲ။ အဲဒီအချိန်အတောအတွင်းမှာပဲ ကိစ္စယာက အဘိုး ဆိုတဲ့ကလေးကို ကိုယ်လှုံ့ရသွားတယ်။ ကိစ္စယာက ဒီအချိန်မှာ တခြားသူတစ်ယောက်နဲ့လဲ ငြိစွန်းနေသေးတယ်။ ဒါကြောင့် နောက်တစ်ခါကိုယ်လှုံ့ရပြီး ဘာအုတ်ကိုမျှတော့ ဘယ်သူနဲ့ရတယ်ဆိုတာ မသိတော့ဘူး။

* ဒီအကြောင်းကို ဘားနတ် သိသလား။

* အခုတော့ သိသွားပြီပေါ့။ မင်း နားလည်ထားဖို့က ဒီအချက်တွေက မင်းအဖေအတွက်တော့ ဘာမှ ထူးထူးခြားခြားမရှိဘူး။ အားလုံးဟာ သူကလေးတွေပဲလို့ သူက ပြောတယ်။ ဒါကြောင့် သူတတ်နိုင်သမျှ ကိစ္စယာရဲ့ကလေးတွေ

အတွက် ပိုက်ဆံပေးတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့သေသွားတော့ ဇာတ်တွေက ရှုပ်ထွေးတာပေါ့။

ဖိုက်တူနီပြောသည်များကို ကျွန်တော်က ဆက်နားထောင်နေမိသည်။

* မင်းအဖေလဲ ကံမကောင်းအကြောင်းမလှ ဖြစ်ရော မင်းအဖေ ကူညီခဲ့တဲ့လူတွေက သူ့ကို မမှတ်မိလိုက်ကြတယ်။ မင်းအဖေကို သူတို့က ဟားတိုက်ပစ်ကြတယ်။ သူ့ကို ဘယ်သူမှ အိမ်မှာ လက်မခံချင်ကြဘူး။ ဟုတ်တယ် ဘယ်ရီ၊ သူတို့က ငြင်းကြတယ်။ ဒီတော့ မင်းအဖေစားရတော့တာပေါ့ကွာ။ ဒါပေမယ့် သူက ဘယ်သူ့ကိုမှ အပြစ်မတင်ပါဘူး။ မင်းအဖေက မနာတတ်ဘူး။ သူပြန်ပြီး အခြေအနေကောင်းလာတဲ့အခါ သူ့ကို ပစ်တောင်းစောလုပ်ကြသူတွေကို ပြန်ဆောက်ပုံတာပဲ။ ဒါတော့ ငါ့ဘယ်လိုမှမနားမလည်နိုင်ဘူး။ ဒါကြောင့် ငါက မြောလိုက်တယ်။ ဘားရက် ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်ဂရုစိုက်၊ ကိုယ့်သားသမီးတွေကို ကိုယ်ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်၊ ကျန်တဲ့လူတွေက ရှင်ကို ရက်ရက်စက်စက် ဆက်ဆံကြတယ်။ သူတို့က အလုပ်လုပ်ဖို့ပျင်းတဲ့လူတွေချည်းပဲ။ အဲဒီအခါ သူက ငါ့ကို ဘာပြန်ပြောတယ်ထင်သလဲ။ ကိုယ့်စေတနာ ကိုယ်သိပါတယ်ကွာတဲ့။

မကြာခင် ဩမာနှင့်ပြန်ဆုံကြ၏။ အခေါ်က လမ်းခွဲတန်းတွင် တစ်ခု မြောသွားသည်။

* မင်းအဖေက ဒီလိုအကြပ်အတည်းတွေထဲ၊ ဒီအားအပေးစုံရတာတွေ ဆရာ နေသွားရတဲ့သူပါ။ ဒါကြောင့် သူ့ကို မင်း သုံးသပ်ရင် ရက်ရက်စက်စက် မသုံးသပ်ပါနဲ့ကွာ။ သူ့ဘဝကို မင်းနားလည်အောင် လုပ်ပါဇော်။

* နောက်ပိုင်းတွင် ဩမာက အဖေအကြောင်းများ ထပ်ပြော၏။

ရသံက အဘိုးကြီးကို ကွာရှင်းတဲ့အခါ တော်တော် ခံစားသွားရတယ်။ သူ့ကိုကွာရှားပြီးနောက်မှာ ရသံက တန်ခိုးနီးယားသားတစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်တယ်။ မတ်နဲ့ဒေးစစ်ကိုလဲ သူ့နောက်ယောက်ျားနားမည်ကို ယူခိုင်းတယ်။ သူက ကလေးတွေကို နိုင်ငံတကာကကျောင်း တက်ခွင့်ပြုတယ်။ နိုင်ငံခြားသားတွေလိုပဲ ခြံစိုက်ထောင်ပေးတယ်။ ကျွန်မတို့ဘက်ကလူတွေနဲ့ ဒီကလေးတွေ ဘာမှမပတ်သက်ဘူးလို့ပဲ သူက ပြောတာကိုတယ်။

မတ်က သူ့အမေရဲ့လေကိုလိုက်ပြီး ကျွန်မတို့ဘက်ကလူတွေနဲ့အဆက်အသွယ်လုပ်တဲ့။ ဒေးဗစ်ကတော့ သူ့အမေကို သူ့မြန်မာနဲ့တယ်။ သူက သူ့ကိုယ်သူ အာဖရိကန်လူမျိုးပါလို့ပြောတယ်။ သူ့ကိုယ်သူ အိုဘားမားလို့လဲ ခံယူတယ်။ တစ်ခါတလေ ကောင်းလမ်းပြီး အဘိုးကြီးနဲ့ ကျွန်မိသားစုကို လာလာတွေ့တယ်။ ဒါကြောင့်လဲ ကျွန်မတို့ သူ့ကိုသိလာရတာ။ သူက လူတိုင်းရဲ့အချစ်တော်လေးလဲ ဖြစ်လာတယ်။ သူက သိပ်ပြီးချစ်စရာကောင်းတယ်။ ဟာသဉာဏ်လဲရှိတယ်။ တစ်ခါတလေတော့ ဆိုးတာပေါ့

ရသံက သူ့ကို ငြိမ်အောင်ဆိုပြီး ဘော်ဒါဆောင်ပို့တယ်။ ဒါပေမယ့် ဒေးဗစ်က ထွက်ပြေးတယ်။ သူ လအတော်ကြာပျောက်နေတယ်။ နောက်မှ မှိုင်းက ရပ်တံကွင်းအပြင်မှာ သူ့ကိုမြန်တွေ့တယ်။ ညစ်ပတ်ပေရေလို့၊ လူတွေဆီက ပိုက်ဆံတောင်းနေရတာပဲ။ သူက မှိုင်းကိုတွေ့တော့ ရယ်ပြတယ်။ လမ်းပေါ်က သူ့ဘဝကိုပြောပြတယ်။ ဒါနဲ့ မှိုင်းက သူ့ကိုထိမ်ခေါ်လာပြီးမှ ရသံကိုအကြောင်းကြားတယ်။ သူ့သားကို ပြန်ခေါ်တယ်။ မရဘူး။ ဒီလိုနဲ့ မှိုင်းနဲ့နေရင်း သူ့သေသွားတယ်။ ကျွန်မတို့တတွေ ပုဆွားသောက် ရောက်ကြရတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် အကြောင်းရင်းမှန်တွေကို ရသံက မသိဘူး။ ကျွန်မတို့ကပဲ ဒေးဗစ်ကို ဝိုင်းဖျက်ဆီးကြလို့ သေသွားသလိုလို့။ ကျွန်မတို့ကပဲ သူ့သားကို မိုးပြီး မြောက်ပေးကြသလိုလို့။ သူက ကျွန်မတို့ကို ဘယ်တော့မှခွင့်မထုတ်ဘူးတဲ့

ဩမာပြောသော ဒေးဗစ်အကြောင်းက ရင်နင့်စရာ။ နောက်ရက်အနည်းငယ်အကြာတွင် ကျွန်တော်တို့ ဒီတံစာတစ်ခု ရ၏။

ရသံဆီက ဖိတ်စား၊ နေရာသိမှာ မတ်ပြန်လာမယ်တဲ့။ အဲဒီအခါ ကျွန်မတို့နဲ့လဲ နေ့လည်စာစားရင်း ဆုံချင်လို့တဲ့

ဩမာက ပြော၏။

မင်း သွားချင်သလား

ကျွန်တော်က မေးတော့ ဩမာက ခေါင်းခါပြ၏။

ကျွန်မ ဒီရောက်နေတာ ဖြစ်လောက်ပြီဆိုတာ ရသံ သိသားပဲ။ သူက ကျွန်မကို ဂရုမစိုက်ဘူး။ အခုဖိတ်ခြင်းရဲ့အကြောင်းရင်းက သူက အစ်ကို့ကို ဝေဖ်ချင်လို့ပဲ။ အစ်ကိုနဲ့မတ်ကို မှိုင်းယှဉ်ကြည့်ဖယ်လေ

ငါတော့ သွားသင့်တယ်ကင်တာပဲ

ကျွန်တော်က ပြောလိုက်တယ်။

ဒါဆို ကျွန်မတို့အတူတူသွားကြတာပေါ့

ဩမာကလည်း ပြော၏။

ရသံက ဝက်စလင်းရပ်ကွက်တွင် နေ၏။ လူကုတ်ရပ်ကွက်၊ အိမ်ကြီး၊ အိမ်ကောင်းတွေချည်း သီးသန့်ရှိသောရပ်ကွက် ဖြစ်၏။ သားဖားခန့်ညားသော အိမ်တစ်လုံးရှေ့တွင် မေးရိုးရှည်ရှည် ဆံပင်ဖြူဖြူနှင့်လူဖြူဖြူတစ်ဦးနှင့် သူ့နောက်က ကျွန်တော်အရပ်နီးပါးရှိသည့် ကျွဲကော်ကင်းမျက်မှန် တပ်ထားသည့် ဖုန်ညှော်တစ်ဦးက ကျွန်တော်တို့ကိုကြိုနေ၏။ အထဲတွင် ထိပ်ပြောင်ပြောင်လူမည်း အဘိုးကြီးတစ်ဦးနှင့် ကောင်လေးတစ်ယောက်တို့ကို တွေ့၏။

ဒါက ကျွန်မရဲ့ခင်ပွန်းလေ။ သူက မတ်ရဲ့ညီလေး ဂျီဗီ

ကျွန်တော်က *ဟေး ဂျီဗီ* ဟု ကလေးကိုနှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

ဖုန်ညှော်အသားနှင့် ချစ်စရာကောင်လေးဖြစ်၏။ ရှေ့သွားနှစ်ချောင်းက ကျိုးနေ၏။

ရှင်နဲ့ကလေးက ကလပ်ကို သွားမလို့ဆို ဟု ရသံက ခင်ပွန်းကိုပြောလိုက်၏။

ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ် ဂျီဗီရေ လာတော့။ ခင်ဗျားတို့ နှစ်ယောက်လုံး တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ ဟုဆိုကာ ထွက်သွားကြ၏။

ဘယ်ရီရေ မင်းကို ဒီမှာတွေ့ရတာ အံ့ဩမိပါရဲ့။ ငါက မတ်ကိုပြောထားသေးတယ်။ အိုဘားမားရဲ့တခြားသားတစ်ယောက် ဘယ်လိုရှိတယ်ဆိုတာ ဝါးကြည့်ကြရအောင်လို့။ မင်းနာမည်က အိုဘားမားပဲနော်။ မင်းအမေက အိမ်ထောင်အသစ်ထပ်ပြုပြီးပြီပဲ။ ဒါတောင် မင်းအမေက ဒီမှာမည်ကို ဆက်ပေးထား ကျန်ပဲနော်

ရသံက စ...ပြော၏။ ကျွန်တော်က သူ့မေးခွန်းကို နားမလည်သည့်ပုံစံဖြင့် ပြောပြကာ ပြေးနေလိုက်၏။

မတ်ရေ မင်းက ဘတ်ကလီမှာ ကျောင်းတက်နေတယ်ဆို

ကျွန်တော်က မတ်ဘက် လှည့်ပြောလိုက်၏။

စောင်းပိုဒ်မှာပါ။ အဲဒီမှာ ရူပဓာတ်ဘာသာရပ်နဲ့ နောက်ဆုံးနှစ် တက်နေပါတယ်

သူ့အသံက အမေရိကန်သံအစစ်။

စက်မှာပေါ့နော်

ဩမာက ဝင်ပြော၏။

သိပ်လဲ မမက်လှပါဘူး

မတ်က ယမ်းတွန့်ပြီး ပြော၏။

*မတ်တို့သင်ရတဲ့ ဘာသာရပ်က သိပ်ရှုပ်ထွေးတော့ လူလက်တစ်ဆယ့်

စာလောက်ပဲ နားလည်ကြတယ်။ ဘယ်ရီလဲ ဟားဇတ်ကို တက်တော့မယ်ကြားတယ်။ မင်းအမေလုပ်ပေါ့။ မင်းက အပုရ်ဦးနောက်ကို အမွေရတဲ့ ကလေးပဲ။

ကျွန်တို့အရည်အချင်းတွေတော့ အမွေမယူနဲ့နော်။ မင်းသိတဲ့အတိုင်း အိုဘားမားက ဝေဖ်ခိုက်ခိုက်ရယ်။ အရက်သောက်တော့ ပိုဆိုးတာပေါ့။ မင်းအမေနဲ့ မင်းနဲ့ ဆုံးပူးသေးလား*

တစ်ခါပဲ ဆုံးပူးပါတယ်။ ကျွန်တော် ဆယ်နှစ်သားတုန်းကပါ

မင်းက ကံကောင်းပါတယ်။ မင်း နုလို့ ပညာတွေဘာတွေ တတ်လာတာပေါ့

နောက်ပိုင်း တစ်နာရီလောက် စကားပြောကြရာတွင် ရသံက ကျွန်တော်အပေါ်ညှစ်ထွက်တွေပြောလိုက် သူ့သားမတ်၏ထူးချွန်ပုံတွေပြောလိုက်နှင့်။ သိချင်တာတချို့ကို ကျွန်တော်ကိုသာ ဦးတည်မေး၏။ ဩမာကမူ ဘာမှမပြောဘဲ ရသံအဖုအရာများကိုသာ ဆိတ်ဆိတ်လေး အကဲခတ်နေ၏။ စားသောက်ပြီးကတည်းက ကျွန်တော်လည်း ပြန်ချင်လှပြီ။ သို့သော် အချို့စားနေတုန်း ရသံက မတ်၏ခတ်ပုံအသံလဲဘဲစားအုပ်ကို ပြသည်။

အမေရယ် သူတို့က စိတ်ဝင်စားမှာမဟုတ်ပါဘူး

မတ်က ဝင်ပြော၏။

စိတ်ဝင်စားမှာပါ သားရဲ့။ အိုဘားမားရဲ့ပုံတွေလဲ ပါတယ်။ သူ့ငယ်ငယ်တုန်းက ပုံတွေလေ

အထွေထွေ အိပ်မက်များ

အိမ်ထောင်ထွက်ပြီး ထုတ်ပြသည်ကို ကြည့်ကြ၏။ ထိုင်နဲ့ထိုင် ထိုင်ကာ စာတိုပုံတွေကို တစ်ခုချင်းကြည့်၏။ မိန့်မိန့်မည်းမည်းဩမာနှင့်မှိုင်းပုံတွေ၊ အဘိုးကြီးနှင့်ပင် ယင်လယ်ကမ်းခြေတွင် ထွဲရိုက်ထားပုံ။ မိသားစုတစ်ခုလုံး ဝတ်ကောင်းစားလှတွေ့ဝတ်ပြီး အပြင်ထွက်ကာနီးပုံ။ ကျွန်တော်က မိသားစုတွေ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ရှိက်ကူးထားသောပုံများကို ကြည့်ပြီး ကြည့်နူးမိ၏။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် အိမ်နည်းစိတ်လည်း ခံစားမိသည်။ သူတို့မိသားစုတွေလို ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်လည်း ညှပ်နဲ့နဲ့နေသွားချင်လိုက်တာ။ အဖေ၊ အမေ၊ ညီမတွေညီတွေနှင့်တစ်နိမ့်အောက်ဆံတွင် နေချင်ပါသည်။

အပြန်ကားပေါ်တွင် ဩမာက မှတ်ချက်တစ်ခုခု၏။

မတ်က သနားစရာကောင်းပါတယ်။ သူ့ကြည့်ရတာ အထီးကျန်နိုင်ပုံနဲ့တယ်။ အစ်ကိုသိတဲ့အတိုင်း သွေးနောထားတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်အနေနဲ့ ထင်ညားနေရတာ မလွယ်လှဘူး

ကျွန်တော်ကတော့ အဖေ၊ တွတ်နှင့် အဘိုးတို့၏ကျေးဇူးတရားများကို ဆင်ခြင်မိ၏။ သူတို့ မြေတောင်မြောက်မွေးကျွေးပြုရခဲ့ခဲ့သာ ကျွန်တော် လူတစ်လုံးလူတစ်လုံးဖြစ်ခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။ ကျွန်တော်က ဩမာကိုသိချင်တာတစ်ခုမေးလိုက်၏။

သူက အဘိုးကြီးကို ခုထိ မမေ့သေးဘူးနော်

ဘယ်သူလဲ

ရသံကိုပြောတာ သူက အဘိုးကြီးကိုမမေ့သေးဘူး

ဩမာက တွေ့ဖွဲ့ စဉ်းစားသလိုလုပ်နေ၏။

မဟုတ်တာ ဘားရက်ရယ် ကျွန်မ ထင်တယ်။ သူ မမှေနိုင်ပါဘူး

ကျွန်မတို့ ကျွန်တို့လူအားလုံးလဲ မေ့မှမေ့နိုင်ကြတာ*

နောက်အပတ်တွင် ကျွန်တော်က မတ်ကို ဖုန်းဆက်ကာ နေ့လည်စာစားရန် ဖိတ်လိုက်၏။ သူက တွေ့ဖွဲ့နေတဲ့နေ့သလိုဖြစ်ပြီးမှ ဖြစ်လာပြီ။ အိမ်ထဲက သောက်ဆိုင်တွင် တွေ့ရန် ချိန်း၏။ သူ့ကို ကြည့်ရသည်မှာ ပထမဆုံးတွေ့ရတဲ့အထက်တော့ ပို၍သက်တောင့်သက်သာရှိပေ၏။ ဟာသတွေ ဘာတွေ

ပင် နည်းမည်းပါးပါး စောက်စား ကာလိန်းနီးယားအကြောင်း။ သူပညာကြီးစား သင်ရသည့်အကြောင်းများ ပြော၏။ ကျွန်တော်က ဒီလိုပြန်လာရသောအချိန်စော့ မှာကို စမ္မာပြုသင့်သည်။

‘စတင်ပါတယ် အဖေတို့ အဖေတို့ပြန်တွေ့ရတာ ဝမ်းသာစရာပါပဲ။ ညီမလေး၊ ဂျိတ်လီလ် ကျွန်တော် ချစ်တယ်လေး။ ကင်ညာနိုင်ငံကိုတော့ ကျွန်တော် သိပ်အဆက်အစပ်မရှိဘူး။ ဆင်းရဲတဲ့အဖေမိမိကိုင်တစ်နိုင်ငံလို့ ထင်တာလောက် ပါပဲ’

‘ဒီမှာ မင်း၊ အခြေချဖို့ စိတ်မကူးဘူးလား’
မတ်က ကိုကော့ကိုလာ တစ်ကျိတ်မော့လိုက်ပြီးမှ
‘ဒီမှာက ဝှပေဒပညာရှင်အတွက် အလုပ် သိပ်မရှိဘူးလေ။ လူများစု တယ်လီဖုန်းကောင်မရှိတဲ့နိုင်ငံမျိုးမှာ ကျွန်တော်အတွက် အလုပ်ဘယ်ရှိပါ့မလဲ’
ကျွန်တော်က ဒီအလောက်ဖြင့်ပင် စကားတွေရပ်သင့်ပြီ။ သို့သော် ကျွန် တော် သူထံမှ တစ်ခုခု တူးဖွဲ့ကြည့်လိုစိတ်က ရှိနေသေးသည်။ သူ့ကို ကြည့်ရ သည့်မှာ မှန်ခိုင်းနေသောကြောင့်မပြင်လိုဖြစ်နေသည်။ နည်းနည်း ပွတ်သပ်ကြည့် ချင်စိတ်ပေါ်လာသည်။

‘မင်းမှာ တစ်ခုခု ဖျောက်ဆုံးလစ်ဟာနေတဲ့ စံစားမှုမျိုး မရှိဘူးလား’
မတ်သည် စားလက်စ ခက်ရင်းနှင့်ခွန်းကိုချလိုက်၏။ ပထမဆုံးအကြိမ် ကျွန်တော်မျက်လုံးကို တည့်တည့်စိုက်ကြည့်သည်။
‘အစ်ကို ဘာကိုဆိုတာလဲ ကျွန်တော် သိတယ်။ ကျွန်တော့်အဖေရင်း ဘယ်သူလဲဆိုတာ မစဉ်းစားမိဘူးလားလို့ မေးတာ မဟုတ်လား။ သူက အသက် ရှင်စဉ်ကတည်းက ကျွန်တော့်အတွက်တော့ သေလေ့ပါပဲ။ သူက အချိန်ပြည့်မှ နေတာ။ သားတွေမယားတွေကို ဂရုစိုက်တာမဟုတ်ဘူး။ ဒီလောက်ဆို လုံလောက် ပါပြီနော်’

‘ဒါကြောင့် မင်း၊ စိတ်ကုန်တာပေါ့ ဟုတ်လား’
‘စိတ်ကုန်တာမဟုတ်ဘူး၊ ထုံထိုင်းသွားတာ’
‘ဆီအတွက်ကြောင့်...’
‘သူ့ကိုပဲ စိတ်တွေထုံထိုင်းကုန်တာပါ။ တခြားအရာတွေက ကျွန်တော့်’

ကလေးပဲ အိပ်မက်များ
ကလေး ဝင်လာတယ်။ ဇေယျိုဝင်ရုံတည်းတွေ၊ ရိုက်စပီးယားရဲ့ ဆွန်းနက်တွေ၊ ခါးပေးပုံ အဖေမိမိကလေးတွေ ဘယ်ခဲစားတတ်မလဲ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်အဖေရင်း ဘာကိုအလေးထားသင့်တယ် ဘာကိုအလေးမထားသင့်သလဲဆိုတာကို ညွှန်ကြား ပြသပေးမယ့်သူမှ မရှိတာ။ အစ်ကို နားလည်ထား။ ကျွန်တော်က ကင်ညာသွေး တစ်ကပ်ပါနေတာ မရှက်ပါဘူး။ ကျွန်တော် ဘယ်လိုလူမျိုးဆိုတာလဲ ကျွန်တော် ဂရုစိုက်ရတဲ့သူပါ။
သူက ပြောရင်းနှင့် တန့်သွား၏။

‘ကျွန်တော်လဲ စိတ်ပိုစီးမှု ခံရသင့်သလောက်ခဲစားရတာပေါ့ဗျာ။ ဘဝ ဆိုတာက ဝန်ပိုဝန်ထုပ်တွေကြောင့်ပဲ နှိုက်ကတည်းက မိစီးမှုရှိပြီးသားပါ’
သူက ဆက်ပြော၏။ စားပြီးသောက်ပြီး၍ ကျွန်တော်က ကုသင့်နေရင်း ဝေခဲ၏။ အပြင်ရောက်တော့ လိပ်စာတွေ လဲလှယ်ပြီး စာရေးကြရန် ပြော၏။ မိမိပြန်ရောက်တော့ ကျွန်တော်က အဖြစ်အပျက်ကိုသြဖန်အားပြောပြ၏။ သြဖန် က ဟတ်ဟက်ပက်ပက်ရယ်၏။

‘ဘာတွေ ရယ်စရာတွေနေလို့လဲ’
‘ဘဝ ဆိုတာ သိပ်ထူးဆန်းတာ စဉ်းစားမိလို့ပါ။ အဘိုးကြီးဆုံးတော့ ချစ်ရတာက အမွေဆက်ခံသူတွေကို လိုက်ဆက်သွယ်တယ်။ ရုသ်မှာက မတ်ရဲ့ အဖေ ဘယ်သူဆိုတာ သက်သေပြနိုင်မယ့် စာရွက်စာတမ်းတွေရှိတယ်။ ကျွန်မ အဖေတော့ ဘာမှမရှိဘူး။ ဒါကြောင့် အဘိုးကြီးရဲ့ကလေးတွေအားလုံးထံမှာ မတ်တစ်ယောက်ပဲ တရားဝင်ပြနိုင်တာပေါ့’

ဩမာက ပြောရင်းနှင့်ရယ်ပြန်၏။ ကျွန်တော်က နံရံမှတော်ပုံကို ခော့ ကြည့်လိုက်သည်။ ရုသ်၏အယ်လ်ဘမ်တွင်တွေ့ခဲ့ရသောပုံမျိုး ညီအစ်ကို သုံး ယောက်နှင့် ညီမလေး တစ်ယောက် ကင်မရာရှေ့တွင် ပြုံးပြီးခွင့်ခွင့် နို့ကလေး တစ်ယောက်ပါ။

စာခန်း တစ်ဆယ့်ခြောက်

ကင်ညာတွင် ဒုတိယပတ် ကုန်ကားပြီး ဩမာနှင့်ကျွန်တော် ဆာဖာရီ ကောင် သွားကြ၏။ တောပစ်ရန် မဟုတ်ဘဲ တောပစ်ခရီးကို စတင်လိုက်ကြရန် သာ ပြစ်၏။ ကျွန်တော်က အစီအစဉ်ကို ပြောသောအခါ ဩမာက ပထမတော့ သဘောမတူ။

‘ကင်ညာလူမျိုး ဘယ်လောက်များများ ဆာဖာရီထွက်ဖူးတယ် ထင်သ လဲ။ ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်တွေအတွက်ပဲ တောကြီးကို ဒီအတိုင်းထားပြီး လယ် တွေယာတွေမလုပ်ဘဲ ပစ်ထားတာ တရားမျှတရဲ့လား။ ဆင်တစ်ကောင်ကိုသတ် ရုံက ကျန်ကျမယ့်ခရီးတော်ကို လူမည်းကလေး တစ်ရာ ပြုစုစောင့်ရှောက်လို့ရတယ် ဆိုတာ မစဉ်းစားမိဘူးလား’

သူက ငိုက်ဆံကို အလဟဿမမြန်းစေချင်။ ကြာတော့လည်း ကျွန်တော် သွားချင်စိတ်များတာကို သိပြီး သူ အလျှော့ပေးခဲ့၏။

‘သတ္တဝါတစ်ကောင်ကောင်က အဲဒီမှာ အစ်ကိုကို ကိုက်စားမယ်ဆိုရင် ညွှန်မတော့ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ ခွင့်လွှတ်နိုင်မယ်ထင်ဘူး’

သို့ဖြင့် အင်္ဂါနေ့တစ်နံနက်တွင် ‘ဖရန်စစ်’ ဆိုသော ယာဉ်မောင်းတစ်ဦး စကားဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ခရီးထွက်ခဲ့ကြ၏။ ကျွန်တော်တို့ကားထဲတွင် ‘ရာမီး’ ဆိုသော ထမင်းချက်တစ်ဦး၊ ဆံပင်နက်နက်နှင့် ‘မော့ဗူး’ ဟူသော အီတလီ များတစ်ဦး၊ ‘ပီကာဆင်’ ဟူသော ဗြိတိသျှစုံတွဲတစ်တွဲတို့ လိုက်ပါလာကြ၏။

နိုင်ရီဘီမြို့မှထွက်ကတည်းက စိမ်းလန်းသော တောင်ကုန်းတောင်တန်း များနှင့် နေရာတစ်ခုထူလမ်းများ၊ ကွယ်ပြောသောပြောင်းခင်းကြီးများကို တွေ့ရ၏။ ကျွန်တော်တို့၏ခရီးစဉ်ကိုပိုင်သောကုမ္ပဏီမှာ အာရှကိုက်သားများ ပြစ်

သည်။ နိုင်ငံတော်ရှိ လုပ်ငန်းသေး တော်တော်များများကို အာရှတိုက်သားများပင် ပိုင်သည်။ ထိုသို့တို့၏ဆက်ဆံရေးမှာ အနည်းငယ် ခိုင်းပျက်၏။

“သူတို့က သူတို့ကိုယ်သူတို့သာ ကင်ညာနိုင်ငံသားလို့ ပြောကြပေမယ့် သူတို့က နိုင်ငံအတွက် ဘာမှလုပ်ပေးတာမဟုတ်ဘူး။ ပိုက်ဆံရတာနဲ့ လန်ဒန်ကို ဒါမှမဟုတ် ဘုံဘေကိုပဲကြတာပဲ”

ဩမာက မကျေမနပ်ပြောနေ၏။

“အာရှတိုက်သားတွေက သူတို့နိုင်ငံကို သူတို့ပိုက်ဆံပို့တာ အပြစ်မတင်ပါနဲ့ဟာ။ လူနဲ့ဒါမှာဆိုလဲ ဒီလိုပဲ”

ကျွန်တော်က အမေရိကတွင် နေစဉ် အိမ်နီးယလူမျိုး၊ ပါကစ္စတန်လူမျိုး သူငယ်မျင်းများအကြောင်း သူ့ကို ပြောပြ၏။ ကျွန်တော်ပိုက်ဆံမရှိလျှင် သူတို့က ထုတ်ချေးပုံ၊ နေရာမရှိလျှင် သူတို့အခန်းတွင် ခေါ်ထားပုံများ။

ကင်ညာတွင် စီးပွားအရာကောင်းသူများမှာ အိမ်နီးယလူမျိုးများ ဖြစ်၏။ အင်ဒိုနီးရှားတွင် တရုတ်လူမျိုး၊ ရိုက်ဘိုတောင်ဘက်ခြမ်းတွင် ကိုရီးယားလူမျိုး၊ သူတို့က အရောင်းအဝယ်ကွမ်းကွင်းကြ၏။ သူတို့သည် လူမျိုးရေးဇာတ်နိမ့်ဇာတ် မြင့်မြင့်မူကြားတွင် ရပ်တည်ရောင်းဝယ်ဖောက်ကားတတ်သူများ ဖြစ်ကြသည်။ ကင်ညာတစ်နိုင်ငံထဲတွင်ပင် လူမျိုးစု လေးဆယ် ရှိ၏။

“လွန်လူမျိုးစုမှာ ဉာဏ်ပညာဆက်မြက်တယ်။ ဒါပေမယ့် လူနည်းတွေ”

“ကိုကယုလူမျိုးတွေဟာ ဓမ္မမက်တယ်။ ဒါပေမယ့် လူ့လင်္ကာရိုက်ကယ်”

“ကာလဒ်ရှင်လူမျိုးစုကတော့ တစ်မျိုး။ သူတို့လဲ နိုင်ငံကို အုပ်ချုပ်ရာ

ဘာဖြစ်ကုန်သလဲဆိုတာသာ ကြည့်တော့”

ထိုသို့ မျိုးစွယ်စုများနှင့်ပတ်သက်၍ ပြောကြဆိုကြတာတွေ ရှိ၏။

“တကယ်တော့ ကျွန်တော်တို့က မျိုးစွယ်စုတစ်ခုကနေ ဆင်းသက်လာကြသလား။ လူမည်းမျိုးစွယ်စုပါ။ ဒီလိုပဲမယုဆင်ကြရင် နိုင်ငံကိုစီးယားတို့ ဆိုက်ဘေးစီးယားတို့မှာ လူမျိုးစုကိစ္စတွေ ဘယ်လောက် ပြဿနာတက်နေကြသလဲ စဉ်းစားကြည့်တော့”

ကျွန်တော်ကတော့ မျိုးစွယ်စုပြဿနာ ငြင်းကြန့်နုတ်တိုင်း ထိုသို့သာ ပြောတတ်၏။

“အမလေး အာပရိကအနောက်ပိုင်းသားတွေဆို သိပ်ဆိုးတာ သူတို့က ပုသားတောင် စားကြတာ”

ကျွန်က ပြောတတ်၏။

“မင်းကလဲ မင်းအဖေ့နဲ့ တစ်လေသံထဲပဲ။ သူလဲ ဒီအပြင်မျိုးရှိတယ်”

နိုက်တူနီကလည်း ပြောတတ်၏။

ကားက တစ်နေရာတွင်ရပ်သွား၏။ ကားမောင်းသမားဖန်စစ်က ကား

မိန့်ပေးသွားသည်။ မကြာခင် သူနှင့်အတူ အာပရိကန်မလေးတစ်ဦးပါ ပါ

တ၏။ ၁၂နှစ် ၁၃နှစ်သမီးလေး။ ဖရန်စစ်က သူ့ကို ဩမာဘေးမှ ထိုင်ခုံတွင်

မူရာရထား၏။

“ဒါ ရှင့်သမီးလား”

ဩမာက နေရာဖယ်ပေးရင်း မေး၏။

“မဟုတ်ပါဘူး ညီမလေးပါ။ သူက တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်တွေ ကြည့်ရင်

ကယ်လို့ တစ်မျိုးလုံးပူတာတော့။ ခုမှပဲလမ်းကြိုခေါ်ခဲ့ရတယ်။ ဘယ်သူမှမကန့်

ဖွတ်ပါဘူးနော်”

အားလုံးက ခေါင်းရမ်းပြကာ ပြုံးနေကြ၏။

“မင်းမှာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ”

ဗြိတိသျှအမျိုးသမီး မစွစိလီလ်ကာဆင်က မေးသည်။

“အလစ်ဇာကပ်ပါ”

“အလစ်ဇာကပ်လဲ အစ်မတို့မှာ လာနေနိုင်တယ်နော်။ အစ်ကိုကတော့

မိန့်ပေး ကောက်တတ်တယ်”

ဩမာက ပြောသည်။

“သူ့ကားကို နားမထောင်နဲ့နော်”ဟု ကျွန်တော်ကပြောကာ ဘီကစ်

ကပ်ထုပ် သူ့ကိုပေးလိုက်၏။

ဩမာကလည်း ဘီကစ်မိန့်တစ်ထုပ်ကိုယူကာ မော့ဆိုသော အိတ်

နဲ့ နံရိုးကို တစ်ထုပ်ပေးလိုက်၏။ ထိုနောက် ဩမာက ကားထဲပြန်လာလျှင်

“အစ်ကိုမလေး၏။

ကျွန်တော်တို့ အေးမြသောကုန်းပြင်များကို မြတ်နိုးကြ၏။ ခြေထောက်

ဇလားနှင့်အမျိုးသမီးများ ထင်းခွေရေခပ် လုပ်နေကြသည်ကို မြင်ရ၏။ ကလေးငယ်များက မြည်းများခွဲသောလှည်းတွေကို မောင်းနေကြ၏။ တောင်ကုန်းအပေါ် စီးမူကြည့်လျှင် မြင်းကုန်းနှင့်သစ်ကုလားအုပ်များကို အဝေးမှ လှမ်းမြင်နေရ၏။ “နာရော” ဆိုသောမြို့လေးတွင် ခေတ္တရပ်ကာ ဓာတ်ဆီထည့် နေ့လည်စာစား၏။ ကာကီဘောင်းဘီတို့၊ တီရှပ်ဟောင်းများဝတ်ထားကြသည့် ကလေးတချို့ ကျွန်တော်တို့ကားကိုပိုင်းဆုံလာကာ ခေသထွက်ကျောက်မျက်များနှင့် သွားရေစာအချို့ လာရောင်းကြ၏။ ကျွန်တော်တို့က မြို့လေးကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုကြ၏။

ထိုနောက် ခရီးဆက်ကြရာ ဆူးပင်တွေပြည့်နက်နေသောတောကို မြတ်ကြရ၏။ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကိုကြည့်လိုက်သောအခါ မြင်းကုန်းအုပ်ကြီးက ဂျုံမင်းအနောက် မြက်တောထဲတွင် ပြေးလွှားနေသည့်ကိုတွေ့ရ၏။ ဝေဂိုက်စီးဆင်းနေသော အညိုရောင်ခမ်းချောင်းလေးတစ်ခုနားတွင် ကျွန်တော်တို့ စခန်းချကြ၏။ အရိပ်ကောင်းသောသစ်ပင်ကြီး၏အောက်တွင်ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်တို့ ယာယီတဲတွေထိုး၊ မီးတွေဖိုပြီးနောက် ရာမီးချက်ပေးသောညာဇာကိုစားကြ၏။ ညစာစားစဉ် ဖရန်စစ်က သူ့အကြောင်း ပြောပြ၏။ သူ့မှာက ဇနီးနှင့် သားသမီး ဝေယျာကိရိကြောင်း၊ ကော့လက်မှာနေရကြောင်း၊ ကော်ဖီနှင့်ပြောင်း တစ်ကောင်နဲ့ နိုက်ပြီး ပင်ပင်ယုန်းယုန်းအသက်မွေးရကြောင်း၊ ယခုခရီးသွားလုပ်ငန်းတွင် ဝင်လုပ်ရတာက သက်သာကြောင်း၊ သို့သော် မိသားစုနှင့် ခွဲနေရသည့်အတွက် မပျော်ကြောင်းများ ပြော၏။

“တတ်နိုင်ရင် ကျွန်တော် လယ်အလုပ်ပဲ အချို့ပြည့် လုပ်ချင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကေစီယုတွေကြောင့် မလုပ်နိုင်တာပါ”ဟု သူက ပြောသည်။

“ကေစီယုဆိုတာက ဘာလဲ”

“ကင်ညာ ကော်ဖီသမုဂပါ။ သူတို့က သူဦးတွေပါ။ ကျွန်တော်တို့နိုက်လို့ရတဲ့ကော်ဖီတွေကို ရွေးနှိမ်ဝယ်၊ နိုင်ငံခြားကို ဖျော့တင်ရောင်း။ ကျွန်တော်တို့ကို ကော်ဖီရေကုန်အဖွဲ့တယ် ဆိုပြီး မစာရားနှိမ်ပြီးဝယ်၊ ရောင်းတော့ အဆတစ်ရာကျော် အပြတ်ကြတယ်။ အဖိုးရက ကိုယ့်ပြည့်သူတွေဆီက စားပြတိုက်နေတာ သိပ်ဆိုးတာပေါ့”

“ရှင်က မွန် ဖွင့်လင်းလင်းပြောရဲသားပဲ”

ဩမာက ဝင်ပြောသည်။

“လူတိုင်းက ကျွန်တော်တို့ကို မွန်ဖွင့်လင်းလင်းပြောရင် အရာရာပြောင်းလဲသွားမှာပဲ။ ကျွန်တော်တို့တောင်ကြားကိုမောင်းလာခဲ့တဲ့လမ်းကိုပဲ ကြည့်ဦး။ ဒီလမ်း ပြင်ပြီးတာ အရင်နှစ်ကပဲ ရှိသေးတယ်။ ကောင်းကောင်းပြင်မထားတော့ နုနု သုံးမရအောင် ပျက်ကုန်ပြီ။ ဒီငွေတွေ ဘယ်ရောက်သွားသလဲ။ လူကြီးတစ်ယောက်ရဲ့အိမ်ကို ရောက်သွားတာပဲပေါ့”

ဖရန်စစ်က မီးပုံကြီးကိုကြည့်ကာ သူ့စုတ်ခမ်းမျှေးကို လက်ဖြင့်သပ်ရင်း ပြော၏။

“ဒါကတော့လဲ ပြောရရင် အခိုးရတစ်ခုထဲရဲ့ အပြစ်လဲ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ကင်ညာပြည်သူတွေကလဲ အချွန်အကောက်တွေမှန်မှန်ပေးဆပ်ကြတာ ဆင်းရဲတဲ့သူက မပေးချင် မပေးနိုင်တာ ထားတော့။ ဒီလမ်းကို နေ့တိုင်း သုံးနေတဲ့ ထရပ်ကားပိုင်ရှင်ကြီးတွေကလဲ မပေးချင်ဘူး။ အကျွန်ုပ်တို့ပဲကြည့်တယ်။ အချွန်တော့ ရှောင်ချင်ကြတယ်။ ဒီလိုနဲ့ ပြဿနာတွေက ပတ်ချာလည်မတူပါပဲ”

ကျွန်တော်က ထင်းတစ်ချောင်းကို မီးဖိုထဲပစ်ထည့်ရင်းက “သဘောထားတွေက အမေရိကမှာပဲ သိပ်မမြားများလှပါဘူး”ဟုပြောလိုက်၏။

မကြာခင် ညဘက်စောင့်ပေးမည့် လူနှစ်ဦး ရောက်လာ၏။

“ညဘက်မှာ အန္တရာယ်တော့ သိပ်မရှိပါဘူး။ ဒါပေမယ့် တန့်တမ်း သွားရင်တော့ တစ်ယောက်တည်း မသွားပါနဲ့။ အန္တရာယ်ပေးနိုင်တဲ့ သားရဲတို့နဲ့ ချိန်တချို့ရှိနေလို့ ကျွန်တော်တို့ကိုပြောပြီးမှ သွားပါ”

အစောင့်တစ်ဦးက သတိပေး၏။

ကျွန်တော်ကတော့ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုကြည့်ပြီး သိပ်ကျေနပ်နေ၏။

ဗြိတိသျှရောင်းများမှ ကင်းဝေးသော သဘာဝအလင်းရောင်ထောက်တွင် မနေည့်ကို ကျေနပ်လှ၏။ ကောင်းကင်မြင်ထွင် ကြယ်အနုကိုမြင်ရ၏။

“ဒါက နဂါးငွေ့တန်းကြယ်ပဲ”

မူရာတစ်လ်ကာဆင် ပြော၍ မော့ကြည့်၏။ သူက တော်တော်ပေ

သူတစ်ယောက်သားဖြစ်၏။ ဝေဒနာကို လင်းရီတစ်အင်ဂျင်အကြောင်း ပြောပြတတ်သည်။ ငှက်တွေအပေါ် အပင်တွေအပေါ် တော်တော်များများကိုလည်း သူသိ၏။ ငယ်စဉ်က သူသည် ကင်ညာတွင် နေခဲ့ဖူးကြောင်း၊ လက်ဖက်ရိုးခင်းထဲတွင် ကြီးပြင်းခဲ့ကြောင်း သူက ပြောသည်။ လွတ်လပ်ရေးရပြီးနောက် သူ့မိဘများက စိုက်ခင်းများကိုရောင်းပြီး အင်္ဂလန်သို့ပြန်သွားခဲ့ကြောင်းလည်း ပြောပြ၏။ သူက ဆရာဝန် ဖြစ်၏။ သူ့နီးက စိတ်ရောဂါကုပါရဂူ ယခု မာလာလီတွင် အစိုးရနှင့် ငါးနှစ် စာချုပ်ချုပ်က အလုပ်လုပ်နေကြသူများဖြစ်ကြ၏။

မုက်စောစော ကျွန်တော် အိပ်ရာမှနိုး၏။ အရုဏ်တက် အလှူအပူများ ကား ခံစား၍မကုန်။

ကောင်းကင်ပြင်ကြီးသည် မည်းမှောင်ရာမှအပြာရောင်ရောင်၊ ထိုမှလိမ္မော်ရောင်၊ ထိုမှ နီနီရောင်၊ အရောင်အမျိုးစုံ ပြောင်းသွားသည်မှာ ကြည့်၍ကောင်းလှ၏။ အနီရောင်အမည်းကြီး ထွက်ပြုလာကာစတွင် သစ်ကုလားအုပ်များ တောထဲ၌ ပြေးလွှားနေရာမှာ ယိုးဒယားကားတစ်စီးလှ၏။

မေ့လျော့ခင်းတွင် ကျွန်တော်တို့ လှည့်ပတ်ကြည့်ကြသည်။ ခြင်္သေ့တွေ မြက်တောထဲတွင် ကျက်စားနေကြပုံ၊ ကျွဲရိုင်းတွေ နှံထဲမှာလူးနေကြပုံ၊ ရေပြင်းတွေ ရေပေပေတွင် ပြေးလွှားဆော့ကစားနေကြပုံ၊ ဆင်ကြီးတွေ နားရွက်ပပ်ကာ ပြေးလွှားနေကြပုံ၊ တကယ့်ဘာသာဝင်စွမ်းမြင်ကွင်းကျယ်။

ညစာစားချိန်တွင် အစောင့်နှစ်ဦးထဲမှ စိတ်ဆင်ဆိုသူတစ်ဦးက သူ့စာတံကြောင်းကိုပြော၏။ သူတို့သည် ယောက်ျားပီသကြောင်းပြသည့်အနေဖြင့် ခြင်္သေ့တစ်ကောင်ကိုသတ်ပြုရကြောင်း ပြောပြ၏။

'ခြင်္သေ့ကို ဘယ်လိုသတ်တယ်' ကျွန်တော်က မေးကြည့်သည်။
'ကျွန်တော်တို့ ငါးယောက်က ခြင်္သေ့ကို လှုံ့ပစ်ကြတာပေါ့။ ခြင်္သေ့က ကျွန်တော်တို့ထဲက တစ်ယောက်ကို နှိပ်အုပ်တယ်။ အဲဒီလူက ဝိုင်းနဲ့ကတော့ အချိန်မှာ ကျန်တဲ့လေးယောက်က လှုံ့နဲ့ ဝိုင်းထိုးကြတယ်။' အဖွဲ့အစည်းများတော့ပေါ့နော်။
ကျွန်တော်က မိုက်မိစွာ မေးလိုက်၏။

'ခြင်္သေ့ရာဂျာတွေတော့ ရတာပေါ့။ တစ်ခါတလေလဲ ငါးယောက်သွားတာ လေးယောက်ပဲ ပြန်လာနိုင်တာတွေလဲ ရှိတယ်။'

'မာဆိုင်းလူမျိုးတွေအနေနဲ့ သေပြီးရင် ဘာဖြစ်သလဲ' ဩမာက စူးစမ်းကြည့်၏။

'မာဆိုင်းတွေကတော့ ဘာမှ ယုံတယ် မယုံဘူး မရှိပါဘူး။ သေပြီးရင် ဘာမှဖြစ်ပါဘူး။ မြေကြီးထဲကို ရောက်သွားမယ် ဒါပါပဲ။'

'ဖရန်စစ်ကကော ဘယ်လိုလဲ။ ရှင်က ခရစ်ယာန်မဟုတ်လား' ဩမာက ထပ်မေး၏။

'ကျွန်တော့်မိဘတွေက ကျွန်တော် မမွေးခင်ကတည်းက ခရစ်ယာန်ဘာသာပြောင်းခဲ့ပါတယ်။'

'စည်းမျဉ်းတွေ စောင့်ရမယ့်သီလတွေက များလှန်းလို့ ခရစ်ယာန်ဘာသာက တစ်ခါတလေ သိပ်မကောင်းဘူးလို့ မထင်ဘူးလား ဖရန်စစ်၊ အားပုံက နှော့ ခရစ်ယာန်သာသနာပြုတွေက အရာရာကိုပြောင်းပစ်နိုင်ခဲ့ကြတာပဲ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား။'

မော့ရူးက ဝင်ဆွေးနွေးသည်။
'ကိုလိုနီဝါဒက ပြောင်းပစ်တာပါ။ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။
'ကိုလိုနီဝါဒ ဟုတ်တယ်၊ လူဖြူဘာသာတရားမဟုတ်ဘူး။ ဖရန်စစ်က ထောက်ခံ၏။

ဖရန်စစ်က ရွက်ဖျတ်တံထဲ ဝင်သွားစဉ်တွင် မော့ရူးက သမ္မာကျမ်းစာ စာပိုဒ်နှင့်ကျန်ခဲ့၏။ သူ့ဘေးတွင် ဩမာက အဲလစ်စဘက်ကို ပုံပြင်ပတ်ပြီနော်။ စိတ်ကဆင်က သူ့ထောက်ထိုင်ကာ သူ့ဘောင်းဘီကိုပြင်ချင်နေ၏။ သူ့နီးက မီးပုံဘေးကွင်းထိုင်ကာ သူ့ယောက်ျားကိုစိုက်ကြည့်နေသည်။

မီးပုံက မီးသေတော့မည်။ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် အိမ်ရာထဲသွားကြ၏။ ဖရန်စစ်နှင့်ကျွန်တော်သာ ကျန်ခဲ့၏။ ကျွန်တော်က မတ်တပ်ရပ်လိုက်တော့ ဖရန်စစ်က ရင်ထဲမှာလာသောအသံနှင့် တိုင်းရင်းသားသီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ချဲ့ဖွင့်ငင်ဆိုလိုက်၏။ ကျွန်တော် တွေ့လောက်မှာထောင်ပြီး သူ့စကားလုံး

များကို နားမလည်သော်လည်း တစ်ခုခု ရင်ထဲမှာခံစားမိ၏။ ညကား မည်းမှောင်နေသည်။ သူ့သီချင်းသံသည် ဘုရားသခင်ထံသို့ တိုက်ရိုက် စီးပျောသွားလိမ့်မည် ထင်၏။

ဇိုးမှ ပြန်ရောက်သောအခါ ဩမာနှင့် ကျွန်တော်ထံ သတင်းတစ်ပုဒ် ရောက်လာ၏။ ရှိုင်း ပြန်ရောက်လာပြီ။ မျှော်လင့်ထားတာထက် သူ တစ်ပတ်စော၍ ရောက်၏။ မိသားစုတွေက အံ့ဩကျန်ကြသည်။ အားလုံးက သူ့ကိုကြိုဆိုကြသည်။

'နင် သိပ်ကိုလောတယ်' ဩမာက တွေ့တွေ့ရင်း ပြော၏။
'ဝတယ် ဟုတ်လား။ ယောက်ျားဆိုတာ ယောက်ျားပီပီသသ များများ စားရတယ်ဟဲ့။ ကဲ ဘီယာဘယ်မလဲ' ကီဇီယာက ဘီယာပုလင်း သူ့ကိုပေးသည်။ ထိုစဉ် ကျွန်တော် မမြင်ဖူးသော မိန်းမပေဝတ်စုံတစ်စုံတစ်ရာကလေးက ရှိုင်းထဲမှ စီးကရက်တောင်းသည်။
'ဒါ ကျွန်တော့်အစ်ကိုဘယ်ရီလေ။ ဒါက အေမီ၊ အေမီ သူက ဩမာလေ'

အေမီက စီးကရက်ကို တစ်ဝကြီးရွိုက်ဖွာလိုက်ပြီး မီးခိုးတွေမှတ်တတ်လိုက်သည်။

'ဩမာလား၊ မှတ်မိတာပေါ့။ ချောလတာပယ်ဟဲ့။ မင်းဆံပင်ပုံလေးကလည်း ကောင်းတယ်'

အေမီက ရှိုင်းလက်ထဲမှပုလင်းကို ဆွဲယူရင်းပြော၏။ ရှိုင်းက စားသောက်စရာတွေပြင်ထားသော စားပွဲသို့သွားပြီး ဟင်နဲ့တွေ့ကို လိုက်၍နေ၏။ ညစာစားပုံပြီးသောအခါ ဩမာက သူ့အခေါ်များနှင့်အတူ ယိုးကန်ကွဲဆေးပေးသည်။ ရှိုင်းက ဩမာနှင့် ကျွန်တော်ကြားတွင် ဝင်ထိုင်သည်။ ရှိုင်းက သူသည် သွင်းကန်ထုတ်ကန်လုပ်ငန်းတစ်ခုကို စလုပ်နေကြောင်း၊ ကင်ညာမှာပေးပေးကောင်းပစ္စည်းများကို အမေရိကန်သို့တင်သွင်းမည်ဖြစ်ကြောင်း မြကြညာသည်။
'နောက်ထပ်အစီအစဉ်ရှိရင် ပြောပါဦး'

ဩမာက သူ့မောင်ကို မေးသည်။
'အေမီလေ'

'အေမီ ဟုတ်လား'

'အေမီ ဟုတ်တယ်။ ကျွန်တော် သူ့ကို လက်ထပ်မယ်'

'ဘာ သူ့နဲ့နင်နဲ့တွေ့တာ ဘယ်လောက်ကြာသေးလို့လဲ'

'နှစ်နှစ် သုံးနှစ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ'

'နင့်မှာ သိပ်စဉ်းစားချိန်မရှိဘူးထင်လို့ပါ'

'သူက အာဖရိကအမျိုးသမီးပဲ။ အဲဒါ ကျွန်တော်သိတယ်။ သူက ကျွန်တော်ကို နားလည်တယ်။ ဥရောပမိန်းမတွေလို ယောက်ျားနဲ့အပြင်းချန်နေတတ်တဲ့သူမဟုတ်ဘူး။ သူက ပြောပြောဆိုဆို အေမီ၏လက်ကို တစ်ဖက်က ဆွဲ၊ တစ်ဖက်က ဘီယာပုလင်းကိုကိုင်ပြီး မီးဖိုချောင်ထဲ ဝင်သွားသည်။

'ကဲ အားလုံး နားထောင်ကြပါ။ ကျွန်တော်တို့အားလုံး ဒီမှာရောက်နေကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဆုမွန်ကောင်းတောင်းကြပါမယ်။ ကျွန်တော်တို့အတွက် မျိုးသူတွေအတွက်ပါ ဆုတောင်းပေးကြပါ။ ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ချစ်သောကြပါစေ'

သူက ပြောပြောဆိုဆို ဘီယာတွေကို ကြမ်းပြင်ပေါ် သွန်ချလိုက်သည်။ ဘီယာတစ်ဝက်နီးပါးက ဩမာဖိနပ်ကို စိုစွတ်သွားစေ၏။

'အား ဟဲ့ ဘာလုပ်တာလဲဟဲ့' ဩမာက ထမုန့်ပြီး အော်လိုက်၏။

'ဘိုးဘွားတွေလဲ သောက်ရမယ်လေ။ ဒါက အာဖရိကထုံးစံပဲ'

ရှိုင်းက ပြောသည်။ ဩမာက သူ့ဖိနပ်မှာပေးနေသော ဘီယာများကို လက်သုတ်ပုဝါဖြင့် သုတ်လိုက်ပြီးမှ
'ဒါက အပြင်မှာလုပ်ရတာဟဲ့။ သူများအိမ်ထဲမှာလုပ်ရတာမဟုတ်ဘူး။ နင်က တော်တော်ပစ္စလကူတိုနိုင်တဲ့ကောင်ပဲ။ ဒါတွေကို ဘယ်သူသုတ်ပေးမလဲ။ နင် သုတ်မလား'
ရှိုင်းက ပြန်ပြောကာနီးတွင် ဂျိန်းက အဝတ်စုတ်တစ်ခုနှင့် ထွက်လာပြီး ကြမ်းပြင်ကို သုတ်သည်။

‘နေပါစေ ကျွန်မတို့အိမ်မှာ ဘာမှအားရစရာမလိုပါဘူး’
 ညစာစားပွဲ ပြီးတော့ အမျိုးအမိန်းကလပ်တစ်ခုတွင် သွားကကြမ်း
 ဩမာကတော့ မကျေမနပ်နှင့် တစ်စုံတစ်ကောင်တောင်ပြောရင်း ထွက်လာ၏။
 ရွှင်းက သူ့လက်တံခါးရည်ကြီးများနှင့် အခေါ်များပန်းကိုပက်ကာ ထွက်
 လာ၏။ ဤမြင်စွမ်းကိုမြင်ရတော့ ဩမာ၏မျက်နှာက ပြန်လည်ပျော့ပြောင်းလာ
 ၏။

‘သူ့အဖြစ်လဲ မဟုတ်ပါဘူး။ တွေ့လား သူက အခေါ်တွေကို ရုတ်တရက်
 လိုက်တာ။ သူက ကျွန်မထက်တောင် မိသားစုကို ပိုခင်တွယ်တတ်သေးတယ်’

ဂါးဒင်းစကွဲကလပ်မှာ မီးရောင်ခိုခိုနီနီလေးထွန်းထား၏။ ကျွန်တော်တို့
 ရောက်ရှိမှီတွင် လူငယ် အတော်ကြပ်နေပြီ။ လေထုတစ်ခုလုံး မီးကရက်နဲ့များပြွန်
 ဖြန့်ထွန်းနေ၏။ အာပရီကလူမျိုးအများစု တွေ့ရ၏။ အင်းရအမှုထမ်းတွေ၊ စာရေး
 စာဆိုတွေ၊ လူတန်းစားမျိုးစုံ၊ စင်မြင့်နှင့်စင်လှမ်းလှမ်းမှာရှိသော စားပြခန်းလုံးတွင်
 ကျွန်တော်တို့ နေရာယူလိုက်ကြ၏။ ဩမာက အခေါ်ဘေးတွင် ထိုင်၏။

‘ကဲ အခေါ်ရေ မင်းတို့နှစ်ယောက် လက်ထပ်ကြတော့မယ်လို့ ရွှင်းက
 ပြောတယ်။ ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ်။ အံ့ဩစရာမကောင်းဘူးလားဟင်။ သူ အခြေကျရင်
 ကျွန်မလဲ သူနဲ့အတူတူ အမေရိကလိုက်နေပါလို့ ပြောတယ်’

‘ကြားထဲမှာ ခွဲနေရမှာကို မင်းရိုသ်ဘူးလား။ ကျွန်မ ဆိုလိုတာက...’

‘တခြားမိန်းမတွေနဲ့ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်ဖြစ်မှာကိုပြောတာလား။ ကျွန်မ
 မှင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောမယ်နော်။ ကျွန်မ ဒါကိုလုံးဝတရားမရှိဘူး။ သူက ကျွန်မ
 ကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ဆက်ဆံနေသရွေ့ သူ့လုပ်ချင်တာ လုပ်နိုင်တယ်’

အခေါ်က ရွှင်းဘက်ကို မျက်စိစာမက်မိုတ်ပြလိုက်ပြီး ရယ်ရယ်မော
 မောနှင့်ပြေ၏။

ရွှင်းကတော့ သူနှင့်ဘာမှဆိုသလို စပ်တည်တည်နှင့်။ ကျွန်တော်က
 သူတို့စကားလမ်းကြောင်းကို လွှဲပေးသည့်အနေဖြင့် နိုက်တူနိုက်ဘက်ကို လှည့်ပေး
 လိုက်၏။

‘ဒီကို အရင်က ရောက်ဖူးသလား’

‘ငါ့ကိုပြောတာလား။ ကဲ...စရာမရ တစ်နေရာမှာရှိတယ်ဆိုရင် သိ
 မရဘူး ငါ့ရောက်ပြီးသားချည်းသာဟုတ်တော့။ ဒီကလေးတွေကိုမင်းတို့ ငါက
 အတူတူရင်မဟုတ်။ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား ဩမာ’

‘နိုက်တူနိုက် အကဲအကောင်းဆုံးသူပဲ’

‘တွေ့တယ်မဟုတ်လား ဘယ်ရီမင်းအခေါ်က အကဲအကောင်းဆုံး ငါ
 နဲ့ဘယ်သူနဲ့ အတွဲအညီဆုံး ကတတ်တယ် ထင်သလဲ။ မင်းအမေပေါ့။ သူကလဲ
 ကတာ သိပ်ဝါသနာပါတယ်။ ငါတို့ငယ်ငယ်ကဆို အကဲပြိုင်ပွဲ ဘယ်နေ့က
 လုပ်လုပ် သွားပြိုင်ကြတာချည်းပဲ။ သူ ကတာနဲ့ပတ်သက်လို့ တစ်ခု ပြောဖို့
 မယ်။ သူက တစ်ခါက အလိမ္မော်မင်းအဘိုးနဲ့အတူတူလာတယ်။ သူက အဘိုး
 ငြိုးကို ညနေပိုင်းမှာ တစ်ခုခုလုပ်ပေးမယ်လို့ ကတိပေးထားတာ။ ဘာလုပ်မလဲ
 တော့ မသိဘူး။ သူက ကိစ္စယာနဲ့ဆိုပြီးပြောသွားကတယ်။ နှင့်မှတ်မိလား ကိစ္စ
 ယာ အဲဒါသူတို့လက်မထပ်ခင်က။ ငါလဲ သူတို့နဲ့အတူတူလိုက်ချင်တယ်။ဒါ
 မမယ် အဲဒီတုန်းက ငါက သိပ်ငယ်သေးလို့’

‘အဲဒီည သူတို့ အိမ်ပြန်နောက်ကျကြတယ်။ ဘီယာတွေလဲ အများကြီး
 သောက်ထားကြတယ်။ သူက ကိစ္စယာကိုပါ တံထဲကိုအတင်းခေါ်တယ်။ ဒါပေ
 မယ့် အဘိုးကြီးက ခြေထဲတွေကြားတော့ နိုးလာတယ်။ မင်းရဲ့အဘိုးက အသက်
 ငြိမ်းပမယ့် သိပ်ကိုနားပါးတယ်။ ဒါကြောင့် သူက ဘားရက်ကို လာခုံးခုံးဆစ်
 ချတယ်။ ဘားရက်လဲလာရော သူက ဘာတစ်ခုနဲ့မှမပြောနိုင်ဘူး။ သိပ်ကိုစိတ်
 တိုနဲ့လို့ တုန်ယင်နေတယ်။ အဲဒီအချိန်မျိုးမှာ ငါက အထဲကနေ အသာချောင်း
 ကြည့်နေတယ်။ ဘားရက်ကို အဘိုးကြီးက ကြိမ်နဲ့ဆော်တော့မယ်ဆိုတာ သေချာ
 မို့။ ငါကလဲ ဘားရက်ကိုစိတ်တိုနေတာပဲ။ သူက ငါ့ကို ကွပ်ကဲခေါ်မသွားဘဲ
 နိုးလာတာကိုး’

‘နောက်ပိုင်း ဘာဖြစ်လာတယ် ထင်လဲ။ ငါတော့ ယုံတောင် မယုံဘူး။
 ဘားရက်က တောင်းပန်ရမယ့်အစား အဘိုးကြီးရဲ့ဓာတ်စက်ဆီသွားပြီး ဓာတ်
 ပြားတစ်ချပ်ဖွင့်တယ်။ နောက်ပြီး အပြင်မှာပန်းနေတဲ့ ကိစ္စယာကိုပါ လှမ်းခေါ်
 လိုက်တယ်’

‘အမျိုးသမီးရေ လာဟော’

ကိစ္စယာလည်း ကြောက်ကြောက်နှင့် လာရတော့သည်။ ဘားရက်က
 သူ့ကို ပွေ့ဖက်ကာ ကသည်။ အဘိုးကြီး၏အိမ်ကို ပိုင်းပတ်၍ ကနေသည်မှာ
 နန်းတော်ကပွဲဆောင်တွင် ကဲ...နေသည့်အလားဖြစ်သည်ဟု ပြန်ပြောပြ၏။

‘နိုက်တူနိုက် ပြောရင်း ရယ်၏။

‘တကယ်တော့ မင်းအဘိုးကို ဘယ်သူမှဒီလိုမဆက်ဆံခဲ့ဘူး။ ဘားရက်
 လဲ ကြောက်ရတာပဲ။ ငါတော့ ထင်တယ် ဘားရက်တော့ အသေအလဲ အဆော်
 ခံရတော့မှာပဲလို့။ အဘိုးကြီးက ဘာမှမပြောဘူး။ ထိုင်ပြီး သားကိုစောင့်ကြည့်နေ
 တယ်။ ပြီးတော့ ဆင်တစ်ကောင်လိုပဲ ဘားရက်ကို အကျယ်ကြီးအော်လိုက်တယ်။
 မိန်းမရေ ဒီကိုလာစမ်းဆိုပြီး သူ့ဇနီး မင်းအဘွားကို ခေါ်လိုက်တယ်။ မင်းအဘွား
 က အဝတ်တွေချုပ်နေရင်းက တံထဲကို ဝင်လာတယ်။ ဘာတွေအော်နေတာလဲလို့
 မေးတယ်။ အဘိုးက လက်လှမ်းပေးပြီးတွဲကတယ်။ လေးယောက်သား ကလိုက်
 ကြတာ။ အမျိုးသားနှစ်ယောက်ကိုကြည့်ပြီး အမျိုးသမီးနှစ်ဦးက ကြောင်တက်
 တက်နဲ့လိုက်သာ ကနေကြရတယ်။ ဒီလူတွေ ရူးများသွားပြီလားလို့ ထင်နေကြ
 တဲ့ပုံပဲ’

ကျွန်တော်တို့ ဤဓာတ်လမ်းကို နားထောင်ပြီး အားလုံး ရယ်လိုက်ကြ
 ၏။ ရွှင်းက နောက်တစ်ချိန်ကို ထပ်မံနိုးဆော်သည်။ ကျွန်တော်က နိုက်တူနိုက်ကို
 ကျွန်တော်တို့အဘိုးအကြောင်း ထပ်ပြောပြရန်ပြော၏။ သို့သော် မကြာခင် တီး
 ပိုင်းက စ၍ပြန်ကကြ၏။ နိုက်တူနိုက် ကျွန်တော်လက်ကိုဆုပ်ကိုင်၏။ ရွှင်း
 က ဩမာလက်ကိုဆုပ်ပြီး အခေါ်က ဘာနတ်လက်ကို ဆုပ်သည်။ ကျွန်တော်တို့
 ချွေးတွေပေါက်ပေါက်ကျသည်အထိ ကကြသည်။ ကျွန်တော်ဟာ ကျွန်တော်ကို
 အဘိုးကြီး အကဲ အသင်ပေးသောနေ့ကို သတိရနေသည်။

နည်းနည်းမောလာတော့ ဘီယာခွက်များကိုင်ကာ မြဲပြင်ထွက်ခဲ့ကြ၏။
 အေးမြသောလေက ကျွန်တော်နှစ်ယောက်ကို လာကို့စယ်၏။

‘ဒီမှာနေရတာ ဝမ်းသာစရာကောင်းလိုက်တာ’
 ‘အစ်ကို သိတယ်နော် ကဗျာဆရာကျနေတာပဲ’
 ရွှင်းက ဘီယာကိုဆုပ်ရင်းပြောသည်။

‘ဒီနေရာဆိုတာ ဒါကိုပြောတာမဟုတ်ဘူး။ မင်းရော့ဩမာရော အားလုံး
 အတူတူရှိကြတာကို ပြောတာ’

ကျွန်တော်စကားပြော၍မှမဆုံးမီ အထဲတွင် ရန်ပုံဖြစ်သံတွေ ကြားလိုက်
 ရသည်။ တစ်ယောက်က ခေါင်းတွင် သွေးတွေကျနေ၏။ ကျွန်တော်က ရှေ့သို့
 မြဲခြစ်လှမ်းတိုးလိုက်သည်။ သို့သော် ရွှင်းက ကျွန်တော်ကို နောက်သို့ပြန်တန်း
 လိုက်သည်။

‘သူများကိစ္စ ဝင်မပါနဲ့အစ်ကို’
 ‘ဒါပေမယ့်...’

‘သူတို့က ရဲတွေ ဖြစ်လိမ့်မယ် ဘားရက်ရေ ခင်ဗျားက နိုင်ရဲ့ဒီအချုပ်
 နန်းမှာ တစ်ည ဘယ်လိုခုကွပ်ရမယ့်ဆိုတာ မသိသေးဘူးနော်’

‘ချတာပြုတာတွေက ကြမ်းတယ်’
 ‘အေးလေ ဘယ်သူက ဘယ်သူကို စချသလဲမှမသိတာ’
 ‘မင်းက ဘယ်တုန်းက အချုပ်ကျဖူးတာလဲ’
 ‘ဒေးဗစ်သေတဲ့ညကပဲ’

ကျွန်တော်က သူ့ဘေးတွင်ထိုင်ချကာ သူ့ပြောတာ နားထောင်လိုက်၏။
 သူတို့က အရက်သောက်ကြပြီး ပါတီတစ်ခုကို ရှာဖွေကြ၏။ ရွှင်းက မော်တော်
 ဆိုင်ကယ်ကို ကလပ်တစ်ခုတွင်သွားအပ်ရာ အမျိုးသမီးတစ်ဦးနှင့်တွေ့၏။ သူ
 က သဘောကျပြီး အမျိုးသမီးနှင့် စကားဆက်ပြောနေသည်။ သူက အမျိုးသမီး
 ကို ဘီယာဝယ်တိုက်၏။ မကြာခင်မှာ လူတစ်ယောက် ရောက်လာကာ သူနှင့်
 စကားများကြ၏။ ဒီမိန်းမက သူ့ဇနီးပဲဆိုတာ အမျိုးသမီးလက်ကို ဆွဲထုတ်သွား
 ၏။ အမျိုးသမီးက ရုန်းကန်ရင်း လဲကျသွား၏။ ရွှင်းက ဒီအမျိုးသမီးကိုတားခိုရန်
 ပြောသည်။ သို့ဖြင့် ရန်ဖြစ်ကြ၏။ ရဲတွေရောက်လာပြီး ရွှင်းမှာ သက်သေလက်
 ဖုတ်များ မရှိသဖြင့် ရဲဌာနသို့ပို့လိုက်၏။

သူ့ကို အချုပ်ထဲမှာ နာရီပေါင်းများစွာထည့်ထား၏။ နောက်မှ ဒေးဗစ်
 လဲလာသည်။ သူ့ကို မော်တော်ဆိုင်ကယ်သော့ ပေးလိုက်။ သက်သေခံစာရွက်
 တွေ သွားယူပေးမယ်ဟု ဆိုသည်။
 ‘မင်းဘာသာမင်း အိမ်ပြန်ပါကွာ’

အစ်ကိုရယ် ဒီမှာ ခင်ဗျား တစ်ညလုံး မနေနိုင်ပါဘူး။ ကျွန်တော့်ကို ဆိုင်ကယ်သော့သာ ပေးပါ

ရွှင်းက စကားပြောတာရုပ်လိုက်ပြီး အပြင်ကို ငေးကြည့်နေသည်။
မတော်တဆယာဉ်တိုက်မှုဖြစ်တာပါကွာ မင်းအပြစ် မဟုတ်ပါဘူး
ကျွန်တော်က သူ့ကို စိတ်ဖြောင့်ဖြောင့်ကြောင်း ပြောလိုက်သည်။

ဟေ့ မင်းတို့နှစ်ယောက် ဘယ်ပျောက်သွားကြတာလဲ။ ငါတို့လိုက်ရှာ နေကြတာ

အေမီ၏အသံကိုကြားလိုက်ရသည်။
မိန်းမရေ လာဟေ့ ငါတို့ ကကြရအောင်
ရွှင်းက အေမီ၏ခါးကိုဖက်ကာ ကရုန် ပြင်၏။

အခန်း တစ်ဆယ့်ခုနစ်

ညနေ ငါးနာရီခွဲတွင် နိုင်ရီဘီဘူတာရုံဟောင်းမှ ရထားက ကိရုမုသို ထွက်ခွာ၏။ ကိုန်းက နေခဲ့သည်။ ကျွန်မိသားစုမှာမူ ရထားပေါ် ရောက်နေကြ၏။ ကိရီယာ၊ ဖိုက်ဘူနီ၊ ဩမာတို့က တစ်တွဲ။ ရွှင်း၊ ဘားနတ်နှင့် ကျွန်တော်တို့က တစ်တွဲ။

ရထားထွက်သွားသောအခါ ကလေးငယ်တွေက လက်တွေ့ယမ်းပြုကြ ၏။ ကျွန်တော်လည်း လက်ပြန်ပြလိုက်သည်။

အစ်ကိုခေါင်း အပြင်မထုတ်နဲ့။ ကောင်လေးတွေက ခဲနဲ့ ဖန်ကြလိမ့် မယ်

ဘားနတ်က သတိပေး၏။
ခရီးက ဘယ်လောက်ကြာမလဲ
ကိရုမုကို တစ်ညလုံး ခုတ်ရမှာ။ အဲဒီကနေ ဘတ်စ်ကားကို ငါးနာရီ ထပ်စီးရဦးမယ်

ဒီရထားက သတိရစရာတွေ အများကြီးဖြစ်တယ်။ အတိတ်ကို တွေး ပြီး လွမ်းစရာတွေပေါ့

ဩမာက တမ်းတမ်းတတပြော၏။
အတွေးက ရယ်စရာသိပ်ပြောတတ်တယ်။ ဘားရက်တွေရင် ချစ်မှာပဲ
အေးလေ ဟာသညာဏ်သာ များတယ်။ သူ့ခမာ နေရာက ကိုနဲ့လန့်တ ဓားရယ်

ဘယ်သူက သူ့ကို ကိုနဲ့လန့်စားစားလုပ်တာလဲ
ကျွန်မတို့ အဘိုးပေါ့။ သူက သိပ်လဲ လက်ပေါက်ကပ်တဲ့လူကြီးပဲ

ဩမာပြောနေသည်ကို ရွှင်းက လိုက်ထောက်ခံ၏။

ဘယ်လောက် လက်ပေါက်ကပ်သလဲဆိုရင် ထမင်းစားလို့ ခက်ရင်း မှားသုံးမိပြီ ဆိုပါစို့။ မပြောမဆို ခေါင်းကို တုတ်နဲ့ရိုက်ရော။ သူက ညစာစား ရင် အင်္ဂလိပ်တစ်ယောက်လို စည်းကမ်းတကျစားမှကြိုက်တယ်။ တစ်ခါတလေ သူ စိတ်မထင်လို့ အုပ်ထည့်လိုက်တာ။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ဘာအပြစ်လုပ်မိသ လဲတောင် မသိဘူး

ဤစကားတွေကိုကြားတော့ ဖိုက်ထူနီက မခဲချင်။

နင်တို့ချာတိတ်တွေက သူ့အသက်ကြီးပြီး ဓမ္မမိသန်ရှိတုန်းကကျမှတွေ့ တာကိုးဟဲ့။ သူငယ်ငယ်တုန်းက ငါက သူ့အချစ်တော်ပဲ။ ဒါပေမယ့်လဲ မဟုတ် တာလုပ်လို့ မရဘူး။ အတီးခံရတာပဲ။ သူက ဆွေမျိုးတွေသာ စည်းကမ်းတင်း ကြပ်တာမဟုတ်ဘူး။ စည့်သည်တွေကိုလဲ အညာမပေးဘူး။ စည့်သည်တွေ အိမ် လာရင် ကြက်တွေ အများကြီးသတ်ပြီး ဟင်းချက်စည့်ခံတတ်တယ်။ ဒါပေမယ့် စည်းကမ်းဖောက်ရင်တော့... ဆိုပါစို့ လူကြီးမစားခင် အရင်စားတာတို့ ဘာတို့ လုပ်ရင်တော့ ဘယ်သူမှမျက်နှာသာမပေးဘူး။ ချစ်ရာရှိ ချလိုက်တာပဲ။ ကလေး ရော လူကြီးရော ဘယ်သူမှမရွေးဘူး

သူ့ကို လူချစ်လူခင်များတယ် မဟုတ်လား

ကျွန်တော်က ဝင်မေးလိုက်သည်။

သူ့ကို ရိုသေတဲ့သူ များပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူက လယ် သမားကောင်းတစ်ယောက်ကိုး။ အလီရိုက သူ့လယ်မြေက အကြီးဆုံးပဲ။ သူက လက်ဆိပ်လဲရှိတယ်။ ဘာစိုက်စိုက် ဖြစ်ထွန်းတယ်။ သူက စိုက်ပျိုးရေးနည်းတွေ ကို ဗြိတိသျှတွေဆီက ရတယ်။ ဗြိတိသျှတွေဆီမှာ သူက ထမင်းချက် လုပ်ဖူး တာကိုး

သူက ထမင်းချက်လုပ်ဖူးမှန်း ကျွန်တော် မသိဘူး

သူက မြေပိုင်ယာပိုင်ရှိတယ်။ ဒါပေမယ့် နိုင်ရီဘီမှာ ထမင်းချက်လုပ် ဖူးတယ်။ အရေးကြီးပုဂ္ဂိုလ်တွေအိမ်မှာလုပ်ခဲ့တာက မှာနှစ်အတွင်းမှာတော့ သူ က ဗြိတိသျှတပ်မှာ ခိုလှုံကြီးဖြစ်ခဲ့သေးတယ်

ဒါကြောင့်လဲ သိပ်စည်းကမ်းကြီးတာ ဖြစ်မယ်

ထောင့်မှ အိပ်ပန်းများ

ရွှင်းက ဘီယာထပ်မှာရင်းပြော၏။

ဒါတော့ ငါမသိဘူး။ ငါ့အဖေက သိပ်စည်းကမ်းတင်းကြပ်တာပဲ သိ တယ်။ ငါတစ်ခုပြောပြမယ်။ ငါငယ်ငယ်တုန်းကပေါ့။ တစ်နေ့ လူတစ်ယောက် ဆိတ်တစ်ကောင်ကျောင်းရင်း ငါတို့ခြံအနား ရောက်လာတယ်။ သူက ဟိုဘက် ခြမ်းမှာ နေတော့ ငါတို့ခြံက ဖြတ်သွားချင်တယ်။ ဘေးကနေ ကွေ့ပတ်မသွား ချင်ဘူး။ အဲဒီအခါ မင်းအဘိုးက ဒီလူကို ပြောတယ်။ ခင်ဗျား တစ်ယောက်ထဲ တုန်းက ကျုပ်ခြံထဲက ဖြတ်ချင်သလိုဖြစ် ခွင့်ပြုခဲ့တယ်။ ဒီနေ့တော့ မြတ်ခွင့် မပြုနိုင်ဘူး။ ခင်ဗျားရဲ့ဆိတ်က ကျုပ်ခြံထဲက အပင်တွေ စားသွားလိမ့်မယ်။ ဒီတော့ ဒီလူက နားမထောင်ချင်ဘူး။ မင်းအဘိုးနဲ့ အကြံကြီး ငြင်းခုံတယ်။ သေသေချာချာ ဆိတ်ကို စောင့်ရှောက်ပါမယ်။ ဘာမှ မဖြစ်စေရဘူးလို့ ဒီလူက သိပ်ကောင်းများတော့ နောက်ဆုံး အဘိုးက ငါ့ကို ခေါ်ပြီး စားသွားယူခိုင်းတယ်။ သူ့မှာက စားနှစ်လက်ရှိတယ်။ သိပ်သိပ်ကို ထက်တာပဲ။ တစ်နေ့လုံး ကျွန်က တုန်နဲ့ ပွတ်ပြီး သွေးထားတာ။ ငါလဲ အဘိုးရဲ့ စားတစ်လက်ကို သွေးယူလိုက် တယ်။ အဘိုးက ဒီလူကိုပြောတယ်။ ဒီမှာကြည့် မင်းဆိတ်နဲ့မင်း ဒီခြံက မြတ် သွားနိုင်တယ်။ ဒါပေမယ့် ငါ့အရွက်တစ်ရွက်ကို မင်းဆိတ် စားများသွားရင် တစ်ရွက်ထားတော့ တစ်ဝက်လောက် စားသွားတာနဲ့ ငါ မင်းဆိတ်ကို ဒီစားနဲ့ ခုတ်သတ်မှာပဲ

ဒီလူကလဲ တော်တော် ခုံးပေကတ်သတ်နိုင်တဲ့သူပဲ။ သူက သူ့ဆိတ် နဲ့ ငါတို့ခြံကို မြတ်တယ်။ ငါနဲ့ အဘိုးနဲ့က နောက်က ကပ်လျက် လိုက်ကြည့် ကြတယ်။ မြေလှမ်း နှစ်ဆယ်လောက်ပဲ သွားရသေးတယ်။ ဆိတ်က အနားက အပင်က အရွက်တစ်ရွက်ကို ဆတ်ကနဲ့ ဆွဲစားပါလေရော။ ဆိတ်ပိုင်ရှင်ကလဲ အလန့်တကြားနဲ့ သူ့ဆိတ်ကို ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲရယ် လို့ မာန်မတယ်။ မင်းအဘိုးကတော့ ဆိတ်ကို စားနဲ့ရွယ်ပြီး ငါပြောတဲ့စကား ငါတည့်မှ လူတွေ ငါ့ကို နောက်ကျရင် လေးစားမယ် ဆိုပြီး ခုတ်ချလိုက်တယ်။ ဆိတ်ပိုင်ရှင်က နောက်တော့ တရားခွဲတယ်။ ဒါပေမယ့် လူကြီးတွေက အဘိုးကိုပဲ အနိုင်ပေး လိုက်ကြတယ်။ အဘိုးက မှန်တယ်။ သူက အစကတည်းက သတိပေးပြီးသား ပဲဆိုတာ လူကြီးတွေက သိကြတယ်လေ

'အဲဒါပဲ ကြည့်တော့ ဘားရက်ရေ တစ်မိသားစုလုံးက သူ့ပဲ ကြောက်နေကြရတာ။ မင်းတို့အဘိုးကြီးလဲ သူ့ကိုကြောက်ခဲ့ရတာပဲ' ဩမာက ပြော၏။

ကံကုမ္ပဏီ ဦးလင်းမှ ရောက်၏။ ဘတ်စ်ကားမှတ်တိုင်ရိုက်ရာ မိုင်ဝက် ၅ လမ်းသွောက်ကြရသည်။ ဘတ်စ်ကားများတွင် ခရီးသည်များက မြတ်သိပ်နေ၏။

'ဒါက အာမေရိကဟဲ့ ဩမာရဲ့၊ ဒါ ဥရောပ မဟုတ်ဘူး' ဦးလင်းက ဩမာကိုပြောကာ ဘတ်စ်ကားတစ်စီးပေါ်တက်ကြ၏။ နဒေါရီတွင် တစ်ထောက်အားကာ နှစ်ခုရှိပြီးအကြာတွင် နောက်ခရီးတစ်ခု ဆက်ကြ၏။ ကွင်းပြင်ကျယ်တစ်နေရာ ရောက်သောအခါ သစ်ပင်အရိပ်အောက်တွင် လူနှစ်ယောက် စောင့်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

ဦးလင်းက ထိုသူနှစ်ဦးကို ပြောမတ်လိုက်၏။ 'ဘားရက် ဒါက ကျွန်တော်တို့ဦးလေးတွေပဲ။ ဒါက ယူဆွတ်ပဲ။ ဒါက ဆာယစ်။ သူက အမေရိကအယ်ဆုံးညီလေ'

'ခင်ဗျားအကြောင်း အများကြီးကြားပြီးသားပါ။ ကြိုဆိုပါတယ် ဘယ်ရီ။ ကဲ ခင်ဗျားအိတ်တွေ ကျွန်တော့်ကိုပေး သယ်ပေးမယ်' ဆာယစ်က ပြုံးပြုံးကြီး လိုက်လိုက်လှလှကြို၏။

ကျွန်တော်တို့သည် ယူဆွတ်နှင့်ဆာယစ်တို့နောက်ကို လိုက်ခဲ့ကြသည်။ ခြံဝင်းကြီးတစ်ခုအလယ်မှ အိမ်ကြီးတစ်အိမ်ရှေ့တွင် ရပ်လိုက်ကြ၏။

'အိုဘားမားလေးဟေ့ ခေါင်းတွင်ပုဝါစည်းထားသော အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦး ထွက်လာသည်။ သူ့မျက်နှာက ဆာယစ်နှင့် ဆင်၏။ သူက ဩမာနှင့်ဦးလင်းတို့ကို သိုင်းဖက်ကာ ကျွန်တော်လက်လှည့်ပြီး လက်ကိုဆုပ်ကိုင်ကာ လှုပ်ရှားနှုတ်ဆက်၏။

'ဟလို' သူက အင်္ဂလိပ်လို မပီကလာပီကလာပြော၏။ 'မှဆာဝါ'

ကျွန်တော်ကလည်း မတောက်တခေါက် လျှိုဘာသာကောင်းဖြင့် ခွန်တို့ပြန်လိုက်၏။

သူက ရယ်လိုက်ကာ ဩမာက တစ်ခုတစ်ရာပြောလိုက်သည်။ 'သူက ဒီနေ့ကို စောင့်နေတာ ကြာပြီတဲ့။ ခုမှပဲ သူ့သားရဲ့ဒီသားကို တွေ့ရတော့ သိပ်ဝမ်းသာတာပဲတဲ့။ မင်းက နောက်ဆုံးတော့ ကိုယ့်ဇာတိမြေကို မြန်ရောက်လာတာပဲတဲ့'

ဩမာက ဘာသာပြန်ပြန်၏။ အဘွားက ခေါင်းညှိတ်ပြသည်။ အိမ်ထဲသို့ ဝင်သွားတော့ ပရိဘောဂကိုတို့ကွဲထွေတွေ့ရ၏။ သစ်သားကုလားတိုင်တစ်ခု၊ ကော်ဖီဖားပွဲတစ်လုံး၊ ယိုင်းနေသောကွပ်ပျစ်တစ်ခု။ နံရံပေါ်တွင် ချိတ်ဆွဲထားတာတွေကလည်း ဗလပူ အဘိုးကြီး၏ ဟားဗတ်ကလေးသော ဘွဲ့လက်မှတ်။ အဘိုးကြီးနှင့် လွန်ခဲ့သော နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်က အမေရိကသို့ထွက်သွားပြီး တစ်ခါမှပြန်မလာသော ဦးလေးဖြစ်သူ အိုမာတို့ပုံ။ ကျောဖိုခုံမြင့်မြင့်ကြီးနှင့်ထိုင်နေသော အဘိုးကြီး။

'အဲဒါ အဲဒါ ကျွန်မတို့ အဘိုးပုံပေါ့။ သူ့ဘေးက ပုံက အဘွားလေး အကုမူး မိန်းကလေးက ဆာရာ၊ ကလေးပေါက်စလေးက အဘိုးကြီးပေါ့'

ဩမာ ပြောပြမှ ပုံထဲကလူတွေကို သိရ၏။ နံရံပေါ်မှ နောက်ဆုံးပုံတစ်ပုံကို သတိထားမိ၏။ ပုံမှာ ဆေးသားတွေ ဖြစ်လှင့်၍တော်စိုန်နေပြီ။ ဆံပင်မည်းမည်းထူထူထဲထဲနှင့် လှူဖွဲ့အမျိုးသမီးတစ်ဦး၏ပုံ။ မျက်လုံးများက ခပ်ရီဝေဝေ။

'အဲဒါက ကျွန်မတို့အဘိုးရဲ့ဦးတွေထဲက တစ်ယောက်ရဲ့ပုံပဲ။ သူစစ်အတွင်းက ဗမာပြည်မှာ လက်ထပ်ခဲ့တဲ့သူလို့ သူကပြောတာပဲ'

'သူက မြန်မာအမျိုးသမီးနဲ့လဲ သိပ်မတူဘူးနော် ဘားရက်' ဦးလင်းက ရယ်ပြီးပြော၏။

ကျွန်တော်က ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။ သူက ကျွန်တော့်အမေနှင့်တူရ၏။ ညီခန်းထဲတွင် ထိုင်ကြစဉ် အဘွားက လက်ဖက်ရည်တိုက်၏။ သူက လယ်ယာမြေတစ်ချို့ကို ကိုယ်တိုင် မလုပ်နိုင်တော့၍ ဆွေးမျိုးများအား ပေးပေးခဲ့ပြီး သူ့ကုမ္ပဏီ အမျိုးအနားကျောင်းမှကလေးများကို နေ့လည်စာ ရောင်းပြီး အသက်

မွေးပုံ။ ငွေပိုငွေလျှံလေးများရှိလာလျှင် ကိစ္စမှကုန်များဝယ်ပြီး ရွာကဈေးတွင် ရောင်းပုံများကို ပြောပြ၏။ သူ၏တကယ်ပြုသောနာမှာ ခေါင်မိုးပြဿနာ။ ခေါင်မိုးသည် ပေါက်ပြဲနေ၍ မြေခြည်များပင် ကြမ်းပေါ်သို့ထိုးကျနေ၏။ သူက သူ့သားအိုမာကို စောင့်နေကြောင်းပြောရင်း ကျွန်တော်ကိုလည်း အိုမာနှင့်တွေ့မတွေ့မေး၏။ ကျွန်တော်ကလည်း မတွေ့ပါဟု မြေလိုက်ရသည်။

'သူ့ကိုတွေ့ရင်ပြောပေးပါနော်။ သူ့အိတ်က ဘာမှမယူချင်ပါဘူး။ အမေအိတ် တစ်ခါတစ်ခေါက်ပြန်လာရင် တော်ပါပြီလို့'

ဩမာက ဘာသာပြန်ပြန်၏။ သူ့မျက်နှာပြင်ပေါ်တွင် ကြေကွဲရိပ်တွေ ပေါ်လာ၏။

ကျွန်တော်တို့ မပြန်ခင် အိမ်နောက်ဖေးခြံဘက်ကို လာခဲ့ကြ၏။ မြဲနိုးနားရှင်းစိုပြောင်းခင်းအစွန် သရက်ပင်တစ်ပင်၏ခြေရင်းတွင် မြေပုံနှစ်ခုကိုတွေ့ရ၏။

မြေပုံတစ်ခု၏ အပေါ်တွင် 'ဟုစိန်အုန်ရန်ဂိုအိုဘားမား မွေး-၁၈၉၅၊ သေ-၁၉၉၅' ဟူသော အမှတ်အသားကို ဖတ်ရ၏။ နောက်မြေပုံတစ်ခုပေါ်တွင် ကား မည်သည့်ဇာတန်းမှမတွေ့ရ။ မြေပုံပေါ်တွင် ပုဂ္ဂိုလ်ဆိတ်တွေ အုံခဲနေ၏။ ဦးလင်းက ခါးကိုင်ပြီး ပုဂ္ဂိုလ်ဆိတ်တွေကို သပ်ချစ်လိုက်၏။

'ဧကန်နှစ်ပဲ ရှိသေးတယ်။ ဧကန်နှစ်ပဲရှိသေးတာတောင် ဒီမှာ ဘယ်သူ့ကိုမြင်ခဲ့သလဲဆိုတာ မသိတော့ဘူး။ ကျွန်တော်သေရင်တော့ ကျွန်တော့်အုတ်ပူပေါ်မှာ ကျွန်တော့်မှာမည်ထိုးပေးပါနော် ဘားရက် ဒါတော့ ကျွန်တော် ပြောလိုက်ပါရဲ့'

ဦးလင်းက ပြောပြောဆိုဆို ခေါင်းကို ဖြည်းဖြည်း ခါရမ်းရင်း အိမ်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်သွားသည်။

ဩမာနှင့် ကျွန်တော် နေ့လည်ပိုင်းတွင် အဘွားနှင့်အတူ ဈေးထဲသွားကြည့်ကြ၏။ ဈေးသည်အများစုမှာ ကောက်ရိုးများပေါ်တွင်ထိုင်ပြီး ရောင်းနေကြ၏။ ဒေသထွက်ကုန်ဟင်းသီးဟင်းရွက်တွေ ရောင်းကြတာ များပါသည်။ ဩမာက ကျွန်တော်နှင့်အဘွားကို ဓာတ်ပုံရိုက်ပေးသည်။

'ကျွန်တော်လဲ လျှိုဘာသာစကားကို သင်ချင်တယ်လို့ အဘွားကိုပြော

ပေးပါ။ ဒါပေမယ့် အမေရိကမှာ အချိန်က ဘယ်လောက်ရှားတယ် ဆိုတာလဲ သူ့ကိုပြောပါ။ ကျွန်တော် ဘယ်လောက်အလုပ်များသလဲဆိုတာ'

ဩမာကို ဘာသာပြန်ခိုင်း၏။ 'သူ နားလည်ပါတယ်တဲ့။ ဒါပေမယ့် လူတစ်ယောက်ဟာ သူပြည်သူတွေကိုတောင် နားမလည်နိုင်လောက်အောင်တော့ အလုပ်များသင့်ဘူးလို့ သူက ပြန်ပြောပါတယ်'

ကျွန်တော်က အဘွားကို ကြည့်လိုက်၏။ သူက ကျွန်တော့်ကို ခေါင်းညှိတ်ပြ၏။

ညရောက်လာပြီ။ ဘားနတ်၊ ဦးလင်းနှင့်ကျွန်တော်တို့က အိမ်ရှေ့ ရေရည်မှတစ်ဆင့်ကြို၏။ ဆပ်ပြာတိုက်ထားသော ကျွန်တော်တို့ခန္ဓာကိုယ်များသည် လစာရင်အောက်တွင် ပြောင်လက်နေကြ၏။ အိမ်ထဲရောက်တော့ ညစာ အသင့်ပြီပေါ့။ မည်သူမျှ ခေါင်းမဖော်နိုင်ဘဲ မြိန်ရေရှက်ရေစားကြ၏။ ဦးလင်းက သူတွေမှတ်ခဲ့သလိုရှေးတယ်ဆိုကာ ထွက်သွား၏။ ယူဆွတ်က သူ့တံထဲပြန်ကာ ထရန်စံတောရေဒီယိုလေး ယူလာ၏။ ဒါက ကျွန်တော်တို့အဘိုး တစ်ချိန်က ပိုင်ခဲ့တဲ့ ဖုန်းပေါ့ဟုပြော၏။ ခလုတ်ကို ဟိုရွှေဒီရွှေလုပ်ရင်း ဘီဘီစီကိုဖမ်းမိ၏။ အသက် သိပ်ကြည်ညို။ ခပ်ပျပျလေးသာ ကြားရ၏။

အဘွားက ဘားနတ်နှင့် ကျွန်တော့်အတွက် နှစ်ယောက်အိပ် ကွပ်ပွန်ကလေးနှင့် စောင့်များ ယူလာပေးသည်။ ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ်မှာ ပင်ပန်းသဖြင့် တိုက်ခဲနေသည်။ အဘွားအခန်းတွင်မူ အဘွားနှင့်ဩမာတို့ တွတ်ထိုးနေသံများ ကြားရ၏။

'ဘယ်ရီ မအိပ်တော့ဘူးလား' ဘားနတ်က မေး၏။ 'ဟုတ်တယ်' ဘာဖြစ်လို့ ဒီကိုပြန်လာတာလဲဟင်' သေတော့ မသေချာဘူးကွ။ ဒါပေမယ့် တစ်ခုခုက လှုံ့ဆော်ပေးနေသလိုပဲ။ ပြန်ဖို့ အချိန်ကျပြီလို့'

အဘွားက ခေါင်းညှိတ်ပြသည်။ အိမ်ထဲသို့ ဝင်သွားတော့ ပရိဘောဂကိုတို့ကွဲထွေတွေ့ရ၏။ သစ်သားကုလားတိုင်တစ်ခု၊ ကော်ဖီဖားပွဲတစ်လုံး၊ ယိုင်းနေသောကွပ်ပျစ်တစ်ခု။ နံရံပေါ်တွင် ချိတ်ဆွဲထားတာတွေကလည်း ဗလပူ အဘိုးကြီး၏ ဟားဗတ်ကလေးသော ဘွဲ့လက်မှတ်။ အဘိုးကြီးနှင့် လွန်ခဲ့သော နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်က အမေရိကသို့ထွက်သွားပြီး တစ်ခါမှပြန်မလာသော ဦးလေးဖြစ်သူ အိုမာတို့ပုံ။ ကျောဖိုခုံမြင့်မြင့်ကြီးနှင့်ထိုင်နေသော အဘိုးကြီး။

'အဲဒါ အဲဒါ ကျွန်မတို့ အဘိုးပုံပေါ့။ သူ့ဘေးက ပုံက အဘွားလေး အကုမူး မိန်းကလေးက ဆာရာ၊ ကလေးပေါက်စလေးက အဘိုးကြီးပေါ့'

ဩမာ ပြောပြမှ ပုံထဲကလူတွေကို သိရ၏။ နံရံပေါ်မှ နောက်ဆုံးပုံတစ်ပုံကို သတိထားမိ၏။ ပုံမှာ ဆေးသားတွေ ဖြစ်လှင့်၍တော်စိုန်နေပြီ။ ဆံပင်မည်းမည်းထူထူထဲထဲနှင့် လှူဖွဲ့အမျိုးသမီးတစ်ဦး၏ပုံ။ မျက်လုံးများက ခပ်ရီဝေဝေ။

ဆာယစ်က သူ့အကြောင်းပြောပြသည်။ သူသည် တက္ကသိုလ်သို့တက် ချင်ပါလျက် မတက်ခဲ့ခြင်းကို အကြီးအကျယ် မကျေမနပ်ဖြစ်မိသည် ဆို၏။ သူ့အစ်ကိုများကဲ့သို့ပင် ကျောင်းစဉ်မရှိ၍ တက္ကသိုလ် မရောက်ခဲ့။ အမျိုးသား လူငယ်တပ်ဖွဲ့တွင် အမှုထမ်းရင်း ကျေးလက်ဖွံ့ဖြိုးရေးများကိုလုပ်နေရ၏။ နိုင် ရီဘီတွင်လည်း အလုပ်မျိုးနဲ့ လာလုပ်ဖူးသည်။ အဆင်မပြေ။

‘ဒီနေ့ခေတ်မှာ စာရေးစာဆိုရရှိတောင် အကင်အရပ်ကရှိမှ။ ဒါမှမဟုတ် လာဘ်ထိုးနိုင်လွန်းကားမှ။ ဒါကြောင့် ကိုယ့်အလုပ်ပဲ ကိုယ် လုပ်ရတော့တယ်။ အလုပ်က အသေးအမွှေးပါ။ ဒါပေမယ့် ကိုယ်ပိုင်အလုပ်လေး၊ ဒါကတော့ ကျွန်တော် ထင်တာ ခင်ဗျားအပေးရဲ့အမှားပဲ။ သူက ပညာဉာဏ်ရည်ထူးချွန်ပေမယ့် သူ့များ လစာပဲ လျှောက်လုပ်တော့ သူ့မှာ ကိုယ်ပိုင်ဘာမှမကျန်ခဲ့ဘူး။ ဒါပေမယ့် အတိတ် ကအမှားတွေချည်းပဲ အပြစ်ပြောနေလို့ အပိုပါပဲ။ ကိုယ့်အလုပ်ကို အလုပ်ကြံဖို့ ပဲ ရှိတယ်။ ကျွန်တော့်အမေတွေကိုလဲ ပြောတယ်။ ကိုယ့်အား ကိုယ်ကိုးကြလို့။ ဒါပေမယ့် အမွေမှုတွေဖြစ်ကြတော့ ခုတော့ ဘယ်မလဲ၊ ရှိသမျှပိုက်ဆံတွေ အကုန် ရှေ့နေတွေ စားသွားကြပြီ’

ဆာယစ်က ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပင် ပြောသည်။

‘ကျွန်တော်ကတော့ နိုင်ဂိုးရီးယားစာရေးဆရာ ခင်စွာဘက်ချာဘီရိုလက် ရာတွေကို ကြိုက်တယ်။ သူက အာဖရိကရဲ့အခြေအနေကို အစစ်အမှန်တင်ပြတဲ့ သူပဲ။ နိုင်ဂိုးရီးယားရယ် ကင်ညာရယ် အတူတူပါပဲ။ ဝေဒနာတွေ မှုဝေခံစားကြ ရတာ အတူတူပါပဲ’

ကျွန်တော်တို့ပြန်လာတော့ အတွေးနှင့်ပွိုင်းသည် လူတစ်ဦးနှင့် စကား ပြောနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ထိုသူက အနီးအနားကျောင်းမှ ကျောင်းအုပ်ဆရာ ကြီးဖြစ်သည်။ သူက ငြိမ့်သွယ်ဆောင်လာသော သတင်းများကို မောက်သည်မျှ ရင်း ကျွန်တော်တို့ မနေ့ညကကျန်သော ကြက်စွပ်မြတ်ရည်ကို အရသာခံသောက် နေသည်။ ပွိုင်းက အထုပ်အပိုးတွေပြင်နေသည်ကိုတွေ့၍ ဘယ်သွားမလဲ မေး ကြည့်သည်။

‘ကင်ဒဘေးကိုလေး၊ ကျောင်းအုပ်ကြီးကလဲ ဒီလမ်းပဲသွားမှာမို့၊ ကျွန်

တော်ရယ် ဘားနတ်ရယ် အမေရယ် သူနဲ့လိုက်သွားပြီး အဘိုးကို ပြန်ခေါ်ခဲ့မယ် လေ။ အစ်ကိုလဲ လိုက်ခဲ့ပေါ့။ အဲဒီက ဆွေမျိုးတွေကို ဂါရဝပြုလို့ရတယ်’
ဩမာက အတွေးနှင့် နေခဲ့သည်။ ဆာယစ်နှင့် ကျွန်တော်က အလယ် လပြီး ကျောင်းအုပ်ကြီး၏ကားပောင်းကြီးပေါ် တက်ကြ၏။ ကင်ဒဘီ၊ နာရီပေါင်း များစွာသွားရ၏။ လမ်းခုလတ်တွင် ဝိတိုရိယာကန်ကိုလဲ ဖြတ်ခဲ့ရသည်။ နေ့လည် ပိုင်းကျမှ ကင်ဒဘီ၊ ရောက်၏။ ကင်ဒမြစ်ရေ၏အရောင်က ချောက်လက်ရောင် ဖြစ်၏။ မြစ်ကမ်းဘေးတွင် အမျိုးသမီးများ အဝတ်လျှော်နေကြသည်။ ဆိတ်အုပ် ကြွားလည်း တစ်သီတစ်တန်းသွားကာ အဝါရောင်မြက်များကို စားနေကြသည်။ တစ်နေရာအရောင်တွင် ကီဒီယာက ရပ်လိုက်ကာ ကျောက်တုံးနှင့် တုတ်ချောင်း အပုံတစ်ပုံကို လက်ညှိုးညွှန်ပြသည်။

‘ဒါက အိုဘားမားရဲ့မြေပုံပေါ့။ ကျွန်မတို့ရဲ့ အဘေးလေး ဒီနေရာက မျိုးကွက်အားလုံးကို ကေအိုဘားမား-အိုဘားမားရဲ့မြေပုံပေါ့၊ ခေါ်တယ်။ ကျွန်မတို့ က ကျွန်တော်ဘားမား အိုဘားမားရဲ့ပြည်သူတွေပေါ့။ ကျွန်မတို့ရဲ့ဘေးက အလီရီမှာ ကြီးပြင်းခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် လူငယ်ဘဝမှာပဲ သူ ဒီကိုပြောင်းခဲ့တယ်။ ဒီနေရာက အိုဘားမားအခြေချတဲ့နေရာပဲ။ သူ့ရဲ့ကလေးတွေအားလုံး ဒီမှာပဲ မွေးခဲ့ကြတာ’

‘ဒါနဲ့ ကျွန်တော်တို့အဘိုးကတော့ ဘာဖြစ်လို့ အလီရီကို ပြန်သွားတာ ပဲ’

‘ဒါတော့ မင်းတို့အတွေးကို မေးကြည့်ပေါ့။ အမေက ထင်တာတော့ သူက ညီအစ်ကိုတွေနဲ့ အစေးမကပ်ဘူး ပြောတယ်။ တကယ်တော့ သူညီအစ်ကို တွေက တစ်ယောက်က ဒီမှာ နေနေဆဲပဲ။ သူက အသက်ကြီးပါပြီ။ ကျွန်မတို့ သွားတွေနိုင်ကောင်း သွားတွေနိုင်မယ်’

ကျွန်တော်တို့ သစ်သားအိမ်တစ်အိမ် ရောက်သွားသောအခါ ဥပစ်ရပ် ကောင်းသော အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦးက တံမြက်စည်း လှဲနေ၏။ သူမဘေးတွင် ရုပ်အင်္ကျီအဝတ်ထားသော ကိုယ်လောနှင့်လူတစ်ဦးက ထိုင်နေ၏။ အမျိုးသမီးကြီး က လက်ဆွဲယမ်းပြုလိုက်သောအခါ ထိုလူငယ်က ထွက်သွား၏။ ပွိုင်းက အမျိုး သမီးကြီးကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ သူ့အမည်က ဘယ်လီမှာ။ လူငယ် က မတ်တပ်ရပ်ပြီး ကျွန်တော်တို့ကို နှုတ်ဆက်၏။

‘ခင်ဗျားတို့ နောက်ဆုံးကတော့ ကျွန်တော်တို့ကို လာခေါ်ကြတာကိုး’
အဘိုးက ပြောပြောဆိုဆို ရုပ်အင်္ကျီဝတ်လိုက်၏။

‘ကျွန်တော်လဲ နိုင်ရီဘီကို မြန်ဖို့လိုနေပါပြီ’

‘ဒီမှာ အဆင်မပြေဘူးလား’

‘ပွိုင်းစရာကောင်းတယ်ဗျ။ ရုပ်ပြင်သံကြား မရှိ။ ကလပ်မရှိ။ ဒီကလူ

တွေက အေးအေးဆေးဆေးသားတွေ’

‘ဘီလီကော ဒီမှာ ရှိသလား’

‘ရှိတယ်။ တစ်နေရာရာမှာ သွားနေတယ်ထင်တယ်’

ဟု သူကပြောကာ ကျွန်တော်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်ပြီး

‘ဘယ်ရီ ကျွန်တော့်အတွက် အမေရိကက ဘာယူလာသလဲ’ဟု မေး

လိုက်သည်။

ကျွန်တော်က အိတ်ထဲနဲ့ကက ခရီးဆောင်ကက်ဆက်တစ်လုံးကို ထုတ်

ပေးလိုက်သည်။ တစ်လုံးကမှ ဘားနတ်အတွက်။

‘ဒါက ဆိုနီလဲ မဟုတ်ဘူး’

ဟု မကျေနပ်သလိုပြောပြီးမှ

‘ရပါတယ်ကွာ။ ကျေးဇူးပါပဲ ကျေးဇူးပါပဲ’ဟု သူက ပြောလိုက်၏။

ကျွန်တော်က ဘားနတ်နှင့်သူ ယှဉ်ရပ်နေသည်ကိုကြည့်ပြီး တူလိုက်တာ

နော် အမြှာပူးကျနေတာပဲဟု ထင်မိ၏။

အိမ်ထဲဝင်သွားတော့ ဘာလီမှာက စားဖွယ်သောက်ဖွယ်များဖြင့် စည့်ခံ

၏။ ထိုအချိန်တွင် အခန်းထဲသို့ ရုပ်ချောချော အရပ်မြင့်မြင့် ကောင်လေးတစ်ဦး

ဝင်လာ၏။

‘ပွိုင်း ဘာလာလုပ်တာလဲ’

‘မင်းက ငါ့ကိုသိတယ် ဟုတ်လား’

ပွိုင်းက သူ့ကို ပွေ့ဖက်နှုတ်ဆက်လိုက်၏။

‘အမေ့ကို လာတွေ့တာပါ။ ဒီကို ခေတခေမလာရင် အမေက ပူညှဉ်

ည လုပ်တတ်တာကိုး’

‘ဟောဒီမှာ ငါတို့ရဲ့ညီအစ်ကိုဝမ်းကွဲ၊ အမေရိကန်လေ’

ကျွန်တော်နှင့် သူနှင့် နှုတ်ဆက်လိုက်ကြ၏။

‘မင်းက စာတိုက်မှာလုပ်နေတယ်ဆို’

ပွိုင်းက မေးလိုက်သည်။ ဘီလီက ပခုံးတွန့်ရင်း ဖြေ၏။

‘လစာကတော့ ကောင်းပါတယ်။ အလုပ်လဲ များလှတယ်မဟုတ်ပါဘူး။

မှန်မှန်ပါပဲ’

ထိုနောက် ညစာစားကြသည်။

‘ဘယ်ရီ ခင်ဗျားအပေးနဲ့ ကျွန်တော့်အဖေက သက်တူရွယ်တူတွေ။ သိပ်

လဲ ရင်းနှီးကြတယ်။ ပွိုင်းနဲ့ ကျွန်တော်လဲ ကြီးလာရင် ဒီလိုပဲဖြစ်မှာပေါ့။ ခင်ဗျား

အဖေကတော့ တကယ်ကို လူတော်ကြီးဗျား။ ကျွန်တော့်အဖေထက်တောင် သူနဲ့

ကျွန်တော်ရင်းနှီးသေးတယ်။ ကျွန်တော် ပြဿနာတစ်ခုခုပေါ်ရင် အန်ကယ်ဘား

ရက်တံဆိပ် ပထမဆုံး သွားတာ။ ပွိုင်းရေ မင်းကလဲ ငါ့အဖေဆီပဲ သွားတာပဲ

မဟုတ်လား’

ဘီလီက လှမ်းမေးလိုက်သည်။

‘ကျွန်တော်တို့မိသားစုက လူကြီးတွေက တခြားလူရဲ့ သားသမီးတွေ

ပေါ် သိပ်ကောင်းကြတယ်။ ကိုယ့်ကလေးတွေကတော့ ကိုယ် သိပ်ဂရုမစိုက်

မုတ်ကြဘူး’

ပွိုင်းက မှတ်ချက်ချသည်။

‘ဟုတ်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ကတော့ ဒီလိုအမှားတွေ သိပ်မလုပ်ခင်ကြ

တော့ကွ။ ကိုယ့်မိသားစုအပေါ် ကိုယ်မရက်စက်ဘူး။ ပွိုင်းရေ ကိုယ်တော့ အခု

တည်ငြိမ်လာပါပြီ။ မိသားစုရှိလာပြီလေ။ လူဆိုတာ ကိုယ့်အနာန့်အသတ်နဲ့ကိုယ်

ရှိရမှာပေါ့။ ကျွန်တော့်ဇနီးဆို ကျွန်တော့်ကို သိပ်စိတ်ဆိုးအောင် မဆွပေးတော့

ဘူး။ ခင်ဗျားကော ဘယ်လိုလဲ ဆာယစ်’

‘ကျွန်တော်က အိမ်ထောင်မှမကျသေးတာ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်ကြီး

ပြောပါမယ်။ အဆင်ပြေအောင် ကြိုးစားပါမယ်။ အမျိုးသားနဲ့အမျိုးသမီးပြဿနာ

က အာဖရိကမှာ အရေးအကြီးဆုံးပဲ။ ကျွန်တော်တို့ယောက်ျားတွေဟာ သန်စွမ်း

အောင် ကြိုးစားနိုင်ကြတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ရွမ်းအားက တစ်ခါတလေ

မရေရာအသုံးချနေကြသလို ဖြစ်နေတယ်။ တစ်လင်တစ်မယားနစ်ထက်ပိုတဲ့

သဘောတွေလေရာ။ ကျွန်တော်တို့အဖေတွေဆိုရင် မိန်းမတွေ အများကြီးယူခဲ့ကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့လဲ ဒီလမ်းစဉ်လိုက်ကြတာပဲ။ အကျိုးဆက်တွေကို တောင့်ကြည့်ဖို့အချိန်မပေးဘူး။ ဒီတော့ အမျိုးသမီးတွေ ဘာဖြစ်ကုန်ကြသလဲ။ သူတို့ မနာလိုအန်တို့မူတွေ ဖြစ်လာကြတာပေါ့။ သူတို့ရဲ့ကလေးတွေကလဲ ဖခင်တွေနဲ့ မရင်းနှီးကြတော့ဘူး။ ဒါဟာ.....

ဆာယစ်က ပြောရင်း ရုတ်တရက်ရယ်ကာ ပြုံးပြသည်။

‘တကယ်တော့ ကျွန်တော်က မိန်းမတစ်ယောက်တောင်မှမရသေးပါဘူး။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် ဆက်မပြောပြပါရစေနဲ့တော့။ အတွေ့အကြုံဆိုတာ မရှိရင် ပညာရှိဆိုတာ ဆိတ်ဆိတ်နေရတယ်ဆိုပဲ’

ညစာစားပြီးတော့ အတော်ပင်မှောင်နေပြီ။ ကျွန်တော်တို့ ဘီလီနှင့်အတူ အပြင်ထွက်ခဲ့ကြသည့်အပြင်တွင် လပြည့်ညဆို ထိန်လင်းနေ၏။ ဘီလီက အိမ်တစ်အိမ်၏တံခါးကိုသွားခေါက်လိုက်၏။ နဖူးတွင် အမာရွတ်နှင့်လူပုပုက တံခါးလားဖွင့်၏။ သူ့နောက်မှာက ဆံပင်ဖြူဖြူ ပိန်ပိန်ရည်ရည် မုတ်ဆိတ်မွေး နှုတ်ခမ်းမွေးနှင့်လူက ထိုင်နေ၏။ ဆံပင်ဖြူဖြူနှင့်လူကမူ သူ့ကိုယ်သူ ညှန်မြကာ

‘ခင်ဗျားရဲ့တူပါ’ ဟုဆို၏။ ခပ်ပုပုလူက ရယ်လိုက်ကာ

‘သူ့ဆံပင်က ဖြူလို့ ဒါနဲ့တောင် ခင်ဗျားကိုသူ့တူတဲ့။ ဟားဟားဟား ခင်ဗျား သူ့ရဲ့အင်္ဂလိပ်စာကို တော်တော်သဘောကျရဲ့လား’

သူတို့က သစ်သားစားပွဲတစ်လုံးဆီသို့ ခေါ်သွား၏။ တံဆိပ်မကပ်ထားသော အရက်တစ်ပုလင်းနှင့် ဖန်ခွက်သုံးခွက်တင်ထားသည်။ ဆံပင်ဖြူဖြူနှင့်လူက အရက်တွေ ငုံ့ပေးသည်။

‘ဒါက ဝီဇက်ထက် ကောင်းတယ်။ ယောက်ျားကို အားဖြစ်စေတယ်’ သူ့သောကရ် ကျွန်တော်လည်း လိုက်သောက်လိုက်၏။ ရင်ထဲ ပူကနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ဖန်ခွက်တွေ ထပ်ဖြည့်ဖြန့်သည်။ ဆာယစ်က လက်မြောက်လိုက်၏။ ဆံပင်ဖြူဖြူလူက ကျွန်တော်ဘက်လှည့်ကာ ထပ်ယူဦးမလားမေးသည်။

‘အခုတော့ မယူသေးပါဘူး ကျေးဇူးပါပဲ’

‘ခင်ဗျား ကျုပ်အတွက် တစ်ခုခုတော့ ပါလာလိမ့်မယ်။ တီရုင်လား ၅၆ မိနပ်လား’

‘ဝမ်းနည်းပါတယ်။ အလီဝီမှာ အကုန်ကျန်ခဲ့လို့ပါ’

ခပ်ပုပုလူကမူ ပြုံးနေပြီး ကျွန်တော်ကို အရက် ထပ်တိုက်၏။ နောက်မှ သောက်ကြတာပေါ့ ပထမဆုံး အတိုအဲ့တွေချစ်တယ်ဟု ကျွန်တော်က ပြောရ၏။ လူနစ်ဦးက နောက်ပေးခန်းသို့ ခေါ်သွား၏။ ရေခဲသီးသီးအောက်တွင် ကျွန်တော်တစ်သက်တာဖြင့်ပေးသမျှတို့ထဲတွင် အသက်အကြီးဆုံး ဖြစ်ဟန်တူသူ အတိုးအိတ်ဦးကို တွေ့၏။ သူ့ဆံပင်က နှင်းလိုဖြူဖြူနေ၏။ သူ့အသားအရေက သားရေပြားလိုတွေ့ကျနေ၏။ သူက မလှုပ်မရှားနိုင်။ မျက်လုံးတွေက ပိတ်ထားသည်။ လက်တန်းပါသောကုလားထိုင်ပေါ်တွင် အသားမရှိတော့သော လက်များထဲ လျောကျနေ၏။

ကျွန်တော်က သူ့အိပ်နေသည်ဟု ထင်၏။ သို့သော် ဘီလီက ရှေ့တိုးလိုက်သောအခါ သူ့ခေါင်းက အသံကြားရာသို့လှည့်လာသည်။ အဘွား၏နံရံတွင်ကပ်ထားသော ဆေးရောင်မှိုမှိုခတ်ပုံထဲမှပုဂ္ဂိုလ်ကြီး။

ဘီလီက ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါတွေ လာပါတယ်ဟုပြောပြသောအခါ အတိုးကြီးက ခေါင်းညိတ်ကာ လေသံလေးဖြင့် တုန်တုန်ယင်ယင် စကားပြော၏။

‘ခင်ဗျားလာတာ ဝမ်းသာတယ်တဲ့။ သူက ခင်ဗျားအတိုးရဲ့ညီပဲ။ ခင်ဗျားကို ဆုတောင်းမင်္ဂလာတွေ ချီးမြှင့်ပါတယ်တဲ့’

ဘီလီက ရှင်းပြသည်။

ကျွန်တော်ကလည်း တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ်ဟုပြောသောအခါ အတိုးကြီးက ခေါင်းညိတ်ပြန်၏။

‘သူက ပြောတယ်။ လူငယ်တော်တော်များများဟာ လူဖြူတွေရဲ့ နိုင်ငံမှာ နောက်ဆုံးကျန်ကြတယ်တဲ့။ သူ့သားတစ်ယောက်တောင် အမေ့ကုန်မှာပဲ။ နှစ်ခေါင်းများစွာကြာပြီ အိမ်ပြန်မလာခဲ့ဘူး။ ဒီလူတွေဟာ သူ့ရဲ့တွေ့ရ တူတယ်လို့ပြောတယ်။ သူတို့သေရင် ဝမ်းနည်းမယ့်သူတောင် ဘယ်သူမှမရှိဘူး။ တမဖြစ်မှာ သူတို့ကို ကြိုမယ့်သူလဲမရှိဘူး။ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားပြန်လာတာ ကောင်းတယ်လို့ပြောတယ်’

ဘီလီက ဘာသာပြန်သည်။

အတိုးကြီးက လက်ကို မြှောက်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်က နူးညံ့ညင်

သာစွာ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ ထိုနောက် အတိုးကြီးက ခေါင်းထပ်ညိတ်ပြပြီး တစ်ခုခုပြော၏။

‘သူ့သားအကြောင်း ကြားခဲ့ရင် အိမ်ကိုပြန်ခဲ့ပါလို့ပြောလိုက်ပါနော်တဲ့’ ရှိုင်းက မြန်ပြောပြ၏။

ကျွန်တော်တို့ မြန်ခဲ့ကြ၏။

‘ဘယ်ရီ မြန်ကြရအောင် ဘားနတ်က နည်းနည်းနေမကောင်းဘူး’ ဆာယစ်က လာပြော၏။ ကျွန်တော် သွားရန် ဟန်ပြင်နေစဉ် အတိုးက ပြောပြန်သည်။

‘ဘယ်ရီ ဘယ်သွားမလို့လဲ’

‘အိပ်တော့မယ်လေ’

‘ခင်ဗျား ကျွန်တော်တို့နဲ့ နေပါဗျား ကျွန်တော်ရယ် ရှိုင်းရယ်နဲ့နေပါ’ သို့သော် ဆာယစ်၊ ဘားနတ်နဲ့ ကျွန်တော်တို့က ဆာလီနာအိမ်သို့ပြန်ခဲ့ကြ၏။

‘ဒီလူတွေ သိပ်မူးနေကြတယ်’

ဘားနတ်က လယ်ကွင်းကိုဖြတ်လျှောက်ရင်း ပြော၏။

ရှိုင်းက ကျွန်တော်အိမ်ကိုကြီးလို့ ဖြစ်မှာစိုးတယ်။ ခင်ဗျားအဖေလဲ ဒီအပိုင်းမှာ သိပ်နာမည်ကြီးတယ်။ အိမ်ပြန်လာရင် သူက အရက်တွေ ဝယ်လာပြီး လူတိုင်းကို တိုက်တယ်။ သူလဲ အပြင်မှာ ညှန်နက်တဲ့အထိနေတယ်။ ဒီကလူတွေက အဲဒါကို ဝမ်းမြောက်ကြတယ်။ ခင်ဗျားက စရာမလှူကြီး ဖြစ်နေတာတောင် ကျွန်တော်တို့ကို မမေ့ဘူးဗျာ။ ဘာညာပြောပြီး ညာသောက်ကြတယ်။ ဒီစကားတွေကြားရင် ခင်ဗျားအဖေက သဘောကျတယ်။ ကျွန်တော် မုတ်မိသေးတယ်။ တစ်ခါက သူ့မာစီဒီးကားနဲ့ ကိုအုပုကို သွားတာ။ ကျွန်တော်လဲ လိုက်ခဲ့ရတယ်။ သူက သူ့ကားပေါ် လမ်းမှာတွေ့တဲ့လူတွေလျှောက်တင်ပြီး ကျွန်တော်ကို ကားခကောက်ခိုင်းတယ်။ လူရစ်ယောက်လောက် တင်ခေါ်လာတယ်။ အိမ်တိုင်ယာရောက် လိုက်ဖို့ပေးတယ်။ အိမ်ရောက်ရင် သူတောင်းခဲ့တဲ့ ကားခတွေ ပြန်ပေးတယ်။ သူ့ဘာလုပ်တာလဲဆိုတာ လူတွေက နားမလည်နိုင်ကြဘူး။ ကျွန်တော်လဲ အဲဒီတုန်းက နားမလည်ဘူး။ သူ အရက်ဆိုင်ရောက်တော့မှ သူ့လှုပ်ခဲ့သမျှ

တွေကို သူ့မိတ်ဆွေတွေကို ပြောပြတယ်။ မာစီဒီးကားနဲ့ ဘတ်(စ်)ကားဆွဲခဲ့တဲ့ အကြောင်း ပြောပြီး ရယ်လိုက်ကြတယ်။ ဒါပဲ’

ဆာယစ်က ခေတ္တ စကားပြောရပ်ကာ စကားလုံး သေသေချာချာရွေးပြီး ဆက်ပြော၏။

‘ကျွန်တော်အိမ်ကိုကြီးဟာ လူကောင်းပါ။ ဒါမျိုးတွေ သူ လုပ်ခဲ့တယ်။

ခင်ဗျားကတော့ တစ်မျိုး။ ခင်ဗျားက ဘာပုဂ္ဂိုလ်ကြီးညာပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဖြစ်ရင်တောင်မှ ဒါမျိုး မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ။ တစ်ညလုံး မူးရူးနေ၊ ဘတ်စ်ကားသမားယောင်ဆောင်နေတဲ့ကုန် ကင်ညာနိုင်ငံရဲ့ဦးပေးရေးစီမံကိန်းကို ရေးဆွဲတဲ့သူတဲ့လားဗျာ။ လူဆိုတာ သူ့ညှည့်သူအတွက် မှန်မှန်ကန်ကန်အလုပ်အကျွေးပြုရမှာပေါ့။ သူများတွေ အထင်ကြီးအောင် ဟန်ပြလျှောက်လုပ်လို့ မရဘူးလေ။ အရက်ဆိုင်က သူ စောစောစီးစီး ဖုတ်သွားရင် လူတွေက သူ့ကိုဘာပြောမလဲ။ အဲဒါ သူ့ကြောက်တယ်။ ဒါကြောင့် သူက မူးအောင်ကို တမင်သောက်တယ်’

‘ဒါမျိုးက မဖြစ်သင့်ပါဘူး’

ဘားနတ်က ပြော၏။

ဆာယစ်က သူ့တူကို စိတ်မကောင်းဟန်ဖြင့် ကြည့်နေ၏။

‘ဘားနတ်ရယ် ငါ ဒီလောကပွင့်ပွင့်လင်းလင်းမပြောချင်ပါဘူး။ မင်းအဖေ့ လူကြီးတွေကိုသေရမယ်။ သူတို့က မင်းအတွက် လမ်းရှင်းပေးခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် မင်းရဲ့လမ်းက ဝိုချောမွေ့လာတာပေါ့။ ဒါကိုဆင်ခြင်ပါ’

ဆာယစ်က လူငယ်၏ပန်းကို ဖက်လိုက်သည်။ ဆာလီနာ၏အိမ်နားသို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်တော်က နောက်ပြန် လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ အတိုးကြီး၏ အိမ်ပြင်ပေါက်မှ မီးရောင်ပျံ့ပေးမှုကိုမြင်နေရဆဲ။ သူ၏ မမြင်ရသောမျက်လုံးများဖြင့် အမှောင်ထဲသို့စူးစိုက်ကြည့်နေမည်ကို ကျွန်တော်စိတ်ထဲ ခံစားမိပါသည်။

ဒဏ်ဒဏ် တစ်ဆယ့်ရှစ်

ရွှင်းနှင့်အတူသည် ခေါင်းတွေကိုကပ်ပြီး အိပ်ယာမှန်းလာကြ၏။ ကို နီယာနှင့်အတူ ကင်ဒုတွင် နောက်တစ်ရက် ထပ်နေကြသည်။ ကျွန်တော်ကတော့ ဆာယစ်တို့ ဘားနတ်တို့နှင့်အတူ ဘတ်စ်ကားနှင့်ပြန်ရန် ပြင်ဆင်သည်။

သရက်ပင်တစ်ပင်အောက်တွင် အဘွားက ဩမာ၏ ဆံပင်ကို ကျွန်ဆံ ပြီးကျွန်ပေးနေပြီး ခိုက်တူနီက အိမ်နီးနားချင်းကလေးမလေး၏ဆံပင်ကို ဖွတ်ပြီး ထိုးပေးနေသည်။

ပျော်ရဲ့လား

ဩမာက မေး၏။

ပျော်ပါတယ်

ထိုစဉ် အဘွားဘေးတွင်ထိုင်နေသူ အသက်၇၀ခန့် ခပ်ပိန်ပိန်အမျိုးသမီး ကြီးတစ်ဦးက ဝင်ပြော၏။

အစ်ကိုကြည့်ရတာ နေကောင်းပုံမပေါ်ဘူးတဲ့

ဩမာက ဘာသာပြန်ပြသည်။

အဘွားကြီးက ကျွန်တော့်ကို ပြုံးပြီး ကြည့်နေသည်။ သူ့ရှေ့သွားနှစ် ချောင်းက ကျိုးနေသည်။

ဒါက ကျွန်မတို့အဘိုးရဲ့ ညီမလေ။ ဒေါ်စီလာလို့ ခေါ်တယ်။ ကျွန်မ တို့ရဲ့ဘေးဖြစ်တဲ့ အိုဘားမားကြီးရဲ့နောက်ဆုံးကလေးပေါ့။ သူက တခြားရွာမှာ နေတာ။ အစ်ကိုရောက်တယ်ကြားလို့ ဒီကိုလာတာ

ဒေါ်စီလာနှင့်ကျွန်တော် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်ကြသည်။ သူ့အစ်ကို ကို ကင်ဒုဘေးမှာတွေ့ခဲ့ရသည့်အကြောင်းလည်း ပြောလိုက်သည်။

သူ့အစ်ကိုက သိပ်အိုနေပြီ တဲ့။ သူငယ်ငယ်တုန်းကဆိုရင် ကျွန်မတို့ အဘိုးနဲ့သိပ်ရုပ်တူတာပဲတဲ့။ သူတို့တောင် တစ်ခါတစ်ခါ ခွဲလို့မရဘူးလို့ ပြော တယ်

ကျွန်တော်က မီးခြစ်ထုတ်ခြစ်ကာ စီးကရက်တစ်လိပ် သောက်လိုက် သည်။

မီးက ဘယ်ကရသလဲ သူက မေးနေတယ်

ဩမာက ပြောသည်။

ကျွန်တော်က မီးခြစ်ထုတ်ပြီးခြစ်ပြလိုက်သည်။

သူက ပြောတယ်။ အရာရာဟာ အံ့ဩစရာပဲတဲ့။ သူပထမဆုံးအကြိမ် ရုပ်မြင်သံကြားကြည့်ရတုန်းက လူတွေအားလုံး ဒီသေတ္တာထဲမှာ ရောက်နေတယ် လို့ထင်တာတဲ့။ သူ့ကိုလဲ အဲဒီလူတွေကမြင်မှာပဲ ထင်ပြီး သူက စကားသွားပြော တား ဟိုလူတွေက ဘာမှဖြစ်မပြောတော့ ရိုင်းလိုက်တာလို့တောင်ထင်မိတယ်တဲ့

ဒေါ်စီလာက သူ့ကိုယ်သူဟာသလုပ်ကာ ရယ်နေ၏။ခိုက်တူနီက တံ ထဲသို့ဝင်သွားကာ ပြန်ထွက်လာသောအခါ မတိစ္ဆာန်တစ်ခွက်ကိုင်လာ၏။ ဆာ ယစ်နှင့် ဘားနတ် ဘယ်လိုလဲဟု ကျွန်တော်က မေးလိုက်သည်။

အိပ်နေကြတုန်းပဲ။ ဒါကို သောက်ကြည့်ပါဦး

အစိမ်းရောင်အရည်ကို ကျွန်တော် နှာခေါင်းရှုံ့နမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ဒါက ဘာလဲ

ဒီကအပင်တွေကနေ လုပ်ထားတာ။ ဒါသောက်ရင် နေကောင်းသွား လိမ့်မယ်

ကျွန်တော်က ရှုံ့ပုံပြီး သောက်ချလိုက်သည်။

ဒါက မင်းအဘိုးရဲ့ဆေးနည်းပဲ။ မင်းအဘိုးက ဘာယဆေးပါရဲ့လို့ပြော ထားသားပဲ

ကျွန်တော်က စီးကရက်ကိုဖွာလိုက်ကာ ဩမာကို ပြောလိုက်သည်။

အဘွားကို အဘိုးအကြောင်း ထပ်ပြောပါဦးလို့ ပြောပေးပါဦး။ သူက ကင်ဒုမှာမွေးခဲ့ပြီး အလီရိုကို ဘာဖြစ်လို့ပြောင်းလာသလဲဆိုတာ

သူကပြောတော့ သူ့လူတွေက ဒီကဆင်းသက်လာတယ်လို့ ဆိုတာပဲ

အဘွားက ပြန်ပြောပြသည်။ ကျွန်တော်က အဘွားကို အစမှ ပြန်ပြော နိုင်သည်။ ကျွန်တော်တို့ဘေးဖြစ်သူ အိုဘားမား ကင်ဒုကို မည်သို့လာနေခဲ့ပုံ၊ အဘိုး ဘယ်မှာအလုပ်လုပ်သလဲ။ အဘိုးကြီးရဲ့အဖေက ဘာဖြစ်လို့ ထွက်ခွာသွား သလဲ။

ပထမဆုံးနေထိုင်သူများမှာ မိဝီရ။ သူတို့ အရင်က မည်သူကြေသည် ကိုမှ မသိ။ မိဝီရမှဆစ်ဂိုဟာ။ ဆစ်ဂိုဟာမှအိုဝင်နီ။ အိုဝင်နီမှကီဆိုဒီ။ ကီဆိုဒီမှ အိုဂိုလို့။ အိုဂိုလို့မှအိုတွန်ဒီ။ အိုတွန်ဒီမှအိုဆွန်ဂို။ အိုဆွန်ဂိုမှ အိုကိုသံ။ အိုကိုသံမှ အိုပီယို။ ဤအမျိုးသမီးများသည် တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် မွေးလာကြ၏။ သူတို့၏ အမည်များသည်ပင် မေပျောက်ကုန်ကြပြီ။

အိုကိုသံသည် အလီရိုတွင် နေ၏။ ထိုမတိုင်မီက မိသားစုများသည် အဝေးတွင် ခရီးလှည့်လည်သွားလာနေကြသည်။ ယခု ယူဂန်ဒါနိုင်ငံနေရာမျိုးမှ လာကြသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် မာဆိုင်းတို့ကဲ့သို့ ခြေကြည်ရာမြက်နုရာရာ မွေလှည့်လည်နေထိုင်ကြသည်။ အလီရိုတွင် လူတို့သည် အခြေချပြီး သီးနှံများ စိုက်ကြသည်။ အခြားလူမျိုးစုတို့သည် ကန်ဘေးတွင် အခြေချကာ ငါးဖမ်း ကြသည်။ ဘန်တူစကားပြောသောအခြားမျိုးစုများသည် လျှိုတို့ရောက်နေချိန် တွင် ရှိနှင့်ပြီးသားဖြစ်ကြရာ စစ်ပွဲကြီးများဖြစ်ကြရ၏။ ကျွန်တော်တို့၏ မျိုးဆက် ဘိုးဘေး အိုဝင်နီသည် စစ်သည်တော်ကောင်းကြီးအဖြစ်နာမည်ကျော်ကာ သူ့ ပြည်သူများ၏ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ခဲ့၏။ သူသည် ဘန်တူတပ်များကို နှိမ်နင်းရာတွင် ကူညီခဲ့သည်။ သို့သော် ဘန်တူတို့ကိုနေခွင့်ပြုခဲ့ကာ လျှိုတို့ကို လက်ထပ်ဖွင့်ပြ ခဲ့၏။ ကျွန်တော်တို့ကို ထွန်ယက်စိုက်ပျိုးခြင်းနှင့်လယ်ယာမြေခပ်များအကြောင်း လည်း များစွာသင်ပေးခဲ့၏။

လူတို့ စတင်စိုက်ပျိုး၍ အခြေချလာကြသည်နှင့် အလီရိုနယ်မြေသည် လူဦးရေ ထူထပ်လာ၏။ အိုကိုသံ၏သားဖြစ်သူ အိုပီယိုသည် ညီငယ် ဖြစ်၏။ ထိုကြောင့် သူသည် ဘန်ဒုဘေးသို့ပြောင်းရွှေ့ရန် ဆုံးဖြတ်ခြင်းဖြစ်သည်။ သူ ထိုနေရာကိုပြောင်းရွှေ့သောအခါ သူ့တွင် မြေမဲ့ယာပုံဖြစ်၏။ သို့သော် ကျွန်တော် တို့လူထု၏လေ့ထုံးစံအတိုင်း မည်သူမဆို အသုံးမပြုသောမြေကို သုံးနိုင်၏။

နတ်တွေ ပြောရက်လာ၏။ သူ့ကို ဝန်ရှင်တော်မင်းကြီးဟုခေါ်ကြသော လူဖြူတစ်ဦးလည်း ရောက်လာ၏။ ကျွန်တော်တို့က သူ့ကို ဘဝါနာထိုလို ဟု ခေါ်ကြ၏။ အမိပွားယံက မိန့်ဝံသု။ သူက လူဖြူတွေဖြင့် တံခွန်တောင်း၏။ ဤသို့ဖြင့် လူများစွာသည် လုပ်ခနှင့်အလုပ်လုပ်ကြရ၏။ လူများစွာကို သူစစ်တပ်တွင် ဝန်စည်လေယ်များ သယ်ရန်စား၏။ လူဖြူကဲ့သို့ပင် အဝတ်ဝတ်သော လူမျိုးနွယ်စုအချို့ကို သူ၏ကိုယ်စားလှယ်နှင့်အခွန်ကောက်သူများအနေဖြင့် အသုံးစေ၏။ မိမိတို့၏ လူကြီးသူမများကို သူတို့က ကရမစိုက်ကြ။ သို့ဖြင့် တိုက်ပွဲများစေခဲ့၏။ ထိုသူတို့ကို ရိုက်နှက်၏။ သေနှတ်ဖြင့် ပစ်သတ်၏။ အခွန်မပေးသူများ၏တံများကို မီးရှို့သည်။ အချို့သည် ရွာကိုပစ်ချိတ်ထွက်ပြေးကြရသည်။ အခြားနေရာတွင် ရွာသစ်ထောင်ကြ၏။ လူများစုများကား အခြေအနေသစ်တို့ လိုက်လျောညီထွေစွာ ဖြစ်ကြသည်။ လူဖြူတို့ရောက်လာခြင်းကို မသိကျိုးကျွံခြင်းမရှိတော့ဟု နားလည်သဘောပေါက်လာကြ၏။

ထိုအချိန်တွင် အဘိုးမှာ လူဖြူတို့ထံတွင် အလုပ် လုပ်၏။ လူများစုမှာ အင်္ဂလိပ်စကား၊ ဆွာဟီလီစကားများ မတတ်ကြ။ လူဖြူတို့၏ကျောင်းတွင်လည်း သားတွေကို မထားကြ။ ကိုယ့်မြေကိုယ့်ယာတွင်သာ အလုပ်လုပ်စေချင်ကြ၏။ ခွန်ယန်နိုက်ကတော့ အရေးအပတ် သင်၏။ စက္ကူမှတ်တမ်းများ၊ မြေစာရင်းများ စသော လူဖြူတို့၏စနစ်များကို သိ၏။ ထိုကြောင့် သူသည် လူဖြူတို့အတွက် အသုံးဝင်လာ၏။ စစ်အတွင်းကာလ သူသည် လမ်းဖောက်သောအုပ်စု၏ လူကြီး ဖြစ်လာသည်။ နောက်ပိုင်း သူ့ကို တန်ကန်ရိုက်သလို ပို့သည်။ နှစ်ပေါင်းများစွာ နေခဲ့၏။ နောက်ဆုံးတွင် သူပြန်လာကာ ကင်ဒုတွင် လယ်ယာမြေ ပြန်ဖော်၏။ သူ့အပေးမြေနှင့်ပင်ပေးပေး။ ညီအစ်ကိုများနှင့်လည်း စကားပြောခဲ့၏။ သူက တံမထိုးတတ်။ ထိုကြောင့် ရွက်ဖျင်တံဖြင့် နေ၏။ လူတို့က ရွက်ဖျင်တံကိုမမြင်ဖူးသဖြင့် သူ့ကို ရူးနေသည်ဟုထင်ကြသည်။ ထိုနောက် သူသည် နိရိဘိသို့သွားသည်။ လူဖြူတစ်ဦးက သူ့ကို အလုပ်ပေးသည်။

ထိုအချိန်က အာဖရိကသားတို့ ရထား မစီးတတ်ကြသေး။ ထိုကြောင့် ဖွန်ယန်နိုက်သည် နိုင်ရီဘီသို့ကျန်ခဲ့ကြောင်းလျှောက်သွားခဲ့၏။ စဗီးက နှစ်ပတ်ကျော်ကြာ၏။ နောက်ပိုင်း ထိုခွန်စားခန်းများကို သူ ပြောပြတတ်၏။ လမ်းမစဗီးတွင်

အထဲမှ အိပ်ပျက်များ
 ကျားသစ်များနှင့် တွေ့၏။ ကျွဲရိုင်းအန္တရာယ်ကြောင့် သစ်ပင်ပေါ် နှစ်ရက်တက်
 များသောအဖြစ်ကိုလည်း ပြော၏။ တစ်ခါက စည်ပိုင်းတစ်ခုတွေ့၍ ဖွင့်ကြည့်ရာ
 အထဲမှ မြေထွက်လာ၍ ထွက်ပြေးရပ်လည်း ပါ၏။ နောက်ဆုံးမှ ဘေးမသိရန်မခ
 နိုင်ရီဘီ ရောက်ခဲ့၏။

ဗြိတိန်လူများထဲတွင် သူတစ်ယောက်တည်းတော့ မဟုတ်။ စစ်အပြီး
 အာဖရိကအများစုသည် လုပ်ခဖြင့် အလုပ်လုပ်လာကြ၏။ လူများစုမှာ စစ်နောက်
 ပိုင်းတွင် ကစဉ့်ကလေးဖြစ်သွားကြသည်။ စစ်ပွဲအပြီးတွင် ကပ်ရောဂါများလည်း
 နှိုက် အဝတ်ဘေးလည်းကြုံကြရ၏။ လူဖြူအခြေချနေထိုင်သူအများစုက နိုင်ငံ
 စစ်ကောင်းဆိုးမြေယာများကို သိမ်းပိုက်နိုင်ခဲ့ကြ၏။

ကိကုယူဖြူတွင် လူဖြူအများ နေလာကြ၏။ လူမျိုးနွယ်စုကလည်း
 လူဖြူတို့ပခေကိုလိုက်နာကြသည်။ လူတိုင်းသည် ကိုလိုနီအုပ်ချုပ်ရေးတွင် စာ
 ရေးသုံးရကာ တံတိုင်း အခွန်ငွေ အကောက်ခံကြရ၏။ လူဖြူတို့၏လယ်တော
 ငြိမ်းတွင် အလုပ်ကြမ်းလုပ်ရန် ဝိအားပေးကြ၏။ ကျွန်တော်တို့ရွာရှိ လူများ
 မက လူဖြူအဝတ်များကိုဝတ်လာကြ၏။ မခင်များကလည်း သားများကို သာသ
 နပြုကျောင်းများသို့ ပို့လာကြ၏။ သို့သော် ကျောင်းတက်ရသူတို့မှာ လူဖြူတို့
 လုပ်ပိုင်းခွင့်ရှိကားများကိုကား မလုပ်နိုင်ကြ။ လယ်ယာမြေဝယ်ယူခွင့်၊ စီးပွားရေး
 လုပ်ငန်းဆောင်ရွက်ခွင့်များကို လူဖြူများသာ လုပ်ကိုင်ခွင့်ရ၏။ အခြားလုပ်ငန်းများ
 ကို ညမေးဖြင့်ကန့်သတ်ထားကာ ဟိန္ဒူများနှင့်အာရပ်များသာ လုပ်ကိုင်ခွင့်ပေး
 ၏။

အချို့က ဒါကို မကျေနပ်၍ဆန္ဒပြကြ၏။ သို့သော် လူနည်းစု။ အများ
 စုက အသက်ရှင်ရေးအတွက် ရုန်းကန်ကြရ၏။ အလုပ်သမားမလုပ်လိုသူများ
 မှာ ရွာတွင်သာနေကာ မိရိုးဖလာလုပ်ငန်းများ လုပ်ကြရ၏။ သို့သော် ရွာတွင်ပင်
 များစွာက ပြောင်းသွားပြီး မြေပိုင်ယာပိုင်စနစ် ပေါ်ထွန်းလာပြီး တွေ့ကရာမြေ
 တိုင်း ထွန်သက်ခွင့် မရတော့။ မြေယာတိုင်းလိုလို ပိုင်ရှင်ရှိလာပြီး သားများအဖို့
 တိုက်ပွဲကြင်ညာညီနေရာ လယ်လုပ်ခွင့်မရကြတော့။ ရိုးရာအစဉ်အလာ ပျောက်သ
 တွင်ဖြစ်လာ၍ လူငယ်များက လူကြီးများတွင် အာဏာမရှိဟုဆိုကာ ဖောမခန့်
 ဖြစ်ကြ၏။ ဘီယာပုလင်းတွေ ရောက်လာ၍ လူများစုက အသောက်သမား

တွေ ဖြစ်လာသည်။ အများစုသည် လူဖြူတို့၏ဘဝကိုမြည်းစမ်းကြည့်ပြီး သဘော
 ကျလာကြသည်။ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် နုံချာလှချည်လားဟု ထင်လာကြ၏။

ထိုအချိန်တွင် အဘိုးက ချမ်းသာလာ၏။ နိုင်ရီဘီတွင် သူက လူဖြူတို့
 အတွက် ထမင်းချက်လုပ်ပေးသည်။ သို့ဖြင့် သူက လူဖြူအကြီးအကဲတို့နှင့်ပင်
 သိလာ၏။ လော့ဒီလီလာမီယာကဲ့သို့ ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကိုပင် သူ သိလာသည်။ သူ၏
 လစာများကိုစုဆောင်းကာ ကင်ဒုတွင် မြေတွေယာတွေ၊ ကျွဲတွေနွားတွေ ဝယ်
 သည်။ ထိုရွာတွင် သူ အိမ်ဆောက်၏။ သူ့တံက တခြားသူတံနှင့်မတူ။ သူ့တံ
 မှာ ပြောင်လက်သန်ရှင်းနေ၍ အထဲဝင်လျှင် ဖိနပ်ချွတ်ပြီးမှ ဝင်ခွင့်ရှိ၏။ အထဲ
 တွင်လည်း ကုလားထိုင်နှင့်စားပွဲနှင့်မှ သူစားသောက်၏။ ခြင်ထောင်ထဲ စားပွဲ
 ထည့်ပြီး ခက်ရင်းနှင့် နှုန်းနှင့် စားသည်။ သေသေချာချာ မဆေးကြောထားသော
 အစားအသောက်ကို သူ မစား။ ချက်ပြီးလျှင်ပြီးချင်း ယင်းကို အုပ်ထားရသည်။
 ရေ မှန်မှန်ချိုးသည်။ အဝတ်များကို မှန်မှန်လျှော်သည်။ သူ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံး
 အလွန်သန့်သန့်ရှင်းရှင်း သပ်သပ်ယပ်ယပ် နေခဲ့၏။ ထိုကြောင့် နေရာထားမှား
 လျှင်၊ ကောင်းကောင်းမဆေးကြော မသန့်စင်လျှင် သူ အလွန်စိတ်ဆိုး၏။

သူသည် သူ၏ပစ္စည်းပစ္စာနှင့်ပတ်သက်၍လည်း အလွန်စည်းကမ်းတင်း
 ကြပ်၏။ သင် သူ့ထံမှအစားအသောက်၊ ပိုက်ဆံ၊ အခတ်အဆည်တောင်းလျှင်
 အမြဲပင် ပေး၏။ သို့သော် သူ့ပစ္စည်းများကို ခွင့်မတောင်းဘဲ ထိကြည့်သည်နှင့်
 ဒေါသပူဖို့ထ၊ တော့၏။ နောင်တွင် သူ့သားသမီးများရလာသောအခါ၌ပင် သူက
 အမြဲဆိုဆုံးမတတ်၏။ သူတစ်ပါးပစ္စည်းကို ခွင့်မတောင်းဘဲ မထိရ မကိုင်ရ။

ကင်ဒုမှ လူများက သူ၏အပြုအမူများကို ထူးဆန်းသည်ဟု မြင်ကြ၏။
 သူက အစားအသောက် ကျွဲတောများတာ ရက်ရော၏။ ထိုကြောင့် သူ့အိမ်သို့
 ဝင်ကြထွက်ကြ၏။ သို့သော် သူတို့အချင်းချင်းကြားတွင်မှ သူသည် ဟားတိုက်
 ရယ်စရာကြီးဖြစ်နေသည်။ သူ့တွင် ဇနီးမရှိ။ သားသမီးမရှိသောကြောင့်။ ဤ
 စကားများကို ခွန်ယန်နိုက် ကြားကောင်းကြားမိမည်။ ထိုကြောင့် သူ အိမ်ထောင်
 ပြုရန်ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ ပြဿနာက မည်သည့်မိန်းမမှ သူ့အိမ်ထောင်ကို သူ့ချော့
 လင့်သလို မထိန်းသိမ်းနိုင်ခြင်း ဖြစ်၏။ သူ မိန်းကလေး တော်တော်များများကို
 ပစ္စည်းတင်တောင်းကာ ယူခဲ့၏။ သို့သော် အချို့က ဖျင်းသည်။ အချို့က ဝန်းကန်

အထဲမှ အိပ်ပျက်များ
 ၂၄၂

တွေ ခွဲဝံသု။ ထိုအခါ အဘိုးက သူတို့ကို အကြီးအကျယ် ရိုက်နှက်တော့၏။
 လူမျိုးနွယ်စု လူမျိုးနွယ်ထဲမှာပင် ခွန်ယန်နိုက် ဆက်ဆံမှုက ပြင်းထန်လှန်း၏။
 ထိုကြောင့် ဘယ်မိန်းကလေးမှ သူနှင့်ကြာကြာမခံ။ ထွက်ပြေးကြသည်ချည်းသာ။
 ဤသို့ဖြင့် အဘိုးတွင် ကျွဲနွား တော်တော်များများ ဆုံးရှုံးခဲ့၏။ သူ တင်တောင်း
 သောကျွဲနွားများကို ထိုမိန်းကလေး ထွက်ပြေးသော်လည်း သူက ပြန်မတောင်း။

နောက်ဆုံးတွင် သူနှင့် အတူနေနိုင်မည်စဗီးကို သူ ရ၏။ သူ့အမည်က
 ဟယ်လီမာ။ သူက သိမ်မွေ့သည်။ ဒေးဆေးသည်။ အဘိုး၏ အိမ်မှကိစ္စတဟီရ
 ဟုသမ္မုကို နိုင်ရင်းစွာ ထိန်းသိမ်းနိုင်သည်။ သူက ကင်ဒုတွင် သူမအတွက် တံ
 တစ်လုံး ဆောက်ပေး၏။ တစ်ခါတစ်ရံ သူက သူ့ အလုပ်လုပ်သော နိုင်ရီဘီရှိ
 အိမ်သို့ ခေါ်သွားတတ်သည်။ သို့သော် ဟယ်လီမာက မြဲနေသည်။ နှစ်ကာလ
 တာရှည်စွာ ကလေးမရခဲ့။ လူဖြူမျိုးစုထုံးစံအရ အမြဲမှ ဆိုလျှင် မိဘလက်ပြန်
 အံကာ သူ့ကိုတင်တောင်းသောပစ္စည်းများ ပြန်တောင်းယူရ၏။ သို့သော် အဘိုး
 က ဟယ်လီမာကို မကွာရှင်းပါ။ ကောင်းစွာပြုစုစောင့်ရှောက်ထားခဲ့၏။

ဟယ်လီမာအဖို့လည်း အထီးကျန်နိုင်လှသည်။ အဘိုးက တစ်နေ့ကုန်
 အလုပ်ရှင်နေသည်။ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းအတွက် အချိန်မပေး။ ပျော်စရာ
 ပါ၊ ရောလည်း အချိန်မရှိ။ အဘိုးက အရက်မသောက် ဆေးလိပ်မသောက်။ သူ
 မှာ ပျော်စရာပု၍ တစ်လတစ်ခါ နိုင်ရီဘီသို့သွားကာ ကခုန်ခြင်းပင် ဖြစ်၏။
 သို့သော် သူက အကမကောင်း။ သူက ကြမ်း၏။ တခြားလူများ၏ မြေထောက်
 တွေ တက်နင်းလိုတက်နင်း ဆိုးမင်းခွက်နင်းနိုင်လှ၏။ မည်သူကမှ ဘာမှမပြော
 ပါ။ ခွန်ယန်နိုက် စိတ်ကြီးသည်ကို သိကြ၍ဖြစ်၏။ တစ်ညတွင် အရက်မှူးနေသော
 လူတစ်ဦးက ခွန်ယန်နိုက်၏နမောနုခွဲဖြစ်မှုကို သည်းမခံ။ သူက အဘိုးကို စကားနာ
 ထိုး၏။

“ခွန်ယန်နိုက် ခင်ဗျား အဘိုးကြီးလဲ ဖြစ်နေပြီ။ ကျွဲနွားတွေလဲ အများကြီး
 ပိုင်တယ်။ ခင်ဗျားမှာမိန်းမလဲရှိတယ်။ ဒါပေမယ့် ကလေးတော့မရဘူး။ ခင်ဗျား
 ရဲ့မြေခွဲစေချောင်းကြားမှာ ဘာများဖြစ်နေမလဲ ပြောစမ်းပါဦး”
 ကြားရသူများက ဝိုင်းရယ်ကြ၏။ ခွန်ယန်နိုက် ထိုသူကို အကြီးအကျယ်
 ထိုကြိုတင်၏။ သို့သော် အများသမားစကားကိုမှာ၍ သူ ဇနီးတစ်ယောက် ထပ်ရာ

၏။ ကင်သုသိုပြန်လာကာ ရွာရှိအမျိုးသမီးများကို နှစ်နှစ်စား၊ နောက်ဆုံး အကုမု ဆိုသော ခပ်ချောချော ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို စိတ်တိုင်းကျ တွေ့သွား၏။ သို့သော် ကောင်မလေးကို အခြားသူတစ်ဦးက ကြွနွမ်းကောင်နှင့် တင်တောင်း ထား၍ သူက ထိုကြွနွမ်းအပြင် နောက်ထပ် ဖြောက်ထပ်လေးပါမည်ဟု ကောင်မ လေးအမေကို ကတိပေးလိုက်ရသည်။ တကယ်တော့ နွှန်ယန်ဂိုက ကြွနွမ်းသ၍ ကောင် မေးရ၏။ နောက်နေ့တွင် အတိုး၏စိတ်ဆွေများက အကုမု လမ်းလျှောက် နေရာ ကောင်မလေးကိုအတင်းဖမ်းချုပ်ကာ နွှန်ယန်ဂို၏တံထဲသို့ ထည့်ပေးကြ ၏။

ဤသည်မှာ ကျွန်တော်ကြားရသမျှ အတိုး၏စာတ်လမ်းပင်ဖြစ်သည်။

လူငယ်လေး ခေါ်ဖနေက ရေစလုံကြီး ယုလာ၍ ကျွန်တော်တို့ လက် ဆေးကာ နေ့လည်စာ စားကြ၏။ ဩမာက ကျောဆန့်ကာ မတ်တပ်ရပ်လိုက် သည်။ သူမ၏မျက်နှာပြင်ဝယ် မကျေနပ်မှုအရိပ်အယောင်များတွေ့နေရ၏။ သူက ဒေါ်ဒီလာနှင့် အတွားကို တစ်နံတစ်ရာ ပြောလိုက်၏။ အမျိုးသမီးကြီးနှစ်ဦးက လည်း သူ့ကို အရှည်ကြီး ပြန်ပြောကြ၏။

အတိုးက အကုမုကိုအတင်းအကြပ်ယုတာပေါ့နော်လို့ ကျွန်မက မေး လိုက်တာ။

အသားတုံးတစ်ဖတ် သူ့ဖမ်းကန်ထဲသို့ စွန်းနှင့် ခပ်ရင်းက ဩမာက ပြောသည်။

သူတို့က ဘာပြန်ပြောသလဲ။

လျှိုမျိုးနှယ်စုမှာ ဒီလိုလုပ်တာ လေ့ထုံးစံပဲတဲ့။ ဟာမတစ်ခါ ပစ္စည်း နဲ့တင်တောင်းလို့ အမျိုးသမီးက အင်တင်တင်ဆိုရင် ယောက်ျားရဲ့လူတွေက သူ့ ကိုဖမ်းချုပ်ပြီး တံထဲပို့ရတယ်တဲ့။ အဲဒီလိုလုပ်မှ တရားမဝင်မင်္ဂလာလုပ်လို့ရတယ် ဆိုပဲ။ ကျွန်မက ဒါမျိုးတော့ မကောင်းပါဘူးလို့ပြောလိုက်တယ်။

နို့ကတို့က ဟင်းချိုကို တစ်ခွန်းခပ်သောက်ရင်း

ဒါက သိပ်လဲမဆိုးပါဘူးဟယ်။ ယောက်ျားက သိပ်ရမ်းကားရင် မိန်း ကလေးက ကိုယ့်အိမ် ကိုယ်ပြန်လို့လဲ ရသားပဲ။

ဒါပေမယ့် အပေးလုပ်သူက သမီးရဲ့ခင်ပြန်ကိုရွေးဖူးရတာတော့ ဘယ် ဟုတ်ပါ့မလဲ။ သူ့အပေးရွေးပေးတဲ့လူကို ကောင်မလေးက ငြင်းရင်ကော ဘာဖြစ် မလဲ။

နို့ကတို့က ပန်းထွန်းပြီး ပြန်ပြောလိုက်၏။

သူ့ဘာသာသူလဲ အရှက်ရ မိသားစုလဲ အရှက်ကွဲမှာပေါ့ဟာ။

ကျွန်တော်က အတွားကို ဘယ်အရွယ်တန်းက အတိုးကို လက်ထပ်တာ လဲဟု မေးကြည့်သည်။

နွှန်ယန်ဂိုက သူ့ကို ဘယ်တန်းက မြူဆွယ်ဖျားယောင်းတယ်ဆိုတာ သိရင်သလားလို့ သူက ဒေါ်ဒီလာကို မေးနေတယ်။

ဩမာက ပြောသည်။

အတွားက မျက်လုံးတစ်ချက်ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်လုပ်လိုက်ပြီးမှ သူလက် ထပ်တန်းက ဝင်နှစ်ခိုပြီး အတိုးက သူ့အပေးရဲ့သူငယ်ချင်းပါဟုပြော၏။ အတိုး ကို ယုရတဲ့အတွက် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သလားဟု ကျွန်တော်က မေးသော အခါ အတွားက ခေါင်းခါပြု၏။

အတိုးကြီးကိုယုရတာ ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်ပါလို့ သူကပြောတယ်။ အဲဒီခေတ် က လက်ထပ်တာဆိုတာ ကာယကံရှင်နှစ်ယောက်ထက် ပိုတယ်။ မိသားစုတွေ ပူးပေါင်းကြတာ။ တစ်ရွာလုံးအတွက် သက်ရောက်မှုရှိတယ်။ ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို သယ်သူမှထည့်မစဉ်းစားကြဘူး။ ယောက်ျားကို ချစ်ဖို့ထက် ရိုသေဖို့ပဲ လိုတယ်။

ကျွန်မတော့ လက်မြှောက်ပါပြီဦး။

ဩမာက ပြောသည်။

ကျွန်မက မေးတယ်။ မချစ်ကြိုက်ဘဲနဲ့ သူများစီစဉ်ပေးလို့ လက်ထပ် ကြတာနဲ့ပတ်သက်လို့။ ယောက်ျားတွေကပဲ အရာရာခြယ်လှယ်ကြတာမျိုးတွေ ပေါ့။ မိန်းမကိုရိုက်တာနှုတ်တာမျိုးတွေ။ အတွားက ပြန်ပြောတယ်။ မိန်းမတွေ က အရိုက်ခံဖို့လိုအပ်တယ်တဲ့။ ဒီလိုမရိုက်ရင် ယောက်ျားခိုင်းတာတွေ လုပ်မှာ မဟုတ်ဘူးတဲ့။

ထိုနောက် အတွားက လျှိုဘာသာဖြင့် အရှည်ကြီး ရှင်းပြသည်။

ငါတို့မိန်းမတွေဟာ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးအလေးကြီးကိုထမ်းထားကြရတယ်။ ငါးဖြစ်မှတော့ မလှံချင်ပါနဲ့။ တခြားငါးတွေလိုပဲ လိုက်ကူးရုံပေါ့။ ဒီနေ့ခေတ် အယူအဆတွေ ငါ လက်မခံနိုင်ဘူး။ ငါကြီးပြင်းခဲ့ရတဲ့ကမ္ဘာကလဲ အရင်ကမ္ဘာ လေ။ ငါမြင်ရတာတွေပဲ သိတယ်။ ငါမမြင်ရတာတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာမှကြောင့် ကြမ္မမရှိဘူး။ အချစ်တို့ ခံစားမှုတို့ ငါမသိခဲ့ဘူး။

ကျွန်တော်က ဖျာပေါ်တွင် လှဲလျောင်းရင်း အတွားပြောသည်များကို စဉ်းစားနေမိသည်။ သူသည် သူ့ခေတ် သူ့အခြေအနေကို ပြောနေခြင်း ဖြစ်၏။ ယခုခေတ်အနေနှင့်ကြည့်လျှင် ကျွန်တော်အတိုးနွှန်ယန်ဂိုသည် လူရမ်းကား တစ် ခောက်ကန်ကြီးပမာ ဖြစ်နေ၏။ သို့သော် ကျွန်တော် သူ့ကို လွတ်လပ်သူတစ်ဦး အဖြစ် စဉ်းစားကြည့်မိ၏။ သူ့ပြည်သူ၏လူ၊ လူဖြူပဒေများကို ဆန့်ကျင်သူ၊ သူ့ရေးသောစာတစ်စောင် ဖတ်ရဖူး၏။ သူ့အားကို လူဖြူများနှင့်လက်မထပ်စေ နှင်ဟု ပြင်ပွင့်လင်းလင်းရေးထားသည်။ သူ၏မွတ်စလင်ယုံကြည်မှုကို ကျွန်တော် အမေရိကန်တွင်တွေ့ရသော အဖွဲ့လမ်းများနှင့် ဆက်စပ်ကြည့်မိ၏။ ကျွန်တော် တို့ကို လူဖြူများက နှိပ်စီးခေါ်သောစကားလုံးများကို ကြားယောင်မိ၏။ ဦးလေး တွမ်၊ သစ္စာဖောက်၊ အိမ်ကျွန်ငမည်း။

ကျွန်တော်က အတွားကို အချို့အချက်များအား ရှင်းပြသည်။ အတိုးက လူဖြူတွေနဲ့ပတ်သက်လို့ ဘယ်လိုသဘောထားခံစားမှုတွေ ရှိခဲ့ပါသလဲ။ အတွား က သူ့စာတ်လမ်းကို ဆက်ခင်း၏။

မင်းအတိုး ဘယ်လိုသဘောထားသလဲတော့ အတွားလဲ နားမလည်ဘူး။ ခက်တော့ခက်တယ်။ သူက သူ့ကို လူတွေကောင်းကောင်းသိတာ မနှစ်မြို့ဘူး။ သူက မင်းကိုစကားပြောရင်တောင့်ပဲ သူ့အတွေးတွေကို မင်းသိမှာနို့လို့ မျက်နှာ တစ်မက်လှဲပြီးပြောတတ်တယ်။ လူဖြူတွေနဲ့ပတ်သက်လို့လဲ ဒီလိုပဲပေါ့။ တစ်နေ့ ဒီလိုပြောတယ်။ နောက်ကမ္ဘာဟု ဟိုလိုပြောပြန်ရော။ လူဖြူတွေရဲ့ဩဇာအာဏာ သူတို့ရဲ့ခေတ်ကိရိယာ လက်နက်ပစ္စည်း။ ဘဝကို စည်းနေခံတာက ဖြတ်သန်းပုံ စတာတွေကို သူ လေးစားတယ်။ အဲဒါတော့ အတွား သိတယ်။ လူဖြူတွေဟာ အမြဲပဲ သူတို့ကိုယ်သူတို့ တိုးတက်အောင်လုပ်နေကြတယ်။ အာဖရိကလူမျိုးတွေ

ကတော့ တစ်ခုခု အသစ်ဆိုရင် သံသယရှိနေကြပြီလို့ ပြောဖူးတယ်။ အာဖရိက လူမျိုးတွေက ထူတယ်ထုံတယ်။ တစ်ခုခုလုပ်စေချင်ရင် ရိုက်မှအသားနာမှာလုပ် တတ်တယ်လို့လဲ ပြောဖူးတယ်။

ဒါပေမယ့် ဒီလိုပြောတာတွေကလွဲလို့ လူဖြူဟာ အာဖရိကန်တွေထက် စွမ်း မြင့်မြတ်စွာ မွေးဖွားလာတယ်လို့တော့ သူတစ်ခါမှမယုံဖူးပါဘူး။ တကယ် လဲ လူဖြူတွေရဲ့စလေ့ထုံးစမ်းအားလုံးကို သူ လိုက်နာလိုသော မဟုတ်ပါဘူး။ သူတို့ လုပ်တာကိုတော့ အတော်များများဟာ ရူးရူးမိုက်မိုက်တွေ မတရားတာ တွေလို့ သူပြောတယ်။ သူက လူဖြူရဲ့အရိုက်အနှက် ဘယ်တော့မှ မခံဘူး။ ဒါ ကြောင့် သူ အလုပ်တွေအများကြီးမရခဲ့ဘူး။ လူဖြူအလုပ်ရှင်က စကားရိုင်းရိုင်း ပြောခဲ့ရင် သူက အဲဒီသူ့ဆီမှာမလုပ်တော့ဘူး။ တစ်ခါတော့ အလုပ်ရှင်က သူ့ ကို ကြိမ်နို့ရိုက်ဖို့လုပ်တယ်။ အတိုးက အဲဒီကြိမ်လုံးတိုင်းဆွဲပြီး ချိုးပစ်ခဲ့တယ်။ ဒါအတွက် သူအဖမ်းခံရတယ်။ အာဏပိုင်တွေကိုရှင်းပြတော့ သူ့ကို ဒဏ်ပံရိုက် ပြီး လွတ်ပေးခဲ့တယ်။

မင်းအတိုးအလေးစားဆုံးကတော့ စွမ်းအားပဲ။ စည်းကမ်းပဲ။ ဒါကြောင့် သူလူဖြူတွေဆီက နည်းကောင်းတွေ ရအောင် ယူခဲ့တယ်။ လျှိုလူမျိုး အများစု စလေ့ထုံးစံတွေကိုလဲ သူထိန်းသိမ်းခဲ့တယ်။ လူကြီးသူမတွေကိုရိုသေတာ။ အာ ဏပိုင်ကိုလေးစားတာ။ စည်းစနစ်ထုံးတမ်းစဉ်လာကိုထိန်းသိမ်းတာတွေ။ ဒါ ကြောင့် သူ ခရစ်ယာန်ဘာသာထဲ မဝင်ခဲ့တာပေါ့။ တစ်ခါတော့ သူ့ဘာသာဝင် နဲ့သားတယ်။ သူ့နာမည်ကိုတောင် ပြန်ဆင်လို့ပြောင်းခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် ရန်သူ အပေါ် ကြင်နာသနားရမယ်တို့၊ ယေရှုက လူတွေရဲ့အကုသိုလ်တွေဆေးကြောပေး နိုင်မယ်ဆိုတာတို့ကို သူမယုံဘူး။ ဒါတွေက မိန်းမတွေကို နှစ်သိမ့်တာသာကံသက် ပဲလို့ သူက ယူဆတယ်။ ဒါနဲ့ သူက အဖွဲ့လမ်းဘာသာ ပြန်ပြောင်းလိုက်တယ်။ ဒီဘာသာက သူ့ယုံကြည်မှုတွေနဲ့ ပိုနီးစပ်တယ်ထင်လို့ပဲ။

သူ့ရဲ့ခေါင်းမာမှုဟာအချို့ကြောင့် အကုမုနဲ့ အစေးမကပ်လှဘူး။ အတွား သူနဲ့လာနေတော့ သူက ကလေးနှစ်ယောက်တောင် ရနေပြီ။ ပထမကလေးက အာရာ။ သုံးနှစ်ကြာတော့ မင်းအမေဘားရက်ပါ။ အတွားလဲ အကုမုကို သိပ် မသိဘူး။ သူနဲ့ကလေးတွေက ကန်ခုံခြံထဲမှာ ဟယ်လီမာနဲ့ အတူတူနေကြတာပဲ။

အဘွားနိုင်ရုံဘိမှာ နေတော့ သူ့အလုပ်တွေကို ကုလုပ်ပေးတယ်။ မင်းအဘိုးနဲ့ ကုန်ရက်လိုက်သွားတော့ အကုမုက စိတ်မချမ်းသာဘူး။ သူက နွဲ့ယန်ရုံအပေါ် တောင်းဆိုတာတွေ မှားလာတယ်။ အဘိုးကလဲ ကလေးတွေကို သပ်သပ်ယပ်ယပ် ထား၊ နိုင်ရုံဘိကဝယ်လာတဲ့ ဝတ်စားကလေးတွေဝတ်ခိုင်းတယ်။ ဟယ်လီမာ ကလဲ ကလေးတွေကို သူ့ရင်သွေးတွေနဲ့မခြားရရှိနိုင်တယ်။ အကုမုက အဘွား ထက်နည်းနည်းလေးပဲ ကြီးတယ်။ တကယ်တော့ ဩမာပြောသလိုပဲ နွဲ့ယန်ရုံ ထက် အရင်သူနဲ့လက်ထပ်မယ့်သူကို သူက ပိုချစ်ပုံရတယ်။

တစ်ကြိမ်ထက်မက သူ နွဲ့ယန်ရုံနဲ့ဆီက ထွက်ပြေးဖို့ကြံတယ်။ ဆရာကို မွေးပြီးတစ်ခါ ဘားရက်ကိုမျှော်ပြီး တစ်ခါ။ နွဲ့ယန်ရုံကလဲ မာနထားတဲ့ ကြားကနေပဲ လိုက်ခေါ်တယ်။ သူကလေးတွေအတွက် အမေရီရမယ်ဆိုပြီး နှစ် ကြိမ်ခရီး သွားတာတွေက အဘိုးဘက်က။ ဒါနဲ့ သူလဲ ပြန်လိုက်ခဲ့ရတာပေါ့။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကာလမှာ မင်းအဘိုးက ဗြိတိသျှနိုင်ငံကြီးနောက်လိုက် ပြီး ထမ်းချက် လုပ်ရတယ်။ အဘွားလဲ အကုမုတို့ ဟယ်လီမာတို့နဲ့ လာနေရ တယ်။ ကလေးခိုင်းကုလုပ်နဲ့ လယ်ထဲ ဝိုင်းကုလုပ်ပေါ့။ နွဲ့ယန်ရုံကို အကြာကြီး မတွေ့ရဘူး။ သူက ဗြိတိသျှတပ်နဲ့အတူ မြန်မာပြည်၊ သီဟိုဠ်၊ အာရှကျွန်းပေါ် တို့အထိ လိုက်နေရတယ်။ သုံးနှစ်ကြာမှ သူ ပြန်လာတယ်။ ဓာတ်စက်တစ်လုံး ရယ်။ သူ ဗမာပြည်မှာလက်ထပ်ခဲ့တဲ့မိန်းမရဲ့ဓာတ်ပုံရယ်ပဲ ပါလာတယ်။ အဘွား အိမ်နံရံမှာ ချိတ်ထားတဲ့ပုံတွေပေါ့။

နွဲ့ယန်ရုံက အသက်ငါးဆယ်လောက် ရှိပြီ။ သူက လူဖြူတွေဆီမှာ မလုပ်တော့ဘဲ လယ်လုပ်ဖို့ပဲ ခိုင်းပြင်းတယ်။ ကန်ဒုက လူဦးရေ ထူထပ်လာ တော့ အလီရိုကိုပြောင်းဖို့စိတ်ကူးတယ်။ အဲဒီမှာ သူ့အဘိုးပစ်ထားခဲ့တဲ့မြေတွေ ရှိတယ်။ တစ်နေ့ သူ့ဇနီးတွေဆီ လာပြီးပြောတယ်။ အလီရိုကို ပြောင်းကြမယ် ပေါ့။ ဟယ်လီမာကတော့ မလိုက်ချင်ဘူး။ သူ့မှာ သားသမီးအရင်းအချာလဲမရှိ ဘူးကိုး။ အကုမုကလဲ ငြင်းတယ်။ ဒါပေမယ့် ကလေးတွေကြောင့် မလိုက်ချင်ဘဲ လိုက်ခဲ့ရတယ်။

အလီရိုရောက်တော့ မင်း အခုမြင်ရတဲ့ မြေယာတွေအားလုံးက ချွံနယ် ပိတ်မပါဘဲ တွေ့ရလို့ပေါ့။ မင်းအဘိုးက ခေတ်သစ်ထွန်းယက်စိုက်ပျိုးနည်းတွေကို

နိုင်ရုံဘိမှာ သင်ခဲ့ရတော့ အဲဒီစိတ်ကူးတွေကို စီးအကောင်အထည်ဖော်တယ်။ သူက ဘာကိုမဆိုစိုက်လို့ရအောင်လုပ်တတ်တယ်။ တစ်နှစ်မပြည့်သေးဘူး သီးနှံ တွေ ရောင်းလို့ရလာပြီ။ သရက်တွေ ငှက်ပျောတွေပါ စိုက်တယ်။

သူက ကျွဲနွားတွေရောင်းပြီး အကုမုနဲ့အဘွားတို့အတွက် တံကြီးတွေ ဆောက်ပေးတယ်။ သူကတော့ သူ့တဲနဲ့သူ့နေတယ်။ ညဘက်ဆို ဓာတ်စက်ကို ညှန်စက်တဲ့အထိပွင့်တယ်။ အဘွားရဲ့ရင်သွေးတွေ ထိုမာနဲ့စိုက်တုန့် မွေးတော့လဲ မြင်ထောင်နဲ့ဘာနဲ့ ကုမုကုမုကကတယ်။ မီးခိုးချောင်းမှာ မုန့်ပုခတ်ရဲတစ်ဖုလုပ်ပြီး မေါင်မုန့်တွေ၊ ကိတ်မုန့်တွေ ကိုယ်တိုင် ပုတ်တာ။ အခု မင်းတို့ စတိုးဆိုင်က ပေးစားရတာတွေအတိုင်းပဲ။ သူက အိမ်နီးနားချင်းတွေကို ဘယဆေးနည်းတွေ လယ်ယာမြေထွန်းယက်နည်းတွေ သင်ပေးတယ်။

အကုမုကတော့ ထုံးစံအတိုင်း အိမ်ပြန်ပြေးတယ်။ မင်းအဘိုးလိုက်ခေါ် ကယ်၊ ဒီတစ်ခါတော့ သူ့မိသားစုက ပေးမထည့်တော့ဘူး။ အကုမုက အိမ်ထောင် သစ်မြေတောင်မယ်လို့ပြောတယ်။ သူနဲ့သူ့ခင်ပွန်းလဲ တန်ဖန်ယက်ကာကို ပြောင်းသွား ကြတယ်။ ဒီလိုနဲ့ အဘွားက ကလေးအားလုံးရဲ့အမေဖြစ်လာတာပဲ။

မကြာခင် ဆရာနဲ့ဘားရက်ကလဲ ညကြီးမင်းကြီး အိမ်က ထွက်သွား ကြတယ်။ သူတို့ ကန်ဒုကို လမ်းလျှောက်ပြီးထွက်ပြေးကြတာ။ လမ်းမှာ ငတ် ငတ်ပြတ်ပြတ်နဲ့မုက်အိလည်လမ်းမှာကြတယ်။ တွေ့သူက မင်းအဘိုးကို အကြောင်း ကြားတယ်။ ပြန်တွေ့တော့ စုတ်ပြတ်ပေရနေတာပဲ။ အဲဒီတစ်ခါပဲ မင်းအဘိုး ပိုတာ တွေဖူးတယ်။

နောက်ပိုင်းတော့ ကလေးတွေက ထွက်မပြေးတော့ပါဘူး။ ဆရာက အမေအားသိပ်မကပ်ဘူး။ သူက သူ့အမေကို သူ့အမေက နှိပ်စက်ခဲ့တာတွေ မှာ ကူညီနေပုံရတယ်။ ဘားရက်ကတော့ အဘွားကိုချစ်တယ်။ သူ့အမေက အဘွား ပဲပို့ လူတာကကို ပြောတယ်။ သူ့အရွယ်ရောက်ပြီး အလုပ်ရတဲ့အခါကျတော့ သူ့အမေအကုမုကို ငွေပို့ပေးတယ်။ ဒါပေမယ့် ခပ်စိမ်းစိမ်းပဲနေတယ်။

ဆရာကတော့ သူ့အဖေနဲ့ တူတယ်။ စည်းကမ်းကြီးတယ်။ အလုပ် ကြီးစားတယ်။ ခေါ်သထွက်လွယ်တယ်။ ဘားရက်ကတော့ ခပ်ရိုင်းရိုင်း ခေါင်း ပါမာတာ။ သူ့အမေ အကုမုနဲ့ပိုတူတယ်။

နွဲ့ယန်ရုံက ကလေးတွေအပေါ်လဲ သိပ်တင်းကြပ်တယ်။ တခြားကလေး တွေနဲ့မဆော့မကစားရဘူး။ နွဲ့ယန်ရုံမရှိရင်တော့ အဘွားက သူတို့ကို ကစား ခိုင်းတာပဲ။ ကလေးဆိုတာ ကစားမပေါ့။ အဘိုးပြန်မလာခင် သူတို့ကို သပ်သပ် ယပ်ယပ် ရေခိုးချိုးပေးရတယ်။

ဘားရက်က သိပ်မလွယ်လှဘူး။ သူ့အမေရီရင် ငြိမ်လို့ကပ်လို့။ အမေ မရှိရင်တော့ ထင်တိုင်းကြံတော့တာပဲ။ သူ့အမေ အလုပ်ကိစ္စနဲ့ခရီးထွက်ပြီဆိုရင် ဘားရက်က အဝတ်တွေရွတ်၊ မြစ်ထဲမှာ ရေကူး၊ တခြားကလေးတွေနဲ့ နှမ်း သတ်၊ အိမ်နီးများချင်းခြံထဲက သစ်သီးတွေ သွားခူး၊ သူများနွားတွေ တက်စီး။ ခံရတဲ့သူတွေက သူတို့အမေဆီ တိုက်ရိုက်မတိုင်ရဲတော့ အဘွားဆီပဲ လာတိုင်ကြ တယ်။ အဘွားကလဲ သူ့အမေသိအောင် ပိုးရမ်းရတာပေါ့။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူ့ကို သားအရင်းလို အဘွားက ချစ်တာကိုး။

မင်းအဘိုးကလဲ ပါးစပ်ကသာ ထုတ်မပြောတာ။ ဘားရက်ကို သိပ်ချစ် တယ်။ သူက လိမ္မာတယ်။ ဉာဏ်ထက်တယ်။ မင်းအဘိုးက သူ့သားကို လူဖြူ တွေရဲ့နှုမ်းအားမျိုးတွေ ပိုင်ဆိုင်ခေ့ချင်တယ်။ လူဖြူတွေလို ပညာတတ်ကြီးဖြစ်စေ ချင်တယ်။ ဆရာကိုတော့ သူ သိပ်မချစ်လှဘူးဘူး။ အဲဒီခေတ်က မိန်းက လေး ပညာသင်တာက ငွေဖြန့်တာပဲလို့ ထင်တဲ့ခေတ်ကိုး။ သူ့ကို မူလတန်းပြီး တော့ ကျောင်းဆက်မထားတော့ဘူး။

တကယ်တော့ ဘားရက်က စာသိပ်စိတ်ဝင်စားတာမဟုတ်ဘူး။ ပထမ ဆုံး သာသနာပြုကျောင်းထားတယ်။ ပထမနေ့မှာပဲ သူက ပြန်ပြေးတယ်။ ဆရာ မက အမျိုးသမီး။ သူ့သင်တာက အားလုံးတတ်ပြီးသားတွေပေါ့။ ကြောင့် ဒီကျောင်း မတက်ချင်ဘူးတဲ့။ နောက်တစ်ကျောင်း ပြောင်းထားရတယ်။ သူ့ကို အဘွားက နေ့တိုင်း ကျောင်းလိုက်ပို့ရတယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ သူ့ကို သင်တာက ကျောင်း ဆရာ။ သူက ဉာဏ်ထက်တော့ ဆရာရဲ့အများတွေကို ထောက်ထောက်ပြနေနိုင် တယ်။ ဆရာက သူ့တို့ညှိုးတယ်။ မကြာခင်အချိန်ခံရတာ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး အဖိုးတွေချည်းပဲ။ နောက်နှစ်ကျတော့ ဆရာမ သင်တယ်။ ဒီမှာတော့ သူ့အဆင် ပြေသွားပြီ။

သူက ကျောင်းပွင်းတယ်။ သူက စာမကျက်ပေမယ့် စာမေးပွဲနီးလို့

တစ်ခါကျက်လိုက်တာနဲ့ အကုမုရပြီး အတန်းထဲမှာ ပထမ အမြဲရတယ်။ ပထမ မရတဲ့အခါ သူငိုတယ်။

သူက အတန်းသူအတန်းသားတွေနဲ့သင့်တင့်အောင်ပေါင်းတတ်တယ်။ ဘယ်သူ့ကိုမဆို ကူညီတယ်။ သူက လူတာကကို စာသင်ပေးတယ်။ ဒါပေမယ့် ကြီးလာတော့ ဒါတွေက ခက်ကုန်ရော။

ကလပ်တစ်ခုခုမှာ သူ့ကျောင်းနေဖက်တွေနဲ့ ဆုံပြီ ဆိုပါစို့။ အဲဒီလူ တွေက ဝန်ကြီးတွေ ကုန်သည်ကြီးတွေ ဖြစ်နေပြီ။ ဒီလူတွေကိုတွေ့ရရင် ခြေထဲ မှောက်၊ မင်းကို ငယ်ငယ်က ငါ သင်ခဲ့သင်ပေးခဲ့တာ မှတ်မိသေးရဲ့။ ဒါကြောင့် မင်း အခုလိုကောင်းစားလာတာကိုး။ သူက ပြောပြောဆိုဆို ရယ်ရယ်မောမော ဘီယာတွေ ဘာတွေတောင် တိုက်လို့။ ဒါပေမယ့် အပြောခံရတဲ့သူတွေကတော့ အောင့်သက်သက်နဲ့။ သူ့ကို မကျေနပ်ကြဘူး။

မင်းအမေ လူပျိုပေါက်အရွယ်မှာ ကင်ညာမှာ အစစအရာရာ ပြောင်း ကုန်ပြီ။ အားရိုက်တိုက်သား တော်တော်များများဟာ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်မှာ တိုက် ခဲ့ပုံကြံရတယ်။ သူတို့ လက်နက်တွေကိုင်လို့၊ မြန်မာပြည်နဲ့ ပါလက်စတိုင်းမှာ စစ်သူရဲကောင်းကြီးတွေ ဖြစ်လို့။ လူဖြူတွေက သူတို့အချင်းချင်း တိုက်ကြတာ တွေ၊ လူဖြူတွေဘေးမှာ သူတို့ ကျဆုံးကြရတာတွေ၊ လူဖြူတွေကို သူတို့ကိုယ် တိုင် သတ်ခဲ့ရတာတွေ၊ အားရိုက်လူမျိုးတွေက လူဖြူတွေရဲ့စက်တွေကို မောင်း နှင်သုံးခဲ့တာတာ၊ လေယာဉ်မောင်းတဲ့လူမည်းတွေ ခွဲစိတ်ဆရာဝန်လူမည်းတွေ ကို သူတို့မြင်ခဲ့ကြရတယ်။ သူတို့ ကင်ညာကိုပြန်ရောက်ကြတဲ့အခါ ဒီအသိပညာ သစ်တွေကို တွေ့ ခံစားလိုကြတယ်။ လူဖြူတွေရဲ့စည်းမျဉ်းအောက်မှာ ကျေနပ် မနေချင်ကြတော့ဘူး။

လူတွေက လွတ်လပ်ရေးအကြောင်းပြောလာကြပြီ။ အစည်းအဝေးတွေ ဆွဲပြုပွဲတွေ လုပ်လာကြပြီ။ သာသနာပြုကျောင်းတွေက ပညာသင်ယူခဲ့ကြတဲ့ အားရိုက်ကုန်တွေကိုယ်တိုင်က သူတို့ရဲ့သာသနာပြုကျောင်းက လူဖြူတွေကို ပုန် ကန်လာကြပြီ။ လူဖြူတွေရဲ့တိုင်းအောက်မှာ အပြင်းအထန်ဖိနှိပ်ခံခဲ့ကြရတဲ့ ကိစ္စ ပျော်ကန် လူတွေက ပိုမိုကြုံကြတာပေါ့။ အဘွားတို့ဒေသကလူတွေလဲ ကိစ္စယု နှာသွေးပြီး ပြုပေါင်းဆန္ဒပြကြတယ်။ နောင်တော့ ဗြိတိသျှတို့က အရေးပေါ်အခြေ

အနေ ကြည့်တယ်။ လူတွေ အများကြီး အထိန်းသိမ်းခံကြရတယ်။ တချို့ဆို ဘယ်တော့မှ ပြန်မတွေ့ကြရတော့ဘူး။

တခြားလူငယ်တွေလိုပဲ မင်းအဖေလဲ လွတ်လပ်ရေးတောင်းဆိုမှု စောစောပိုင်းမှာပါခဲ့တာပေါ့။ သူက အိမ်ပြန်လာတော့ ကျောင်းမှာပြင်ခဲ့ရတဲ့ အစည်းအဝေးအကြောင်း ပြန်ပြောတယ်။ မင်းအဘိုးကလဲ ပါတီအချို့ရဲ့တောင်းဆိုချက်တွေကိုသဘောတူတယ်။ ဒါပေမယ့် လူဖြူစစ်တပ်ကို အာဖဂန်ကန်တွေက မနိုင်ဘူးလို့ သူက တွက်ထားတယ်။

အာဖဂန်ကန်တွေက လူဖြူတွေကို ဘယ်လိုနိုင်မှာလဲကွ။ စက်ဘီးတောင်းမှ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် မလုပ်နိုင်ကြသေးတာ လို့ပြောတတ်တယ်။ လူမည်းတွေက ကိုယ့်မိသားစုကိုယ်နီးနှယ်စုအတွက်ပဲ အလုပ်လုပ်တာ။ လူဖြူတွေက သူတို့ရဲ့ဒြပ်စင်အာဏာ ပုံသွားအောင်လုပ်တာ ဘယ်တုမလဲတဲ့။ လူဖြူတွေဟာ ပုဂ္ဂိုလ်ဆီတို့တယ်။ တစ်ကောင်ထဲဆို အသာလေးမြေပစ်လိုက်လို့ရတယ်။ အဲလိုက်ကွင်းလိုက်ဆိုရင်တော့ မြေမှန်းလို့မလွယ်ဘူးလို့ ပြောတယ်။ သူ့နိုင်ငံ သူစီးပွားရေးဟာ သူကိုယ်တိုင်ထက် ပိုအရေးကြီးတယ်လို့ လူဖြူတွေက ယူဆကြတယ်။ သူ့ခေါင်းဆောင်ရဲ့အမိန့်ကို နာခံတယ်။ ပြန်လှန်မေးခွန်း မထုတ်ဘူး။ လူမည်းတွေကတော့ ဒီလို မဟုတ်ဘူး။ အသိဉာဏ်အစုံဆုံးလူမည်းကတောင် သူ့ကိုယ်သူ ပညာရှိတယ်သာ ထင်နေတာ။ ဒါကြောင့်လဲ လူမည်းဟာ အမြဲပဲ ရှုံးတာပဲလို့ ပြောတတ်တယ်။

ဒါပေမယ့် မင်းအဘိုးက သူ့အမျိုးကိုတော့ သူ စောင့်ရှောက်တယ်။ အရေးပိုင်မင်းဆီမှာ အလုပ်လုပ်တဲ့ အာဖဂန်တစ်ယောက်က မင်းအဘိုးရဲ့လယ်ယာမြေတွေကို မနာလိုဝန်တိုဖြစ်တယ်။မင်းအဘိုးက သူ့ကို တစ်ခါက ကြိမ်းမောင်းဖူးတယ်။ အခွန်အတုပ်တွေ ပိုတောင်းလို့။ ပြီးတော့ သူ့အိတ်ကပ်ထဲ ထည့်တတ်လို့။ အရေးပေါ်ကာလကြည့်သားအိမ်မှာ အိမ်လျက် လူဖြူတွေကို သွားပြီးအတိုအထောင်လုပ်တယ်။ အွန်ယန်ဂိုက သူ့ပုန်တွေကိုထောက်ခံသူလို့ တိုင်တန်းတယ်။ တစ်နေ့တော့ လူဖြူလက်ပါးစေတွေက အဘိုးကို လာဖမ်းပြီး ထိန်းသိမ်းရေးစခန်းမှာ ထားတယ်။ သေသေချာချာ စစ်မေးကြားမှာပြီးတဲ့အခါ အဘိုးက အပြစ်မရှိကြောင်း တွေ့ရတယ်။ ဒါပေမယ့် သူက ငါလဲလောက် ထိန်းသိမ်းခံလိုက်ရတာ

ပြန်ထွက်လာတော့ ပိန်လို့ ညစ်ပတ် ပေးရေလို့။ လမ်းတောင်း ကောင်းကောင်း မလျှောက်နိုင်ဘူး။ ခေါင်းတစ်ခုလုံးလဲ သန်းတွေ ထူလို့။ သူက သိပ်ရှက်သွားတော့ အိမ်ထဲတောင် မဝင်ဘူးပြောလို့ မနည်းချော့ရတယ်။ သူ ဘာဖြစ်ခဲ့သလဲဆိုတာလဲ မပြောဘူး။ သူက အဘွားကို ရေနေ့အဲ့ သူ့ကိုယ်ကို လောင်းခိုင်းတယ်။ မှတ်ဆတ်ရိတ်မားလဲ ယူခိုင်းတယ်။ သူ့ဆံပင်ကိုရိတ်ပစ်တယ်။ အဘွားက သူ့ကို အကြာကြီးရေချိုးပေးရမယ်။ အခု မင်းတိုင်နေတဲ့နေရာမှာပေါ့။ အဲဒီနေ့က စပြီး သူဟာ အဘိုးကြီးလိုဖြစ်သွားတာပဲ။

သူ့အဖေ အထိန်းသိမ်းခံရတာကို ဘားရက်က နောက်မှ သိသွားတယ်။ သူက ခရိုင်စာရေးပွဲသွားပြေနေရတာကိုး။သူ့ကို အိက္ခေတာနားက ဒီကနေ မိုင်၅၀ လောက်ဝေးတဲ့နေရာက မာစီနီဆိုတဲ့သာသနာပြုကျောင်းမှာထားတယ်။ သိပ်တော်တဲ့ကျောင်းသားမှ ဒီကျောင်းက လက်ခံတာ။သူက ဆိုးတော့ ကျောင်းမှာ အော့ကြောလန်ပဲ။ နောက်ဆုံး သူ ကျောင်းက အထုတ်ခံလိုက်ရတယ်။

အွန်ယန်ဂိုက ဒေါသထွက်လွန်းလို့ တုတ်ခွံရိုက်တာ ဘားရက်ရဲ့ ကျောဆိုင် သွေးချင်းချင်းနီနေတာပဲ။ ဒါပေမယ့် ဘားရက်က ထွက်မပြေးဘူး။ မငိုဘူး။ သူ့အဖေကို ဘာတစ်ခုမှမလဲ ရှင်းမပြောဘူး။

မင်း ငါ့ဝင်းထဲမှာ မတော်မတရားနေရင် မင်းကို ဒီမှာမထားတော့ဘူးလို့ သူ့အဖေက ပြောပြီး နောက်အပတ်မှာ ဘားရက်ကို ကမ်းရိုးတန်းကိုပို့လိုက်တယ်။ အဲဒီမှာ စာရေးလုပ်ဖို့။ မင်း ပညာရေးရဲ့တန်ဖိုးကို နားလည်လိမ့်မယ်။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ရှာရတာ ဘယ်လောက် ခံတွင်းတွေ့သလဲဆိုတာ ငါ ကြည့်မယ် လို့လဲ ပြောတယ်။

ဘားရက်လဲ သူ့အဖေဩဇာ ဘယ်ငြင်းနိုင်ပါ့မလဲ။ သူ မွမ်ဘာဘာကို သွားတယ်။ အာရပ်ကုန်သည်တစ်ယောက်ရဲ့ရုံးမှာ အလုပ်လုပ်တယ်။ခဏပဲ ကြာတယ်။ အာရပ်နဲ့စကားများပြီး အလုပ်ကထွက်လာတယ်။ သူက တခြား စာရေးအလုပ်လုပ်တယ်။ လစာတော့ နည်းတယ်။ သူက သူ့အဖေဆီက ဘာအကူအညီမှ မယူဘူး။ မာနတင်းခံထားတယ်။ ဒါကိုသိတော့ သူ့အဖေက စိတ်ဆိုးတယ်။ ဘားရက်က ပြန်ပြောတယ်။ အခုအလုပ်က အဖေအုပ်တဲ့အလုပ်ထက် လစာပိုများတယ်လို့ တစ်လကို တစ်ရာငါးဆယ်ရှိလင်ရတယ်လို့ပြောတယ်။ ဘားရက် အလိမ်

ပေါ်သွားတယ်။ ဒီကတည်းက ဘားရက်ကို မောင်းထုတ်လိုက်တယ်။ အဖေအရှက်ကိုခွဲတဲ့ကောင် ဆိုပြီး။

ဘားရက်က နိုင်ဂျီဘီကို သွားပြီး မီးရထားဌာနမှာ စာရေးလုပ်တယ်။ ဒါပေမယ့် သူက ငြီးငွေ့တယ်။ နိုင်ငံရဲ့နိုင်ငံရေးကိုစိတ်ဝင်စားလာတယ်။ ကိကုယူတွေဟာ တောထဲမှာ သူ့ပုန်လုပ်နေကြတယ်။ နေရာတကာမှာ ကင်ညာဘာကို လွှတ်ပေးဆိုတဲ့အသံတွေ ဖွက်လာညနေတယ်။ ဘားရက်က အစည်းအဝေးတွေ တက်ပြီး ကနူးခေါင်းဆောင်မှုကို သိလာတယ်။ အစည်းအဝေးတစ်ခုမှာ ရဲတွေဝင်လာပြီး ဘားရက် အဖမ်းခံလိုက်ရတယ်။ သူ ထောင်ကျသွားတော့ အဖေဆီက အာမခံဖို့ တွေ့လှမ်းတောင်းတယ်။ အွန်ယန်ဂိုက တွေ့ပေးပို့ပြင်းတယ်။ ဒီကောင် ဒါမှသင်ခန်းစာရမယ်လို့ ပြောတယ်။

ကနူးခေါင်းဆောင် မဟုတ်တဲ့အတွက် ဘားရက်က ရက်အနည်းငယ် အကြာမှာပဲ လွတ်လာတယ်။ သူ့အသက် ၂၀ရှိပြီ။ ဒါပေမယ့် သူမှာ ဘာရှိသလဲ။ သူပြန်ခွဲစားကြည့်တယ်။ မီးရထားစာရေးရာတွေကလဲ အထုတ်ခံခဲ့ပြီ။ အဖေဆီကလဲ ဘာမှမျှော်လင့်စရာမရှိတော့ဘူး။ အခု သူ့မှာက ဇနီးနဲ့ ကလေးနဲ့လဲ ပြန်နေပြီ။ ဝန်ထမ်းသားက သူ ကိရိယာကိုတွေ့ခဲ့တာ။ အဲဒီတန်းက ကောင်မလေးက ကန်ဒုမှာ သူ့မိသားစုနဲ့နေတာ။ ကောင်မလေးရဲ့အလှကိုမက်ပြီး သူက လက်ထပ်ယူခဲ့တယ်။ သူ့အိမ်ထောင်ကျရင် သူ့အဖေ တင်တောင်းတဲ့ငွေပေးမယ်ဆိုတာ သိတယ်။ ယထာပတော့ သူ့အဖေက ငြင်းတယ်။ ဆာရာကလဲ သူ့မျက်စင်ပန်း ဆုံးလို့ အလီကို ပြန်လာချိန်ပေါ့။ သူက မင်း အဘိုးကို ပြောတယ်။ ကိရိယာက ငွေမက်တယ်လို့။ ဒါပေမယ့် အဘွားက ဝင်ပြောပေးတယ်။ ရှင်မပေးရင် တခြားဆွေးနွေးတွေဆီကလိုက်တောင်းရင် ရှင်အရှက်ကွဲမယ်လို့။ ဒါနဲ့ သူလဲ ပေးသင့်သလောက်ပေးလိုက်တယ်။ တစ်နှစ်ကြာတော့ ပျိုင်းကို မွေးတယ်။ နှစ်နှစ်ကြာတော့ ဩမာကို မွေးတယ်။

မိသားစုထောက်ပံ့ဖို့ ဘားရက် အလုပ်ရွေးမနေနိုင်ဘူး ရရာလုပ်တယ်။ ဆူလေမန်ဆိုတဲ့ အာရပ်ဆီမှာ လက်တိုလက်တောင်းလိုက်လုပ်ရတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ စိတ်ဓာတ်ကုန်တယ်။ သူ့လောကမှ ကျောင်းမှာညာဏ်မကောင်းတဲ့ ကျောင်းနေမက်တွေတောင် ယူကန်ဒါက မကာရီတက္ကသိုလ် တက်နေကြပြီလေ။ တချို့ဆို

လန်ဒန်မှာတောင် ကျောင်းသွားတက်နေကြပြီ။ ကင်ညာလွတ်မြောက်ပြီးတဲ့အခါ သူတို့တတွေ ရာထူးကြီးတွေ ရလာလိမ့်မယ်။ ဘားရက်က ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ သူ့ဖုန်းရဲ့စာရေးတော့ ဆက်မလုပ်တော့ဘူးလို့။

ဒီလိုနဲ့ ကံကောင်းလာတယ်ဆိုရမယ်။ အမေရိကန်အမျိုးသမီးနှစ်ယောက် ကြောင့်ပေါ့။ သူတို့က နိုင်ဂျီဘီမှာ လာစာသင်ပေးနေကြတယ်။ ဘာသာရေးအဖွဲ့တစ်ခုနဲ့ဆက်စပ်သူတွေလေ။ တစ်နေ့တော့ ဘားရက် အလုပ်လုပ်နေတဲ့ ရုံးကို ရောက်လာကြတယ်။ မင်းအဖေက ဒီအမျိုးသမီးတွေနဲ့ စကားလက်ဆုံကျပြီး ခင်မင်ခဲ့တယ်။ သူတို့ စာအုပ်တွေကွားတယ်။ အိမ်ကိုအလည်ဖိတ်တယ်။သူက ဉာဏ်ကောင်းတော့ တက္ကသိုလ်ဆက်တက်ပါလားလို့ တိုက်တွန်းတယ်။ သူက ပိုက်ဆံမရှိဘူးလို့ ငြီးပြောတယ်။ သူ့မှာ အထက်တန်းကျောင်းထွက်လက်မှတ်လဲ မရှိဘူးလို့ ပြောပြတယ်။ ဒီအမျိုးသမီးတွေက စာပေးစာယူသင်စရာတစ်ခု စီစဉ်ပေးတယ်။ ဒီစာပေးပွဲအောင်ရင် အောင်လက်မှတ်ရမယ်။ ဒါဆို တက္ကသိုလ်တက်လို့ရပြီ။

ဘားရက်က သိပ်အားတက်သွားပြီး စာ ကြိုးစားတယ်။ နေ့နေ့ညည စာတွေကုန်းဖတ်တယ်။ လအနည်းငယ်ကြာတော့ သူ အမေရိကန်သံရုံးမှာ စာပေးပွဲဝင်ပြောရတယ်။ အောင်စာရင်းက အကြာကြီးစောင့်ရတယ်။ သူက စောင့်ရတာကြောင့် လိမ်ပိန်နေတာပဲ။ နောက်တော့မှ စာရောက်လာတယ်။ သူ စာပေးပွဲအောင်ပြီ။

သူ့မှာ ပိုက်ဆံမရှိဘူး။ ဘယ်တက္ကသိုလ်ကမှလဲ လက်မခံဘူး။ ဒီအချိန်မှာ သူ့အဖေကတော့ စိတ်နှည်းနှည်းပျော့ပြောင်းလာစပြုပါပြီ။ ဒါပေမယ့် သူ့မှာကလဲ နိုင်ငံခြားကိုပို့ဖို့ ခန့်ခွင့်မရှိတော့ ကျောင်းလခတွေမတတ်နိုင်ဘူး။ ရွာက တချို့လူတွေကတော့ ကူညီချင်ပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် ဘားရက်က နိုင်ငံခြားသွားပြီး ပြန်မလာရင် အခက်။ ဒါကြောင့် ဘားရက်က အမေရိကတက္ကသိုလ်တွေဆီ စာရေးတယ်။ တစ်စောင်ပြီးတစ်စောင် ရေးတယ်။ နောက်ဆုံး ဟာပိုင်ယီတက္ကသိုလ်က သူ့ကို ထောက်ပံ့ကြေးပေးမယ်ဆိုတာ စာပြန်လာတယ်။ ဟာပိုင်ယီဆိုတာ ဘယ်နေရာလဲဆိုတာ ဘယ်သူမှမသိကြဘူး။ ဒါပေမယ့် ဘားရက်က ဂရုမစိုက်ဘူး။ သူက ကိုယ်ဝန်ရှိနေတဲ့ ဇနီးနဲ့သားကို အဘွားလက်အပ်ပြီး တစ်လအတွင်း ထွက်သွားတယ်။

သူ အမေရိကမှာ ဘာတွေဖြစ်လဲ အတ္တားလဲ မပြောတတ်ဘူး။ နှစ်နှစ် လောက်ကြာတော့ သူ့ဆီက စာတစ်စောင်ရတယ်။ သူ 'အိမ်' ဆိုတဲ့ အမေရိကန် မလေးနဲ့တွေ့ပြီး လက်ထပ်တော့မယ် တဲ့။ အဲဒါ မင်းအဘိုးက သဘောမတူဘူး။ အဘိုးက စာပြန်ရေးတယ်။ မင်းမှာ အိမ်က တာဝန်တောင်မကျောဘဲနဲ့ ဘယ်နှယ် မိန်းမ ထပ်ယူရတာလဲလို့။ အဲဒီ မင်းမိန်းမက ဒီကို လျှိုမိန်းမအနေနဲ့လိုက်လာနိုင် မလား။ မင်းမှာ နေထိုင်ကလေးရှိနေတာ အဲဒီလူဖြူမက လက်ခံပါ့မလား။ လူဖြူ မတွေ့က ဒါမျိုး လက်ခံမယ်မထင်ဘူး။ မင်းနဲ့အဖေကို ငါ့ရဲ့တံကို လာပြီး ဒီကိစ္စဆွေးနွေးဆွေးနွေးနွေးတယ်။ ဒါက လူကြီးတွေကိစ္စ။ ကလေးတွေကိစ္စ မဟုတ်ဘူး ဆိုပြီး စာရေးလိုက်တယ်။ သူက မင်းရဲ့အဘိုး စတင်လေဆီကိုလဲ ဒါမျိုးစာမျိုး ရေးလိုက်တယ်။

ဒါပေမယ့် မင်းအဖေက လက်ထပ်ဖို့ကိုရှေ့တစ်လှမ်းတိုးတယ်။ မင်း ဓမ္မုဒြီးမှ အကြောင်းနဲ့ကို သူ့အဖေဆီ စာရေးပြောတယ်။ ဒါပေမယ့် အတ္တားတို့ အားလုံးလမ်းသာပါတယ်။ ဒီမင်္ဂလာဖြစ်မြောက်သွားလို့သာ မင်းကို အခုအတ္တား တို့ တွေ့ရတာပေါ့။

ဒါပေမယ့် မင်းရဲ့အဘိုးကတော့ သိပ်ကို စိတ်ဆိုးပြီး ဘားရက်ရဲ့ဇီဝကိုပါ ဝိတ်မယ်လို့ ငြိမ်းမြောက်ခဲ့တယ်။ သူက လူဖြူတွေနဲ့နေခဲ့ဖူးလို့ ဘားရက် ထက် လူဖြူတွေရဲ့မလှထုံးစံကို ပိုနားလည်တာပေါ့။

ဘားရက်မိသားစု နောက်ဆုံး ကင်ညာကိုပြန်လာတာတောင် မင်းနဲ့မင်း အမေက ဟိုမှာ နေခဲ့ရတယ်လေ။ နွန်ယန်နီ သတိပေးထားတဲ့အတိုင်းပေါ့။

ဘားရက်ပြန်ရောက်ပြီး မကြာခင်မှာပဲ လူဖြူမတစ်ယောက်က ကိစ္စအဖုံကို လာပြီး သူ့ကိုကုတယ်။ ပထမတော့ အတ္တားတို့ ထင်လိုက်ကြတာ မင်းအဖေ 'အိမ်' လို့။

ဘားရက်ကပြောတယ်။ ဒါက နောက်တစ်ယောက် 'ရသ' တဲ့။ သူ့ကို ဟားမတ်မှာ တွေ့ခဲ့တယ်။ အခု သူက သူမသိဘဲ ကင်ညာကို လိုက်လာတာတဲ့။ မင်းအဘိုးက ဒါကို မယုံဘူး။ ဘားရက်က ပထမတော့ ရသကို လက်ထပ်ဖို့ အင်တင်တင်နဲ့ နောက်ပိုင်းမှ ရသဟာ သူ့ဘဝသစ်အတွက် ပိုသင့်လျော်မယ်လို့ သူထင်သွားတယ်နဲ့ကတည်း။

ဘယ်လိုပဲ အကြောင်းပြချက်တွေရှိနေစေ ဘားရက်က ရသကို လက် ထပ်လိုက်တယ်။

ရသက ကိစ္စယားကို ဒုတိယဇနီးအဖြစ် လက်မခံနိုင်ဘူး။ ဒါကြောင့် ကလေးတွေက သူတို့အဖေနဲ့ သွားနေပြီး သူ့ဇနီးသစ်က နိုင်ရီဘီမှာ နေရတာပဲ။ ဘားရက်က ဩမာနဲ့ရှိုင်းကို အလည်ခေါ်လာတဲ့အခါ ရသက သူ့နဲ့ အတူလိုက် ဖို့ ငြင်းတယ်။ ဘားရက်ကို ဒေးဗစ်နဲ့ မက်ကိုလဲ ခေါ်မခိုင်းဘူး။ နွန်ယန်နီက ဘားရက်နဲ့ ဒါကိုတိုက်ရိုက်မဆွေးနွေးဘူး။ ဒါပေမယ့် သူက သူ့မိတ်ဆွေတွေ ကို ပြောတယ်။ တစ်နည်းနည်းနဲ့ ဘားရက် ကြားအောင်ပေါ့။

'ငါ့သားက လူကြီးဖြစ်ပြီကွ။ ဒါပေမယ့် သူ အိမ်ပြန်ရောက်ရင်တော့ သူ့ဇနီးအစား သူ့အမေကပဲ ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးမှာပဲ'။ တခြားလူတွေက မင်း အဖေ နိုင်ရီဘီမှာ ဘာဖြစ်သလဲပြောကြလိမ့်မယ်။ အတ္တားတို့က သူ့ကို တွေ့ရခဲ့ တယ်။ သူက နေရင်လဲ ခဏပဲ။ သူပြန်လာတိုင်း ဈေးကြီးတဲ့ လက်ဆောင်တွေ ရွေ့တွေ ယေတယ်။ သူ့ကားကြီးတွေ ဝတ်ကောင်းစားလှတွေနဲ့ လူတွေက အထင် ကြီးကြတယ်။ ဒါပေမယ့် မင်းအဘိုးကတော့ စကားပြောရင် ခပ်ကြမ်းကြမ်းပဲ။ ကလေးတစ်ယောက်လို ဆက်ဆံတယ်။

နွန်ယန်နီက အခုသိပ်ကိုအသက်ကြီးနေပါပြီ။ သူက တုတ်နဲ့မှ လမ်း လျှောက်လို့ရတယ်။ မျက်စိကလဲ ကန်းလုနီးပါးပဲ။ အတ္တားမရှိရင် သူ့ဘာသာသူ ရေတောင် မချိုးနိုင်ဘူး။ သူက ဒါကိုလဲ ရှက်တယ်။ ဒါပေမယ့် အသက်အရွယ်က သူ့ခေါ်သလို လျော့ပါးမသွားစေပါဘူး။

ဒါပေမယ့် ဘားရက် ဩဇာအာဏာတွေကျလာတဲ့အခါ သူက ပြဿ နာတွေကို မသိအောင် ကြိုးစားပြီးပေးတယ်။ သူက လက်ဆောင်တော့ ပေးနေ တုန်းပဲ။ ဒါပေမယ့် အတ္တားတို့က သတိပြုမိတာက ကိုယ်ပိုင်ကာနဲ့ မလာတော့ ဘဲ အနားကားနဲ့လာတာကိုပဲ။ အတ္တားကတော့ ပြောတယ်။ မင်းက အစိုးရနဲ့ပတ် သက်ရင် တော်တော်ခေါင်းမာတာပဲလို့။ သူက သူ့ဖူတွေကို အတ္တားကို ပြောပြ တယ်။ အတ္တားကတော့ သူ့ကလေးတွေအပေါ် ဒီမူတွေ ဝိနေပြီဆိုတာပြောတယ်။ အတ္တား နားမလည်ပါဘူးလို့ သူကပြောတယ်။ သူ့အဖေ အတ္တားကို ပြောသလို ပေါ့။ ဒါကြောင့် သူ့ကို အကြံပေးပေးတော့ဘူး။ နားထောင်ပြီးပဲ နေတယ်။

ဒါကိုပဲ ဘားရက် လိုလားတယ်လေ။ တစ်ယောက်ယောက်က နားထောင် နေရင် သူက ကျေနပ်တယ်။

သူ့အခြေအနေတွေတိုးတက်လာတဲ့အခါ သူက အတ္တားတို့အတွက် ဒီ အိမ်ကိုဆောက်ပေးတယ်။ ဒါပေမယ့် သူစိတ်လေးနေရာတယ်။ သူ့ကလေးတွေ ကို အိပ်ခန်းနဲ့က သူ့ကို ဆက်ဆံသလို ဆက်ဆံတယ်။ သူက အကြွေးတော့ဖြင့် မလျှော့ဘူး။ အရက်သောက်မယ်။ ပော်မယ်ပါးမယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့ရယ်သံတွေ က မြောက်ကပ်ကပ်ရယ်။ အဘိုးကြီး မသေခင် သူ အိပ်ခန်းကို နောက်ဆုံးလာ တွေ့တာ အတ္တား မှတ်မိနေသေးတယ်။

သူတို့ နှစ်ယောက်လုံး ကုလားထိုင်တွေပေါ်မှာ ထိုင်လို့ မျက်နှာမှာနင်း ဆိုင်ပြီး ကိုယ့်အစား ကိုယ်စားနေကြတယ်။ စကားမပြောကြဘူး။ လအနည်းငယ် ကြာတော့ အိပ်ခန်းနဲ့က ကွယ်လွန်ခဲ့တာပဲ။ ဘားရက်က ပြန်လာပြီး စီစဉ်စရာရှိ တာ စီစဉ်တယ်။ အဘိုးကြီးရဲ့ပစ္စည်းပစ္စယလေးအချို့ကိုကြည့်ပြီး သူ့ငိုချလိုက် တာ အတ္တား မြင်တယ်။

မိုးရွာတော့မယ်ဟု အတ္တားကပြော၍ ကျွန်တော်တို့ ဖျာတွေ ခွက်တွေ အိမ်ထဲသို့ယူပြန်ကြရ၏။ အိမ်ထဲရောက်သောအခါ ကျွန်တော်အဘိုးပစ္စည်း ဘာ ထားခဲ့သလဲဟု အတ္တားကို မေးလိုက်သည်။ သူက အခန်းထဲဝင်သွားကာ သားရေ သေတ္တာဟောင်းကြီးထဲမှပစ္စည်းများကို ဓမ္မနောက်ရှာဖွေနေ၏။ မိန်းမအနည်းငယ် အကြာတွင် သူသည် သံဆေးရောင်တက်နေသော နိုင်ငံကူးလက်မှတ်အရွယ် စာ အုပ်လေးနှင့် အရောင်မျိုးစုံစက္ကူအချို့ကို ယူလာ၏။ ထိုစာအုပ်နှင့် စာရွက်များ ကို ထောင့်တစ်နေရာတွင် ကလစ်ဖြင့် တွဲချုပ်ထား၏။

'ဒါပဲ ကျန်တော့တယ်။ အတ္တား မသိမ်းနိုင်ခင် ကြွက်တွေက လက်နဲ့ သွားတယ်'

ဩမာနှင့် ကျွန်တော်တို့ စားပွဲပေါ်တွင် စာရွက်တွေကို စီကာစဉ်က နေရာချလိုက်သည်။ အနီးရောင်စာအုပ်၏အနောက်က ပြတ်နေပြီး အပုံးပေါ်မှစာ သားကိုမှ ဖတ်၍ ရသေး၏။ ပြည်တွင်းအမှုထမ်း အိတ်ဆောင်းမှတ်ပုံတင်စာအုပ်

ဟုဖတ်ရ၏။ ၁၉၅၅က ထုတ်ဝေထားသည်။ အိပ်ခန်းရှိ၏လက်ဝဲနှင့်လက်ကွယ်မ ဖုံးများကို နှစ်သို့လင်တန်တံဆိပ်ခေါင်းပေါ်တွင် နှိပ်ထားသည်ကိုတွေ့ရ၏။ ဓာတ် ပုံကပ်ရန် နေရာကား လစ်ဟာနေ၏။ အထဲမှာ ဆက်ဖတ်ကြည့်မိသည်။

အမည် - ဟူမိန်နွန်ယန်နီ

တိုင်းရင်းသားမှတ်ပုံတင်အမှတ် - အာရ်ဒဗလျူအယ်လ်အေအိန်ဘီအိုင် ၀၉၇၆၇၁၇

လူမျိုးစု - ဂျလျီ

တာဝန်မထမ်းဆောင်မီနေရင် - ကိရမူ

လိင် - ကျား

အသက် - ၃၅

အရပ် - ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် - ဝေပေ၊ အနေတော်

အသားရောင် - မည်းနက်

နာခေါင်း - ပြား

ပါးစပ် - ကွယ်

ဆံပင် - ကောက်

သွားများ - ဝေချောင်းမရှိ

ထင်ရှားသောအမှတ်အသား - မရှိ

စာတွေကို ဖတ်ကြည့်လိုက်သောအခါ တက္ကသိုလ်အသီးသီးသို့ ပညာ သင်ထောက်ပံ့ကြေးလျှောက်သော စာများ။ ထိုတက္ကသိုလ်အချို့မှ ပြန်စာများသာ ဖြစ်၏။ ထောက်ပံ့စာများထဲတွင် မစ်အလစ်စာကန်နီ ဆိုသူ မေရီလင်းမှ စာပေ ပါရဂူ၏ထောက်ပံ့စာတွေ၏။ မစ္စတာအိုဘားမားသည် ကျောင်းထွက်ခဲ့ရသည်မှာ ကြာပါပြီ။ မည်သို့ဆိုစေ သူက ဉာဏ်ကောင်းပါသည်။ အက္ခရာသင်ရန်နှင့်ဂဲကြဲ မေမြီ ကျွမ်းကျင်ပါသည်။ ကင်ညာနိုင်ငံတွင် ကျွမ်းကျင်သော ဆရာကောင်းများ လိုနေပါသည်။ မစ္စတာအိုဘားမားသည် သူ့နိုင်ငံအတွက် တာဝန်ထမ်းဆောင်လို စိန်ခွဲပုံဖြစ်ပါ၍ သူ့ကို တစ်နှစ်နဲ့ ပညာသင်ထောက်ပံ့ကြေးပေးပါရန် ထောက် ပံ့ချက်။

၎င်းစာသည်ပင် ကျွန်တော်၏ဖြစ်တည်မှုအဖွဲ့ ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်က

စာများကိုစီကာစဉ်ကာလုပ်ပြီး မတ်ပုံတင်စာအုပ်ထဲတွင်ထည့်လိုက်၏။ ထိုနောက် ကျွန်တော်သည် နောက်ဆုံးခြံသို့ ထွက်ခဲ့၏။ မြေပုံနှစ်ခုကြားတွင် မတ်တပ်ရပ် ရင်း ဖတ်ပန်းကိုင်အားလုံးသည် ကျွန်တော်အတွက် ခံစားစရာတွေ ဖြစ်နေသည်။ ပြောင်းခင်းကြီးတွေ၊ သရက်ပင်၊ ကောင်းကင်ပြင်ကြီး၊ စိတ်ရုပ်ပုံများက စီကာ ခွဲကာ ပေါ်လာ၏။ အဘွား၏စာတတ်လမ်းများက အသက်ပင်လာသည်။ ကျွန် တော်အားသည် သူ့အဖေ၏တရားတွေ မတ်တပ်ရပ်နေသည်။ မတော်တရားတွေ ဘေးကင်းပုံပုံကြီးနှင့် ကြယ်သီးပေါ်သော အင်္ဂါကို ဝတ်ထားသည်။ သူ့ဖခင်က သူထံမှ လှည့်သွားကာ သူညီများ၏ရယ်သံကို နားထောင်သည်။ သူ့ရုပ်သွင်က တစ်ဖက်လှည့်သွားကာ မြေခိုလမ်းထဲသို့လျှောက်သွားသည်ကိုတွေ့ရသည်။ သူ့ အတွက်တော့ ဘဝလမ်းကြောင်းသည် ယခုအခါပြောင်းသွားပါပြီ။

ရုပ်ပုံများက မှီနိသွား၏။ ထိုနေရာတွင် ဝှက်အရွယ် ကျွန်တော်အဖေ က နေရာယူလာ၏။ သူက ဆာလောင်နေသည်။ မောပန်းနေသည်။ သူ့အစ်မလက် ကို ဆွဲထားသည်။ ပျောက်ဆုံးနေသော သူ့အဖေကို ရှာနေသည်။ ကောင်းလေးက ပြီး ငို၏။ သူ့အစ်မ၏လက်ကို လှုပ်ရှားခါသည်။ သူ့အိမ်ပြန်ချင်သည်။ သူ့အစ် မဟန်သည်။ အဖေအိမ်သို့ပြန်လာ၏။ သူ၏အဖေအသစ်ကို တွေ့လိမ့်မည်။ သူသည် ကစားပွဲများတွင် သူ့ဘာသာသူ ပြန်ပျောက်သွားမည်။ သူ စိတ်၏တန်ခိုးကိုသင် ယူမိလာသည်။

သို့သော် စိတ်ဓာတ်ပျက်ပြားခဲ့ရသော ထိုနေ့ကို သူ မေ့မည် မဟုတ်။ သူ့နှစ်ကြာသောအခါ သူ၏စားပွဲနံ့ကျင်းကျင်းလေးနှင့် ထိုင်နေသည်။ သူ့သခင်က ရုံးမှ ထွက်သွားသည်။ သူက ဘီဒိုဟောင်းထဲမှ လိပ်စာစာရင်းကို ထုတ်ယူ၏။ လက်နှိပ်စက်ကို ရှေ့ရုကာ စာတစ်စောင်ပြီး တစ်စောင် ရိုက်၏။ စာအိတ်များကို လက်နှိပ်စက်ရိုက်၏။ စာတွေကို ပုလင်းထဲထည့်ပြီး ရေမှာ မျှော၏။
 စာတစ်စောင် ဟာပိုင်ယီမှရောက်လာ၏။
 သူ့ကို ရွေးလိုက်ပြီတဲ့။
 ထာဝရဘုရားသခင်၏ကောင်းချီးပေးမှု။ ဘွဲ့ ရပြီ။ ရာထူးရပြီ။ အမေရီ ကန်ခန်း ရပြီ။ ကားရပြီ။
 သူ အောင်မြင်ခဲ့၏။ သူ့ဖခင် တစ်ခါမှ မမျှော်လင့်သည်ကို သူ့ရခဲ့၏။

ကျွန်တော်သည် မြေကြီးပေါ်ထိုင်ချကာ လက်များက မြေအဝါများကိုကိုင်လိုက် မိသည်။

အို . . . အဖေရယ်။
 ကျွန်တော်သို့မိသည်။ ကျွန်တော်မရှက်နိုင်ပါ။ သင့်အဖေရှေ့တွင် သင် ရှက်စရာမလိုပါ။ ကြောက်ရွံ့မှုတွင် ရှက်စရာမလိုပါ။ သူ့အဖေရှေ့တွင် ကြောက် လန့်မှုက ရှိနေ၏။ တိတ်ဆိတ်မှုသည်သာ ကျွန်တော်တို့ကို သစ္စာဖောက်သည်။ အကယ်၍ ထိုတိတ်ဆိတ်မှုအတွက်သာ မဟုတ်လျှင် သင့်အဘိုးက သင့်အဖေကို ပြောသည်။ မည်သည့်အခါမှ သူ့ဘာသာ မလွတ်မြောက်နိုင်ပါဟူ၍။ သို့မဟုတ် သူ့ဘာသာသူ တစ်ဦးတည်း ပြန်ဖန်ဆင်းရမည်။ သင့်အဖေသည်လည်း သင့်ကို အလားတူသင်ခန်းစာ သင်ပေးလိမ့်မည်။

ကျွန်တော်သည် မြေပုံနှစ်ခုကြားတွင် အကြာကြီးထိုင်ပြီးငိုမိ၏။ မျက် ရည်တွေကုန်မှ တည်ငြိမ်မှု ရလာ၏။ ကျွန်တော် ဘယ်သူလဲဆိုတာ ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပြီ။ ဘာကိုဂရုစိုက်ရမည်ဆိုသည်ကို သိလာပြီ။ အမေရီကရို ကျွန် တော်ဘဝကိုမြင်လာ၏။ လူမည်းဘဝ။ လူဖြူဘဝ။ ကျွန်တော်ခံစားရသော ဝေ ဒနာမှာ ကျွန်တော်အဖေဝေဒနာ ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်မေးခွန်းများက အစ်ကိုတို့၏ မေးခွန်းဖြစ်၏။ သူတို့၏ရုန်းကန်မှုတို့ကိုပွဲမှာ ကျွန်တော်၏မွေးရာပါအခွင့်အရေး။

မိုးဖွဲဖွဲလေး စူးရွာ၏။ သစ်ရွက်ပေါ်မှ မိုးစက်များကျလာသည်။ ကျွန် တော်လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်လာသည်ကို ခံစားမိချိန်တွင် ကျွန်တော် စီးကရက် တစ်လိပ်ကို မီးညှိမည်ပြုချိန် ဖြစ်၏။ ဘားနတ်က ကျွန်တော်ဘေးတွင် ဆောင့် ကြောင့်ထိုင်နေသည်။ ထီးဟောင်းကြီးကို မိုးလျက်။
 'သူတို့က အစ်ကို အဆင်ပြေသလားသိချင်ကြလို့'
 သူက ပြော၏။
 'အေး ဒိုကေပါပဲကွယ်'
 ကျွန်တော်က ပြုပြင် ပြောလိုက်၏။
 သူက ခေါင်းညှိ၏။ သူက ကောင်းကင်ပြင်ကိုမော့ကြည့်နေ၏။ ထို နောက် ကျွန်တော်ဘက်ကိုလှည့်ကာ
 'စီးကရက်တစ်လိပ် တိုက်ပါလား အစ်ကိုနဲ့အတူ ထိုင်သောက်မလို့'

၂၆၂
 ကျွန်တော်က စီးကရက်ကို ဘူးထဲပြန်ထည့်လိုက်၏။
 'ငါလဲ ဖြတ်မလို့ကွ။ လာပါကွာ စီးကရက်သောက်မယ့်အစား လမ်း လျှောက်လိုက်ကြရအောင်'
 ကျွန်တော်တို့ မတ်တပ်ရပ်ကာ ခြံဝင်းအပေါက်ဆီသို့သွားကြ၏။ ထမင်း ချက်တဲဘေးတွင် ချာတိတ်လေး ချေဖရေ မတ်တပ်ရပ်နေ၏။ သူက ကျွန်တော် တို့ကို ကြည့်ပြီး ပြုံးနေ၏။
 'လာကွ မင်းလဲ ငါတို့နဲ့အတူတူ လမ်းလျှောက်'
 ဘားနတ်က ကောင်းလေးကို လက်တွေ့ယမ်းပြီးခေါ်လိုက်၏။ ကျွန်တော် တို့သုံးယောက်သား ဖန်ထုသောလမ်းကို လျှောက်ကြသည်။ လမ်းတစ်လျှောက် ပေါက်နေသောအပင်များမှ သစ်ရွက်တွေ ခူးသွားကြ၏။ တောင်ကြားများကိုပြတ် ပြီး ပြေးဆင်းသွားသောမိုးကို စောင့်ကြည့်ကြ၏။

နိဂုံးချုပ်

ကျွန်တော် ကင်ညာတွင် နှစ်ပတ်ကျော် ထပ်နေခဲ့၏။ ကျွန်တော်တို့ အားလုံး နိုင်ရီဘီသို့ ပြန်လာကြကာ ညစာတွေ ပိုစားကြ ပိုငြင်းကြ စာတတ်လမ်း တွေ ပိုပြောကြ။ အဘွားက ဩမာ၏အခန်းတွင် နေ၏။ သူတို့တွတ်ထိုးသံတွေ နားထောင်ရင်း ကျွန်တော် အိပ်ပျော်ခဲ့ရသည်။

တစ်နေ့တွင် မိသားစုဓာတ်ပုံကို ဓာတ်ပုံစတူဒီယို တစ်ခုတွင် ရိုက်ကြ ၏။ အမျိုးသမီးများမှာ အစိမ်းရောင်၊ အဝါရောင်၊ အပြာရောင်တောက်တောက် အားရကရိဝန်တွေ တလွှားလွှားနှင့်။ အမျိုးသားများအားလုံးက အရပ် ခပ်မြင့် မြင့်တွေ။ မှတ်ဆိတ်ကျင့်စွယ်ရိတ်သိမ်းပြီး သပ်သပ်ယပ်ယပ်နှင့်။ မျက်ခုံးမွှေးခပ် ထူထူနှင့် အိန္ဒိယလူမျိုး ဓာတ်ပုံဆရာက ကျွန်တော်တို့ဓာတ်ပုံ သိပ်လှတယ်ဟု မှတ်ချက်ချ၏။

ရွှင်းက ဝါရှင်တန်ဒီစီသို့ ပြန်၏။ မကြာမီ အဘွားလည်း သူ့ရုပ်သူ ရွာသို့ ပြန်၏။ ဩမာနှင့်ကျွန်တော်သာ ကျန်ခဲ့တော့ ပျင်းခြောက်ခြောက်နိုင်လှ သည်။ ခုမှ အိမ်မက်ထဲက ထွက်လာသလို ခံစားမိ၏။ ကိုယ့်ဘဝလမ်းကြောင်း ကိုယ် ဆက်ကြရဦးမည်။ တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော်တို့ အဖေ့နောက်ဆုံးကလေး 'ဂျော့' ဆီ သွားတွေ့ရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြ၏။

စိုက်တူနီနှင့်အတူ ကျောင်းတစ်ကျောင်းသို့ သွားကြ၏။ ကလေးများက ကျွယ်ပြောသူသော မြက်ခင်းပြင်တွင် ကစားနေကြ၏။ ဆရာမနှင့် ခေတ္တစကား ပြောပြီးနောက် စိုက်တူနီက ကလေးတစ်ဦးကို ကျွန်တော်တို့ဆီ ခေါ်လာသည်။ သူက ခေါင်းလုံးလုံးလေးနှင့် ရုပ်ခပ်ချောချောကောင်လေး။ စိုက်တူနီက ဩမာနှင့် ကျွန်တော်တို့ လက်ညှိုးထိုးပြ၏။

'ဒါက မင်းအစ်မပဲ။ သူ့ဒူးခေါင်းပေါ်မှာ မင်းနဲ့ကစားခဲ့တဲ့သူလေ။ ဒါက မင်းအစ်ကို သူက အမေရိကကနေတောင် လာပြီး မင်းကိုတွေ့တာ' ကောင်လေးက ရဲရဲရင့်ရင့် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်၏။ သို့သော် သူ့မျက်လုံးတွေကတော့ ကစားမော်တွေဆိုမှာ။ ကျွန်တော်တို့မှာ သွားပြီဆိုသည်ကို ရိပ်စားမိသည်။ မကြာခင် ကျောင်းအုပ်ကြီး ရောက်လာကာ သူ့အမေခွင့်ပြုချက်မရဘဲ လာမတွေ့ရန် ပြော၏။ နှိုက်တုန်က ငြင်းဖို့ပြင်သေးသည်။ သို့သော် ဩမာက 'မဟုတ်ဘူး အဒေါ် သူ မှန်တယ်။ ကျွန်မတို့ သွားသင့်တယ်'

ကားပေါ်မှနေ၍ ရော့ သူ့ကစားမော်တွေဆီ ပြေးသွားတာကြည့်လိုက်ကြရသည်။ ကျွန်တော်က အတိုးကြီးနှင့်ပထမဆုံးအကြိမ်တွေ့သောနေ့ကို သွားသတိရမိ၏။ မကြာကွဲတာရယ်။ အဆင်မပြေတာရယ်ဖြစ်မိ၏။ ကျွန်တော်ဘဝ၏ထူးဆန်းမှုကို ပထမဆုံးအကြိမ်ခံစားမိသောနေ့လည်း ဖြစ်၏။ ဒီကလေးလည်း ကြီးလာလျှင် သူ့မခင် ဘယ်သူဆိုတာ သိချင်လာမည်။ သူ့အစ်ကိုတွေ အစ်မတွေ ဘယ်သူတွေဆိုတာ သိချင်လာမည်။ ထိုအခါ သူ ကျွန်တော်ထံ လာလိမ့်မည်။ ကျွန်တော်က သူ့ကို ကျွန်တော်သိသောစာတ်လမ်း ဖြစ်ပြောပြရမည်။

ထိုညနေက ဩမာကို ကျွန်တော် မေးကြည့်၏။ လျှို့ဝှက်နည်းနဲ့ပတ်သက်၍ စာအုပ်ကောင်းများရှိ မရှိ၊ ဩမာက သူ၏ယခင်က သမိုင်းဆရာမထံ ခေါ်သွားသည်။ ခေါက်တာရုက္ခီးယားဆိုဒါရား သူက အတိုးကြီး၏မိတ်ဆွေဖြစ်၏။ သူ့အိမ် ရောက်တော့ ထမင်းစားဖို့ပြင်ကာစဖို့ သူက ကျွန်တော်တို့ကိုပါ ခေါ်ကျွေး၏။ သူက ကျွန်တော်ကို ဤနိုင်ငံနှင့်ပတ်သက်၍ ခံစားမှုကို မေး၏။ စိတ်ပျက်သွားသလား။ ကျွန်တော်က စိတ်မပျက်ပါဟုပြောကာ သိလိုသည်များကို မေး၏။

'ကောင်းတယ်ကွ ဒါက တို့သမိုင်းပညာရှင်တွေ ရှင်သန်ရတာပဲ။ တစ်နေ့လုံးတိုင်ပြီး မေးခွန်းသစ်တွေ ကြီးစားရှာရတယ်။ တကယ်တော့ တော်တော်ပင်ပန်းပါတယ်ကွယ်။ သည်းခံစိတ်ရှိဖို့ဖြစ်မယ်။ မင်းအမေနဲ့တို့နဲ့ ငယ်စဉ်တုန်းကတော့ အမေရိကရဲ့ပစ္စားတွေကို အပြေပြာကြတယ်။ ဟာလင်၊ ရှိကာရို၊ လန်စော့ဟူး။ ဂျိမ်းစ်ဘော်ဒါဝင်၊ နောက်တော့ ကနေဒီညီအစ်ကိုတွေ။ သူတို့က လူကြိုက်သိပ်များတာ။ အမေရိကမှာ ပညာသင်ခွင့်ရတာက သိပ်အရေကြီးတယ်။'

မလဲ။ ဒါတွေက ယောက်ျားတွေ ထွင်တာပါ။ အစိုးရတွေ ထွင်တာပါ။ ဒါတွေ လျှောက်ပြောနေရင် အနောက်တိုင်းအထွေးအခေါ်လက်ခံတယ် ပြောကြဦးမယ်' ရုက္ခီးယားက ရည်ရွယ်စွာပေးဝေးရှင်းပြ၏။ 'ဒါဆို ကျွန်မတို့က လိုက်လျောညီထွေ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ' ဩမာက ဝင်ထောက်၏။

ရုက္ခီးယားက ပန်းထွန်းပြ၏။ 'ဒါကတော့ မူဒါဒမန်တီးသူတွေ ပြောပေါ့။ တို့က သမိုင်းပညာရှင် သက်သက်လေ။ တို့လုပ်နိုင်တာဆိုလို့ ရွေးချယ်တာပဲ။ ဥပမာ အမျိုးသမီးတွေ သားကြော့ပြတ်တာ ကိုကယုတို့ရဲ့လေ့ထုံးစံပဲ။ ခုခေတ်အထွေးအခေါ်အရတော့ ဒါဟာ လူပိုင်းအပြုအမူပဲ။ ဒီခွဲစိတ်မှုတွေကို ဆေးရုံမှာ လုပ်ဖို့ စီစဉ်ပေးနိုင်ရင် အသေအပျောက်နှုန်းက လျော့ကျလာလိမ့်မယ်။ သွေးထွက်သံယို နည်းမယ်။ မင်းတို့ ရွေးရမယ်။ အရွေးမှာရင်တော့ အမှားထဲက သင်ခန်းစာယူတတ်ရမယ်' ပြောရင်းဆိုရင်း မီးပျက်သွား၏။ မီးပျက်တာ မဆန်းပါဘူးဟု သူက ပြောကာ ဖယောင်းတိုင်ထွန်း၏။

'တို့သမီးတစ်ယောက်ဆို သူ့ရဲ့ပထမဘာသာစကားက လျှို့မဟုတ်ဘူး။ ဆွာလီလီ မဟုတ်ဘူး။ အင်္ဂလိပ်ဘာသာ။ သူ့သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ စကားပြောတာ ကြားရရင် စိတ်ကုန်တယ်။ သူတို့ တစ်ဘာသာက တစ်မျိုးစီ လုံးထွေးပြောနေကြတာ။ အင်္ဂလိပ်ရယ် ဆွာလီလီရယ် ဂျာမန်ရယ် လျှို့ရယ်။ တို့တော့ စိတ်ပျက်တယ်။ ဘာသာစကားတစ်ခုကိုပဲ ကွမ်းကွင်အောင် သင်စမ်းပါဦးလို့ သူတို့ကို ပြောရတယ်'

ရုက္ခီးယားက သူ့ဘာသာသူ သဘောကျပြီး ရယ်နေ၏။ 'တကယ်တော့ သူတို့အပြစ်ပဲ မဟုတ်ဘူး။ သူတို့က ရော့ထွေးကမ္ဘာမှာ ကြီးပြင်းလာသူတွေကိုး။ ဒါကြောင့် သမီးကို အာဖရိကသူစစ်စစ် ဖြစ်စေရန် ထက် သူ့ဘာသာသူစစ်စစ်ဖြစ်စေရန်ကိုပဲ ပိုစိတ်ဝင်စားတော့တယ်' ရုက္ခီးယားက အဆုံးသတ်၏။ အပြန်အလှန်တွင် သူ၏စကားများက ကျွန်တော်အတွက် စဉ်းစားစရာတွေ တစ်သိကြီးဖြစ်ခဲ့၏။

မျှော်လင့်ချက်ပြည့်ဝတဲ့ အချိန်ပဲ။ ဒါပေမယ့် ဒီလဲပြန်လာရော တို့ပညာရေးက တို့ကို သိပ်ပြီး လက်မခံချင်ဘူးကွ' ကျွန်တော်က မေးကြည့်သည်။ အမေရိကန်လူမည်းများက အာဖရိက ရောက်သည့်အခါ ဘာကြောင့် မကျေမနပ်ဖြစ်ကြတာလဲ။

'သူတို့က အစစ်အမှန်ကိုရှာချင်ကြတာကိုး။ ဒါကြောင့် မကျေမနပ်ဖြစ်တာပေါ့။ အခု တို့စားတဲ့ဟင်းတွေပဲ ကြည့်လေ။ တို့က ငါးစားတဲ့လူမျိုးလိုသိထားကြတာ။ ဒါပေမယ့် လျှို့အားလုံးက ငါးမစားဘူး။ ချောင်းနားမြစ်နားနေတဲ့ လူမှ ငါးစားတာ။ အခု တို့ လက်ဖက်ရည် သိပ်ကြိုက်ကြတယ် မဟုတ်လား။ ဒါက တို့ရဲ့လေ့ထုံးစံမဟုတ်ဘူး။ ဒါ အင်္ဂလိပ်တို့ရဲ့အလေ့အကျင့်။ တို့ဘိုးဘွားတွေ ဒါမျိုးမသောက်ကြဘူး။ တို့ဟင်းချက်တဲ့နေရာမှာသုံးတဲ့ အမွှေးအကြိုင်တွေကိုပဲ ကြည့်။ ဒါတွေက အိန္ဒိယတို့ အင်ဒိုနီးရှားတို့က လာတာ။ ကဲ ဘယ်မှာလဲ အစစ်အမှန်။ အားလုံးက ရောနေတာပဲ'

'ရှာမန်တို့ အင်္ဂလိပ်တို့က ရောမတို့အသင်တို့က သူတို့ပိုင်တာတွေတဲ့။ သူတို့ရဲ့ ဘိုးဘွားတွေက ဂန္ထဝင်ယဉ်ကျေးမှုကို ကူညီဖျက်ဆီးခဲ့ကြတာပဲ။ အသိဉာဏ်မှ တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြတဲ့ လူမျိုးနွယ်စုစစ်ပွဲတွေ။ ဒါဟာ ဥရောပတိုက်သားတွေ ကျွေးလွန်ခဲ့တာ။ ဘယ်လောက်ရှက်စရာကောင်းသလဲ။ အသားအရောင်ရှိတဲ့သူတွေလုပ်တာ မဟုတ်ဘူး။ လူဖြူတွေ ရောက်လာခင်က ရွှေရောင်တောက်တဲ့ အာဖရိကခေတ်။ သဘာဝအတိုင်း သူ့ဘာသာသူ နေတာပဲ'

'မှန်တာပေါ့ရှင်' ဩမာက ဝင်ထောက်ခံ၏။ 'သစ္စာတရား ဆိုတာ အပြု မှန်တာပေါ့ကွယ်။ ကိုလိုနီစနစ်က တို့ရဲ့ အတိတ်ကာလအမြင်ကို တိမ်သလ္လာအုံးပစ်တယ်။ လူဖြူတွေသာမရှိရင် တို့ဘာသာတို့ တို့သမိုင်းကို ပိုအသုံးချလို့ရကြမယ်။ တို့ရဲ့ အရင်က ကျင့်ထုံးတွေ ကြည့်ပါလား။ ခုစီ အသုံးဝင်လို့ တာရှည်ခံနေတာပဲ။ ခေတ်နဲ့မညီတာတွေတော့ ပျောက်ကုန်တာပေါ့။ မယားအများကြီးယူတဲ့စနစ်တို့၊ လယ်ယာမြေဘုံပိုင်စနစ်တို့။ သူတို့ခေတ်ကတော့ ဒါတွေ အဆင်ပြေတာပေါ့။ ခုတော့ ဘယ်ဟုတ်တော့

ကျွန်တော်၏ ကင်ညာသို့ ပထမခရီးမှာ ယခု ဖန်စပ် ပင် ကြာခဲ့ချေပြီ။ ကမ္ဘာကြီးသည်လည်း အပြောင်းအလဲများစွာဖြစ်ခဲ့၏။ ကျွန်တော် ဟားဗတ်ဥပဒေကျောင်း တက်သည်။ သုံးနှစ်တာကာလကို မီးရောင်မှိုမှိုထွန်းထားသော စာကြည့်တိုက်များ၊ အမှုကိစ္စများ၊ ဥပဒေများဖြင့် နပမ်းလုံးခဲ့ရ၏။ ဥပဒေလေ့လာခြင်းသည် တစ်ခါတစ်ရံ စိတ်ကုန်စရာဖြစ်၏။ သို့သော် နောက်ပိုင်း သိလာရ၏။ ဥပဒေ ဟူသည် မှတ်ဉာဏ်ဖြစ်၏။ ဥပဒေသည် ရှည်ရှည်လျားလျားစကားပြောကို မှတ်တမ်းတင်ထားခြင်း ဖြစ်၏။ နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံက သူ့လိပ်ပြာနှင့် သူ့ ငြင်းခုံခြင်းဖြစ်၏။

ကျွန်တော် အလုပ်သင်လေ့ကျင့်ရာတွင် အများစုမှာ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းများနှင့် လူမှုရေးအုပ်စုများတွင်ဖြစ်၏။ ကုန်ခုံဆိုင်လေးများကို အေးအေးသက်သာစွာ သော ယောက်ျားမိန်းမများ၊ မြို့တွင်းပိုင်းတွင် ကျန်းမာရေးဆေးပေးခန်းဖွင့်သူများ၊ ဆင်းရဲသားများအတွက် အိမ်ခြေစီမံကိန်းလုပ်ပေးသူများ။ တကယ်တော့ ပိုသိလာရသည်မှာ လူဖြူရော လူမည်းတို့ပါ ဤလူမှုအဖွဲ့အစည်းကြီးကို တည်ထောင်လျက် အမေရိကဟုခေါ်သော နိုင်ငံကို တည်တောက်ကြသူများဖြစ်ကြ၏။ သူတို့သည် သူတို့၏ပိုမိုကောင်းမွန်သောသမိုင်းကို ရွေးချယ်ကြ၏။

ကျွန်တော်တွင် ဇနီး မိရဲလ် ရှိချေပြီ။ သူက ရိုကာရိုရောက်စ ပထမနှစ်တွင် ကျွန်တော် အချိန်များစွာရောထိုင်ခဲ့ရသော ဘန်ဂလိုပုံစံအိမ်ကြီးတစ်အိမ်မှ အမျိုးသမီး ဖြစ်၏။ သူ့ကို ဟာပိုင်ယီသို့ ပထမအကြိမ်ခေါ်သွားစဉ်က အတိုးက ကျွန်တော်နိမ့်နိမ့်များကိုညစ်ကာ မင်း မိန်းမအရွေးတော်တယ်ဟု ပြောခဲ့သည်။ ထွက်ကလည်း သိပ်ကို ဆင်ခြင်တုံတရားရှိတဲ့ မိန်းကလေးပဲဟု နှိုးကျွေးခဲ့သည်။ နေ့စဉ်ကြောင်းလမ်းပြီးသောအခါ ကျွန်တော်က မိရဲလ်ကို ကင်ညာသို့ ချေပြီမျိုးပြု ခေါ်သွားသည်။ သူက ချက်ချင်းပင် ချေမျိုးများနှင့်ရောမိသွားသည်။ သူက လျှို့ဘာသာစကားပေါ်ဟာရကို ကျွန်တော်ထက်ပိုအလွတ်ရ၏။ ထိုစကားလုံးများနှင့် သူ့ကို ချေမျိုးများက အဖွဲ့ကွဲသွား၏။ အလီပိုင်တွင်လည်း အဆင်ပြေ၏။ ဩမာ၏ရုပ်ရှင်စီမံချက်များတွင် ကူညီနိုင်ခဲ့၏။ အသွား၏ စာတ်လမ်းများကို နားထောင်ရ၏။ ပထမအခေါက်တုန်းက မတွေ့ဖြစ်ခဲ့သော ချေမျိုးများကို

လည်း တွေ့ရ၏။ ကင်ညာစီးပွားရေးကား ယခင်ကထက် ပိုဆိုးလာ၏။ လာဘ်ပေးလောက်ယူပိုများလာ၏။ လမ်းပေါ်မှာ ရာစုတော်မှတွေ့ပိုထူပြောလာ၏။ အဘိုးကြီး၏အမွေမှကား ယခုထိမပြီးသေး။ ဆာရာနှင့် ကီမီယာတို့ကလည်း အခေါ်အပြော မရှိကြပေ။ ဘားနတ်ရော အဘိုးရော ဆာယစ်ရော ပုံမှန်အလုပ် မရကြသေး။ သူတို့က ကားဟောင်းတစ်စင်းစုဝယ်ထားကာ ကားမောင်းသင်ရန် တိုင်ပင်နေကြ၏။ ဤအချိန်တွင်လည်း ကျွန်တော်တို့အငယ်ဆုံးညီလေးကျောကို တွေ့ဖို့ ကြိုးစားရာ မအောင်မြင်ခဲ့။ ကင်ဒုဘားတွင် ပထမအကြိမ်တွေ့ခဲ့ရသော ဘီလီကား အဆိုင်ဒီအက်စ်ရောဂါခွဲကပ်နေပြီ။ သူကတော့ တည်ငြိမ်၏။ ကျွန်တော်ကိုတွေ့၍ ဝမ်းသာသည်ဟုပြော၏။ သူနှင့်ကျွန်တော် ဓာတ်ပုံရိုက်၏။ ထိုဓာတ်ပုံပို့ပေးပါဟုပြောသည်။ ထိုဓာတ်ပုံမပို့နိုင်မီ သူကွယ်လွန်ခဲ့သည်။ ထိုနှစ်က ကွယ်လွန်သူ များသည်။ ခီရိုလ်အေးလည်း ထိုနှစ်တွင်ပင် ဆုံး၏။ သူ့သမီးကို လက်ထပ်မေးနိုင်မိမှပင် ကွယ်လွန်ရရှာသည်။ ကျွန်တော်တွေဖူးသမျှထဲတွင် အလွန်လူကြီးလူကောင်းပီသသူတစ်ဦး ဖြစ်၏။ နောက်လအနည်းငယ်အကြာတွင် အဘိုးဆုံးသည်။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ပြန်ခဲ့တော်ကြီးဖြစ်၍ သူ့ကို စစ်သမိုင်းတွင် သင်္ဂြိုဟ်ကြ၏။ သူ့သမိုင်းမှာ ဟိုခီလူလူကို လမ်းမြင်ရသော တောင်ကုန်းပေါ်တွင်ရှိ၏။

ကျွန်တော်နှင့်မိရဲ့လဲကား ထိုနှစ်တွင်ပင် လက်ထပ်ဖြစ်၏။ သိက္ခာတော်ရဆရာတော် ဂျရမီယာအေဂိုက်က လက်ထပ်ပေး၏။ ငွေလမ်းနှင့် ပါနဲလ်လမ်း ထောင့်က ထင်္ဂါတီယူနိုက်တက်ခရစ်ယာန်ဘုရားကျောင်းတွင် လက်ထပ်ခဲ့ကြသည်။ ကျွန်လည်း လာ၏။ ဟာပိုင်ယီနှင့်ဟာဆန်မှငယ်သူငယ်ချင်း ဂျက်စ်နတ်ကျောတို့လာသည်။ အင်ဂျီလာ၊ ရှာလေ၊ မိုနာတို့လည်းတက်ရောက်၏။ ခိနာက ကျွန်တော်အမေကို မွေးရကျိုးနပ်တဲ့သားဟု ချီးကျူး၏။ မာယာက ဩမှာဘေးတွင် ရပ်နေ၏။

ကျွန်တော်အတွက် ဂုဏ်ယူစရာအကောင်းဆုံးပုဂ္ဂိုလ်မှာကား မြိုင်းမြစ်၏။ ကျွန်တော်တို့က သူ့ကို လျှို့အမည်ဖြစ်သော 'အတ္တန်ဂို'ဟု ယခုခေါ်ကြ၏။ သူက အစ္စလာမ်ဘာသာသို့ပြောင်းသွား၏။ ဝတ်သားရယ်၊ အရက်ရယ်၊ ဆေးလိပ်ရယ်ကို ရှောင်၏။ သူက စာရင်းကိုင်လုပ်ငန်းပင် လုပ်နေကာ သူ့မှာ ပိုက်ဆံလုံလောက်လျှင် ကင်ညာပြန်မည်ဟု ပြောသည်။

အတ္တန်ဂိုသည် ပိန်ပိန်ပါးပါး မျက်လုံးအရောင်တောက်တောက်ဖြစ်နေ၏။ သူက အမည်းရောင်အာဖရိကဝတ်ရုံနှင့် ဦးထုပ်နှင့်ဖြစ်၍ အချို့စဉ်သည်များက သူ့ကို ကျွန်တော်အဖေဟုပင် ထင်ကြသည်။ သူက ရင့်ကျက်လာကာ ကျွန်တော်အစ်ကိုကြီးကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။

လူမည်းတစ်ဦးအနေဖြင့် ဥရောပယဉ်ကျေးမှု အဆိပ်ငွေဩဇာ သက်ရောက်ခြင်းမှ လွတ်မြောက်ရန် လိုကြောင်း သူက အဘောင်အာရင်းသန်သန်ပြောနေ၏။ ဩမာကိုလည်း ဥရောပဆန်သည်ဆိုပြီး ဆူပူကြိမ်းမောင်းနေ၏။

လက်ထပ်ပွဲပြီးကာနီးတွင် ဗီဒီယိုကင်မရာမှတ်တမ်းတင်နေရာ၌ သူက ကျွန်တော်အမေနှင့်တွတ်၏ပန်းများကို သူ၏လက်တံရှည်ရှည်ဖြင့် ဖက်ထားသည်ကို ကျွန်တော်မြင်မိ၏။ အမျိုးသမီးနှစ်ဦး၏ ခေါင်းများမှာ သူ့ရင်ဘတ်လောက်တွင် ရောက်နေကြသည်။ သူတို့သုံးယောက်ထံ ကျွန်တော်လျှောက်သွားသည့်အခါ သူက 'ဟေ့ အစ်ကို ကျွန်တော်က အမေနှစ်ယောက် ရှေးဟောင်းလှပုံဟုပြော၏။ တွတ်က သူ့ပခုံးကို ပုတ်လိုက်ပြီး

'ငါတို့လဲ သားအသစ်ရတယ်ဟေ့'ဟု ပြောလိုက်၏။ သို့သော်အတ္တန်ဂိုဟု သူကြီးစားခေါ်သောအသံမှာသူ၏ကင်ဆပ်ပြည်နယ်လေသံနှင့်မို့ မပီကလာပီကလာဖြစ်နေ၏။ ကျွန်တော်အမေ၏မေးခွေက မပြီးတုန်းယင်လာပြန်သည်။ အတ္တန်ဂိုက သစ်သီးဖျော်ရည်ထည့်ထားသောသူ့ခွက်ကိုကိုင်မြှောက်ပြီး ဆုတောင်းလိုက်သည်။

'ကျွန်တော်တို့နဲ့အတူ ဒီမှာ မရှိကြသူတွေအတွက်'

သူက ပြောသည်။

'နောက်ပြီး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ဇာတ်သိမ်းကြဖို့အတွက်'

ကျွန်တော်က ပြောသည်။

အပျော်ရည်များကို အကွက်အကွက်ရိုက်ထားသော ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ကျွန်တော်တို့ လောင်းချလိုက်ကြသည်။

ထိုအချိန်အတန်တွင် ကျွန်တော် ခံစားလိုက်ရသည်ကား အသက်ရှင်လျက် ကံအကောင်းဆုံးလူဆိုသည်မှာ ကျွန်တော်သာဖြစ်သည်ဆိုသည်ပင်တည်း။

ဟိန်းလတ်
၁-၁၂-၂၀၀၈
(ခါးမိကောဒီဂါး)

